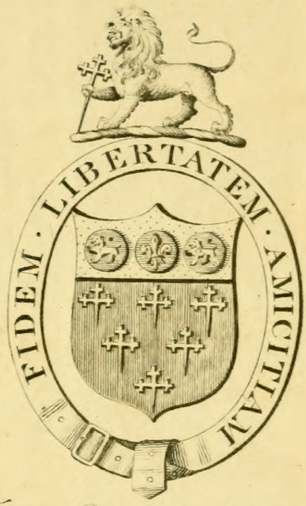

John Quincy Adams.

ADAMS 171.5

The Gift of the Rector Verheyk, who is the Author
to John Adams.
31. Aug. 1780

ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ ΛΙΒΕΡΑΛΙΣ

ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΝ

ΣΥΝΑΓΩΓΗ.

ANTONINI LIBERALIS

TRANSFORMATIONUM

CONGERIES,

Interprete

GUILIELMO XYLANDRO.

Cum THOMAE MUNCKERI notis,

Quibus ſuas adjecit

HENRICUS VERHEYK.

LUGDUNI BATAVORUM,

Apud SAM. ET JOAN. LUCHTMANS,

Academiae Typographos. CIↃIↃCCLXXIV.

ADAMS 171.5

AMPLISSIMIS VIRIS

REIPUBLICAE

AMSTELAEDAMENSIS

CONSULIBUS

NATALIUM, MUNERUM, ME-RITORUM SPLENDORE ILLUSTRISSIMIS,

GUALTERO PETRO BOUDAAN, JC.

EGBERTO DE VRY TEMMINCK, JC.
ATHENAEI ET GYMNASII CURATORIBUS.

HENRICO HOOFT, DAN. FIL.

JANO VAN TARELINK.

GERARDO HOOFT, Ger. Fil. JC.

VIRO CONSULARI, ATHENAEI et GYMNASII CURATORI

HENRICUS VERHEYK.

Libellus, quem Vobis, Viri Amplissimi, obſero, quamquam molis exiguae, & pretii non admodum magni, utilis tamen eſt, & ad Poëtas, qui ſine Mythographorum ope vix percipi poſſunt, illuſtrandos perquam idoneus. Fabulas continet, at non Mileſias, aut Romanenſes, ad juventutis, in his potius quam ſeriis meliorem aetatis partem conſumere ſolitae, mores corrumpendos, animosque ſat luxuriantes ad libidinem inflammandos, ad fiduciam ſui, ad inpotentem ambitionem, & ſeveriorum Sacrorum contemtum inſtigandos, adcommodatas, ſed quae contrarium plane

ne praecipiunt, unice conſcriptae, ut virtute ſua quisque ſe involvere diſcat, & ex adlatis eorum exemplis, qui ob Religionis neglectum, ob perjurium, affectatam tyrannidem, ſuperbiam, aliosque inconditos mores ſummo a Superis affecti deformantur ſupplicio, ſapere audeat. Et, uti ſub fabularum involucris latet ſemper aut veritas aut veritatis ſpecies, ita in his, quamquam veri ſpecie omnino videntur deſtitutae, ea ineſt utilitas, ut multa, alibi non facile reperienda, ex abſtruſiſſimis Antiquitatis latebris eruta, in lucem protrahant, & veram nonnullorum regnorum, civitatium, coloniarum, earumque conditorum originem ac denominationem detegant, & Scriptorum, temporis vel inſcitiae injuria perditorum, quorum opera vix, ac ne nomina quidem, ſine auctoris hujus ope, recte cognita eſſent, Fragmenta, veluti e naufragio conſervata, ad nos transmittant, ut etiam viris

doctis cum fructu quodam legatur, quidquid ſit opusculi, nedum adoleſcentibus, quibus, Veſtro juſſu, evolvendus in manus traditur. Tyrociniis enim, quamquam e vetuſtis ſcriptoribus ſunt, qui terſius ſcripſerunt & emendatius, deponendis, propter facilitatem, qua eſt maxima, accommodatiſſimus fuit judicatus. Si enim *Munckeri*, qui praecedenti ſeculo eumdem hunc *Antoninum* ſuis obſervationibus illuſtratum edens de Graecarum Litterarum neglectu tanto opere queſtus fuit, aetas in noſtra incidiſſet tempora, quibus Humaniores Litterae fere onera, non ornamenta, ducuntur, largiorem querelarum copiam nactus fuiſſet. Graeca enim, etſi, Graece qui neſcit, Latine vix intelligit, non tantum non leguntur niſi ab invitis; ſed & Latinis quam pauci incumbunt? incumbentium quam pauci, qui non omne tempus primariae huic linguae inpendendum in damno ponant? Primo-

ribus

ribus ea guſtant labiis, &, veluti canes e Nilo, frigidam ſitim reſtinguunt, curſum abſolventes ante, quam ad metam pervenerunt.

Cruda haec tyrocinia, numquam ad maturitatem producenda, quandoquidem Eruditorum, noſtram inſtitutionem excipientium, ductus plerique eodem in numero habent, ad ſeveriora, haud illotis manibus tangenda, ſacra transferunt, unde haud levis conjectura eſt, brevi fore, ut, qui divinis rite faciundis, qui juri dicundo, qui morbis ſanandis, qui Philoſophiae operam navando, qui denique ad has ſcientias ex ipſis fontibus derivandas aditum aperiundo ſint, fruſtra quaerantur.

Quo alienior igitur juventutis animus eſt a laboribus, eo plus exiguis eorum conatibus inſerviunt ſcriptores, quanto, emendatius editi, minus inpedimenti objiciunt.

Et haec cauſſa, & exemplarium defectus me impulerunt, ut *Antoninum* hunc *Liberalem* meis aliorumque adnotationibus adornatum recudi curaverim.

Non indignabimini, MAECENATES OPTIMI! pro Veſtro in Litteras, earumque Cultores, ſtudio, pro favore inprimis erga me, quod has qualescumque curas, e ſola de juventute bene merendi voluntate natas, Veſtris Nominibus inſcribam et conſecrem.

Hoc enim niſi facerem, mali civis & ingrati hominis crimen non effugerem, quem, ab illo inde tempore, quo honorificam, &, quod Litteratis raro obtingit, luculentiſſimam, mihi, nil tale ſperanti, multo minus prenſanti, ſola & non vulgari BURMANNI Veſtri, quod gratus agnoſco, commendatione, demandaſtis provinciam, tanta benevolentia me eſtis proſecuti & proſequimini, ut Veſtra in

me

me beneficia non tantum devenerer maxima, ſed & palam praedicare, & poſteris teſtata facere dudum geſtierim.

Animum itaque ſpectetis, non munus, quod quidem perexiguum eſt, &, quam ſuſtinetis, perſona minus dignum: tale tamen, quo Vobis, quibus unice inſtituti mei ratio reddenda eſt, me, etiamſi publicis privatisque negotiis occupatiſſimum, Muſis litare non deſiſtere ipſa re praeſtem, atque adeo operam meam probem.

Quam rem ſi probavero, ſat magnum me cepiſſe fructum exiſtimabo, nullamque in me operam claudi patiar, qua Veſtrae de me opinioni in poſterum reſpondeam.

Vos interim PATRES ILLUSTRISSIMI, qui tanta cum laude, ut praeſentibus ſit admirationi, poſteritati vero exemplo, Remp. geritis, Libertatem tuemini, Mercaturam Reip. nervos fovetis, Libe-

rales Artes & Scientias promovetis, ut in Patriae commoda diu ſuperſtites & incolumes velit aeternum Numen, ex animi ſententia voveo.

Amſtelaedami Veſtrae. a. d. XVIII. *Aprilis* CIↃIↃCCLXXIV.

PRAE-

PRAEFATIO.

AEQUO ET ERUDITO LECTORI.

Quidquid de libelli hujus ſcriptore conjecerunt viri dd., adeo incertum eſt, ut quid amplectaris, vel rejicias, plane ignores, inque eo otium terere tanti non duxerim, ut novi nihil adferens, poſt longam diverſae opinionis disquiſitionem, Te inanem dimittam, & aeque dubium.

Quis fuerit, aut quod geſſerit nomen, parum refert, modo utilitate non ſit deſtitutus, quod unicuique eum evolventi ſatis conſtat, quemadmodum ex eo multa disci, eumque non vulgaria complecti juſti harum rerum arbitri, Palmerius *&* Valckenarius *teſtantur, & nullus dubito, quin, qui in hoc ſcriptore cum Poëtis,* Ovidio *inprimis, &* Valerio Flacco *conferendo voluerit elaborare, magnam in iis meſſem etiamnum relictam inveniret, praeſertim ſi mendis & naevis, quibus nondum liberatus eſt, purgatiorem exhiberet plurium Mſſ. Codicum auctoritas.*

Etſi

Etſi enim Codex ille membranaceus, unus, qui hucdum repertus eſt, a vetuſtate ſe magno opere commendat, & forſan omnem fidem meretur, tam raro tamen & ante inviſitato litterarum genere conſcriptus eſt, ut mirum eſſet, ſi, qui primus Antoninum *ex eo deſcripſit, quamquam Graecarum Litterarum peritiſſimus,* Gulielmus Xylander, *ubique librarii manum aſſecutus fuerit.*

Hujus tamen induſtriae multum debemus, qui Noſtrum, aliosque ſcriptores, e tenebris, quibus in aeternum damnati videbantur, in lucem protraxerit. Bibliothecae enim Principis ſui loculos excutiens, uti erat vir laborioſiſſimus, nec opinus incidit in Codicem illum, praeter Antonini Liberalis Μεταμορφώσεων Συναγωγὴν, Phlegontem Trallianum περὶ Θαυμασίων καὶ Μακροβίων, *Ejusdemque* περὶ τῶν Ὀλυμπίων *Fragmentum:* Apollonii Ἱστορίας Θαυμασίας, & Antigoni Ἱστοριῶν Παραδόξων Συναγωγὴν, *continentem, eosque Graece, & Latinitate a ſe donatos, addito, quem decennio ante ediderat,* Marco Antonino *de Vita ſua, in unum corpusculum redactos typis deſcripſit,* Baſileae, A. CIↃIↃLXVIII. *Sed Adnotationes, uti ad reliquos ſcriptores rarae, ſic ad* Antoninum, *ſeptenarium numerum non ſuperant, quia* adnotando omnia perſequi noluerat, neque erat otium, *ſed vere, quia, ut* Thuani *verbis utar,* non famae ſcribebat, ſed fami.

Hoc

Hoc Catone *centum plus annis contentus fuit orbis Eruditus, donec* Abrahamus Berkelius A. CIↃIↃCLXXIV. Lugd. Bat. Antoninum *a reliquis, quos ei e Codice Mſ. adjunxerat* Xylander, *ſeparatum ediderit, ſubmiſſis aliquot notulis, quarum jejunitatem vix excuſat feſtinatio, ad quam deinde provocavit. Hanc Editionem, etiam in mendis preſſe ſecutus* Thomas Gale *anno ſequente* Pariſiis *in lucem emiſit* Liberalem, *una cum* Apollodoro Athenienſi, Conone Grammatico, Ptolemaeo Hephaeſtionis F. & Parthenio Nicaeënſi, *ſub* Hiſtoriae Poëticae Scriptorum Antiquorum *nomine. Sed in notis ad* Antoninum *illuſtrandum non multum operae conſumſit*, Berkelio *tamen melius de ſcriptore meritus, quamquam* Xylandrianam *Editionem non vidiſſe videtur.*

Idem in Munckero *obſervaſſe mihi viſus ſum, qui alioquin largiorem emendandi materiem nactus fuiſſet, etiamſi praeterea de* Antonino *tam egregie meritus ſit, quam a viro tam docto ſperari poſſit.*

Hic Galeanam Editionem videre non potuit, qui ſuam eodem anno, h. e. CIↃIↃCLXXV. *typis deſcripſit; nam, quod in titulo annus* LXXVI. *conſpicitur, id novitatis gratiam aucupantem Typographum praefixiſſe, neceſſitate quadam coactus, ad* Hygini *iteratam Editionem C.* 59. *monet, & manifeſto liquet ex Epiſtola* VII. *Kal. Nov.* A.

LXXV.

LXXV. *ad* Nic. Heinſium, *una cum recens edito Liberali, data.*

Si itaque hunc Thomae Munckeri Antoninum, *quem ab eo novis eruditionis antiquae reconditaeque luminibus illuſtratum*, Graevio *teſtatur* N. Heinſius, *animadvertimus, mirabimur luculentam ipſius Adverſariorum copiam, & Eruditionis ſupellectilem, qua Liberalem intra anni ſpatium tam egregio Commentario illuſtratum, in lucem prodidit, quantumque, ſi* Hyginianas *lucubrationes, doctas & omni elegantia refertas, & quas de Eruditione ſua propaganda, ad Viros ſui ſeculi ſummos, inprimis* N. Heinſium, *larga manu dedit Epiſtolas, ſuo pretio aeſtimemus, dolendum ſit, agnoſcemus, quod hic Eruditionis theſaurus, in quo vel ſola Catalecta nobis ſalivam movent, in ignarorum heredum manus pervenerit, & piperi condiendo inſervierit.*

In hac Editione a Munckero *ſua, ſine ulla aequitatis ſpecie, perverſe traducta & detorta clamitans* Berkelius, *ad novum commentarium, quo plurima a veri rectique norma longiſſime remota commiſiſſe* Munckerum *monſtraret, & Epiſtolam* J. Gronovii *inſereret, querentis, multas ſibi a* Munckero *ſublectas eſſe emendationes, quas olim cum* Gipſone *quodam communicaverat, tamquam ad publicum judicium, ſubſcriptores conquiſivit. Sed hanc ſuſpicionem uti facile a ſe amovit*

Munc-

Munckerus, *ſic in iis turpiter ſe dedit* Berkelius.

Etſi enim communes amici, quos inter primum locum tenebat N. Heinſius, *nihil a* Munckero *commiſſum rati, quod non cuique licet, & ipſe* Berkelius *in* Fragmento Stephaniano, *non ita pridem a* Tennulio *edito, fecerat, ejus impetum ſufflaminare adnitebantur, dum famae ſuae conſultum vellet, ei exſequias ivit. Nam ſequenti anno ſuae editioni, mutato, ut nova videretur, titulo, plures ſubmiſſas adnotationes adjecit, quibus non tam auctorem illuſtraret, quam vellicaret Adverſarium, quem peracerbe procaciterque omnino excepit, plagii, inſcitiae, & plurimorum errorum inſimulavit, quos tamen ipſe committebat pudendos & in tyronibus vix ferendos. Sed hos facile condonamus, qui novimus, qua ſimus conditione nati, modo abſit aliena carpendi prurigo, & humanitatis, quam profitemur, contemtus, qui tamen* Berkelium *abripuit adeo, ut ad convicia de trivio arrepta ſe demiſerit, & Adverſario quantumvis ſe doctiori & humaniori in opprobrium objecerit, quae ei nec vitio erant, nec verti poterant, cum potius Hic cum fortuna queri potuiſſet, quod, qui majore theatro dignus, ad ſcholaſticum pulverem damnatus eſſet. Hinc puerilia & liberali homine indigna, quibus* Delphos ad Corbulonis foſſam, *ubi* Munckeri Obſervationes in ſcholaſtico pulvere

vere natae eſſent, Phocicis *opponeret: per* Jovis ſceptrum non intelligendum eſſe ferulam, ad imperium in pueros pertinentem, *moneret:* Munckerum praetextatorum magiſtrum *appellaret, & ubique ad infima ſubſellia damnaret, quae tanto minus ferenda, quo magis conſtat, eumdem hunc* Berkelium *omnem moviſſe lapidem, ut in* Munckeri *in ipſo aetatis flore vita defuncti locum ſuffectus contemtis iſtis* Delphis ferulâ imperium in pueros exerceret praetextatorum magiſter, *quando nec mortuo huic leoni inſultare deſiit, ut in Dedicatione jejunae illius* Epicteti *Editionis videre eſt.*

Et haec, quamquam ad ſcopum meum nihil attinere videntur, memoratu ſunt neceſſaria, ut ne Lectorem fugiat, unde in hac Editione hic illic aliae Munckeri, *partim novae, partim auctae, ſaepe etiam mutatae Obſervationes exhibeantur.* Munckerus *enim, etſi non ſtatim, nec ad convicia quidquam reſpondit umquam, ſed contra Adverſarium, etiam ubi turpiſſimos ejus errores arguit,* Clariſſimi Viri *titulo inſignivit ſemper, opportunam occaſionem exſpectans, dum ſecundas in* Hyginum *curas ederet, ubicumque uſu venerit,* Antoninianas *ſuas ſat bene vindicavit, &* Berkelianas *diſerte refellit. Unde omnes ejus ad* Mythographos *notas legere, excerpere & ad* Antoninum *ſuis locis digerere, mutare, diminuere, & augere debui, ut fere ſatis de nova Editione meritus fuiſſem,*

ſi

ſi ſic auctis & emendatis Viri Doctiſſimi Obſervationibus ornatam in lucem emiſiſſem. Sed libellum quotidie evolvens, verum eſſe expertus fui, quod ad N. Heinſium *ſcripſit* J. G. Graevius: procul dubio ſatis magnam meſſem aliis reliquiſſe *Munckerum & Berkelium*, ſi qui in hoc libello excutiendo voluerint elaborare, *quod de induſtria egiſſe videtur* Kuhnius, *qui notas ſuas in* Antoninum *memorat ad* Aelianum V. H. *L.* XIV. *c.* 44. *quas ſi Fortuna nobis non invidiſſet, procul dubio longe emendatius prodiiſſet hoc opuſculum. Ubi enim aliis plerisque ſcriptoribus haud parum lucis adfert plurium Mſſ. Codd. auctoritas, aut veram lectionem eruendi facultatem ſubminiſtrant variantes lectiones, hic praeter ingenii aciem & conjectandi artem, nihil ſubſidii ſupererat, propterea quod omnes illi, e quibus ſua mutuatus eſt* Antoninus, *plane perierunt, atque adeo cum his conferri non potuit. Ut bene factum, quod aliunde mihi nonnullae, etſi quam vellem, majores illae fuiſſent! acceſſerint copiae. Simul enim me novam* Antonini *Editionem moliri inaudiverant* Valckenarius & Ruhnkenius, *Viri in arte Critica principes, & Graecarum Litterarum Statores, quorum amicitia glorior,* Hemſterhuſii, *magni noſtri quondam Praeceptoris conjecturas aliquot una cum ſuis &* If. Touſſainctii *doctiſſimi olim Friſii juvenis, cujus etiam paucas ad* Apollodori *oram allitas mecum com-*

municavit Cl. Petrus Bondamus, *novum Academiae Ultrajectinae decus, ad me miſerunt, quas ſuis locis uti ipſorum nomine exhibui, ſic pro hoc amicitiae documento in communem rei Litterariae uſum, immortales ago gratias. Sed etiam major mihi cum* Petro Fonteinio, *Viro inſigni eruditione conſpicuo, a quo niſi doctior recedo numquam, interceſſit familiaritas, quam ut hunc, ſi quid ad auctorem illuſtrandum haberet, non rogaſſem, unde natae etiam minime poenitendae ſive adnotationes ſeu conjecturae ſuis locis repoſitae, quibus acceſſere meae, hic illic forſan prolixiores, quia ſic haud aliter poteram in re fabuloſa, propterea quod ejusdem argumenti ſcriptori,* Apollodoro *aliquam lucem affundere enitebar praeeunte, cujus copiam mihi pro ſua ſaepius experta facilitate, & ſingulari erga me benevolentia amiciſſimus* P. Burmannus *V. Cl. fecerat, Mſ. Codicis Collatione* D'Orvilliana. *Quid in his praeſtiterim, tui eſto judicii, benevole Lector! in quibus ſi quid arrideat, fruere: ſin minus, modeſte refelle, & vale.*

NO-

NOBILISSIMIS, AMPLISSIMIS,

ATQUE *EMINENTISSIMIS*

VIRIS,

D. HERBERTO TROMP.

D. ADRIANO FYCK.

D. BRUNONI à WAERTHUYSEN.

D. THEODORO à BLEISWYCK,

J. U. D. D.

FLORENTISSIMAE REIP. DELPHICAE CONSULIBUS; OMNIS RECTI ARBITRIS; JURIS ET AEQUI CULTORIBUS; PATRIAE PATRIBUS:

UT ET

AMPLISSIMIS, CONSULTISSIMIS, PLURIMUMQUE REVERENDIS SCHOLAE DELPHICAE CONSTITUENDAE QUATUOR VIRIS; COLLEGII LITERARII CURATORIBUS.

D. ALBERTO VAN DER GRAEF,
REBUS INDIAE ORIENTALIS APUD DELPHOS PRAEFECTO, VIRO CONSULARI.

D. ZACHARIAE BERESTEYN AB HOFDYCK,
J. U. D.
DOMINO IN MIDDEHARNISSE, VIRO CONSULARI.

D. ARNOLDO VAN DER DUSSEN,
J. U. D.
DE REP. OLIM DELPHICA BENE MERITO SYNDICO, VIRO PATRICIO.

D. BERNARDO TIGURINO,
VERAE RELIGIONIS CULTORUM MYSTAGOGO.

Literarum & Literatorum Patronis incomparabilibus; Dominis ſuis benigniſſimis,

THOMAS MUNCKERUS.

In vitae humanae contemplatione defixus quoties erat, toties iviſſe in lacrymas *Heraclitus*, riſu pulſaſſe ilia *Democritus* legitur. Scilicet miſerias noſtras alterum, alterum in primis

mis ſtultitiam poſuiſſe ſibi ob oculos. Et ſane perquam fecundam cum lacrymarum tum riſus hoc noſtrum vivere ſuppeditat ſegetem! Totum dolor illud & gaudium miſcent; verum ex iſtiuſcemodi maximam partem rebus orta, quae ad nos magnopere non pertinent, certe in poteſtate noſtra haud ſunt. Hic miſerum ſe facit, quia miſerum putat, vel priſtina amiſſa dignatione, vel optimo & lauto patrimonio, vel alio quopiam de genere hoc delicio ſuo, quae prima vulgo, cum revera poſtrema ſint, ducimus mortales. Ille criſtas tollens, & magnifice, quod iiſdem, quibus alter exutus fuerat modo, auctus ſit, ſemet efferens, ignorantiam ſuam & ſtultitiam prodit. Neſcius miſer aurae fallacis, ut gravius applodatur, in altum tollitur. Uſque adeo opinio, qua regimur magnam partem, vim infert veritati. Verum audire ſi volumus, virtus & doctrina ſolae ſunt, quae vitam nobis vere edulcant, & beatam reddunt; ſolae jucunda & beata poſſeſſio, ſed quae nec in codicillis detur, nec cum gratia veniat. Reliqua omnia, quae noſtra appellamus, non noſtra, ſed Fortunae ſunt, quam eo nomine non immerito in rebus dixerunt humanis dominari. Vix unquam laetioris ejus aliquis affulget radius, quin minantis ſtatim & novercantis ſimul adſit umbra, & veſtigia aut premat aut excipiat. Quam inſolentem illa lu-

dum his proximis tempeſtatibus in *Belgica* noſtra luſerit, ſera nepotum poſteritas ut credat, annalium ſides laborabit.

> *Quanquam animus meminiſſe horret luctuque refugit,*

committere tamen non poſſum, quin, quod res eſt, dicam. Terrore regii nominis quaſi fulmine quodam afflati ſocii noſtri, vix viſo hoſte, ultro ſe *Gallo* permittebant, *Belgarumque* nominis & aureae libertatis, quam ſuo ſibi ſanguine eorum emerant majores, immemores, certatim ruebant in ſervitium. Placebant ſibi prae caeteris, qui caeteris promptius collum jugo ſubdiderant. Ita clauſtra illa & munimenta finium noſtrorum, *Rhenus*, *Moſa*, *Vahalis*, *Sala*, poſitaque in illorum ripis firmiſſima oppida, primo impetu, & quaſi αὐτοβοεὶ tenebantur. Mox capti *Transſalani*, capti *Geldri*, capti vicini *Trajectini*, quid aliud niſi ultimam & nobis, qui trepidi ac horripilantes illorum ſpectabamus incendia, denunciabant diem? Longe erat illud fruſtra decantatum *Batavorum* robur, longe prudentum conſilia. Jam metum vota perdiderant, & noſter in tuto erat dolor. Nimirum, cum tanta eſſet calamitatum noſtrarum, quas vere κυθνώδεις dicere licet, magnitudo, ut, quo creſcerent, non haberent, ipſa nos deſpera-

tio

tio reddebat ſecuros. Plebs interim novarum ſemper rerum avida & heic & in *Chaucis* tumultuabatur; qui rerum potiebantur, diſceſſerant in partes. Actum erat nobiſcum, ſi tam uti victoria, quam vincere ſciviſſet *Ludovicus*. In *Friſia* veterum *Friſonum* quaerebamus animos & conſtantiam, nec inveniebamus. Inteſtinis & ipſi diſcordiis agitati aegre finibus arcebant hoſtem. Omni *Grinnium* agro ferro & flammis vaſtato, ipſam jam urbem obſidione urgebant ambigui illi Sacerdotes. In rebus tam trepidis, cum nihil opis aut ſpei, niſi in conſcientia vitae ſine labe tranſactae, aut animo ſapientiae praeceptis munito, ſuperare cuiquam videretur, quotus quiſque non damnabat priſtina ſua vota, & beatiſſimum cenſebat a virtute & doctrina inſtructiſſimum? Et merito profecto. Gaudia enim ſua licet omnes delicati Fortunae filii in unum conferant, tamen illa exſuperet laetitia, qua probi & eruditi hominis pectus perfruitur. Id quod tam diu ignarum felicibus tum demum miſeris patere coepit. Qui antehac plebs fuerant, repente novi evadebant *Biantes*, & magnificas jactabant voces: *Patriam eſſe, ubicunque vir fortis ſedem elegerit. Suam cuique ſcientiam & mores fingere Fortunam.* Praeclare ergo juventutem monebant priſci illi ſapientes, ut ea conſectarentur bona, quae noſtra ſint, & in nobis

 poſita;

poſita; magno animo contemnerent, quae aliena, precaria, & a Fortunae pendeant arbitrio. Et indigemus profecto non adoleſcentes modo, ſed & ſeniores iſtiuſcemodi interdum monitoribus. Nam ita vivimus plerique, ut vita non fruamur, ſed aliud agendo perdamus. Adeo ut, quod a ſapientiſſimo poëtarum more oraculi dictum eſt, veriſſimum eſſe nullus dubitem,

Μικρόν τι τοῦ βίου καὶ στενὸν ζῶμεν χρόνον.
Dii majorum umbris tenuem & ſine pondere terram,
Spiranteſque crocos, & in urna perpetuum ver,

qui primi has humanitatis officinas, ſcholas dico, quae praeter propter vitam vivere nos dedocent, & homines ut inter homines aperto ambulemus capite efficiunt, aperuere. Quid enim? Si priſtini aevi ſordes & tenebras, ſi caliginem primorum temporum debita aeſtimatione metiamur, neminem hominem inventum iri ultro fatebimur, qui aut animo adſequi queat, aut oratione complecti illorum commodorum magnitudinem, quae nunc divini numinis beneficio ex his bonae mentis percipimus gymnaſiis. Ne tamen nihil dicam, illud unum affirmare non dubitabo, virtutem ea & eruditionem, duo illa omnibus

aeter-

aeternum veneranda nomina, quibus nihil in poſſeſſionibus noſtris praeclarius, nihil auguſtius, conferre ſedulis ſui cultoribus. Homines natura ſumus veluti tabulae quaedam raſae, in quibus cum nihil inſcriptum ſit, omnia tamen poſſint inſcribi. Vos autem, ſcholae, literas in illis inſcribitis pietatis & humanitatis. Homines, ut primum in lucem edimur, parum admodum a rudi diſcrepamus argilla, ſed quae quarumlibet tamen imaginum recipere formas ſit apta. Vos, ô ſcholae, peritos habetis plaſtas, qui fingant nos ita & refingant, ut inſtar illud Dei magis in nobis & magis in dies ſe exſerat. Vos *Giganteam* audaciam diffringitis, *Cyclopicam* immanitatem compeſcitis, *Epicuream* luxuriam ad frugem reducitis. Ergo igitur, ne longum faciam, nullos prorſus homines naſci; ſed omnes in ſcholis fingi ſi dixero, haud mentiar. Heic jam ſuſurrare quoſdam audire videor, tantum non *Perſarum* me, qui aurei eſſe perhibentur, polliceri montes; verum experimentis ſi credendum ſit, ſcholas paedoris potius myrothecia, nequitiae ſtabula, & ignorantiae videri domicilia. Fateor videri; ſed quae diſcentium eſt, vel etiam docentium nonnunquam culpa, quod ob meritum ſcholis impingant, ipſi viderint. Dicerem plura, ſi mihi cenſuram mandaſſet Populus Romanus Quiritium. Interim querelam illam veterem de

Graecis literis, malo illas publico tantopere contemni, cur vel ſine cenſura iterare mihi fas non ſit? Eſt illa profecto, quam tantum non, quotquot eunt dies, juventuti veſtrae, ad caetera ſane haud ignavae, cano. Sed utinam ne fata paterer *Caſſandrae*, & vera monenti nulla haberetur fides. Spretis limpidis fontibus, turbidis ſe ingurgitant lamis: credere, niſi admodum pauci, quam ſcire malunt, hoc eſt, ſemper manere pueri. Pueri enim, quibus nondum per aetatem datum eſt rerum indagare cauſas, ſi ad divina illos forte, vel quae ad Reip. pertinent regimen, voces, quamlibet ſcire aliquid videantur, revera tamen nihil ſciunt; omnia credunt alteri narranti. Notitiae antiquitatis eorum eadem ratio eſt. Multa tibi ex *Ariſtotele*, multa ex *Platone*, vel aliis primae claſſis auctoribus, licet nihil minus quam illorum linguam intelligant, proferent: at enim niſi interpres illis indicaſſet, omnia iſta ignorarent. Quid eſt pappare minutum, ſi hoc non eſt? Verum ut infantes nutricum magis, à quibus cibi illis praeguſtantur, ſaliva, quam ſalubri alimentorum nutriuntur ſucco: ita nihil aliud quam faeces plerumque & ſordes vorant, qui interpretibus ſuam addixere credulitatem. Ne Veneres jam Graecorum ſcriptorum elegantiasque, & quicquid caeterae linguae mirantur tantum, memorem; non

tanti nobis eſſe deberent *Ariſtoteles*, *Thucydides*, *Xenophon?* Non Sapientia, Pietas, Religio, ipſi priſci Eccleſiae Doctores, quos Patres appellare ſolemus, tanti, ut illorum addiſcere linguam operae duceremus pretium? Longe certe aliter animati ſimus neceſſe eſt, ac Graeculus ille *Timotheus*, quem de vi unius ſyllabae barbae pactione cum *Philelpho* contendiſſe, & victo ab eodem ei abraſam, narrat *Jovius*. Lingua nobis Latina ſufficiunt, ajunt: ab ea inſtructi cur non artium omnium & diſciplinarum ſcientiam acquirere poſſemus, cauſam nullam dices. Inſane bene; ſi linguam Latinam tenueritis. At illam, cum propemodum tota ex vocabulis conſtet Graecanicis (intelligo quid loquar) ne legere quidem recte, vel pronunciare commode literarum Graecarum expertes poteritis, tantum abeſt, ut ſitis intellecturi. Fortaſſean id haud curare dicetis *Hippoclidem*. Non invideo vobis tam fortia pectora, & Grammaticum me eſſe malo quam *Midam*. Quid enim faciam talibus, Domini mei, niſi ut jubeam eſſe miſeros libenter, quando ita aures ad ſalubria obturarunt conſilia? Illis tantum noſter ſudat labor, quibus

De meliore luto finxit praecordia Titan,

&

& ſapere audent. Specimen ejus interim curae, dum majora paramus, hic, quem ex caſca votorum formula *lubens merito* vobis *donavi*, *dedicavi*, eſto libellus, meis aliquot notulis illuſtratus. Nec eſt, quod metuam, ne eo vobis, quod nihil niſi fabulas contineat, videatur vilior. Nam praeterquam quod ex poëtarum fabulis tantum non omnis haurienda eſt Paganorum Theologia, & aevi illius, quod μυθικὸν ϰὶ ἄδηλον appellant, qualiscunque prudentia; nonne perquam in illis multae ſunt, quae naturae nobis arcana amoeniſſime depingunt? multae, quae praeclaris & ſalutaribus vitam praeceptis inſtruunt? Plura huc pertinentia adderem, niſi aut hoc pacto meum ipſe tam ſoloci filo munusculum ornare velle verbis viderer, aut vos ii eſſetis, qui bonas amare literas, & ſuum illis ponere noſſetis pretium. Sed ut ea de re plane certus ſum, ita etiam fore, ut hanc quamlibet exiguam, fidam tamen, meae in vos gratae piaeque voluntatis arrham aequi boni faciatis, non deſpero. Ea enim eſt clementia & benignitas veſtra, ut, qua fas & jura ſinant, triſtem è conſpectu abire veſtro ſinatis neminem. Hoc nempe illorum eſt, qui non hominibus tantum imperare, ſed & ſe eſſe homines meminerunt, ut ſemper non tam praeeſſe, quam prodeſſe omnibus ſtudeant. Et ſi qua fides eſt, tales ſibi

finxit,

ſinxit, quos aptiſſimo ſane vocabulo ποιμένας λαῶν appellitat, *Maeonius* ille vates. Gratulari vobis magis de iſta mente, an civibus veſtris de tam bonis Patribus, conveniat, ignoro; niſi quod dantis ſemper ſors, quam accipientis, habita fuerit melior. Majora & virtutibus veſtris condigna donent majores: ego unus de imi ſubſellii viris, quaecunque benigna patria ab devincto maximis beneficiis cive repoſcere poſſit, omnia me debere ut oſtendam, has voti reus *Antonini Liberalis Metamorphoſes*, measque ad illas commentatiunculas, honoris ergo Benignitatis veſtrae & Comitatis religioſiſſimo altari impono. Quo magis litaturum me confidam, gratiſſima *Phoebo* & *Ceres* dona tulit. Quod ſupereſt, Viri Magnifici, ſanctiſſimum illud & aeternum numen ex animo veneror, ut vivere vos diu & florere velit bono publico: pro quo quam diligenter excubetis, ſi, quod merita veſtra poſtulant, dicere aggrederer, verendum mihi eſſet, ne tam ſecundum facta & virtutes laudare vos, quam inepta adulatione, à qua nimium quantum meus abhorret Genius, veſtram captare viderer gratiam. Faxit interim ille Optim. Maximus, qui ſupra nos noſtra regit, ut dulciſſima illa rerum, alma pace, reddita, tandem aliquando ex profundo hoc calamitatum languidum ſuum miſera Patria caput efferat; ac poſt tot

pro

pro aris focisque pugnata bella, pietas, leges, & quicquid eſt honeſtarum artium, quae pacis ſemper & comites eſſe ſolent & alumnae, rurſus eſſloreſcant. Videre jam videor illum pulcrum, illum laudandum diem; imo audire jam laetas vitulantium voces:

Tutus bos Batavûm *rura perambulat:*
Nutrit rura Ceres, *almaque Fauſtitas:*
Pacatum volitant per mare navitae:
Culpari metuit fides.

Scripſi in urbe veſtra
ad Foſſam *Corbulonis*
prid. Cal. *Septembres*
A. C. CIƆIƆCLXXV.

LECTORIS.

Quod animadverſiones noſtras ad hunc Mythologum, quem eſſe Antonium illum, de quo in Chronico Euſebiano, & Illuſtr. Rhetorum indiculo apud Suetonium fit mentio, quidam volunt, lucem aſpicere ſim paſſus, non tam mea ſcito, quam amicorum ſponte factum. Odorari ſe ex notulis noſtris ad Hyginum ajebant ruſpari audere me antiquitatem: ut in Latinis nuperius, ita nunc & in Graecis aliquod darem proludium. Non enim is ſum, qui de prudentiorum judicio ferre ſententiam libenter mihi permittam. An aliquod operae fecerim pretium, tuum eſto, benevole Lector, ubi cum duabus illis, quae antehac prodierunt, editionibus hanc contuleris, arbitrium. Accuratior quidem, ut debuit, Leidenſis illa nupera; ſed ut eſt humanorum operum conditio, naevis interim ſuis non caret. Si nec ego omnino quod volui adſecutus ſum; at annixus certe ſum ſedulo, ut perpaucas, quae in Antonini lectione remorari te poſſent, relinquerem ſalebras. In notis ad hunc Liberalem hoc praecipue attendi, ut rudiorum gratia elegantiores loquendi formulas aliorum ſcriptorum verbis illuſtrarem; ſi quae corrupta offenderem, quemadmodum mihi reſtitui poſſe viderentur, docerem. Conjecturas noſtras, etſi perraras illas & haud dubitabiles, nuſquam, niſi te prius ad-

mo-

monito, in textum recepi. Quo enim multiplex iſta editionum renovatio, ſi eaedem corruptelae in ſingulis identidem iterentur? Latinam verſionem Xylandri, *niſi quod lemmata capitum ex* Leidenſi *editione a Typographo deſumpta ſunt, ita ut ab illo primitus prolata fuit, adjiciendam curavi. Si interpolarem opus alienum, & ex paucis ac exigui momenti mutationibus gloriam interpretationis, quae nihil ad me pertinet, in me transferrem, non ſatis me facturum exiſtimavi pro homine pudente. Ubi quid tamen in* Xylandriana *verſione, quod minus ſe mihi probaret, aliquando occurrit, ſecutus τοῦ πάνυ* Salmaſii *conſilium, in notis, quid mihi rectius videretur, expoſui. Sed quis tu es, inquies, ad* Xylandrum? *Fungus, fateor. Attamen & homo ille erat, & majora, quae nulla laboris pauſa meditabatur, has minutias accuratius penſitare eum interdum non ſinebant. Quid quod largiter peccaverat in publica commoda, ſi melioribus curis devotum ingenium hiſce naeniis, quas nobis ſemitariis criticis delegaſſe videri poteſt, frangere ſuſtinuiſſet? Sed ipſum ut otii penuriam excuſantem audires, annotatiunculas ejus in ἐσχατοκολλίῳ repraeſentare tibi juſſi Typographum. Non morabor te diutius. Attigi votorum ſummam, ſi ſtudium noſtrum juvandi qualicunque modo bonas literas non faſtidieris. Vale.*

AN-

ἈΝΤΩΝΙΝΟΥ

ΛΙΒΕΡΑΛΙΣ

ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΝ

Συναγωγή.

ANTONINI LIBERALIS

TRANSFORMATIONUM

Congeries.

ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ ΛΙΒΕΡΑΛΙΣ
ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΝ
Συναγωγή.

α΄. ΚΤΗΣΥΛΛΑ.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος Ἑτεροιουμένων γ΄.

Κτήσυλλα ἐγένετο Κεία τὸ γένος ἐξ Ἰουλίδος, Ἀλ-

Ἑτεροιουμένων] *Caſauboni* verba ex *Animadv.* ad *Athenaeum* L. VII. c. 12. facere non poſſum, quin huc transferam. Quia tamen, inquit, *Europiaca Nicandri* nusquam nominantur, & turpe eſt ſine lege loqui, ſcribo ἐν τρίτῳ Ἑτεροιουμένων. Cum enim de Glauci mutatione ſermo ſit, optime argumento convenit libri index, *de iis qui mutati ſunt.* (quod probo.) Poëma erat ſimile Ovidianae metamorphoſi. Ejus iterum meminit *Athenaeus* hoc libro. Et multos hodieque verſus inde ſumtos legere eſt apud *Antonium Liberalem*, & alios. Haec ille πολυΐστωρ. Etiam in indiculo auctorum, qui Animadverſionibus ſubjungitur, *Antonius* audit. Nota *Antonium* a *Caſaubono* dici, & verſus *Nicandri* ab illo adduci. De verſibus a *Liberali* adductis, quod ait, miror. Alterutrum neceſſe eſt, verum ſit, aut alium, quam hic eſt, a viro magno viſum librum, aut non reſpondiſſe ei memoriam. Quod ad nomen Antonii attinet, perſuaſiſſimum habeo illud non a *Caſaubono*, ſed ab oſcitante eſſe typotheta. Pariter vitioſe L. XIII. c. 8. *M. Antonius* dicitur Imperator ille, qui ex Philoſophiae ſtudio *Philoſophi* invenit cognomen. Diſerte L. IX. c. 11. *Antoninum Liberalem* cum *Xylandro*, non *Antonium* appellat hunc ſcriptorem. MUNCK.

Ἑτεροιουμένων] Idem, quod de *Antonii* & *Antonini* confuſione notat *Munckerus*, in hac voce notandum. Ἑτερούμενοι, *Transformati*, & Ἑταιροιούμενα, *mutantia ſeſe*, tamquam diverſa *Nicandri* opera in eodem *Athenaei* indice leguntur. Ἑταιροιούμενα multa aliorum loca occupavit, ubivis fere a Viris D. jam emendatum, *Harduin.* ad *Plin.* T. I. p. 63. &c. *Voſſ. in Hiſt. Graec.* L. IV. c. 14. qui a *Munckero* modo adducta plurimum praecepit, *Hoelzlin.* ad *Apoll. Rhod.* L. I. vſ. 1236. *Munck.* ad *Hygin.* c. 14. *Rutgerſ.* L. II. V. L. c. 18. Vix notatu dignum, niſi quis depravata lectione deceptus alium forſan

ANTONINI LIBERALIS
TRANSFORMATIONUM
Congeries.

I. CTESYLLA.

Ex Nicandri libro III. *de Alterationibus Formarum.*

Cteſylla Julide Cei inſulae urbe nata fuit, filia

forſan inde ſenſum erueret, quemadmodum, notante Harduino d. l., *Portus* ad *Suidae* locum V. Νίκανδρος hinc *de meretricio more viventibus* ſomniavit, & *Gyrald.* T. II. p. 152. corruptis *Suidae* & *Athenaei* locis deceptus per *Sodalitia* interpretatus eſt. Sed genuinam, quam *Antoninus*, & *Stephanus Byz.* V. Ἀσπαλάθεια, dederunt lectionem, reſtituit *Kuſterus*, vertitque: *de corporibus in alias formas mutatis.* Alii aliter. *De Pinedo* Graecam vocem ſervavit: Graecam etiam *Ovidius*, ſi quidem ab eo haec eſt Epigraphe. In eadem re verſantes ſecutus eſt, vel deſcripſit *Antoninus*, quos paſſim laudat, (unde forſan Μεταμορφώσεων Συναγωγή,) *Didymarchi* Μεταμορφώσεις, *Antigonum* ἐν ταῖς Ἀλλοιώσεσι, *Corinnam* ἐν Ἑτεροίοις, *Nicandrum* in Ἑτεροιουμένοις, & *Boeum* ἐν Ὀρνιθογονίᾳ. Alii ejusdem Argumenti ſcriptores memorantur Viris D. ad *Ovidii Metamorphoſeon* initium. *Casauboni* in *Athenaeo* pro ἐν τρίτῳ . . . Εὐρωπίας legentis Ἑτεροιουμένων conjecturam damnarunt etiam *Voſſius* & *Rutgerſius* d. d. l. l. Quorum ille: *Summo viro non obverſabatur locus Stephani V.* Ἄθως, *ubi quintus* Εὐρωπείας Νικάνδρου *citatur:* Hic, *fuit autem*, inquit, *id Nicandri opus, quo videtur Europam deſcripſiſſe, & quae in ea memoratu digna occurrebant. Sic* SICILIAM *ejus &* AETOLICA *&* BOEOTICA *& id genus alia paſſim veteres ſcriptores laudant.* Neque etiam ratio procedit, cur illud Europiacum opus rejiciatur, quod nempe de Glauci mutatione ſermo fiat, quandoquidem ἐν τοῖς Αἰτωλικοῖς, quae ſubjungit *Athenaeus*, ejusdem Glauci hiſtoriam perſequitur, quod tamen in ἐν τοῖς Ἑτεροιουμένοις quis dicat mutandum? Certe *Schol. Apoll. Rhod.* L. IV. vſ. 57. Νίκανδρος ἐν δευτέρῳ Εὐρώπης, quod *Rutgerſ.* d. l. recte vidit numero non conſtare, quandoquidem de quibus ibi ſermo eſt, in *quarto* ejus operis libro reperiuntur.

Κεία τὸ γένος ἐξ Ἰουλίδος]

 Strab.

Ἀλκιδάμαντος θυγάτηρ. ταύτην ἰδὼν Ἑρμοχάρης Ἀθηναῖος χορεύουσαν Πυθίοις παρὰ τὸν βωμὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Καρθαίᾳ, ἐπεθύμησεν αὐτῆς· καὶ ἐπιγράψας μῆλον, ἔῤῥιψεν ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀρτέ-

Strab. p. 486. mox *Munckero* cit. Κέως δὲ τετράπολις μὲν ὑπῆρξε· λείπεται δὲ δύο ἥτε Ἰουλὶς καὶ ἡ Καρθαία. cet. *Stephan.* de Urb. V. Ἰουλὶς ſua e *Strabone* hauſit, ipſo agnoſcente *Berkelio*, unde mirari ſubit, cur nonnullorum Codd. fide fretus, omnium vulgatorum lectionem, ipſo *Strabone* invito, ſpreverit. Ἰουλὶς, πόλις ἐν Κέῳ τῇ νήσῳ, quod in Κῷ mutatum ivit. Atqui alia inſula Κῶς, alia Κέως. Has quidem inter ſe nonnumquam confundi monet *Broukhuſ.* ad *Propert.* L. I. 11. 22. Illam vero in Caria, hanc in Aegaeo mari ſitam docet *Micyll.* ad *Ovid.* VII. *Met.* vſ. 368. Clare *Idem Heroid.* Ep. XX. vſ. 221. *Cingitur Aegeo, nomine Cea, mari.* Unde Κείων, pro Κώων apud *Menandr.* & *Heraclid.* περὶ πολ. recte ad *Aelian.* V. H. L. III. c. 37. vindicant Viri D. *Euſtath.* ad *Hom. Odyſſ.* X. verſ. 369. Κεῖος ἀπὸ Κέω τῆς νήσου. Idem iisdem verbis habet *Suidas* V. Βακχυλίδης. ubi male Καρθίαν. *Plin.* L. IV. *N. H.* c. 12. *Ceos*, quam *noſtri quidam dixere Ceam.* Unde apud *Phaedr.* L. IV. F. XXI. perinde videtur, num *in Ceo* an *in inſula Cea*, legas. Nam Simonidem, quo de ibi agitur, Julide Cei urbe natum, addit quoque *Stephanus*, & hinc *Ceae Camenae* & *naeniae Ceae* pro *Simonideae* apud *Horatium.* Provocat quidem *Berk.* ad eumd. *Steph.* V. Κῶς, ἔοικεν οὖν τὸ πρωτότυπον Κέως, ſed ipſum diſtinxiſſe eo liquet, quod ut Simonidae patriam *Ceon* adjudicavit, ita *Hippocrati* ſuam *Con*, quam vocem, etſi meane an aliena ſit emendatio, diſtinguere omiſi in apparatu, *Feſto* reſtituam: *In Inſula Aeſculapio facta aedes fuit* cet. Lege, *In Inſula* CO *Aeſculap.* cet. *Dion Caſſ.* T. I. p. 638. Ἔτυχε γὰρ ἐκ τῆς ἐν Κῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ὕλης ξύλα ἐς ναυτικὸν κεκοφώς. *Pauſan. Lacon.* c. 23. πλέοντες ἐς Κῶν παρὰ τὸ Ἀσκληπιόν. *Lactantii* error facile cum *Heinſio* tollitur, L. VII. c. 13, 14 *ad Caeam urbem*, pro *Caeae*, ut ille, vel potius *Ceae. Ovid.* L. VII. *Met.* verſ. 368. *Tranſit & antiquae Carthaeïa* (ſic) *moenia Ceae.* Ceterum Epiſtola illa XX. *Heroid.* & XXI. modo haec ſit *Ovidii*, cum Epiſt. X. L. I. *Ariſtaeneti* collatae, eamdem rem ita complectuntur, ut ovum ovo non ſimilius, &, niſi Cydippes & Acontii mentionem injeciſſet, eamdem fabulam ſub Cteſyllae & Hermocharis nominibus ab *Antonino* tradi dicas.

filia Alcidamantis. Hanc cum Hermochares Athenienſis choream agere vidiſſet Pythiis ad aram Apollinis Carthaeae, (urbs ea eſt inſulae ejusdem) amore ejus eſt correptus. Itaque in malum inſcripſit

Ἐξ Ἰουλίδος] Vide *Strab.* Lib. X. pag. 551. Edit. Xyl. MUNCK.

Χορεύουσαν Πυθίοις παρὰ τὸν βωμὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Καρθαίᾳ] Χορεύειν verbum ſacrorum, proprie de *Dionyſiacis*, *Sophocl. Ajac.* vſ. 711. unde Bacchus ipſe χορεύειν & χορευτὴς *Orpheo* dicitur. Vid. *Periz.* ad *Aelian.* V. H. L. III. c. 40. & translate ἄστρων χοραγὸς *Sophocl. Antig.* vſ. 1163. Erat tamen & aliorum Deorum: *Dianae*, *Callim. H.* in *Dian.* vſ. 3. ubi vid. *Spanh. Cereris*, *Virgil.* Lib. I. *Georg.* vſ. 346. *Apollinis*, *Apoll. Rhod.* L. I. vſ. 536. & *Virgil.* L. IV. *Aeneid.* vſ. 145. Hoc feſtum celebrantes hymnos canebant, *Spanhem.* ad *Callim.* d. l. vſ. 242. citharam pulſabant, *Id.* ad H. in *Apoll.* vſ. 12. & in *Del.* vſ. 302. & ſaltabant choream in orbem agentes, ad H. in *Dian.* vſ. 3. unde *Ariſtoph.* in *Plut.* vſ. 761. ὀρχεῖσθαι, σκιρτᾷν & χορεύειν jungit, de quibus videndus inprimis *Kuſterus.* Χορεύειν παρὰ (an περὶ?) τὸν βωμὸν idem eſt, quod aliis στῆσαι vel στήσασθαι χορὸν ἀμφὶ vel περὶ βωμόν. Ita enim moris erat, ut loca indicata ſatis monſtrabunt. Cuncta ſimul expreſſit *Schol. Apoll. Rhod.* d. l. Καθάπερ ἤθεοι ἐν Δελφοῖς, ἢ ἐν Δήλῳ, ἢ ἐν Ἰσμηνῷ περὶ τὸν βωμὸν τοῦ Ἀπόλλωνος χορὸν στήσαντες, πρὸς τὸ τῆς κιθάρας μέλος ἡρμοσμένως κροτοῦσι τοῖς ποσὶν &c. At cur non Julide, patria urbe, ſed Carthaeae factum? Veteres non patria ſolum, ſed aliorum etiam locorum feſta celebrare, eoque choreas mittere ſolebant ſtato tempore. Vid. *Spanh.* ad *Callim.* H. in *Del.* vſ. 278.

Ἀλλά τοι ἀμφιετεῖς δεκατηφόροι αἰὲν ἀπαρχαὶ
Πέμπονται. πᾶσαι δὲ χόρους ἀνάγουσι πόληες.

Μῆλον ἔρριψεν ἐν τ.] De mala projiciendi uſu, quod amatorium erat, Graecis μηλοβολεῖν vel μήλοις βάλλειν, multa notavit *La Cerda* ad *Virgil.* Ecl. III. vſ. 64. & *Claud. Berald.* ad *Stat.* L. III. Sylv. vſ. 158. Eadem, quae *Antoninus*, narrat *Ovid.* in Epiſt. XXI. *Heroid.* vſ. 105. cet. Ubi *Cydippe:*

In templum redeo, gradibus ſublime, Dianae.
Tutior hoc ecquis debuit eſſe locus?
Mittitur ante pedes malum, cum carmine tali. cet.

 Ἀντί-

τέμιδος· ἡ δὲ ἀνείλετο, καὶ ἀνέγνω. ἐγέγραπτο δὲ ὅρκος κατὰ τῆς Ἀρτέμιδος, ἦ μὴν γαμηθήσεσθαι Ἑρμοχάρει Ἀθηναίῳ. ἡ μὲν οὖν Κτήσυλλα ἀπέῤῥιψε τὸ μῆλον αἰδεσθεῖσα, καὶ χαλεπῶς ἤνεγκεν, ὥσπερ ὅτε Κυδίππην Ἀκόντιος ἐξηπάτησεν. Ἑρμοχάρει δὲ αἰτησαμένῳ κατήνεσε τὸν γάμον ὁ πατὴρ ὁ τῆς Κτησύλλης, καὶ ὤμοσεν τὸν Ἀπόλλωνα τῆς δάφνης ἁψάμενος. ἐπεὶ δὲ διῆλθεν ὁ τῶν Πυθίων χρόνος, Ἀλκιδάμας ἐκλαθόμενος τὸν ὅρκον, ὃν ὤμοσεν, ἑτέρῳ συνῴκιζε τὴν θυγατέρα. καὶ ἡ παῖς ἔθυεν ἐν τῷ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερῷ· χαλεπῶς δὲ φέρων Ἑρμοχάρης ἐπὶ τῷ τούτου διαμαρτεῖν, εἰσέδραμεν εἰς τὸ Ἀρτεμίσιον· καὶ ἡ παῖς αὐτὸν ἰδοῦσα κατὰ θεῖον ἠράσθη·

Ἀνέγνω. ἐγ. δ. ὅρκος κατὰ τῆς Ἀρτέμιδος] *Ariſtaen.* d. l. Τὴν γραφὴν ἀνεγίνωσκεν ἔχουσαν ὧδε· Μὰ τὴν Ἄρτεμιν Ἀκοντίῳ γαμοῦμαι. *Ovid.* verſ. 143. *Non ego juravi: legi jurantia verba.*

Ἦ μὴν] Formula confirmandi uſitatiſſima in jurejurando. *Demoſth.* Κατὰ παίδων ὀμνύεις ἦ μὴν ἀπολωλέναι Φίλιππον. Ita ἦ μὴν & ἦ μὰν pro ὄντως in *Homero* invenias. *Heſychius:* Ἦ εἶπεν, ἀληθῶς, ὄντως. Male habet, quod mox ſubdit doctiſſimus Grammaticus Ἥιατο, ἐκάθητο. Lege: Εἴατο, ἐκάθηντο, vel certe ἥατο, unde καθήατο. *Iliad.* Α. vſ. 76. MUNCK. Formulam hanc illuſtrat *Perizon.* ad *Aelian.* *V. H.* L. II. cap. 7. ubi praeter *Antonini*, plura congeſſit loca, & *J. Alberti* ad *Epiſt.* ad. *Hebr.* c. VI. c. 14. ubi Vir Cl. hunc locum vertit: *Scriptum autem eſt jusjurandum, quo per Dianam juraret virgo, ſe omnino Hermochari nupturam.* Ἦ μὴν pro ὄντως, *certe*, *omnino*, quod addit, praecepit jam *Munckerus*, ut vides. Exempla ubivis obvia. Dudum illud obſervatum. *Scalig.* prim. Ἦ μὴν additur ſemper apud Poëtas, cum Dii ὤμοσαν. *Jurant*, & omnino *in jurejurando.*

Ἀπέῤῥιψε τ. μ. αἰδεσθεῖσα] *Ariſtaen.* d. l. ut pateat, ex eodem

pſit juramentum, quo per Dianam juraret virgo, ſe Hermochari Athenienſi nupturam: id malum abjecit in fanum Dianae, ſublatumque id Cteſylla legit: lectoque juramento, prae pudore abjecit, neque aequiore tulit animo quam Cydippe ab Acontio decepta. Caeterum Hermochari petenti nuptias pactus eſt Alcidamas, laurumque tangens Apollinem juravit. Exacto autem Pythiorum tempore, oblitus juramenti, filiam alteri deſpondit. Cum autem Cteſylla rem ſacram faceret in fano Dianae, repulſae impatiens Hermochares eodem irrupit: & eo conſpecto, Cteſylla divino impulſu amorem ejus concepit: reque

dem fonte omnia hauſta: Τὸν ἐρωτικὸν λόγον ἀπέῤῥιψεν αἰδȣμένη.

Κατήνεσε τὸν γάμον] Pind. *Pyth.* Od. 10. Καταινήσαντε κοινὸν γάμον. Noſter cap. 34. Κατήνεσε τ̀ λόγον. MUNCK.

Ἑτέρῳ συνῴκιζε τὴν θυγατέρα] *Ael. V. H.* Lib. VIII. cap. 9. Ἄλλῳ συνῴκισε τὴν παῖδα. Eſt enim patris filiam marito tradentis, in matrimonium elocantis, quod alias dicitur γαμίζειν, atque adeo plus, quam ſupra illud κατήνεσε τ̀ γάμον. Et hinc indignatio Hermochacharis, non quod Cteſylla *rem ſacram faceret*, ſed quod ἔθυε γάμȣς, quae plena eſt locutio hac in re uſitata, h. e. *propter nuptias ſacrificare*, θύειν τὰ γαμήλια, quod alii dicunt. Plura ejusmodi illuſtrat Ampl. *Cuperus Obſ.* Lib. III. cap. 13.

Θυγατέρα. κ̀ ἡ παῖς] Propter mox ſequentia: κ̀ ἡ παῖς αὐτὸν ἰδȣ̃σα cet. hic legere mavult cl. *Fonteinius* κ̀ ἡ μὲ̀ν, deleto παῖς.

Κατὰ θεῖον ἠράσθη] Fieri poteſt, ut errem; ſed tamen puto ſcripſiſſe Liberalem: Κατὰ θεόν. cap. 12. Κατὰ θεὸν ἀετὸς ἁρπαγὼς λαγωόν. cap. 13. Κατὰ θεὸν ἠφανίσθη. Eodem ſenſu mox: Κατὰ δαίμονα ἐτελεύτησε.

ἐράσθη· καὶ συνθεμένη διὰ τῆς τροφοῦ, διαλαθοῦσα τὸν πατέρα, νύχιον ἀπέπλευσεν ἐς τὰς Ἀθήνας, καὶ γάμος ἐπράχθη τῷ Ἑρμοχάρει· τεκοῦσα δ' ἡ Κτήσυλλα, καὶ χαλεπῶς ἐκ τοῦ τόκου διατεθεῖσα, ἐτελεύτησε κατὰ δαίμονα, ὅτι ὁ πατὴρ αὐτῆς ἐψεύσατο τὸν ὅρκον· καὶ τὸ μὲν σῶμα κομίσαντες, ἔφερον ὅπως κηδεύσωσιν· ἐκ

cap. 21. Κατὰ δαίμονα διερήσασα. cap. 38. Κατὰ δαίμονα μεταβαλών. Alioqui ſcripſiſſet potius: Κατὰ τὸ θεῖον. Palaephatus Actaeone: μὴ ὑβρίζωσιν εἰς τὸ θεῖον. MUNCK. Τὸ θεῖον etiam *Tollius* praefert in *Ariſtaen.* d. l. Ὡς ὅμοιον ὁμοίῳ κατὰ θεῖον ἀεὶ προσπελάζει. Sed inter uſitatas ejusmodi formulas, κατὰ τύχην, κατὰ δαίμονα, κατὰ θεὸν, etiam κατὰ θεῖον probat *Valckenarius*, ſi quis, juſtus arbiter, ad *Herod.* Lib. III. pag. 275. Invenio, quo dubium tollitur, apud *Ariſtoph.* in *Equit.* vſ. 146. Ἀλλ' ὁδὶ προσέρχεται Ὥσπερ κατὰ θεῖον, εἰς ἀγοράν.

Συνθεμένη διὰ τῆς τροφοῦ] *Pacta cum eo per nutricem.* Ita *Xylandro* melius *Periz.* ad *Aelian. V. H.* Lib. X. cap. 18. ubi συνθεῖναι, quod infra cap. ult. συντίθεται πρὸς Καδμείους, unum cum altero dici, obſervat.

Γάμος ἐπράχθη Ἑρμοχάρει.] Niſi de honeſtis heic nuptiis ſermo eſſet, non inepte exponi hoc poſſet: συνῆλθεν αὐτῇ Ἑρμοχάρης. *Pind. Pyth. Od.* 9.

Τερπνὰν γάμου κραίνειν τελευτάν.

Hoc eſt, μιχθῆναι, ut recte explicat Scholiaſtes. *Ariſtaen.* Lib. I. Epiſt. 21. γάμον μήτε πολυπραγμόνει, μήτε προσδόκα. h. e. τὴν συνουσίαν. Non concedit Graecorum elegantiae illud *Petronii: Plaudentibus ergo univerſis, & poſtulantibus, nuptias fecerunt.* Ita *Connubium Hyginus Mythol.* cap. 14. pro *concubitu* poſuit. Si tanti putes, vide quae ad illum locum a nobis ſunt obſervata. MUNCK.

Τὸ σῶμα κομίσαντες ἔφερον] Ne tautologiam metuamus, τὸ κομίζειν heic idem eſſe, quod ἐνταφιάζειν putemus, hoc eſt, lotione, unctione, aliisque, quae veteres amabant, corpus praeparare ad ſepulturam. Eſt certe, ut κομίζειν funebre ſit verbum. *Sophocl. Aj. Flagell.* verſ. 1414. Κεἴτινα στρατοῦ θέλεις κομίζειν. Interpres: *Si quem de exercitu alium pro te curare voles*, funus puta Ajacis. *Terent.* And. Act. I. ſc. I. *Curabat una funus. Euſtath.* Κομίζω καὶ κομῶ ἐπιμελείας ἀξιῶ. Συγκομίζειν

reque cum nutrice compoſita, noctu clam patre Athenas navigavit, nuptiaeque cum Hermochare ſunt perfectae. In partu autem Cteſylla adverſa uſa valetudine, deceſſit, Dei voluntate, propter patris perjurium. Cujus cadaver cum ad ſepulturam efferretur,

μίζειν pro θάπτειν accipiunt Graeci Magiſtri. *Schol. Soph. Aj. Flag.* verſ. 1068. Μὴ θέλε συγκομίζειν, ἤγουν θάπτειν, ἀπὸ συναγομένων καρπῶν εἰς ἀποθήκας. Sed ἀπροσδιόνυσα haec, nec per omnia vera. Satis jam animi gratia argutati ſumus. Tu κομίζειν hoc loco, ut & apud Sophoclem, vere idem eſſe, quod βαστάζειν, dixeris. Sane apud Tragicum Poëtam eſt, *aſportare corpus Ajacis in ſaltu inventum.* Sic verſ. 839. Πρῶτος ὥς με βαστάσῃ. & verſ. 937. τίς σε βαστάσει φίλων; Atque ita interpretandum illud *Homeri* Iliad. γ. verſ. 378. κόμισαν δ' ἐρίηρες ἑταῖροι. Schol. ἦραν, ἐβάστασαν. Ergo tautologia heic eſt. Nihil minus, ô bone. Sed Graeca elegantia. Plane ut Liberalis noſter, etiam *Aelian.* ποικ. ἱσ. Lib. III. c. 22. τοὺς πατρῴους θεοὺς βαστάσας ἔφερε. Lib. XII. cap. 51. ἀπιὼν ᾤχετο. *Lucian.* Fugit. ἀπιὼν ᾠχόμην. A quo non longe abit, quod inferius cap. 32. legis: ᾤχετο φεύγουσα. & cap. 23. ἦγεν ἐλαύνων. Plura exempla tibi ſuppeditabit *Stolbergius* ad *Aj. Flagell. Sophocl.* pag. 195. Pulchre Helleniſmum vidit doctiſſimus Xylander. vertit enim *cujus cadaver cum ad ſepulturam efferretur.* MUNCK. De hac locutione pluribus egit *Graev.* Lect. Heſiod. cap. 1.

Τὸ σῶμα κομίσαντες ἔφερον] Tautologiam urget etiam in altera editione *Berkelius*, cui vapulant *Xylander* & *Munckerus*. Immerito. Familiaris haec *Antonino* eſt elegantia. Cap. XXI. φεύγουσα ἐξίκετο. Cap. XXXIV. Ὤιχετο φέρων. Cap. XXXVIII. Φυγὼν ἔρχεται. Cap. XXXIX. Ἐκφυγοῦσα ἐξίκετο. Sic *Theocrit. Id.* II. vſ. 152. *Arrian.* de *Exp. A. M.* Lib. I. cap. 17. 10. *Lucian.* Tom. III. pag. 655. Φερόμενος βαστάζεται. Neque in κομίσαντες vel κοσμήσαντες cum *Berkelio* mutes. Eſt enim eadem fere, quae verbis κομεῖν & κοσμεῖν ineſt, τῷ κομίζειν notio lotionis & unctionis, quibus cadavera ad ſepulturam parabantur, unde συγκομίζειν, quod in *Act. Apoſt.* Cap. VIII. com. 2. occurrit, de cadavere curando, vel, ut Latini dicunt,

ἐκ δὲ τῆς στρωμνῆς πελειὰς ἐξέπτη, καὶ τὸ σῶμα τῆς Κτησύλλης ἀφανὲς ἐγένετο. Χρωμένῳ δ' Ἑρμοχάρει ὁ θεὸς ἀνεῖπεν ἱδρύσασθαι ἱερὸν παρὰ τοῖς Ἰουλιήταις, ἐπώνυμον Ἀφροδίτης Κτησύλλης· ἔχρησε δὲ καὶ τοῖς Κείοις· οἱ δὲ θύουσι ἄχρι νῦν Ἰουλιῆται μὲν Ἀφροδίτῃ, Κτήσυλλαν ὀνομάζοντες, οἱ δὲ ἄλλοι Κτήσυλλαν Ἑκαέργην.

componendo ante, quam exequiae fierent, adhibetur. Infra cap. XXXIX. non tam diſſimilis locus: Τὸ σῶμα προήνεγκαν εἰς ἐμφανὲς οἱ προσήκοντες. καὶ οἱ μὲν ἔμελλον κηδεύσειν.

Ἐκ τῆς στρωμνῆς] Xyl. *è ſandapila. Lectum* rectius appellaſſet cum Perſio Sat. 3. vel *torum*, cum *Ovid.* IX. *Met.* Κλίνη & λέχος dicitur alias Graecis, *lectica* Latinis. Σορὸν & λάρνακα cap. 33. cadaveri Alcmenae adſignat. Eâ formâ licet veriſſime fuerit Romanorum ſandapila, verterim tamen *capulum* potius vel *arcam*, quam *ſandapilam.* Rationes alias non requires, ſi cogites ſandapilas illa tantum dici Latinis pheretra, quibus plebeiorum vel damnatorum cadavera efferebantur. MUNCK. Confirmat ipſe *Antoninus* cap. XXXIV. Ἐπὶ τῆς στρωμνῆς ἐξεδέχετο τὴν κόρην. *Aelian. V. H.* Lib. XIII. cap. I. Στρωμνὴ (Ἀταλάντης) αἱ δοραὶ τῶν τεθηραμένων. ubi *Periz. Munckero* adſentiens in hoc *Antonini* loco etiam *lectum funebrem* interpretatur.

Ὁ θεὸς ἀνεῖπεν] Mire in hoc verbo ludit Librariorum oſcitantia. *Apollod.* Lib. II. c. VIII. §. 2. ὁ δὲ θεὸς ἀντεῖπε, ubi in aliis rectius, quamquam utrumque probat *Aegius*, (etiam *coll. d'Orvill.*) ἀνεῖπε. Apud eumdem Lib. III. cap. XIV. 8. ὁ δὲ θεὸς ἀπεῖπεν, quem errorem graviſſimum vocat *Faber*, & omnino legendum cenſet ἀνεῖλεν, quod voluit & *Galeus*, verbum nempe hac in re proprium, & apud

tur, columba e ſandapila evolavit, corpusque mortuae nusquam apparuit. Conſulenti porro oraculum Hermochari, respondit Deus, ut apud Julitas templum poneret, ſacrum Veneri Cteſyllae. Ceis etiam oraculum datum eſt: hique etiamnum Veneri ſacrificant, Cteſyllam eam appellantes, alii Cteſyllam Hecaergam.

apud quosvis ſcriptores obvium, uti multis probavit *J. G. Graevius* ad *Lucian. Soloec.* pag. 116. Ex *Antonino* tamen *Apollodoro* recte ἀνεῖπεν reſtituit ad *Gregor.* pag. 235. *Koenius*, quem lugere Muſae nondum deſinunt. Similiter Lib. I. cap. VIII. § 2. in *Apollod.* pro τὰς Μοίρας φασὶ δὲ εἰπεῖν, *Faber* legit φασὶ ἀνελεῖν, quia vox eſt oraculorum, quod neceſſarium non judico, quia nihil de oraculo conſulto praecedit, certe facilius mutari poſſet in ἀνειπεῖν. Nam ſimplici verbo ita utitur *Antoninus*, cap. XXV. Θεωροὺς ἀπέστειλαν παρὰ τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ αὐτοῖς εἶπεν ὁ θεός. Idem enim eſt, quod mox ἔχρησε δὲ τοῖς Κείοις, quo ſenſu hoc verbum adhibuit *Euripid. Phoeniſſ.* verſ. 412. ubi & pag. 724. conſ. Cl. *Valckenarium.*

Οἱ δὲ θύουσι ἄχρι νῦν Ἰουλιῆται μὲν Ἀφροδίτῃ, Κτήσυλλαν ὀνομάζοντες, οἱ δὲ ἄλλοι Κτήσυλλαν Ἑκαέργην.] Totum locum damnat & refingit *Perizonius*, non invito *Valckenario*, ad *Aelian. V. H.* Lib. IV. cap. 15. & ad *Sanct. Min.* Lib. IV. cap. 8. Οἱ δὲ θύουσι ἄχρι νῦν, Ἰουλιῆται μὲν Ἀφροδίτην Κτήσυλλαν ὀνομάζοντες, οἱ δὲ ἄλλοι Κτήσυλλαν Ἑκαέργην. *Hi vero*, generatim Cei, ſed qui mox dividuntur in Julietas & reliquos, *ſacra faciunt* ſcil. Cteſyllae, *ad hoc usque tempus*, *Julietae quidem* eam *Cteſyllam Venerem appellantes*, *Reliqui vero Cteſyllam Dianam.*

II. ME-

β'. ΜΕΛΕΑΓΡΙΔΕΣ.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιουμένων γ'.

Οἰνεὺς ὁ Πορθέως τοῦ Ἄρεως ἐβασίλευσεν ἐν Καλυδῶνι. καὶ ἐγένοντο αὐτῷ ἐξ Ἀλθαίας τῆς Θεστίου, Μελέαγρος, Φηρεὺς, Ἀγέλεως, Τοξεὺς, Κλύμενος, Περίφας· θυγατέρες δὲ Γόργη, Εὐ-

Οἰνεὺς ὁ Πορθέως] Fruſtra de mendâ hunc ſuſpiciunt locum, tantum abeſt, ut corruptum eſſe certum ſit. Auctorem habet *Homerum Antoninus Il.* ξ. verſ. 115. MUNCK.

Οἰνεὺς] Quae de hoc notarunt *Schol. Hom.* Il. Α. vſ. 212. & *Schol. Ariſtoph. Ran.* vſ. 1269. quamquam paullo aliter, plura ſunt, quam ut hic legi poſſint. Eamdem Meleagri hiſtoriam Achilli narrat Phoenix apud *Hom.* d. l. monente *Heinſio* ad *Ovid.* Ep. III. *Heroid.* vſ. 95. ubi ab *Homero* eam mutuatum eſſe *Ovidium*, obſervat. De ſacrificio Dianae ab Oeneo neglecto, & inde profectis calamitatibus agit *Lucian.* de *Sacrific.* T. I. p. 525. cet.

Ὁ Πορθέως] Παρθάονα vocat *Apollod.* L. I. c. VII. §. 7. & 11. cui favere videntur e Graecis *Pauſ. Meſſen.* c. 35. *Strab.* L. IV. 463. 466. e Latinis *Ovid.* L. VIII. *Met.* vſ. 551. IX. 12. quique ad eum citantur, *Stat.* I. *Theb.* vſ. 670. II. vſ. 726. *Val. Flacc.* L. III. vſ. 705. *Hygin.* c. 14. c. 129. c. 175. & 239. Sed Lectio ſibi parum conſtat, & nusquam ratio redditur, cur invitis Vett. edd. & Mſſ. eam intruſerint Viri D. *Pauſaniae* enim d. l. & *Eliac.* II. c. 20. ante legebatur Πορθάων, quod tacite rejecit *Xylander*, illudque repoſuit. Similiter in Mſ. Pal. *Apollodori* diſerte Πορθάων extat, *Munckero* teſte ad *Hygin.* c. 172. unde forſan illud *Galei*, Leg. Πόρθα *ut infra & Palat.* quod an mendum ſit aberrantis typi, quibus ſcatet iſta editio, ignoro, pro Πόρθεα vel Πορθάονα. Certe *Porthaon* etiam olim legebatur apud *Hygin.* cap. 14. & 172. monente *Heinſio* ad *Ovid.* L. VIII. *Met.* vſ.

II. MELEAGRIDES.

Ex Nicandri libro tertio de Alterationibus Formarum.

Oeneus Porthei F. Martis N. regnavit Calydone. ex Althaea Theſtii filia tulit filios, Meleagrum, Pherea, Agelaum, Toxeum, Clymenum, & Periphantem: filias Gorgem, Eurymedam, Deianiram, Me-

vſ. 541. Cujus in Exemplaribus *Porthaoniae* etiam ſcriptum fuiſſe Viro Ill. videtur, quemadmodum in Mſ. *Plauti Men.* V. 1. 45. *Ego te ſimitu novi cum Porthaone* extare Viris d. obſervatum. Idem monet, neque dubitat, quin idem ſit, qui aliis *Parthaon* dicitur, quique *Antonino* & *Homero Il.* Ξ. vſ. 115. *Portheus* audit. Unde *Porthaon*, quod ad *Portheus* propius accedit, ubivis praefero. Et hanc lectionem confirmat *Val. Flacci* Ed. Junt. & Cod. *Coki.* Solent Graeci potiſſimum in ultima vocabulorum terminatione variare. Sic Ἀλκεὺς & Ἀλκαῖος, Ἀστέριος & Ἀστερίων apud *Apollodorum.* Τυφῶν eidem, Τυφωνεὺς *Homero*, Τυφὼς *Pindaro.* Idem, qui Noſtro in ſeqq. Πανδάρεος & Πανδάρεως, *Homero* Πανδάρης vocatur. *Euſtath.* in *Dionyſ.* vſ. 558. Λέγεται δὲ καὶ Γηρυὼν, καὶ Γηρυόνης καὶ Γηρυονεύς. Plura dedit *Hemſterk.* ad *Ariſtoph. Plut.* pag. 207. & *Ruhnken.* ad *Rut. Lup.* II. p. 100.

Φηρεὺς] Θυρεὺς eſt *Apollod.* Lib. I. Uter verum dicat, non definio. MUNCK. Aeolicum eſſe cum recte contenderit *Berkelius*, aliud quid egit, quam debuerat. Aeoles enim θῆρες dixiſſe pro φῆρες, ait. quod contrarium ex eodem, quem teſtem citat, *Euſtathio*, ad *Lact.* L. VII. F. XXIX. monet *Munckerus.* Nam T. I. p. 101. Αἰολικὴ δὲ λέξις κατὰ τοὺς παλαιοὺς τὸ φῆρες ἀντὶ τοῦ θῆρες. Adde: T. III. p. 1817. Φλίψεται ἀντὶ τοῦ θλίψεται· ἡ δὲ λέξις Αἰολική. ὡς τὸ φηρσί.

Ἀγέλεως] Hunc & Periphantem ex Oenei filiis, e filiabus vero Eurymeden & Menalippen omittit *Apollodorus.*

Θυγατέρες δὲ Γόργη.] Non com-

Εὐρυμήδη, Δηϊάνειρα, Μελανίππη. Ἐπεὶ δ' ἔθυεν ἀπαρχὰς ὑπὲρ τῆς χώρας, ἐκλανθάνεται τῆς Ἀρτέμιδος. αὕτη κατὰ μῆνιν ἐφορμᾷ σῦν ἄγριον, ὃς κατέφθειρε τὴν γῆν, καὶ πολλοὺς ἀπέκτεινεν. ἔπειτα Μελέαγρος, καὶ οἱ Θεστίου παῖδες συνήγειραν τοὺς ἀριστέας ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τὸν σῦν· οἱ δὲ ἀφικόμενοι, κτείνουσιν αὐτόν· ὁ δὲ Μελέαγρος διανείμας τὰ κρέα αὐτοῦ τοῖς ἀριστεῦσιν, τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ δέρος ἐξαίρει γέρας ἑαυτῷ. Ἄρτεμις δὲ ἐπεὶ τὸν ἱερὸν σῦν ἔκτειναν,

ἔπι

comparet inter has *Dia*, quam *Oenei filiam* facit *Hygin. Myth.* cap. 155. *Pirithous ex Dia Oenei filiâ.* Sed locus corruptus eſt. Scripſerim *Deionei filiâ.* Hanc enim *Pindari Schol.* ad *Pyth. Od.* 2. & *Tzetz.* Chil. IX. hiſt. 273. Ixionis faciunt uxorem; cujus filius, non Jovis, *Ovidio* eſt *Pirithous*, *Met.* Lib. VIII. verſ. 566. XII. verſ. 210. Etiam *Apollod.* L. I. pag. 26. Edit. *Commel.* MUNCK.

Ἐπεὶ δὲ ἔθυεν ἀπαρχὰς... ἐκλανθάνεται] Hinc locus *Apollodori* L. I. c. VIII. non ſollicitandus: Τὰς ἀπαρχὰς Οἰνεὺς θεοῖς θύων μόνης Ἀρτέμιδος ἐξελάθετο, quod in ἐπελάθετο mutandum conjicit *Galeus.* Infra: Αἱ δὲ κύνες ἐξελάθοντο τῶν βοῶν.

Ἐφορμᾷ σῦν ἄγριον] Cap. ſeq. Κῆτος δὲ ἐξαίσιον ἐφώρμησεν αὐτοῖς. Hoc Atticum. Vid. *Graev.* ad *Lucian. Soloeciſt.* pag. 74. MUNCK.

Οἱ Θεστίου παῖδες συνήγειραν] Et hinc patet, cum Mſſ. & *Zenobio*, apud *Apollod.* d. l. Ἐπὶ τοῦτον τοὺς ἀρίστους ἐκ τῆς Ἑλλάδος πάντας pro ἐκάλεσε, legendum eſſe, συνεκάλεσε.

Ὁ δὲ Μελέαγρος διανείμας cet.] Minus a vero abhorret, quod tradit *Apollodorus*: Oenea pellem Apri promiſiſſe ei, quicumque illum occideret, (& hoc ab antiquiſſimis temporibus moris fuit, ut inter praemia Victoribus per omne certandi genus, etiam *pelles* proponerentur. Vid. *Weſſel.* & *Valcken.* ad *Herod.* L. II. p. 144.) ſed Meleagrum, poſt quam prima omnium Atalanta ferae tergum ſagitta percuſſerat, dein Amphiaraus ejus oculum vulnerarat, belluae a ſe interfectae detra-

Melanippam. Is cum primitias frugum pro regione diis offerret, oblitus fuit Dianae. quae irata, aprum immiſit, qui & terram vaſtavit, & multos interfecit. Idcirco Meleager & Theſtii filii virtute praeſtantiſſimos è Graecia conduxerunt, apri ejus occidendi gratia. qui cum conveniſſent, & aprum necaſſent, Meleager carnes ejus diſtribuit, caput autem & pellem ſibi eximia praemii loco ſervavit. Diana autem, ira ob caedem ſacri apri aucta, rixam

tractam pellem non ſibi ſervaſſe, ſed Atalantae dono dediſſe, quod Theſtii filii indigne factum putantes, quia praeſentibus viris feminae praemia concederentur, eam vi Atalantae eripuiſſent, unde diſſidium illud ac dein bellum ortum.

Τὴν κεφαλὴν ϗ τὸ δέρος] *Hom. Il.* I. vſ. 544. de eadem hiſtoria:

Ἀμφὶ συὸς κεφαλῇ ϗ δέρματι λαχνήεντι.

Ubi *Schol.* τὴν κεφαλὴν τῷ δέρματι προσεχομένην συνέκειτο δοθῆναι ἀριστεῖα τῷ πρώτως βαλόντι τὸν σῦν. Adde *Ovid.* VIII. *Met.* vſ. 427. Et haec Dianae in lucis, in templis vel atriis ſuſpendere ſolitos fuiſſe, obſervat Vir D. cui haec debeo, in *Miſcell. Obſ.* T. I. p. 107.

Τὸν ἱερὸν σῦν] Vertit Xyland. *ſacrum aprum.* nec reprehendo. Auctam enim Dianae iram putem, non quod magnum, ſed quod ſacrum aprum occidiſſent. Sacer aper erat, quatenus Dianae in ſupplicio de Calydoniis ſumendo inſerviebat. *Ovid.* L. VIII. *Met.* vſ. 272.

Sus erat infeſtae vindex famulusque Dianae.

Lib. IV. *Met.* vſ. 471.

Num ſacer ille meâ percuſſus cuſpide ſerpens,
Cadmus ait, fuerat.

Et ille quidem ſacer erat, quod Marte eſſet genitus. *Hygin. Myth.* cap. 178. *Apollod.* Lib. III. Hunc *Dercyllum* vocatum ſcribit *Micyllus* ad *Met. Ovid.* Lib. III. vſ. 32. ridicule. Deceperunt forte illum verba *Scholiaſtae Euripidis* ad *Phoen.* vſ. 7.

Δέρ-

ἔτι μᾶλλον ἐχολώθη, καὶ νεῖκος ἐνέβαλεν αὐτοῖς· οἱ γὰρ παῖδες οἱ Θεστίου, καὶ οἱ ἄλλοι Κουρῆτες ἅπτονται τοῦ δέρους, φάμενοι μετεῖναι τὰ ἡμίσεια τῶν γερῶν ἑαυτοῖς· Μελέαγρος ἀφαιρεῖται κατὰ βίαν, καὶ κτείνει τοὺς Θεστίου παῖδας. Ἐκ ταύτης τῆς προφάσεως πόλεμος ἐγένετο Κουρῆσι καὶ Καλυδωνίοις· καὶ ὁ Μελέαγρος εἰς τὸν πόλεμον οὐκ ἐξῄει, μεμφόμενος ὅτι αὐτῷ κατηράσατο ἡ μήτηρ, διὰ τὸν τῶν ἀδελφῶν θάνατον· ἤδη δὲ τῶν Κουρήτων μελλόντων αἱρεῖν τὴν πόλιν, ἔπεισε τὸν Μελέαγρον ἡ γυνὴ Κλεοπάτρα τοῖς Καλυδωνίοις ἀμῦναι· ὁ δὲ ἀναστὰς ἐπὶ τὸν στρατὸν τῶν Κουρήτων, καὶ αὐτὸς ἀποθνήσκει, τῆς μητρὸς ἐμπρησάσης τὸν παρὰ τῶν μοιρῶν αὐτῇ δοθέντα δαλόν. Ἐπέκλασαν γὰρ ἐπὶ τοσοῦτον αὐτὸν ἔσεσθαι χρόνον, ἐφ᾽ ὅσον ἂν ὁ δαλὸς διαμένῃ· ἀπέθανον δὲ καὶ οἱ ἄλλοι παῖδες Οἰνέως μαχόμενοι· καὶ πένθος ἐπὶ

Δέρκυλλος Θηβαίου τινὸς Δράκοντος τοὔνομα, βασιλέως δὲ Θηβαίων, θυγατέρα τὴν Ἁρμονίαν φησίν. ὃν φονεύσας Κάδμος ἔγημεν Ἁρμονίαν. Vides heic Dercyllum eſſe Scriptorem, non anguem. Dracon quoque viri nomen. Conſule *Palaeph.* cap. 6. MUNCK. Quae de τῷ ἱερὸν, non niſi per μέγαν καὶ θαυμαστὸν, intelligendo hic notat *Berkelius*, confutantur a *Munckero* ad *Lact.* L. VIII. F. IV. Ex eodem fonte hauſta, quae tradit *Apollodorus* d. l. Μηνίσασα δὲ ἡ θεὸς κάπρον ἐφῆκεν ἔξοχον μεγέθει τε καὶ ῥώμῃ. Vid. *Schol. Eurip. Phoen.* vſ. 1115. ibique *Valckenarius.*

Γυνὴ Κλεοπάτρα] Haec φερωνύμως dicta etiam *Alcyone.* vide quae notavimus ad *Myth. Hygin.* cap. 174. qui gratis heic erroris arguitur. Confer *Hom. Iliad.* I. vſ. 558. MUNCK.

Ἀποθνήσκει] *Galeus* ἐθνήσκει. male. Mox, ut ubique fere amat compoſita, ἀπέθανον καὶ οἱ ἄλλοι. *Apollod.* qui, ubi de Me-

xam inter eos excitavit. Etenim Theſtii filii ac reliqui Curetes pellem attrectavere, dimidium praemiorum ad ſe pertinere dicentes: ſed Meleager vi ea ademit, ac filios Theſtii occidit. Hac occaſione bellum inter Curetes & Calydonios ortum eſt: ad quod Meleager non exiit, iratus ob diras quibus ipſum mater propter fratrum necem devoverat. Cum autem Curetes jam eſſent urbem capturi, uxor Cleopatra ei perſuaſit, ut Calydonios tueretur. Egreſſus autem contra Curetas, periit; cremata a matre face, quam ei Parcae dederant. Nam hoc fatum Meleagro dederant, ut tamdiu viveret, quam diu fax iſta duraret. Reliqui etiam Oenei filii in pugna mor-

Meleagri interitu eadem, quae *Antoninus*, retulerit, aliorum mortem illius ſecus narrantium opinionem recenſet, καὶ ὁ Μελέαγρος ἐξαίφνης ἀπέθανεν.

Τῆς μητρὸς ἐμπρησάσης] Confundit diverſas opiniones. Vid. *Apollod.* L. I. p. 28. MUNCK. Vid. *Heinſ.* ad *Ovid.* Epiſt. III. *Heroid.* vſ. 97.

Αὐτῇ δοθέντα] Αὐτῇ praefert *Fonteinius.*

Αὐτὸν ἔσεσθαι] h. e. βιώσεσθαι. *Eſſe* eſt vivere, *non eſſe* mortuum eſſe. *Sophocl.* *Aj. Flagel.* vſ. 790.

Ἀλλ' εἴπερ ἔστι τῇδε θ' ἡμέρᾳ.

Quod ſi per hunc diem vivet.

Si tanti putes, inſpice, quae ad illum locum notavit *Stolberg.* & nos ad *Hygin.* cap. 139. MUNCK.

ἐπὶ Μελεάγρῳ μέγιστον ἐγένετο παρὰ Καλυδωνίοις. Αἱ δὲ ἀδελφαὶ αὐτοῦ παρὰ τὸ σῆμα ἐθρήνουν ἀπαραλείπτως, ἄχρις αὐτὰς Ἄρτεμις ἁψαμένη ῥάβδῳ μετεμόρφωσεν εἰς ὄρνιθας, καὶ ἀπῴκισεν εἰς Λέρον τὴν νῆσον, ὀνομάσασα Μελεαγρίδας· αἳ δὲ ἄχρι νῦν ἔτι καθ' ὥραν ἔτους λέγονται πένθος ἐπὶ Μελεάγρῳ φέρειν· δύο δὲ τῶν Ἀλθαίας θυγατέρων, Γόργην καὶ Δηϊάνειραν φασὶν κατ' εὐμένειαν Διονύσου μὴ μεταβαλεῖν, ὅτι τὴν χάριν αὐτῷ Ἄρτεμις δίδοι.

Εἰς ὄρνιθας,] *Apollod.* Ἀλθαία καὶ Κλεοπάτρα ἑαυτὰς ἀνήρτησαν. αἱ δὲ θρηνοῦσαι τὸν νεκρὸν γυναῖκες ἀπωρνεώθησαν. Vid. *Lactant.* L. VIII. F. 4. & *Ovid.* VIII. *Met.* a vſ. 260. Qui tamen paullo aliter.

Πένθος . . . φέρειν·] C. 18. μέγιστον ἐποιήσαντο πένθος. De re ipſa

γ'. ΙΕΡΑΞ.

Ἱστορεῖ Βοῖος Ὀρνιθογονίᾳ.

Ἱέραξ ἐγένετο ἐν τῇ Μαριανδυνῶν γῇ δίκαιος ἀνὴρ καὶ ἐπιφανής. οὗτος ἱερὰ Δήμητρος ἱδρύσατο, καὶ πλείστους αὐτῆς καρποὺς ἔλαβεν· ἐπεὶ δὲ Τευκροὶ κατὰ χρόνον τὸν ἱκνούμενον οὐκ ἀπεδίδοσαν ἱερὰ Ποσειδῶνι, ἀλλὰ ὑπ' ὀλιγωρίας ἐξέλειπον, χαλεπήνας Ποσει-

Κατὰ χρόνον τὸν ἱκνούμενον] *Legitimo tempore*, ut recte vertit Xy-

mortem oppetierunt: maximusque apud Calydonios luctus Meleagri cauſa extitit. Sorores autem ad ſepulchrum ejus absque ulla intermiſſione fleverunt, donec eas Diana virga tactas in aves mutavit, & in Lerum inſulam deportavit, impoſito Meleagridum nomine. Atque eae etiamnum certo anni tempore dicuntur Meleagrum lugere. Duae autem de filiabus Althacae, Gorgo & Deianira feruntur formam non mutaſſe, beneficio Bacchi, cui eam gratiam Diana fecerit.

Ipſa vide *Aelian. Animal.* Lib. IV. c. 42. MUNCK.

Γόργην καὶ Δηιάνειραν] Facit cum noſtro *Hygin. Myth.* cap. 174. MUNCK.

Τὴν χάριν ταύτην] Cap. 20. Λητοῖ καὶ Ἀρτέμιδι δίδωσι τὴν χάριν. idem eſt cap. 6. Τοῦτο μὲν Ἀπόλλωνι δίδωσι. MUNCK.

III. HIERAX.

Ex Boei libro de Avium ortu, ſive Ornithogonia.

Fuit apud Mariandynos Hierax, vir juſtus, & illuſtris: is templa Cereri poſuit, plurimosque ex ea fructus percepit. At poſtquam Teucri tempore legitimo ſacra Neptuno non perſolverunt, ſed ea prae negligentia omiſerunt, indignatus Ne-

Xylander. Male ſcriptum c. 27. χρόνον ἱκανὸν. MUNCK.

Ποσειδῶν τοὺς μὲν ἐκείνης καρποὺς ἔφθειρε· κῆτος δ' ἐξαίσιον ἐκ τῆς θαλάσσης ἐφώρμησεν αὐτοῖς· οὐ δυνάμενοι δὲ πρὸς τὸ κῆτος καὶ τὸν λιμὸν ἀντέχειν, ἀπέστελλον οἱ Τεῦκροι πρὸς τὸν Ἱέραχα, καὶ ἐδέοντο πρὸς τὸν λιμὸν ἐπαμῦναι, κἀκεῖνος ἔπεμπέ τε καὶ πυρὸν καὶ ἄλλην τροφήν· Ποσειδῶν δὲ μηνίσας, ἐπεὶ κατέλυσεν αὐτοῦ τὰς τιμάς, ἐποίησεν ὄρνιθα, ὃς ὀνομάζεται νῦν ἱέραξ· καὶ τὸ ἦθος ἤλλαξεν, ἀφανίσας. μέγιστα γὰρ ὑπ' ἀνθρώπων φιληθέντα πλεῖστον ἐποίησεν ὑπὸ τῶν ὀρνέων μισηθῆναι· καὶ πολλοὺς ἀνθρώπους ἀποθανεῖν κωλύσαντα, πλείστους ἐποίησεν αὐτὸν ὀρνίθων ἀποκτεῖναι.

Ἐκείνης καρπούς] Refer ad τὸ Δήμητρα· alioqui legendum ἐκείνων, ut legiſſe & *Xylander* videtur, dum vertit *fruges eorum.* Καρπὸν Δημήτριον appellat *Apoſtol. Cent.* I. 54. *Zenob. Cent.* II. 4. Ὕστερον εὑρεθεῖσι τοῖς Δήμητρος καρποῖς ἐχρήσαντο. MUNCK. Illud ἐκείνης offendit. Leg. ἐκ γῆς. Mox C. V. μηδὲν ἐκ γῆς φυόμενον. *Arrian.* de *Exp. A.* L. III. 2. 3. Τῶν ἐκ γῆς καρπῶν εἵνεκα. Pluribus exemplis non opus eſt.

Κἀκεῖνος ἔπεμπέ τε &c.] Juxta mecum vides τὸ τὲ heic proſſus eſſe otioſum. Forte ſcribendum κἀκεῖνος ἔπεμπε δὲ καὶ πυρὸν &c. MUNCK.

Κἀκεῖνος ἔπεμπέ τε καὶ] Nihil mutandum monet *Berkel.* ex his, quae poſt genuina *Stephani Fragm.* leguntur: Καὶ τῶν ἐντεῦθεν παρηγμένων ἐθνικῶν τε καὶ τοπικῶν, καὶ κτητικῶν τε ὀνομάτων. Conſ. cl. *Hoogev.* de *Partic.* T. II. p. 1139. ubi *Hom. Il.* Φ. vſ. 262.

—— Τὸ

Δ'. ΚΡΑ-

Neptunus fruges eorum perdidit, ingentemque a mari cetum ipſis immiſit. Teucri cum ceto ſimul & fami ferendae non eſſent, ad Hieracem miſerunt, qui auxilium adverſus famem ab eo poſcerent. Isque cum triticum, tum alia miſit alimenta. Irritatus eo facto Neptunus, ob ſuos ab eo honores diminutos, in avem ipſum convertit, quae nunc Graecis Hierax, Accipiter Latinis dicitur. Mores quoque ejus priſtinos prorſus immutavit: eum enim qui hominibus fuerat chariſſimus, volucribus inviſiſſimum reddidit: & qui ab interitu multos homines vindicaverat, fecit ut is plurimas necaret aves.

—— Τὸ δὲ τ' ὦκα κατειβόμενον κελαρύζει
Χώρῳ ἐνὶ προαλεῖ. φθάνει δέ τε καὶ τὸν ἄγοντα.

'Αφανίσας.] h. e. cum figuram illi humanam ademiſſet, vel ex hominibus eum ſuſtuliſſet. ἀλλάξαι ἀπ' ἀνθρώπων id dicit cap. 30. ἀφανίζειν ἐξ ἀνθρώπων cap. 25. Non ceperunt hunc locum interpretes. Editio *Leidenſis*: *mores quoque ejus immutavit & corrupit.* MUNCK. Quae hic de *Hierace* in accipitrem mutato refert *Antoninus*, eadem de *Daedalione*, ſed aliam ob cauſſam, narrat *Ovid.* Lib. XI. *Met.* verſ. 340. ubi avis iſtius deſcriptionem verbis non ita diverſis exhibet. Sequentia hunc in modum refingit *Fonteinius*: Καὶ τὸ ἦθος ἤλλαξεν ἀφανίσας. πολλοὺς γὰρ ἀνθρώπους ἀποθανεῖν κωλύσαντα, πλείστους ἐποίησεν αὐτὸν ὀρνίθων ἀποκτεῖναι. καὶ μέγιστα ὑπ' ἀνθρώπων φιληθέντα πλεῖστον ὑπὸ τῶν ὀρνέων μισηθῆναι.

δ'. ΚΡΑΓΑΛΕΥΣ.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιουμένων α'. καὶ Ἀθανάδας Ἀμβρακικοῖς.

Κραγαλεὺς ὁ Δρύοπος ᾤκει γῆς τῆς Δρυοπίδος παρὰ τὰ λουτρὰ τὰ Ἡρακλέους· ἃ μυθολογοῦσιν Ἡρακλέα πλήξαντα τῇ κορύνῃ τὰς πλάκας τοῦ ὄρους ἀναβαλεῖν· ὁ δὲ Κραγαλεὺς ἔτος ἐγεγόνει γεραιὸς ἤδη, καὶ τοῖς ἐγχωρείοις ἐνομίζετο δίκαιος εἶναι, καὶ Φρόνιμος· καὶ αὐτῷ νέμοντι βοῦς προσαίγουσιν Ἀπόλλων καὶ Ἄρτεμις καὶ Ἡρακλῆς κριθησόμενοι περὶ Ἀμβρακίας τῆς ἐν Ἠπείρῳ· καὶ ὁ μὲν Ἀπόλλων ἑαυτῷ προσήκειν ἔλεγε τὴν πόλιν, ὅτι Μελανεὺς υἱὸς ἦν αὐτοῦ, βασιλεύσας μὲν Δρυόπων, καὶ πολέμῳ λαβὼν τὴν πᾶσαν Ἤπειρον, γεννήσας δὲ παῖδας Εὔρυτον καὶ Ἀμβρακίαν, ἐφ᾽ ἧς ἡ πόλις Ἀμ-

Ὁ Δρύοπος] Hiccine an idem ſit, quem infra c. XXXII. *Sperchii* & *Polydorae* filium, & *Oetae* regem facit, ignoro. Plures fuiſſe videntur. Conf. cl. *Staveren.* ad *Hyg.* c. 90. *Tzetz.* ad *Lycophr.* vſ. 480. ibi cit. *Dryopis* meminit *Apollinis* ac *Diae* filii. Inter *Priami* filios etiam *Dryopem* recenſet *Apollod.* L. III. XI. 5. De *Dryope Arcade*, quem *Dryopas Aſinen* transtuliſſe *Ariſtoteles* auctor eſt., agit *Strabo* Lib. VIII. 373. Qui Noſtro cap. XXXII. deſcribitur, idem eſt, quem *Schol. Apoll. Rhod.* Lib. I. vſ. 1213. *Penei* fluvii & *Polydorae* filium facit. Σπερχειὸς & Πηνειὸς in Mſſ. confunduntur.

Ὤικει γῆς] Ellipſis praepoſitionis ἐπί. Noſter cap. 12. ᾤκει ἐπὶ τῶν ἀγρῶν. *Joan. Apocal.* c. XI. verſ.

IV. CRAGALEUS.

Narrat Nicander Lib. I. *Alteratorum*, & *Athanadas in Ambracicis.*

Dryopis filius Cragaleus, in terra Dryopide habitabat ad lavacra Herculis, quae ferunt Herculem clava percuſſis montis tabulis aperuiſſe. Erat is Cragaleus jam provecta aetate, habebaturque a popularibus juſtus ac prudens. Ad eum boves paſcentem accedunt Apollo, Diana, & Hercules, diſceptaturi cauſam de Ambracia Epiri. Apollo eam urbem ſibi vindicabat, quia pater eſſet Melanei, qui Dryopum rex fuiſſet, belloque totam Epirum cepiſſet, ac procreaſſet Eurytum & Ambraciam, a qua urbi Ambraciae nomen ſit factum:

verſ. 10. Κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς. MUNCK. Reſpuit hic ellipſin *Berkelius*, &, ubicumque gignendi caſus occurrat, accuſativum reponi jubet, quapropter *Schoetgenio* ad *L. Bos Ell. Graec.* p. 327. vapulat.

Ὅτι Μελανεὺς υἱὸς ἦν αὐτοῦ,] Propter excellentiam ſagittandi artis ab *Apolline* genitum fuiſſe, creditum tradit *Pauſ. Meſſ.* c. 11.

Ἐφ' ἧς] *Munckeri* hic ἀφ' ἧς legentis notam abeſſe juſſi, quia ad *Lact.* L. XIII. F. VI. & VII. meliora edoctus mentem mutavit, & vulgatam lectionem aliis exemplis comprobavit, quod acerbe ſatis in altera Ed. ubi contra *Munckerum* contenderit *Berkelius*, ipſe tamen ad *Steph.* V. Ἀμβρακία legit ἀφ' ἧς. Vulgatam quoque tuetur cl. *Burmann.* de *Jove Fulger.* c. VIII.

Ἀμβρακία καλεῖται· καὶ αὐτὸς μέγιστα χαρίσασθαι τοῦτο τῇ πόλει· Σισυφίδας μὲν γὰρ αὐτοῦ προστάξαντος ἀφικομένους, κατορθῶσαι τὸν πόλεμον Ἀμβρακιώταις, τὸν γενόμενον αὐτοῖς πρὸς Ἠπειρώτας. Τόργον δὲ τὸν ἀδελφὸν Κυψέλου κατὰ τοὺς αὐτοῦ χρησμοὺς λαὸν ἔποικον ἀγαγεῖν εἰς Ἀμβρακίαν ἐκ Κορίνθου· Φαλαίκῳ δὲ τυραννοῦντι τῆς πόλεως αὐτοῦ κατὰ μαντείαν Ἀμβρακιώτας ἐπαναστῆσαι· καὶ παρὰ τοῦτο πολλοὺς ἀπολέσθαι τὸν Φάλαικον· τὸ δὲ ὅλον, αὐτὸς ἐν τῇ πόλει ποιῆσαι πλειστάκις ἐμφύλιον πόλεμον καὶ ἔριδας, καὶ στάσιν, ἐμποιῆσαι ἀντὶ τούτων δ' εὐνομίαν καὶ θέμιν καὶ δίκην. ὅθεν αὐτὸν ἔτι νῦν παρὰ τοῖς Ἀμβρακιώταις σωτῆρα Πύθιον ἐν ἑορταῖς καὶ εἰλαπίναις ᾄδεσθαι. Ἄρτεμις δὲ τὸ μὲν νεῖκος κατέπαυε τὸ πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα· παρ' ἑκόντος δ' ἠξίου

τὴν

Μέγιστα χαρίσασθαι τοῦτο τῇ πόλει·] Κατάγε τὴν ἐμὴν κρίσιν rectius legeres: Ταύτῃ τῇ πόλει. cap. 13. ἐν ταύτῃ τῇ Μελίτῃ. MUNCK.

Ἀμβρακίαν] Urbis & regionis ejusdem nominis meminerunt plurimi, quos longo ordine recenſet *Palmer. Ant. Gr.* Lib. VII. cap. 7. qui multa de hac hiſtoria ex *Antonino* diſci teſtatur. Hic quidem *Anton. Ambraciam* a *Melanei* filia dictam tradit, quo nomine ab illo diſſentit *Stephanus* & *Euſtathius* deducentes vel ab *Ambrace Theſproti* filio, vel ab *Ambracia Augei* filia, non vero *Strabo*, qui L. VII. p. 325. Ἀμβρακίαν Τόλγου (Τόργου cum *Epit.* & *Anton.* leg.) τοῦ Κυψέλου κτίσμα vocat, hoc eſt, ut *Thucyd.* & *Pauſ.* dicunt, Κορινθίων ἔποικον. *Ambracia* enim jam ante condita. Idem *Strab.* Lib. X. pag. 452. Κορίνθιοι δὲ πεμφθέντες ὑπὸ Κυψέλου καὶ Γαργάσου... (quod ex Γόργου pro Τόργου corruptum cenſet cl. *Ruhnkenius*) μέχρι τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου προῆλθον, καὶ ἥτε Ἀμβρακία συνῳκίσθη cet. quod de colonia eo tum deducta intelligendum, ut ſeqq. docet *Antoninus*: Τόργον δὲ τὸν ἀδελφὸν Κυψέλου κατὰ τοὺς αὐτοῦ χρησμοὺς λαὸν ἔποικον ἀγαγεῖν εἰς Ἀμβρακίαν ἐκ Κορίνθου. Sed *Straboni* ſi ſit fides, quam auget *Scymnus Chius*

vſ.

ctum: ſed & a ſe maxima in urbem profecta eſſe beneficia. Suo enim juſſu Siſyphi poſteros adveniſſe, & bellum quod Ambraciotis erat contra Epirotas, confeciſſe. Torgum quoque Cypſeli fratrem, ſuis motum oraculis, coloniam a Corintho Ambraciam deduxiſſe. Tum Ambraciotas ipſius ductos oraculis, contra Phalaecum, qui tyrannidem eam in urbem arripuiſſet, inſurrexiſſe: ex eaque occaſione multos fuiſſe a Phalaeco interfectos. In ſumma, ſe in ea urbe ſaepe bellum civile, rixas, & ſeditionem ſedaſſe, & horum loco jus juſtitiamque & leges introduxiſſe: atque ob id hodieque ſe ab Ambraciotis in feſtivitatibus & publicis conviviis ſervatorem Pythium cantari. Diana vero litigare cum Apolline deſinens, petebat ut ultro ſibi Ambraciam

vſ. 454. erravit *Antoninus*, *Torgum* faciens *Cypſeli* fratrem, qui ejus erat filius, quamquam etiam *Cypſeli* filius & ſucceſſor fuiſſe dicitur *Periander*, ut ex *Ariſtotele* oſtendit *Caſaub.* ad *Strab.* Lib. VIII. p. 378. De *Cypſelo* conſ. *Staver.* ad *Fulgent.* Lib. I. c. 27.

Φαλαίκω] Hic an idem, qui *Diodoro Siculo* L. XVI. p. 540. & *Pauſan.* *in Phoc.* cap. 2. ὁ τῶν Φωκέων ϛρατηγὸς vocatur, & ob pecuniae ſacrae furtum imperium amiſiſſe dicitur?

Αὐτὸς. . . . ποιῆσαι] Lego παῦσαι. XYL. Recte correxit *Xyland.* παῦσαι. Sed τὸ αὐτὸς in αὐτὸν haud mutem. Superius: αὐτὸς χαρίσασθαι. & mox: αὐτὴ προφῆναι. cap. 27. εἶπεν αὐτὴ τεκεῖν. *Pind. Olymp.* od. 7. εἶπέ τιν' αὐτὸς ὁρᾶν ἔνδον θαλάσσας. Caeterum εὐνομίας auctorem facit & *Pindarus Apollinem*, *Pyth.* *Od.* V.

Ἀπόλεμον ἀγαγὼν
Ἐς πραπίδας εὐνομίην. MUNCK.

Αὐτὸς. . . ἐμφύλιον πόλεμον] Αὐτὸν, quod voluerat *Berkel.* exploſit *Munck.* ad *Lact.* L. VII. *F.* XXIX. Πόλεμός τε καὶ ἐμφύλιος ϛάσις junguntur in *Oraculo*

τὴν Ἀμβρακίαν ἔχειν· ἐφίεσθαι γὰρ τῆς πόλεως κατὰ πρόφασιν τοιαύτην· ὅτε Φάλαικος ἐτυράννευε τῆς πόλεως, οὐδενὸς αὐτὸν δυναμένου κατὰ δέος ἀνελεῖν, αὐτὴ κυνηγετοῦντι τῷ Φαλαίκῳ προφῆναι σκύμνον λέοντος· ἀναλαβόντος δὲ εἰς τὰς χεῖρας, ἐκδραμεῖν ἐκ τῆς ὕλης τὴν μητέρα, καὶ προσπεσοῦσαν ἀναῤῥῆξαι τὰ στέρνα τοῦ Φαλαίκου· τοὺς δ' Ἀμβρακιώτας ἐκφυγόντας τὴν δουλείαν, Ἄρτεμιν ἡγεμόνην ἱλάσασθαι· καὶ ποιησαμένους ἀγροτέρης εἴκασμα προσκατασκευάσασθαι χάλκεον αὐτῷ θῆρα· ὁ δὲ Ἡρακλῆς ἀπεδείκνυεν Ἀμβρακίαν τε, καὶ τὴν σύμπασαν Ἤπειρον οὖσαν ἑαυτοῦ· πολεμήσαντας γὰρ αὐτῷ Κελτοὺς καὶ Χάονας καὶ Θεσπρωτοὺς καὶ σύμπαντας Ἠπειρώτας ὑπ' αὐτοῦ κρατηθῆναι, ὅτε τὰς

lo *Sybaritis* reddito, apud *Steph.* de *Urb.* V. Σύβαρις.

Ἄρτεμιν Ἡγεμόνην] *Heſych.* Ἡγεμόνη. Ἄρτεμις καὶ Ἀφροδίτη. MUNCK. *Dianam Principem. Ducem* vel *Praeſidem*, *Spanhem.* ad *Callim. Hym.* in *Dian.* vs. 227. ubi multa de cultu Deae hujus eo nomine celebratae.

Ἀγροτέρης εἴκασμα] Hanc & ab Athenienſibus cultam eſſe diſcimus ex *Schol. Ariſtoph. Equit.* ἰδίως δὲ τιμῶσιν Ἀθηναῖοι τὴν Ἀγροτέραν Ἄρτεμιν. Cum *Scholiaſte* illo facit *Aelian.* ποικ. ἱσ. Lib. II. cap. 25. Ἀγροτέρα autem eſt θηροθυτικὴ καὶ ἀγροθυτικὴ, ut exponit *Schol. Pind.* ad *Pyth. Od.* 9. Adde *Pauſan.* in Atticis pag. 34. MUNCK. Plura huc facientia congeſſit *Staver.* ad *Albric.* c. 7. Vid. *Meurſ.* de *Popul. Att.* V. ΑΓΡΑ, & *Ruhnken.* ad *Tim. Lex.* pag. 158.

Ἤπειρον οὖσαν] Pro εἶναι, ut c. 41. Ὡς ἔγνω αὐτὴν παρελθοῦσαν, poſitum pluribus aliorum exemplis probat *Periz.* ad *Aelian.* V. H. L. III. c. 17. p. 234. & *Diſſert.* IV. c. 27.

Κελτοὺς] In nupera editione corrigi video Κελαίθους. Niſi meliora docere quis habet, probandam eam conjecturam exiſtimo. MUNCK.

Κελτοὺς] Κελαίθους legenti *Berkelio* adſentitur *Galeus*, quamquam addit, *ſcimus tamen &* Κέλτους *his populis immixtos* Sed hoc negat omnino *Berkel·* &

ciam concederet, quam hac ducta occaſione ſibi depoſceret. Quo tempore Phalaecus eam tyrannide premebat, metusque omnes ab ejus caede detinebat, ſe venanti tyranno catulum leonis exhibuiſſe: quem cum is in manus ſumſiſſet, leaenam matrem e ſylva erupiſſe, & in Phalaecum impetu dato, pectus ejus dilaniaſſe. Ideo Ambraciotas ſervitutis excuſſo jugo, Dianam principem placaſſe: venatricisque Dianae ſimulacro facto, feram ei appoſuiſſe (aeream). At Hercules cum Ambraciam, tum univerſam Epirum ad ſe pertinere oſtendebat. Nam Celtas, Chaonas, Theſprotos, & univerſos Epirotas bello, quod intuliſſent,

& ſi verum eſt, emendatione non eget locus. Malo huic peritior *Hemſterhuſii* manus medebitur, legendum conjicientis Σιλλοὺς, quod an alibi latius confirmarit, ignoro, niſi quod ad *Schol. Ariſtoph. Pl.* vſ. 1003. etiam *Sellos* mutatis ſedibus, tandem & ipſam Epirum tenuiſſe oſtendat. Nec dubium. *Strab.* L. VII. p. 328. Ἑλλοὺς, uti *Pindaro*, vel Σελλοὺς, uti *Homero* vocantur, in *Epiro* collocat, ibique & p. 324. eos *Theſprotis* & *Chaönibus* jungit. Vid. *Steph. Byz.* V. Δωδώνη, ubi eadem fere reperies, & V. Σελλοί. Adde *Didym.* ad *Hom.* Il. Π. vſ. 234. Σελλοὶ, ἔθνος Ἠπειρωτικὸν τῆς Θεσπρωτίας.

Ὅτι τὰς Γηρυόνου βοῦς cet.] Cl. *J. Gronov.* ad *Arrian.* de Exp. Alex. II. 16. legit ὅτι. Γηρυόνης frequens apud Graecos, unde & *Geryones* in recto, ubicumque occurrit, etiam apud Latinos legere malunt Viri D. quos ad *Anthol.* T. I. pag. 325 ordine recenſet *Burm.* V. Cl. Ubique tamen non mutem, quia alii alios auctores ſecuti diverſam terminationem reperire potuerunt. Γηρυονεὺς enim apud *Heſiodum Theog.* 287. *Schol. Pind.* p. 362. *Ed. Steph.* aliosque aeque dicitur, unde *Euſtath.* ad *Dionyſ. Perieg.* vſ. 558. Λέγεται δὲ καὶ Γηρυὼν, καὶ Γηρυόνης, καὶ Γηρυονεύς. De utraque hac terminatione conſtat, tertiam ipſe dabit *Dionyſius* d. l. Γηρυόνος μετὰ πότμον ἀγήνορος. Vid. *Munck.* ad *Hygin.* p. 16.

Συν-

τὰς Γηρυόνου βοῦς συνελθόντες ἀφελέσθαι· λέγου-σι δ' ὕστερον λαὸν ἔποικον ἐλθεῖν ἐκ Κορίνθου, καὶ τοὺς πρόσθεν ἀναστήσαντας Ἀμβρακίαν συνοικίσαι· Κορίνθιοι δὲ πάντες εἰσὶν ἀφ' Ἡρακλέους· ἃ διαγνοὺς ὁ Κραγαλεὺς, ἔγνω τὴν πόλιν Ἡρακλέους εἶναι· Ἀπόλλων δὲ κατ' ὀργὴν ἁψάμενος αὐτοῦ τῇ χειρὶ, πέτρον ἐποίησεν, ἵναπερ εἱστήκει· Ἀμβρακιῶται δὲ Ἀπόλλωνι μὲν σωτῆρι θύουσι, τὴν δὲ πόλιν Ἡρακλέους καὶ τῶν ἐκείνου παίδων νενομίκασι· Κραγαλεῖ δὲ μετὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἡρακλέους ἔντομα θύουσιν ἄχρι νῦν.

έ. Α I-

Συνελθόντες ἀφελέσθαι] Poſſit videri legendum: συνῆλθον τοῦ ἀφελέσθαι. *Zachar.* cap. VII. verſ. 11. καὶ τὰ ὦτα ἐβάρυναν τοῦ μὴ εἰσακούειν. *Jobi* cap. I. 16. & aliquot ſeqq. Σωθεὶς ἐγὼ μόνος ἦλθον τοῦ ἀπαγγεῖλαί σοι. Subauditur ἕνεκα, quod addit *Palaephatus* Praef. τοῦ θαυμάζειν ἕνεκα τοὺς ἀνθρώπους. Dicere etiam poſſumus συνελθόντες poſitum eſſe pro συνελθόντες ἦσαν, vel συνῆλθον. Vid. *Tzetz.* ad *Heſiod.* pag. 20. Ed. *Heinſ.* & *Schol.* Hom. ad *Iliad.* Θ. vſ. 307. quorum hic Aeolicum, ille Atticum id ſchema facit. Sic οἱ ὁ *Neem.* cap VI. 2. καὶ αὐτοὶ λογιζόμενοι ποιῆσαί μοι πονηρίαν. h. e. λογιζόμενοι ἦσαν. *Esdr.* cap. IX. 4. κἀγὼ καθήμενος ἠρεμάζων ἕως τῆς ἑσπερινῆς. h. e. καθήμενος ἦν. 1 *Petr.* 3. 1. ὁμοίως αἱ γυναῖκες ὑποτασσόμεναι τοῖς ἰδίοις ἀνδράσιν. h. e. ὑποτασσόμεναι ἔστωσαν. Poſſis etiam dicere, ὅτε ἀφελέσθαι dictum eſſe pro ὅτε ἀφείλοντο, quemadmodum ὅτε ἀλᾶσθαι αὐτὸν, *cum ipſe erraret*, in Pericle dixit *Plutarchus.* MUNCK. Locus hic varie tentatus. In priore Ed. voluerat *Berkelius* συνέλθον τὸ ἀφελέσθαι, in altera paullo melius συνῆλθον τὸ ἀφελέσθαι. Sed *Munck.* ad *Lact.* Lib. VII. XXIX. unde praecedentia ſupplevi, rogat, quis Graecorum hunc in modum ſcripſerit; συνέρχεται ὁ λαὸς τὸ ἀκούειν. *Palmer.* *Ant. Gr.* Lib. II. cap- 7. legit συνῆλθον ἀφελέσθαι. *Galeus* idem cenſet, niſi *vox aliqua deſit.* Συνελθόντες ἦσαν unice probat *d'Orvill.* ad *Charit* pag. 347. ubi συγκαλέσας eodem modo poſitum, quod confirmat loco *Herod.* Lib. VIII. 83. *Hemſterhuſius* tamen ὁ πάνυ, quem latere haec non poterant, aliud verbum, quod ob ſimilitudinem τοῦ συνελθόντες Librarii induſtriam effugerit, deeſſe videns legit: συνελθόντες ἤθελον ἀφε-

φε-

ſent, a ſe ſubactos, quo tempore conjunctis viribus ſibi boves Geryonis adimere eſſent aggreſſi. Aliquanto poſt colonos a Corintho veniſſe qui pulſis Ambraciae civibus urbem denuo tenuerint, atqui omnes Corinthios eſſe ab Hercule ortos. His auditis Cragaleus urbem Herculi adjudicavit. Apollo autem iratus, manu eum corripuit, inque ſaxum mutavit, eo quo ſteterat loco. Ambraciotae autem ſacrificant quidem Apollini ſervatori: urbem tamen Herculis eſſe, ejusque liberorum ſtatuerunt. Et poſt feſtum Herculis, in hunc usque diem Cragaleo exta immolant.

φιλέϑαι. Quod dubio caret. Et talequid *Xylandrum* fuiſſe ſuſpicatum, interpretatio indicat. Non ita diſſimilis eſt *Longi* locus in *Paſtor*. p. 44. Ἤλϑομεν εἰς τοὺς τοὺς ἀγροὺς ϑηρᾶσαι ϑέλοντες.

Ἵναπερ] h. e. ὅϑιπερ, ut loquitur cap. 40. cap. 11. ἵν' ἐστι νῦν ὁ Πρηὼν. cap. 33. ἵναπερ ἦσαν. Ita *ut* pro *ubi* apud *Catull. carm.* 11. & 17. Dum haec ſcribo, incidit mihi locus *Hygini* cap. 139. *Qui cum Opem rogaret, ut eſſet, quod illa peperiſſet.* Cl. *Schefferus*, cujus ſane magni fuit opera in *Hygini* recenſione, verba illa *ut eſſet* exponit: *cujus eſſet ſexus.* Ego interpretatus ſum nuper, *ut devoraret.* Sic cap. 55. & 149. *exeſſet* pro *exederet.* Ad hoc arbitrabar maſculini eſſe ſexus *Opis* partum, quod occultaretur, ſatis perſuaſum habuiſſe *Saturnum*, & ideo petiiſſe, ut ſibi daretur devorandus, quemadmodum contra *Juno*, ut viveret. Si hoc minus placet, interpretare, vel ſcribe potius, *ubi eſſet.* Non damno tamen admodum, cum ſic ſatis venuſta ſit, Cl. viri expoſitionem. Diſſentire interdum ab aliis non prohibitum, ſupplantare alterum non licet. MUNCK.

Ἔντομα ϑύουσιν] Ἔντομα ποιεῖν, non ἐντομὰς, quod infra ad cap. XXXVII. idem eſſe aït *Munckerus*; nam aut ipſius *Plutarchi*, aut Librariorum errorem eſſe docet Cl. *Weſſel.* ad *Herod.* Lib. II. pag. 158. ubi per *haruſpicinam facere*, interpretatur *Valla*; unde forſan de *Extis* hic ſomniavit interpres. Melius ad cap. XXXVII. per *ſacra facere*, expreſſit. *Schol. Apoll. Rhod.* Lib. I. verſ. 587. Ἔντομα δὲ τὰ σφάγια κυρίως τὰ τοῖς νεκροῖς ἐναγιζόμενα, διὰ τὸ ἐν τῇ γῇ αὐτῶν ἀποτέμνεσϑαι τὰς κεφαλάς· οὕτω γὰρ ϑύουσι τοῖς χϑονίοις. cet.

V. AE-

έ. ΑΙΓΥΠΙΟΣ.

Ἱστορεῖ Βοῖος Ὀρνιθογονίας ά.

Ἀνθέος τοῦ Νομίονος ἐγένετο παῖς Αἰγύπιος. ᾤκει δὲ παρὰ τὴν ἐσχατιὰν τῆς Θεσσαλίας· καὶ αὐτὸν ἐφίλησαν θεοὶ ὁσιότητος ἕνεκα, καὶ ἄνθρωποι, ὅτι ἦν μεγαλόφρων καὶ δίκαιος· οὗτος ἰδὼν Τιμάνδρην ἠράσθη· μαθὼν δ' ὅτι ἀνδρὸς ἦν χήρα, πείσας χρήμασιν, ἐμίγνυτο φοιτῶν εἰς τὰ ἐκείνης οἰκεῖα· πρὸς δὲ τοῦτο Νεόφρων ὁ παῖς τῆς Τιμάνδρης χαλεπῶς εἶχε· τῷ Αἰ-

Παρὰ τὴν ἐσχατιὰν] Vid. *Caſaub. Lect. Theocrit.* cap. XIV. *Bergler.* ad *Alciphron.* Lib. I. Ep. XXVI. laud. *Hemſterh.* ad *Lucian. Timon.* pag. 143. & *Toupium* ad *Theocrit.* Tom. II. pag. 328.

Εἰς τὰ ἐκείνης οἰκῖα] Τὰ οἰκεῖα damnant *Berkelius* & *Galeus*, illud, ubicumque apud *Anton.* occurrat, in τὰ οἰκία mutantes. Non nego *Liberalem* hac voce ſaepius uti, quam illâ, ſed numquam in animum induco, eamdem ſemper vocem Scriptori eſſe obtrudendam, quia hanc illa pluries adhibuit. Menda, ſi quae offendant, penes ipſos auctores eſſe poſſunt, quae fruſtra, tamquam librariorum σφάλματα emendes. Et ſolet variare *Antoninus*, quod eodem hoc capite potiſſimum liquet, nam ubi bis τὰ οἰκεῖα, mox ἐκ τῆς οἰκίας & εἰς τὸν οἶκον, dixit: unde patet, eamdem rem diverſis illis vocabulis deſignari. Cap. X. εἰς τὰ οἰκεῖα τοῦ πατρός. Cap. XII. πρὶν ἀπενεγκεῖν εἰς τὰ οἰκεῖα. Cap. XXX. Ἔτρεφον ἐν τοῖς οἰκείοις. *Aelian.* Lib. III. *V. H.* cap. XVII. Ἀγαγεῖν τὴν ὀπίσω εἰς τὰ οἰκεῖα, *in patriam*, quod non negat *d'Orvill.* ad *Char.* pag. 84. & ſic ſaepe *Zoſimus.* Subintelligatur, per me licet, τὸ δώματα, a quo pleonaſmo non alienus eſt *Manetho* V. Cl. ad *Char.* citatus, quemad-

modum

V. AEGYPIUS.

Narrat Boeus Libro I. *de Avium ortu.*

Aegypius Anthei F. Nomionis N. in extremis Theſſaliae habitavit finibus: charus fuit, & diis ob pietatem, & hominibus magnanimitatis juſtitiaeque cauſa. Is cum vidiſſet Timandram, amore ejus captus eſt: cumque viduam eſſe intellexiſſet, pecunia data impetravit, ut ipſi ad ſe domum ventitanti corporis ſui poteſtatem faceret. Aegre id ferens Neophron Timandrae filius, Aegypii

modum idem *Aelian.* Lib. III. cap. XXII. τὰ οἰκεῖα poſuit pro οἰκεῖα κτήματα, ut fine cap. plenius dedit. Pro *domo*, quod Cl. *d' Orvill.* agnoſcit, dubium non eſt, quin apud *Lucian. Munckero* mox inter alios cit. occurrat Tom. II. pag. 584. Adde *Dion. Caſſ.* Lib. XXXIX. pag. 216. Καὶ παραχρῆμα πρὸς τὰ οἰκεῖα ἤδη ὁρμήσαντας. *Suidas* V. Βάρβιος. quod quidem fragmentum *Aeliano* recte tribuit *J. Toupius Ep. Crit.* pag. 78. Καὶ δεῖται σιωπᾷν, καὶ εἰς τὰ οἰκεῖα ἄγει.

Νεόφρων ὁ παῖς τῆς Τιμάνδρης] De his, eorumque facinore vix quidquam apud alios deprehendes. Timandrae Tyndarei & Ledae, quam Echemus uxorem duxit, filiae meminit *Apollod.* Lib. III. X. §. 6. At hinc nihil lucis. *Ovid.* Lib. VII. *Metam.* 386. Menephronem cum matre concubiturum in feram mutatum obiter narrat. nec diſſentit *Lactantius.* Fieri poteſt, ut Menephron & Neophron unus idemque ſit, at fabula non eſt eadem. Nam ex *Antonini* ſententia non hic cum matre, ſed ut cum ſua concumberet Aegypius, auctor fuit, quamquam & *Hygin.* cum *Ovidio* facere velle videtur, qui c. 235. *de iis, quae contra fas concubuerunt*, ut eſt in Lemmate, *Menophrus* . . . . , *cum Bliade matre*

Αἰγυπίῳ δ' ἦν ἡλικιώτης· κἀκείνῳ δόλον ἐβούλευε, δοὺς πλεῖστα δῶρα, καὶ ἀναπείσας Βουλίδα τὴν Αἰγυπίου μητέρα, καὶ ἀγαγὼν εἰς τὰ οἰκεῖα εὐνάζετο σὺν αὐτῇ· προμαθὼν δὲ τὴν ὥραν, ἣν εἰώθει παρὰ Τιμάνδρην ὁ Αἰγυπιὸς φοιτᾶν, τὴν μὲν αὐτοῦ μητέρα, καθ' ἥν τινα πρόφασιν ἐκ τῆς οἰκίας μετέστησεν· ἀντὶ δ' ἐκείνης τὴν Αἰγυπίου μητέρα παρήγαγεν εἰς τὸν οἶκον, ὡς ἐπανήξων πρὸς αὐτὴν, καὶ ἀμφοτέρους ἐξηπάτησεν. Αἰγυπιὸς δ' οὐδὲν 'ἐπιλεξάμενος ὢν εἰς αὐτὸν ἐμηχανᾶτο Νεόφρων, μίγνυται τῇ μητρὶ, δοκῶν εἶναι Τιμάνδρην· καὶ ἐπεὶ αὐτὸν ὕπνος ἔλαβεν, ἡ Βουλὶς ἔγνω τὸν παῖδα τὸν ἑαυτῆς, καὶ ἀναλαβοῦσα ξίφος, ἐβούλευεν ἐκείνου μὲν τὰς ὄψεις ἀφελέσθαι, ἑαυτὴν δὲ κτει-

matre ſua. Quo nomine latet Aegypii mater, *Antonino* Βουλὶς vocata.

'Εβούλευε, δοὺς πλεῖστα δῶρα, καὶ ἀναπείσας] Ad Exemplaris *Xyl.* oram, neſcio quis, adſcripſerat: 'Εβούλευε, καὶ δοὺς πλ. δ. ἀνέπεισε. Δόλον autem βουλεύειν, ut βουλεύειν κακὸν *Eurip. Hecub.* vſ. 870. & βουλεύειν τινὶ φόνον ibid. 856. quod θάνατον ἐπιβουλεύειν τινι dixit *Herod.* Lib. III. c. 122. unde ἐπίβουλος *Theophraſt. Char.* cap. 2. *Xenoph. Mem.* III. 1. 6. aliisque pro *inſidioſo.*

Προμαθὼν δὲ τὴν ὥραν, ἣν εἰώθει] Laborat heic interpres. Verte: *cum horam praecognoviſſet, qua ventitare ad matrem ſolitus erat Aegypius.* MUNCK.

Ἣν εἰώθει] Nota ſpeciem temporis etiam accuſandi caſu efferri. Cap. 12. ἥν τινα ὥραν ἔμελλεν ὁ λέων. 'Οι ὁ *Jud.* cap. XI. vſ. 3. εἰσπεπορευομένους εἰς τὴν οἰκίαν σου τὴν νύκτα. *Aeſop.* fab. 173. Χειμῶνος ὥραν ὄφιν εὑρών. Atque ita in illa congerie compluries. *Homer.* Iliad. Κ. verſ. 497. τὴν νύκτα, *illa nocte.* Subauditur praepoſitio, quam addit *Pind. Schol.* ad *Pyth. Od.* 3. ἀνυμνοῦσι κατὰ τὴν νύκτα τὴν σεμνὴν θεόν. *Aelian.* ποικ. ἱς. Lib. XI. cap. 25. εἴγε κατὰ τὴν ἐνίκων καὶ ἐν Πλαταιαῖς καὶ ἐν Μυκάλῃ. MUNCK. Recte, quod ad c. 12. Hic vero accuſandi caſus non ponitur, quod ſpecies temporis ſignificetur, ſed quod Graeci ſequentis verbi rationem non habentes, relativum ponere ſoleant

gypii aequalis: inſidiasque ei ſtruens, multis donis Bulidem Aegypii matrem eo pellexit, ut cum ea domum ſuam deducta rem haberet. Horam deinde mature cognoſcens, qua ad Timandram erat Aegypius venturus, ſuam matrem quacunque occaſione domo emiſit, inque ejus locum matrem Aegypii introduxit, ſe ad eam rediturum ſimulans: itaque ambobus impoſuit. Aegypius nihil eorum, quae Neophron machinatus fuerat, ſupputans, cum matre corpus miſcuit, quam eſſe Timandram putabat. Eum ſomno jam captum Bulis agnovit, arreptoque gladio, oculos filio eruere, & ſeipſam necare

leant in quo caſu praecedens verbum poſitum eſt. *Marc. Euang.* c. VII. c. 13. Ἀκυροῦντες τὸν λόγον τοῦ θεοῦ τῇ παραδόσει ὑμῶν, ᾗ παρεδώκατε. *Luc.* III. 19. περὶ πάντων, ὧν ἐποίησε. *Joan.* II. 22. καὶ ἐπίστευσαν τῇ γραφῇ καὶ τῷ λόγῳ, ᾧ εἶπεν. Infra cap. XII. περιβαλὼν τὸν βραχίονα τῇ ἐσθῆτι, ᾗ ἐφόρει. Quemadmodum antecedens nonnunquam reticetur, & relativum in eo caſu ponitur, in quo illud debuiſſet. *Act. Apoſtol.* XXVI. 16. Προχειρίσασθαί σε ὑπηρέτην καὶ μάρτυρα ὧν τε εἶδες, ὧν τε ὀφθήσομαί σοι. Eodem hoc capite dicit *Anton.* Αἰγυπιὸς δὲ οὐδὲν ἐπιλεξάμενος ὧν, pro οὐδὲν ἐκείνων, cet. Ἐφ᾽ ὧν pro ἐπὶ τούτων, οἷ. Vid. *Hemſterh.* ad *Ariſt. Plut.* pag. 436.

Τὴν μητέρα αὐτοῦ] Senſus omnino αὐτοῦ requirit.

Καθ᾽ ἥντινα πρόφασιν] Pro κατά τινα. Cap. 41. Καθ᾽ ἥντινα πρόφασιν ἐσκήψατο. Pro τίνα uſurpatur cap. 8. χρηστηριαζομένων, εἰς ἥντινα παρέσονται χώραν. Et mox, πυθόμενος καθ᾽ ἥντινα πρόφασιν ἔρχονται. Scholiaſt. *Ariſtoph.* ad *Veſpas.* περιττεύει ἐν τῷ ὅ, τι Ἀττικῶς τὸ ὅ. Idem notavit & *Euſtath.* ad *Hom.* Non placet heic interpretis μετάφρασις. Verterim: *praetextu quodam*, vel *ficta quadam de cauſa.* MUNCK.

Ἐπιλεξάμενος] Pro ἐπιλογισάμενος. Vid. *Heſych.* v. Ἐπιλεγόμενος.

Δοκῶν εἶναι.] Δοκεῖν active ſum-

κλεῖναι· βελῇ δ' Ἀπόλλωνος ἀνίησι τὸν Αἰγυπιὸν ὁ ὕπνος· ὁ δὲ γνοὺς οἷον ἔργον ἐμηχανήσατο Νεόφρων ἐπ' αὐτῷ, καὶ εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναβλέψας, ηὔξατο σὺν ἑαυτῷ πάντα ἀφανισθῆναι. Ζεὺς δὲ μετέβαλεν εἰς ὄρνιθας. καὶ ἐγένοντο Αἰγυπιὸς μὲν καὶ Νεόφρων Αἰγυπιοὶ ὁμώνυμοι. Χρόαν δὲ καὶ μέγεθος οὐχ ὅμοιοι, ἀλλὰ ἐλάττων ὄρνις Αἰγυπιὸς ἐγένετο Νεόφρων· ἡ δὲ Βουλὶς ἐγένετο πῶϋγξ, καὶ αὐτῇ τροφὴν ἔδωκεν ὁ Ζεύς, μηδὲν ἐκ γῆς φυόμενον, ἀλλὰ ἐσθίειν ὀφθαλμοὺς ἰχθύος, ἢ ὄρνιθος, ἢ ὄφεως, ὅτι ἔμελλεν Αἰγυπιοῦ τοῦ παιδὸς ἀφελέσθαι τὰς ὄψεις· Τιμάνδρην δὲ ἐποίησεν

ſumtum pro *puto*, *exiſtimo*, ubi ad *Aelian. V. H.* Lib. IX. cap. 45. multis exemplis probat *Periz.* etiam hunc *Antonini* locum adfert.

Εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναβλέψας cet.] Deſperatorum eſt & lugentium, quod cap. XXXIV. per ἀναχεῖν τὰς χεῖρας expreſſit, & ἐκτεῖναι χεῖρας *Eurip. Alc.* verſ. 767. Et praecedit vel una exprimit vehementem animi dolorem, ac votum. uti enim hic πάντα ἀφανισθῆναι σὺν αὐτῷ ηὔξατο, ſic cap. XXXIV. ηὔξατο μήτε παρὰ ζῶσι, μήτε ἐν νεκροῖς φανῆναι. Notum illud Tragicum:

Ἐμοῦ θανόντος γαῖα μιχθήτω πυρί.

Quod expreſſit *Lucan.* VII. 655.

Nec, ſicut mos eſt miſeris, trahere omnia ſecum
Merſa juvat, gentesque ſuae miſcere ruinae.

& *Claud.* in *Rufin.* L. II. vſ. 19.

Everſo juvat orbe mori. Solatia leto
Exitium commune dabit.

Vid. *Fabric.* ad *Dion. Caſſ.* Lib. LVIII. pag. 895. & *Davis.* ad *Cic. de Fin.* III. 19.

Πάντα ἀφανισθῆναι] Vehemens πάθος. Prae dolore interire ſecum omnia optat. Demea *Terentianus* Adelph. Act. V. ſc. 3. verſ. 4. *ô coelum! ô terra! ô maria Neptuni!* Diluvium & omnium rerum interitum optare ſenem, autumat *Donatus. Virgil. Omnia vel medium*

necare ſtatuit. Apollinis interim voluntate ſomno Aegypius ſolvitur: intellectisque Neophronis inſidiis, in coelum ſublatis oculis, optavit omnia ſecum aboleri. Jupiter porro eos in volucres mutavit, factique ſunt Aegypius & Neophron Aegypii (id eſt, vultures) cognomines, minor tamen corpore Neophron. Bulis in mergum abiit, eique Jupiter alimentum tale deſtinavit, ut nihil terra editum edat, ſed tantum oculis piſcium, avium, aut ſerpentum veſcatur, quia filio Aegypio oculos erat ademtura. Timandra in parum (ſiqui-

dium fiant mare. Tam indignis modis tractata a Tereo Philomela, periiſſe ſecum omnia ſuſpicatur. *Ovid.* Lib. VI. *Met.* verſ. 542.

—— *Si numina divum*
Sunt aliquid, ſi non perierunt
omnia mecum. MUNCK.

ᵃἘλάττων ὄρνις Αἰγυπιὸς ἐγένετο Νεόφρων] Ad *Xyl.* Ed. alleverat quis Αἰγυπιῷ, Latinorum more ablativum comparativo jungens. Rectius, ſi quid emendandum, Αἰγυπιοῦ dederat *Hemſterhuſius.* Et ita cap. VII. Ἥσσων γάρ ἐστιν τοῦ πελλοῦ. Mihi tamen, ne a tanto viro me diſſentire & Praeceptore, quis aegre ferat, nihil videtur mutandum. Aegypius & Neophron in aves mutati erant, & uterque Aegypii dicti, atque adeo Neophron avis aegypius corporis magnitudine inferior erat, quam Aegypius in eamdem avem aegypii cognominem converſus. Ceterum Αἰγυπιὸς, *Vultur* a *nigro* vel *fuſco* dictus colore, qui hinc *volturinus* Plauto dicitur, ut ad *Feſtum* V. *Aegyptinos* obſervat *Scaliger*, cui nomini ut adſurgo, & aegerrime ferre ſoleo, quotiescumque inſurgere videam, qui fungi ſunt prae tanto heroë, ita humanum quid accidiſſe fateor, qui vulturem Graece Αἰγυπτιὸν dici affirmet, pro Αἰγυπιὸν, quod in notis ineditis, apud me obſervat *Jan. Douza*, pater. Idem tamen ad *Gloſſarium* habet *Vulcanius.* *Suid.* Αἰγυπιόν. οὕτως οἱ παλαιοί. ἀλλ' οὐ γῦπα. cet.

σεν αἰγιθαλλὸν, καὶ ἐφάνησαν ἐπὶ ταὐτὸν οὐδέποθ' οἱ ὄρνιθες οὗτοι.

Αἰγιθαλλὸν] Scribe: Αἰγιθαλὸν, vel Αἴγιθαλον. Utroque enim modo ſcriptum legitur apud *Ariſtot.* Adde not. ad cap. 20. MUNCK.

Ἐπὶ ταὐτὸν] *Lucas* Digeſti cap. II. verſ. 1. ἐπὶ τὸ αὐτό. Junctim οἱ ὁ *Mich.* cap. II. vſ. 12. ἐπιτοαυτό. *Amos* cap. III. verſ. 3. πορεύσονται ἐπιτοαυτό. h.e.

ϛʹ. ΠΕΡΙΦΑΣ.

Περίφας ἐγένετο ἐν τῇ Ἀττικῇ αὐτόχθων, πρόσθε ἢ φανῆναι Κέκροπα τῆς γῆς· οὗτος ἐβασίλευσε τῶν ἀρχαίων ἀνθρώπων, καὶ ἐγένετο δίκαιος, καὶ πλούσιος, καὶ ὅσιος καὶ ἱερὰ πλεῖστα ἐποίησεν Ἀπόλλωνι, δίκας τε πλείστας ἐδίκασε, καὶ αὐτὸν ἐμέμψατ' ἄνθρωπος οὐδείς, ἀλλὰ ἑκόντων ᾑρεῖτο πάντων, καὶ πρὸς ὑπερβολὴν αὐτοῦ τῶν ἔργων μετέβαλον οἱ ἄνθρωποι τὰς τιμὰς τοῦ Διὸς, καὶ ἔγνωσαν αὐτὰς εἶναι Περίφαντος, καὶ ἱερὰ καὶ ναοὺς

Περίφας] Ex hac fabula lucem aliquam accipiunt illa *Ovidii* Lib. VII. *Met.* vſ. 401.

Teque ſenex Peripha pariter videre volantes,
Innixamque novis neptem Polyphemonis alis.

MUNCK. Hac de re infra.

Ἀλλὰ ἑκόντων ᾑρεῖτο πάντων] Similis loquendi ratio occurrit apud *Charit.* ubi eam per *Virgilii* verba Lib. IV. *Georg.* vſ. 561. *Victorque volentes Per populos dat jura*, interpretatur Cl. *d'Orvillius*, & hic pro ᾑρεῖτο, quod in Ed. *Galei* evanuiſſe, recte obſervat, ἡγεῖτο legendum conjicit, & pro *electus fuit*, quod dedit interpres, *captus fuit*, ſcil. *judex*. At nihil mutandum me monuit *Valckenarius*: *a volentibus eligebatur*, nempe δικαστὴς vel διαιτητὴς, *judex* vel *arbiter*. Et hac in re proprium eſt αἱρεῖσθαι. *Aelian.* ple-

(ſiquidem is eſt Graecorum aegithallus) eſt mutata: neque unquam eodem loco hae aves viſae ſunt.

in unum convenient, ut loquitur *Sall.* Jug. cap. XI. Ita uno verbo & accentu apud *Dem.* ὀλυνθ. α. τοκαταρχάς. Pro Coron. τὴ ταχίστην. Et apud *Sophocl.* (*Trachin.* vſ. 928.) τὸ λοιπὸν, διατέλες, aliaque complura. MUNCK.

VI. PERIPHAS.

Terrigena fuit in Attica Periphas, natus antequam terrae filius Cecrops exiſteret. Is regnum in priſcos homines obtinuit, fuitque juſtus, dives, ac pius: & templa plurima condidit Apollini, plurimasque dijudicavit controverſias. Neque eum ullus hominum culpavit, ſed omnibus volentibus electus fuit: atque ob excellentiam factorum ejus, honores Jovi debitos homines ad Periphantem trans-

plenius *V. H.* Lib. III. cap. 8. Εἵλοντο στρατηγὸν αὐτὸν, & *Apollod.* Lib. III. v. 5. Αἱρεθεὶς Λύκος πολέμαρχος, quod de Hercule infra cap. XXVI. dixit *Antoninus* στρατηγὸς ὑπ' Ἀργοναυτῶν ἀποδειχθείς. Si quis tamen ἡγεῖτο praeferat, nullus intercedo.

Ἱερὰ καὶ ναοὺς ἐποίησαν αὐτοῦ] Cap. 3. οὗτος ἱερὰ Δήμητρος ἱδρύσατο. Schol. *Pind.* Od. 4. βωμοὺς ἱδρύσατο Ποσειδῶνος καὶ Ἀθηνᾶς. Imitatur *Hyg.* Myth. cap. 40. *Sacra deae Veneris per aliquot annos non fecerat.* cap. 143. *Quod Junonis ſacra primus fecit.* MUNCK. Perinde tamen generandi an in dandi caſu poſitum. Paullo ante Ἱερὰ πλεῖστα ἐποίησεν Ἀπόλλωνι. Cap. XXIX. Αὐτῆς ἐποίησεν ἀφίδρυμα. Cap. XXXII. Ἱδρύσατο δὲ καὶ Ἀπόλλωνος ἱερόν. & eod. C. ἱερὸν ἱδρύσατο νυμφῶν. Cap. XXXV. Τὸν μὲν Ξάνθον ἱερὸν ἀπέδειξεν Ἀπόλλωνος. Utrumque caſum etiam Latinis hac

ναοὺς ἐποίησαν αὐτοῦ, καὶ Δία Σωτῆρα προσηγόρευσαν καὶ Ἐπόψιον καὶ Μειλίχιον· Ζεὺς δὲ νεμεσήσας, ἐβούλετο μὲν σύμπασαν αὐτοῦ τὴν οἰκίαν κεραυνῷ συμφλέξαι· δεηθέντος δ' Ἀπόλλωνος μὴ αὐτὸν ἀπολέσαι πανώλεθρον, ἐπείπερ ἴσος αὐτὸν ἐτίμα, τοῦτο μὲν Ἀπόλλωνι δίδωσι· Ζεὺς δ' ἐλθὼν εἰς τὰ οἰκία

τοῦ

hac in re uſitatum oſtendi ad *Eutrop.* Lib. I. cap. 8.

Ἐπείπερ ἴσος αὐτὸν ἐτίμα] Hoc ego, qui meus eſt ſtupor, non intelligo. Suſpicor ſcriptum fuiſſe, ἴσως. Nam iſta particula non in dubia re tantum, ſed & certa utebantur. *Ariſt.* Rhet. III. ἡ γὰρ ποιητικὴ ἴσως οὐ ταπεινή, ἀλλ' οὐ πρέπουσα λόγῳ. Schol. *Pind.* ad *Nem.* Od. 4. χαῖρε φίλος. ἐπεὶ ἴσως οἱ προπίνοντες ἔλεγον τὸ χαῖρε. ὡς τό, χαῖρ' Ἀχιλλεῦ. MUNCK. Quanquam Virorum in arte Critica principum conjecturam ἐπείπερ ὁσίως legentium ſuſpicio, *Pierſoni*, quem fratris loco habui, emendationem, non poſſum, quin anteferam, *Veriſim.* p. 7. Ἐπεὶ Περίφας αὐτὸν ἐτίμα. Παράλληλον locum habes c. XVIII. Ἐπεὶ αὐτὸν Εὔμηλος ἐτίμα. Pari modo proprium nomen in adverbium & pronomen degeneravit, c. ſeq. Ὁ μὲν οὖν πατὴρ & ὅτι αὐτοῦ ὁ πατὴρ, ubi pro utroque Ἄνθου legendum.

Τὰ οἰκία] Cap. 5. 10. 12. & 30. οἰκεῖα dicit. Οἰκία norunt omnes aliquoties apud Homerum pro tectis & domibus inveniri. Verum an imitentur id ſcriptores ſermonis pedeſtris dubito. Arridet magis neſcio quomodo illud οἰκεῖα. *Theoph.* de cauſ. Plant. Lib. IV. cap. 15. ὅταν σῖτος εἰς τὰ οἰκεῖα τεθῇ. Quominus, ut heic de horreis, ita & de aliis dicatur aedificiis haec vox, equidem non video. Pro nido avis poſitam legas apud noſtrum cap. 12. Τὰ οἰκεῖα & τὰ ἴδια συνώνυμα ſunt. At τὰ ἴδια pro ſedibus nonnunquam poni certum eſt. 1 *Esdr.* cap. 5. verſ. 47. ὄντων τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ ἑκάστου ἐν τοῖς ἰδίοις. *Verſantibus Israëlitis quisque in civitatibus ſuis.* Vulgata Helleniſmum expreſſit: *cum eſſent filii Israël unusquisque in rebus ſuis.* In mea verſione ſi quis ἀκολουθίαν requirat, eum ego jubebo illam exigere a *Salluſt.* Jugurth. cap. 18. *multis ſibi quisque imperium petentibus.* Vel a *Juſtino* Lib. XXIX. cap. 1. *In ſuorum quisque majorum veſtigiis intentis.* Pro domo ponitur ἀναμφισβητήτως cap. VI. vſ. 32. ληφθῆναι ξύλον ἐκ τῶν ἰδίων αὐτοῦ, καὶ ἐπ' αὐτοῦ κρεμασθῆναι. h. e. *ut ſumatur lignum de do-*

mo

tranſtulerunt, eique templa & delubra poſuerunt, Jovisque Servatoris, Inſpectoris, & Benigni nomine coluerunt. Itaque Jupiter ſuccenſens, ſtatuit totam ejus domum fulmine comburere. Apolline autem deprecante extremam familiae ejus perniciem, a quo nimirum ipſe coleretur: Jupiter Apollini hoc dans,

mo ejus, & in eo ſuſpendatur. Vulgata imperite; *ut accipiatur lignum de ſuis propriis. Joh.* cap. XIX. 27. Ἔλαβον αὐτὴν ὁ μαθητὴς εἰς τὰ ἴδια. *Vulgata* & *Erasmus* transferunt: *accepit eam in ſua*, hoc eſt, *in ſuum jus*, aït Erasmus. Quaſi ſcilicet inter κτήματα ejus, quemadmodum olim jure Attico conjux, eſſet futura. Ut illam interpretationem non probo, ita pedibus eo in ſententiam *Piſcatoris* & *Bezae*, qui transferunt, *in domum ſuam. Heſychium* ſuper hoc dubio, ſiquid, quo juvare me poſſet, haberet, cum conſulerem, nihil niſi locum corruptum, qui doctorum opem imploraret, inveni. Etſi doctrinam mihi non arrogo, tentavi tamen, an reſtituere poſſem. Οἰκονόμος, inquit, ὁ τὸν οἶκον νεμόμενος, φύλαξος. Poſtrema verba a mala manu ſunt. Conjicio: ὁ τὸν οἶκον νεμόμενος, φύλαρχος. Vide *Heſth.* cap. VIII. vſ. 9. 1 *Esdr.* cap. IV. verſ. 47. & cap. VIII. verſ. 67. Φύλαρχος autem, docente eodem Grammatico, eſt φυλῆς ἄρχων. Φύλαρχον interpretatur χορήγιον. Non placet. Scribendum puto, χορηγόν. Si non veras, certe veriſimiles has eſſe conjecturas, non, opinor, negabis. MUNCK.

Τὰ οἰκία] Omnia loca (ubi οἰκεῖα in *Anton.* leg.) corrupta eſſe affirmare non dubitat Vir Cl. (*Berkelius*) & in illis οἰκία reſcribendum: non pati enim naturam vocis & genium linguae Graecae, ut οἰκεῖα dicamus aedes noſtras. At quid linguae Graecae genius patiatur, non aliunde nobis, quam ex veterum monumentis diſcendum, in quibus ſi οἰκεῖα ſaepicule pro domo & ſede domeſtica poni invenerimus, nemo genio id linguae illius repugnare dixerit. Praeter *Theophraſt.* cujus eſt illud in de *Cauſ. Plant.* Lib. IV. cap. 15. ὅταν σῖτος εἰς τὰ οἰκεῖα τεθῇ. addo nunc ita loqui etiam *Parthen. Erot.* c. 17. καὶ ἐργασαμένην ἐνιαυτὸν ὕστερον ἐκ τῶν οἰκείων ἐλάσαι, *aedibus expuliſſe. Aelian. V. H.* Lib. III. cap. 17. Ἀγαγεῖν τὴν ὀπίσω εἰς τὰ οἰκεῖα, *domum reducere. Lucian.* in *Aſino:* Πρὸ τῆς ἑσπέρας ἤλθομεν εἰς τὰ οἰκεῖα, *domum venimus. Tzetz.* in *Lycophr.* p. 150. Edit.

Edit. *Baſ.* Αἴαντ⊛ τοῦ Λοκροῦ περὶ τὰς Γυρὰς πέτρας ναυαγήσαντ⊛, οἱ Λοκροὶ μόλις σωθέντες ἦλθον εἰς τὰ οἰκεῖα, *domum venerunt.* Adhaec quemadmodum apud Latinos *domus* pro patria; ita & apud Graecos τὰ οἰκεῖα ponuntur interdum. *Parthen. Erot.* cap. 4. πόλεμον ἐπάξεται τοῖς οἰκείοις, *bellum patriae inferet.* Et quid mirum οἰκεῖα pro domo accipi, cum συνώνυμον ejus ἴδια eo ſenſu accipi nonnunquam deprehendatur? 1 *Esdr.* c. VI. 32. ληφθῆναι ξύλον ἐκ τῶν ἰδίων αὐτοῦ, *ut ſumatur lignum de domo ejus.* Sane in *Esdr. Canon.* cap. VI. 11. pro ἐκ τῶν ἰδίων habetur ἐκ τῆς οἰκίας. *Vulgata* tranſtulit: *ut ſumatur lignum de ſuis propriis.* Nimirum *ſua* vel *propria* vocant etiam Latini ſedes ſuas domeſticas. *Amm. Marcell.* Lib. XVI. pag. 136. Ed. *Boxh.* *Rapta ſarcinarum & jumentorum cum calonibus parte maxima, redit ad ſua.* Lib. XVII. p. 158. *ut ponte compacto tranſgreſſus in ſuis requireret barbaros, cum nullum reliquiſſet in noſtris.* pag. 163. *Repedavit ad ſua.* Interpres *Abdiae Babyl.* Lib. III. pag. 20. *Abiit unusquisque ad propria.* Euagrius in vita Antonii: *abibat ad ſua.* *Petron. Fragm. Trag.* pag. 50. Edit. *Blav.* *Oſculatique menſam, rogamus nocturnas, ut ſuis ſe teneant, dum redimus a coena.* h. e. ἐν τοῖς οἰκείοις. Etiam *Plin.* Lib. I. *Epiſt.* IV. *Si quando in noſtra diverteris.* Οἰκία non eſſe uſitatum πεζογράφοις, vel inde liquet, quod tamquam rarum quid in Arriano id annotet *Euſtathius.* At frequenter apud *Herodotum* occurrit. Non nego: ſed inde fieri id ajo, quod ſcriptor ille Ionicus ſit. Nam Ionum eſt ex maſculinis vel femininis facere neutra. Colligo ex *Schol. Apollon. ad* Lib. III. vſ. 137. & *Schol. Hom.* ad *Iliad.* Ε. vſ. 722. Illius verba ſunt: κύκλα λέγει τοὺς ῥόμβους, κυκλώματα. Ἰωνικῶς δὲ τὰ κύκλα ἀντὶ τοὺς κύκλους, ὡς λύχνα καὶ δίφρα. Confer *Etymol. M.* auctorem pag. 585. Edit. *Sylb.* MUNCK.

De Graecis Bibliis, quoniam commoda ſe offert occaſio, facere non poſſum, quin obiter heic juventutem moneam, non parum eorum poſſe lectionem illi, qui emendare intendat *Heſychium*, afferre adjumenti. Nec tibi rem ingratam facturum me arbitror, mi Lector, ſi aliquot ſpeciminibus dicta mea confirmavero. Attende, & judica. Jam hinc ordiar, ordinem ſervans *Heſychii.*

ἈΓΩΓΗ', τρόπ⊛, ἀγαστροφή. Eſt qui corrigat, ἀναστροφή. Fruſtra. Vide *Heſth.* cap. 11. 20. MUNCK.

ἈΜΦΙΒΟΛΕΙ͂Σ, ἁλιεῖς. Appinxerunt in magine, ἁλυεῖς. Scrib. ἁλιεῖς. *Eſai.* cap. XIX. 20. MUNCK.

ἈΠΕΚΑ'ΚΙΣΕ, ἐπικράνθη. Exiſtimo legendum, ἀπεκάκησε. *Jer.* cap. XV. 17. ἀπεκάκησε ἡ ψυχὴ αὐτῆς. MUNCK. Idem conjecerunt *Pergerus* & *Kuſte-*

Kuſterus ad *Heſychium*. Nihil tamen mutandum cenſet *Jenſ. Lucubr. Heſych.* pag. 34.

'ΑΠΟΣΤΑΛΑΙ`, ἀποκέμψεις. Recte corrigit *Salmaſ.* ἀποςολαί. Vide 3 *Reg.* cap. IV. verſ. ult. 1 *Eſdr.* cap. IX. vſ. 51. ubi munera ita appellantur, quae pauperibus mittuntur. MUNCK.

'ΑΣΥΝΘΗΣΙ'Α, παραβασία. lege: ἀσυνθεσία. *Jer.* cap. III. verſ. 7. MUNCK.

ΒΩ'ΛΑΞ, βῶλος, γῆ. Forte ſcripſit *Heſychius*: βῶλος γῆς. *Job.* c. VII. 5. βώλακας γῆς ἀπὸ ἰχῶρος ξύων. *Apoll.* L. II. p. 126. Γῆς ἐνέβαλε βῶλον. *Gloſſ. Cyrill.* Βῶλος γῆς, *gleba*. MUNCKERUS. Erroris *Munckerum* hic recte arguit *Berkelius*. Γῆ ſatis ſanum. Vid. Eum pag. 286. & *Albert.* ad *Heſychium*.

ΔΙΑΤΑ'ΧΩΣ, συντόμως: lego: διατάχους. *Heſth.* cap. XVI. 18. Sic διαταχέων dixit *Plato*. Etiam quod paulo ſuperius exſtat, διὰ κενῆς, ſcripſerim junctim potius, διακενῆς. Legitur *Job.* cap. II. 3. & VI. 5. 1 *Maccab.* cap. VI. 12. MUNCK. Qui nimis acriter *Albertio* videtur reprehenſus a *Berkelio*, vitilitigatorem potius agente, quam correctorem; nam διαταχέων, quod emendat, nec Viro Cl. placet, nec *Jenſio Luc. Heſ.* pag. 61. qui vel *Munckeri* & aliorum διατάχους probant, vel διὰ τάχους.

ΔΙΕΚΒΑ'ΔΗΝ, δίοδον. lego: διεκβολήν. *Jer.* cap. XII. 12. *Zach.* cap. IX. 10. *Obad.* V. 16. MUNCK. Διέκβασιν mavult *Jenſ.* d. l.

'ΕΠΙ'ΣΤΗ, οἶδα. *Salmaſ.* ἐπίςημι. malim: ἐπίςῃ, οἶδας. *Jer.* cap. XVII. 26. MUNCK. Cujus iterum *Berkelio* vapulantis conjecturae tamen ſubſcribit *Albertius*.

ΘΙΜΩ͂ΝΕΣ, θιμωνιαί. Superius dixerat: θημῶνες, θημωνιαί. Item, θειμωνειαί. *Job.* cap. V. 26. θιμωνία ἅλωνος. *Siracid.* c. XXXIX. 17. θημωνία. Alterutrum profecto, θιμωνίαι, aut θημωνίαι reponendum. Pariter in accentu inferius peccatum, ubi μεριδαρχιαὶ legas pro μεριδαρχίαι. Habetur 1 *Eſther.* c. I. 5. & 11.

ΚΝΙ'ΖΩΝ, ἢ κνιζείων λύπων συκάμινα τέμνων. Locum mirifice corruptum eſſe quilibet videt. Conjectavi: Κνίζων, κνυζῶν, ἢ λυπῶν, ἢ τέμνων, ὡς τὸ συκάμινα κνίζων. quae *Amos* verba ſunt C. VII. 14. Additur in Scholiis explicatio ex *Heſychio*, τουτέςι, κεντῶν, ὥςε πέπειρα γενέσθαι. quem ego locum invenire tamen necdum quivi. Suſpicari poſſis pro τέμνων non male heic forte poni κεντῶν. Συκάμινον eſt συκομορέα. *Heſych.* Συκομορέα, συκάμινον. Sycaminorum fructum niſi leviter incideris, ſunt, qui matureſcere negent. Κνίζειν eſſe κνυζᾶν, h. e. *gannire*, uti canes ſolent, didici ex *Oppian.* L. I. vſ. 506. Doctiſſ. *Druſium* mirari ſatis non poſſum ad hunc Prophetae lo-

τῦ Περίφαντος, ϗ καταλαβὼν ὁμιλῦντα τῇ γυναικὶ, πιέσας ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν, ἐποίησεν ὄρνιθα

cum ſcribentem: *Vellicans ſycamina. Ita Hieronymus*, inquit, *Theodotionem, ut apparet, ſecutus, qui antea verterat*, χαρακῶν συκάμινα, id eſt, *Vellicans ſycamina.* Atqui non χαρακόω, ſed κνίζω eſt *Vellico.* Secutus ergo eſt τὸς ὁ. non *Theodotionem.* MUNCK. Viri D. κεντῶν pro τέμνων & *Berkelii* λεπτύνων pro λυπῶν merito damnat *Albert.* ad *Heſ.* ubi locum docet non mutandum, niſi hac diſtinctione: Κνίζων, ἢ κνιζείων. (ſive κνύζων.) λυπῶν. ἢ συκάμινα τέμνων. *Jenſius* haec loco movit, & poſt Κνίξ repoſuit, ſic: Κνίξων ἢ κνιζείων. cet.

ΝΙ'ΚΟΡ, διαφθορά. lego, νῖκ&. Habet hoc ex verſione τ̃ ὁ. qui εἰς νῖκ& pro εἰς τέλ& dicere amant. vide *Thren. Jer.* cap. V. 10. & confer cum *Dan.* cap. II. 34 *Job* XXXVI. 7. *Amos.* cap. I. 11. & cap. VIII. 7. *Jerem.* III. 5. Imitatur illos *Matth.* cap. XII. vſ. 20. Τέλ& autem διαφθορά. 1. *Theſſ.* cap. II. vſ. 16. Hinc lux non parva affulget verbis *Pauli*, 1. *Cor.* cap. XV. 15. κατεπόθη ὁ θάνατ& εἰς νῖκ&. Quemadmodum vulgo illa vertantur norunt omnes. Ego verterim: *Abſorpta eſt mors in perpetuum*, vel *penitus.* Εἰς νῖκ& enim idem, quod εἰς τέλ&. *Luc.* cap. XVIII. 5. ἵνα μὴ εἰς τέλ& ἐρχομένη. Vertit bene *Piſcator*: *ne perpetuo veniens.* male alii: *tandem.* Idem εἰς τ̃ αἰῶνα. *Pſ.* IX. 18. εἰς διηνεκὲς *Paulo* epiſt. ad *Heb.* cap. VII. & X. Quod inferius legitur in *Heſychio*, Συντελείας, κακίας, affine hiſce eſt, & commode illuſtrari poteſt ex *Jud.* cap. XX. 40. ἀνέβη συντέλεια τ̃ πόλεως ἕως ὀρανῦ. κακίαν vocaverat vſ. 34. Ita συντελεῖν pro ἐξολοθρεύειν invenias 1. *Reg.* cap. XV. 18. Corruptum eſt, quod ſtatim ſubjungitur: Συντελέσαι, πληρῶσαι. leg. συντελεῖσθαι. MUNCK. Νίκ&ς non in νῖκ&, quod vult *Munckerus*, mutandum, recte oſtendit *Berkelius.* Vid. *Albert.*

'ΟΙΧΗ'ΣΟΝΤΑΙ, πορεύσονται, ἀπελασθήσονται, ἢ ἔρχονται· ὁμοίως ϗ οἴχῃ, ἢ ἠφανίσθη. lego οἴχῃ, ἠφανίσθης. *Hoſ.* cap. X. 10. Ἀφανισθῆναι autem eſt e medio tolli, ut vel ex uno *Antonino* noſtro liquere poteſt. MUNCK. Quis, inquit *Berkelius*, puerorum adeo ſtupidus & hebes, qui non videat pro οἴχῃ legendum οἴχῃ? Quaſi *Munckerus* illud ι tantum advertiſſet, cum ex οἴχῃ ἢ ἀφανίσθη dederit οἴχῃ, ἠφανίσθης, quod calculo ſuo comprobat *Albertius.* Pro ἔρχονται *Jenſius* conjicit ἔρξονται, an voluit ἐλεύσονται?

'ΟΥΡΑ'ΓΙΑ, στρατηγίας ὀρά. Muta accentum, & ſcribe, ὀραγία. *Deut.* XXV. 18. MUNCK.

dans, in domum Periphantis venit, eumque cum uxore verſantem offendens, utraque manu preſſum in

MUNCK. Et hic paratragoediatur *Berkelius*, quod in accentu mutando operam collocarit *Munckerus*, ac ſi hic non niſi minutias ageret; ubi ipſe p. 250. in ἐκφέρεται vitium Typotheticum inſidere, & alterum ρ delendum prolixe diſſeruerit, quamquam in contextu illud, quod exploſit, retinuit.

ΠΡΟΜΑΧΕΩ'Ν, πύργος. ſcrib. προμαχών. *Jer.* cap. V. 10. *Tob.* XIII. 16. Invenio tamen etiam in *Gloſſ. Cyr.* προμαχιών, *propugnaculum.* MUNCK.

ΠΤΕΡΝΙΕΙ, παγιδεύει. ſcrib. παγιδεύσει. *Jer.* cap. IX. 4. MUNCK. Subſcribunt *Suicerus* & *Bielius.* Sed vulgatam tuetur *Cyrilli* Mſ. apud *Albertium*, qui & *Jeremiae* loco ſatis convenire cenſet.

ΣΤΡΑΤΕΥ'ΟΜΑΙ, διατρίβω. Corrigunt ϛρατεύομαι. Haud ſcio quam recte. *Jud.* cap. XIX. 8. ϛράτευσον ἕως κλῖναι τὴν ἡμέραν. Sed forte & heic reponendum ϛράγγευσον. MUNCK. Conſentit cl. *Weſſel. Probab.* pag. 291. Vid. *Alb.* ad *Heſ.*

ΣΥ'ΝΝΟΥΣ, κατηφεῖς. leg. κατηφής. 1. *Esdr.* cap. VIII. 71. MUNCK. Accedunt Viro D. *Biel. Iſ. Voſſ.* & *Cyrilli* Mſ.

ΦΙΛΙΑ'ΖΕΤΟ, ἐχωρίσθη αὐτοῦ. Hoc nullus capio. Vide num fuerit, ἠράσθη αὐτοῦ. *Siracid.* c. XXXVII. 1. 1. *Esdr.* cap. III. 22. ubi eſt *amicitiam colere.* MUNCK. Sic *Judit.* c. XIV. 19. Τῶν φίλων αὐτοῦ, ὧν ἐφιλίασε. *Paral.* cap. XIX. 2. Ἢ μισουμένῳ ὑπὸ κυρίου φιλιάζεις?

ΧΕΛΩΝΙ'ΔΟΣ, οὐδὸς τῆς θύρας τῆς σκηνῆς. Leg. οὐδοῦ vel Χελωνίς. *Judith* cap. XIV. 15 ubi *Tremell. ſuper ſtrato.* male. MUNCK.

ΧΛΙΔΟ'Σ, σακκοπεύθινον. Ἀσκοπυτίνη, puto, ſcripſerat *Heſychius. Judith* cap. X. 5. Haec in guſtum ſufficiant. Quod ſi ſtudium noſtrum qualicunque modo juvandi bonas literas non ingratum tibi eſſe intellexero, non parum animabis me, ut aliquando aliquid boni faciam *Heſychio.* MUNCK.

Ὁμιλοῦντα τῇ γυναικί] Verterim: *cum uxore colloquentem,* vel ſi mavis, *congredientem.* Nam eſt μιχθῆναι & ὁμιλεῖν. MUNCK.

Πιέσας ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν, ἐποίησεν ὄρνιθα αἰετόν] Deprehenderat Jupiter Περίφαντα ὁμιλοῦντα τῇ γυναικὶ, unde pro ἀμφοτέραις conjeceram ἀμφοτέρους, nec diſplicuit *Fonteinio*, qui inde pro ὄρνιθα conjecit ἄνδρα. Alterum ſine altero ſtare non po-

ὄρνιθα αἰετόν· τὴν δὲ γυναῖκα αὐτοῦ, δεηθεῖσαν καὶ αὐτὴν ὄρνιθα ποιῆσαι σύννομον τῷ Περίφαντι, ἐποίησε Φήνην· καὶ τῷ μὲν Περίφαντι δωρεῖται τιμὰς ἀντὶ τῆς ἐν ἀνθρώποις ὁσιότητος· ποιεῖ γὰρ αὐτὸν ἐν πᾶσι τοῖς ὄρνισι βασιλέα, καὶ δίδωσι φυλάσσειν τὸ ἱερὸν σκῆπτρον, καὶ προσιέναι πρὸς τὸν ἑαυτοῦ θρόνον· τῇ γυναικὶ δὲ τοῦ Περίφαντος, ἣν ἐποίησε Φήνην, δίδωσι

πρὸς

potest. Locus ita diſpoſitus etiam acutiſſimo *Ruhnkenio* non displicet, quamquam & vulgatam ſtare poſſe exiſtimat, nec nego.

Σύννομον] Elegans vocabulum. cap. 14. Καί εἰσιν οἱ μὲν ἄλλοι σύννομοι. A συννέμομαι, *compaſcor*, ut loquitur Varro. *Aeliano* per metaphoram σύννομος eſt *conjux* Lib. I. *Anim.* cap. 16. & *Sophocl. Elect.* vſ. 601. Ita generaliter etiam σύννομος dicitur, qui vivit cum altero, vel conſuetudine ejus & familiaritate utitur. *Schol. Pind.* ad *Nem.* Od. I. σύννομος ἔσται θεοῖς. Sed haec tralatitia ſunt. MUNCK.

Ἐν . . . ὄρνισι βασιλέα] Aliam cauſam regii hujus ἀξιώματος, neſcio unde, profert *Apoſtolius* Cent. IX. 51. MUNCK.

Τὸ ἱερὸν σκῆπτρον] *Xylander* emendat: τὸ ἱερὸν σκηπτόν. Non improbo. Aliud ſceptrum praeter fulmen non novit *Jupiter. Priap.* c. XIX.

Fulmina ſub Jove ſunt, Neptuni fuſcina telum.

Et telum & ſceptrum *Neptuni* fuſcina, ut Jovis fulmen. *Plin.* Lib. X. cap. 3. *Negant unquam ſolam hanc avem fulmine exanimatam: unde armigeram Jovis conſuetudo judicavit. Servius* ad Aen. I. vſ. 398. *Eum in avem convertit, quam avem Jupiter inhaerere ſibi praecepit, & fulmina geſtare.* Nec unquam legere memini, ubi ſceptrum geſtans introducatur aquila. *Jovis armiger ales* eſt *Virgilio* Georg. 3. non *ſceptriger*, quamvis licet fulmen Jovi pro ſceptro ſit. *Phaedr.* Lib. IV. cap. 17.

Conſedit genitor tum deorum maximus
Quaſſatque fulmen.

h. e. ſceptrum.

Si quis tamen τὸ σκῆπτρον retinere maluerit, advocare poterit illud *Pindari Pyth.* Od. I.

Καὶ

in aquilam commutavit: uxoremque ejus orantem ut ſe quoque in avem Periphantis conſuetudine utentem verteret, phanam, id eſt fulicam fecit. Periphanti porro ob pietatem qua inter homines praeſtiterat, hoc honoris tribuit, ut rex omnium avium eſſet, ſacrique cuſtos fulminis, & ad ſuum adiret ſolium. Uxori autem Periphantis, ut avis ea

Καὶ τὸν αἰχματὰν κεραυνὸν σβεννύης
Ἀενάου πυρός.
Εὕδει δ' ἀνὰ σκάπτῳ
Διὸς αἰετός.

Sed ἐκ παραλλήλου, ut vides, ponit fulmen & ſceptrum. MUNCK.

Σκῆπτρον] A conjectura *Xylandri* σκῆπτον emendantis etiam *Cuper.* non alienus eſt, in *Apoth. Hom.* p. 24. *Fulminis miniſter* & *armiger* poëtis dicitur aquila. Vid. *Heinſ.* ad *Sil. Ital.* L. XII. vſ. 58. *Pindarus* Nob. Viro cit. *Pyth.* I. vſ. 9.

—— Εὕδει δ' ἀνὰ σκάπτῳ Διὸς αἰετός.

Sed fulmen Jovis ſceptrum erat, unde lectio non ſollicitanda; propterea quod mox ſubjungitur θρόνος, de quo vid. *Burm.* de *Jov. Fulg.* c. 14.

Φήνην] Alias Φίνις dicta haec avis. Dioſc. Lib. II. cap. 58. Φίνις τὸ ὄρνεον, Ῥωμαῖοι καλοῦσιν ὀσσίφραγον. *Oſſifragam* appellat quoque *Plinius* Lib. X. cap. 3. Perperam in verſione ſua *Xylander: phanam*, id eſt, *fulicam.* & in utriusque editionis Indice: *Fulica, quae & phana avis.* Neque enim φήνη eſt fulica, ſed αἴθυια. Auctor locuples *Virgil.* I. Georg. vſ. 362. *Marinae fulicae*, ex illo Arati, ἐν ἁλὶ δειναὶ αἴθυιαι.

Soſipater Lib. I. λάρον *fulicam* interpretatur. Et hoc vitioſum ſine dubio. Nam λάρος eſt *gavia*, ut patet ex *Mileſ.* v. *Apuleji.* Praeter *Petrum Damianum*, qui eundem, quem *Xyl.* errorem errat Lib. II. ep. 18. deceptus quoque eſt in Lexico ſuo *Jo. Criſpinus* voce ΑΙ'ΘΥΑ. Notavit ibi neſcio quis: *Virgilius ex Arato vertit fulicam, quae etiam ab Homeri interprete* φήνη *dicitur ad illud Odyſſ.* έ. αὐτὴ δ' ἄψ &c. verſus hic eſt 352. ad quem nihil annotavit *Scholiaſtes.* Sed ad vſ. 337.

Αἰθυίῃ δ' εἰκυῖα ποτῇ ἀνεδύσατο λίμνης.

haec

πρὸς ἅπασαν πρᾶξιν ἀνθρώποις αἰσίαν ἐπιφαίνεσθαι.

haec legas: Σὺν τῷ ν γραπτέον σὺ ἡ πτῆσιν, ὡς τὴν ὁρμὴν, ἀπαλλαττομένη μέντοι εἰκάσαι τῇ αἰθυίᾳ, ὡς καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ὄρνις δ᾽ ὡς ἀνόπαια διέπτατο, καὶ φήνη εἰδομένη. Ἄιθυια δὲ εἶδος ὀρνίου (leg ὀρνέου) θαλασσίου. Quaeſo te, lector, an heic fulicam φήνην eſſe ait? Nihil minus: ſed quod heic de Leucothea dicitur, comparat cum illis, quae de Minerva dicta ſunt Odyſſ. A. vſ. 320. Et Γ. vſ. 372. φήνη εἰδομένη. ubi Scholiaſtes: φήνη εἶδος ὀρνέου ὅμοιον ἀετῷ. Φήνην itaque oſſifragam; quam & *barbatam* dictam *Plinius* refert L. X. c. 3. *Oſſifrangus* eſt *Iſidoro* L. XII. 7. *Orig.* Ex Latino vocabulo Graecum finxit *Gloſſogr. Oſſifragus*, ὀστοκόπος, ὀστοκλάστης, ὀστοκατεάκτης, ὄρνεον. & alibi: *Oſſifragus*, ὀστοκόραξ. A veteribus Latinis *Sanqualis* dicta eſt. *Feſtus Pauli: Sanqualis avis, quae* OSSIFRAGA *dicitur.* Inter accipitres numerat *Aelian. Anim. Hiſt.* L. XII. c. 4. *Ariſtoteles* περὶ Θαυμ. Ἀκουσμ. p. 97. Ed. *Sylb.* Ἐκ τοῦ ζεύγους δὲ τῶν ἀετῶν θάτερον τῶν ἀγόνων (ἐκγόνων Gesn.) ἁλιαίετος γίνεται παραλλὰξ, ἕως ἂν σύζυγα γένηται. ἐκ δὲ τῶν ἁλιαιέτων φήνη γίνεται &c. Φίνις dicitur a *Dioſcoride* L. II. c. 58. Φίνις τὸ ὄρνεον, inquit, ὃ Ῥωμαῖοι καλοῦσιν ὀσσίφραγον. Sed hanc non meam eſſe, ſed *Bocharti* obſervationem ait Vir Cl. (*Berkel.*) ſiquidem in ſuo *Hierozoico* ex *Dioſcoride* hunc locum adducit alicubi *Bochartus.* Fateor bilem movere mihi tam jejunam malignitatem. Nemo, opinor, ferat me ita ſcribentem: Φίνιν eſſe Romanorum oſſifragam docet ex *Dioſcoride* in Lexico ſuo *Criſpinus*: ergo non *Bocharti* haec, ſed *Criſpini* obſervatio eſt, & hic ab illo compilatus. Quaſi vero τῶν ἀδυνάτων ἦν eſſet, ut duo idem legerint. Atqui ille tam rigidus aliorum Cenſor ipſe duorum locorum emendationes in annotationibus prioribus ad *Anton.* C. XXXI. ſibi confidenter vindicat, quas in ſecundis curis, neſcio qua motus cauſſa, ſimpliciter vero auctori, h. e. *Cluverio* acceptas refert. Aut fateatur heic neceſſe eſt, idem ſibi, quod *Cluverio*, veniſſe in mentem, aut eas a ſe *Cluverio* ſublectas. MUNCK.

Ἐποίησε φήνην] Hanc fabulam apud alios fruſtra quaeſieris. *Lactantius* & *Ovidius* (L. VII. *Met.* vſ. 399.) eam tangunt tamquam in tranſitu. Ille: *Veniſſe etiam Athenas, ubi Phineum & Peripham in aves converſos.* abrupte ſatis. Hic:

Quae te juſtiſſime Phineu,
Teque, ſenex Periphas, pariter videre volantes.

Ex tenore fabulae *Antonini* pro *juſtiſſime Phineu* in *Obſervatt.*

ſuis

ea ad omnes actiones hominibus ſecunda appareret.

ſuis legit *J. Schraderus*, V. Cl. mihique ex longo tempore amiciſſimus, *juſtiſſima Phini*, eamque emendationem recepit *Pierſonus* noſter *Veriſim.* p. 7. ubi de ave φίνει vel φήνῃ videndus, quamquam eum in hac voce *Sophocli* reſtituenda non felicem fuiſſe oſtendit *Toupius* ad *Suid.* T. III. p. 24. ut *Phinis* hujus eſſet reginae nomen, quod, ut diſſentire cuique licet, mihi eſſet veriſimilius, ſi aliud adderetur epitheton; nam hoc juſtiſſimi regis uxori adjudicatum quodammodo obſtat, & ex *Antonini* deſcriptione mallem, ſi *Phini* retinendum, *ſanctiſſima* vel *caſtiſſima*, quemadmodum commodius aliud epitheton requiri ipſe vidit Vir Cl. & in altera *Obſervatt.* parte dabit. In nomine ea de cauſſa diſſentiebam, quod Periphas in avem mutatus nomen ſuum non retineat, ſed ἀετὸς vocetur, ubi *Phinis* in avem converſa *phinis* obtinet, quodque haec in φήνην mutata videatur, quia haec avis ἀετοῦ εἶδος, ut, quod voverat, eo commodius mariti in ἀετὸν converſi conſuetudine frueretur, atque adeo aliud geſſiſſet nomen, quamdiu inter homines fuerat: propterea quod, quemadmodum plures Phinei, ita & plures fuerunt Periphantes, ſed hunc, quo de *Antoninus*, eumdem credit *Galeus*, de quo *Apollodorus* L. I. c. I. §. 5. Περίφας μὲν Ἀκταίην λαγχάνει. Nunc dubito, quia pro *ubi Phineum* in *Lactantii* Ed. *Parm.* A. 1496. *Hicque Phenen* legi ad *Ovid.* animadvertit Cl. *Burm.* &, quod litteris ad me datis obſervat Vir amiciſſimus, Danaum (Aegypti, qui Periphantis pater apud *Apollodorum*, aequalem) Cecrope recentiorem haberi, & noſtrum Periphantem *Antonino* dici, ἐν τῇ Ἀττικῇ αὐτόχθονα, πρόσθεν ἢ φανῆναι Κέκροπα.

Αἰσίαν ἐπιφαίνεσθαι.] *Berkelio* vapulat rurſus miſellus ille ludi magiſter, *Munckerus*, qui forte diſcipulos ſuos docuerit, αἰσίαν genere femin. in uſu eſſe, cum contrarium eſſet docendum. At cur ipſe in priore ed. illud non animadvertit, aut in altera, ubi tam ſeverum agit Cenſorem, non mutavit? Nam quod extra uſum eſt, cur non emendat, ut facit alibi? aut quid indignatur, quod *Munckerus* ipſum ſecutus retinuerit? An vero hic ignoraſſet, *plurima* adjectiva in ιος exeuntia communis eſſe generis? Novit, non vero *omnia*. Δῖος, δῖα, δῖον; σεβάσμιος, σεβάσμια, σεβάσμιον; πότνιος, ἅγιος, δεξιὸς, γεροῦσιος, ία, ιον, & infinita alia. Alia nunc generis communis, nunc utriusque: ὁ καὶ ἡ βίαιος & ὁ βίαιος, ἡ βιαία: ὁ καὶ ἡ ἐντάφιος, quod & ὁ ἐντάφιος, ἡ ἐνταφία dictum Analogice ex ἐνταφιάζω deduco: ὁ καὶ

ἡ

ἡ οὐράνιος, ſed & fem. οὐρανία apud *Sophoclem* invenio, ubi Jonum & Atticorum more adjectivum fem. ſubſtantivo maſc. jungit, *Oed. Tyr.* vſ. 885. οὐρανίαν δι' αἰθέρα. & apud *Schol. Ariſt. Plut.* ad vſ. 1128. αἰθερία φωνή. Quid obſtat, quominus aut ipſe hanc terminationem exprimere potuerit *Antoninus*, aut, quem deſcripſit, *Boeus!* De avibus, quae fauſti erant vel infauſti ominis, & αἴσιοι, ἐναίσιοι, vel ἐξαίσιοι vocabantur, vid. Ill. *Spanhem.* ad *Callim. H.* in *Pallad.* vſ. 123. Hae diſtinguebantur: *Oſcines*, quae cantu, *Alites*, quae volatu *augurium dabant. Feſtus* V. *Oſcines aves Appius Claudius eſſe ait, quae ore canentes faciant auſpicium, ut corvus, cornix, noctua.* aut quae alis aut volatu, *ut buteo, ſanqualis, aquila, imiſulus*, (alibi *immiſſulus*, & in Cod. *Voſſian.* tert. *milvus*) *vulturius*, Picus Martius, *Feroniusque, & parra, & in Oſcinibus, & in alitibus habentur.* Hunc eo adduxi locum, ut integritati reſtituam. De triplici avium genere ſermo eſt, Oſcinum, alitum, & ex utriſque mixtarum, *Oſcines*, quae ore, ut *corv. corn. noct. Alites*, quae volatu, ut *but. ſanq.* cet. jam vero quae & inter *oſcines* & *alites* ponuntur, ut *Picus Mart. Feron. &*

ζ'. ΑΝΘΟΣ.

Ἱστορεῖ Βοῖος ὀρνιθογονίας α'.

Αὐτονόου τοῦ Μελανέως καὶ Ἱπποδαμείας ἐγένοντο υἱοὶ μὲν Ἐρωδιὸς καὶ Ἄνθος, Σχοινεὺς, Ἄκανθος: θυγάτηρ δὲ Ἀκανθὶς, ᾗ κάλλιστον εἶδος ἔδωκαν οἱ θεοί· τῷ δὲ Αὐτονόῳ τούτῳ ἐγένοντο ἵππων ἀγέλαι πλεῖσται, καὶ ἔνεμον αὐτὰς Ἱπποδάμεια τούτου γυνὴ,

Ἵππων ἀγέλαι] *Equorum* hic rectius, quam in ſeqq. ubi interpres ſemper *equas*. Non ſolum enim Jones, ut *Berkelio*, aut Dores, ut *Salmaſio* viſum eſt, ad *Solin.* c. 45. beſtiarum mares genere feminino efferre ſolent. *Schol. Eurip.* Phoen. vſ. 3. Ἔθος δὲ τοῖς ποιηταῖς θηλυκῶς λέγειν τοὺς ἵππους. Infra C. XXI.

parra. Legendum itaque: *Oſcines aves.... quae ore canentes.... noctua.* aut alites, *quae volatu*, ut.... *vulturius*, *Picus autem Marcius* cet. Emendationi favent variae lectt. Diſtinctionem confirmant ſeqq. *Oſcinum tripudium eſt*, *quod oris cantu ſignificat quid portendi*, *cum* cecinit *corvus*, *cornix*, *noctua*, *picus & parra.* Ubi *picus* & *parra* quoque oſcinibus accenſentur. Quo etiam loco, etſi *cantus* & *canere* de quovis avium ſono dici conſtat, neſcio quomodo, magis arridet ejusdem *Voſſian.* Cod. lectio *crocit*, vel ut numerus ſyllabarum conſtet, *crociat*: propterea quod voculam *cum* jungere ſoleat ſubjunctivo. Mox V. *Oſcum*, ſub finem: *Cum apud antiquos omnes fere obſcena dicta ſint*, *quae mali ominis habeantur. Ut illa Virgilii teſtimonio ſint*,... *cum aït Harpyas*, *obſcenas volucres: &*, *obſcenamque famem.* Ubi *J. Douza* pater legit: *cum apud antiquos* aves *fere obſcenae dictae ſint*, cet. Sed, quia Virgilii, ad quem provocat Feſtus, duplex eſt auctoritas, *Harpyiarum* & *famis*, atque adeo non ad aves ſolum refertur, ſed quidquid eſt mali ominis, altera ejusdem Nobiliſſ. Viri conjectura tutior videtur: *cum apud antiquos* omnia *fere obſcena dicta ſint.* cet.

VII. ANTHUS.

Narrat Boeus libro I. *de Avium ortu.*

Autonous Melanei F. ex Hippodamia filios nactus eſt, Erodium, Anthum, Schoeneum, Acanthum: & filiam Acanthidem, quam forma pulcherrimam dii fecerunt. Habuit is Autonous equorum armenta plurima, eaque paſcebantur ab Hippodamia

XXI. ἡ ἄρκτ☉ *urſus*, qui cum Hipponi filia rem habuit. Vid. ibi *Munck.* & ad *Hygin.* c. 30. *Periz.* ad *Sanct. Min.* L. I. c. 7. Eumd. & *Kuhn.* ad *Aelian.* V. H. L. XIII. c. 35. Comment. ad *Ovid. Metam.* L. III. vſ. 140. *Obſerv. Miſcell.* T. I. p. 115.

γυνὴ, καὶ οἱ παῖδες αὐτῶν. ἐπεὶ δὲ Αὐτονόῳ γῆν ἔχοντι πλείστην, οὐδεὶς καρπὸς ἐφαίνετο, κατ᾽ ὀλιγωρίαν ἔργων, ἀλλ᾽ ἔφερεν αὐτῷ σχοίνους ὁ χῶρος καὶ ἀκάνθας, ἀπ᾽ αὐτῶν ὠνόμασε τοὺς παῖδας, Ἄκανθον καὶ Σχοινέα, καὶ Ἀκανθίδα. καὶ τὸν πρεσβύτατον Ἐρωδιὸν, ἐπεὶ αὐτὸν ἠρώησεν ὁ χῶρος· οὗτος ὁ Ἐρωδιὸς πλεῖστον ἐφίλησε τὰς ἀγέλας τῶν ἵππων, καὶ ἔτρεφεν αὐτὰς ἐν τῷ λειμῶνι· ἐπεὶ δὲ Ἄνθος τοῦ Αὐτονόου παῖς ἐξήλασε τὰς ἵππους ἐκ τοῦ λειμῶνος, αὗται ἐστερημέναι τροφῆς, ἐξεθύμωσαν, καὶ τὸν Ἄνθον ἐπιστᾶσαι κατεβίβρωσκον πλεῖστα ἐπιβοώμενον ἀμῦναι τοὺς θεούς· ὁ μὲν οὖν πατὴρ ὑπὸ ἄχους ἐκπλαγεὶς, ὤκνησεν ἀπελάσαι τὰς ἵππους, καὶ ὁ θεράπων τοῦ παιδός. ἡ δὲ μήτηρ διεμάχετο πρὸς τὰς ἵππους, ἀλλὰ διὰ τὴν τοῦ σώματος ἀσθένειαν οὐδὲν ἐδυνήθη πρὸς τὸν ὄλεθρον ἐπαμῦναι· Κἀκεῖνοι μὲν ἔπω τεθνεῶτα τὸν Ἄνθον ἔκλαιον· Ζεὺς δὲ καὶ Ἀπόλλων οἰκτείραντες πάντας αὐτοὺς ἐποίησαν ὄρνιθας· Αὐτόνοον μὲν τὸν ὀκνὸν, ὅτι αὐτοῦ ὁ πατὴρ ὤκνησεν ἀπελάσαι τὰς ἵππους· τὴν δὲ μητέρα κο-

Ὁ μὲν οὖν πατὴρ] Hic minime contemnenda eſt, quam mecum communicavit *Valckenarius*, *Iſ. Touſſainctii* conjectura: ὁ μὲν Ἄνθου πατήρ.

Αὐτόνοον μὲν εἰς τὸν ὀκνὸν] Nemini interpretum viſum miror, aut deeſſe aliquid, aut παρέλκειν, cum tamen nihil certius, vel legendum eſſe, Αὐτόνοον μὲν εἰς τὸν ὄκνον ἤλλαξαν, vel εἰς delendum, ἐποίησαν, quod praecedit, Αὐτόνοον ὄκνον. Sequens ὅτι αὐτοῦ corruptum cenſet etiam *Valckenarius*, & cum *Kuhnio* ad *Pauſan.* L. X. p. 868. legit, ὅτι Ἄνθου ὁ πατήρ.

Τὸν ὀκνὸν] Ὀκνὸς ex ardeis una

damia uxore & filiis ejus. Caeterum Autonoo plurimum agri poſſidenti nullus cum fructus perciperetur, ob culturae neglectum, ſed juncos ei ſolum, ſpinasque ferret: inde nomina filiis Acantho & Schoeneo, filiaeque Acanthidi impoſuit: maximumque natu Erodium appellavit, quod ipſum deſtituiſſet terra. Is Erodius armentorum equorum ſtudioſiſſimus, ea paſtum in pratum compulerat. unde cum ea Anthus expuliſſet, equae a pabulo excluſae in furorem verſae ſunt: nactaeque Anthum devorarunt, multa deos opem flagitantem. Et pater quidem Autonous prae dolore attonitus, equas abigere cunctatus eſt, itemque adoleſcentis famulus. mater vero cum equabus depugnans ob corporis imbecillitatem peſtem filio depellere non potuit. Cum autem hoc modo extinctum Anthum deflerent, Jupiter & Apollo miſericordia ducti, univerſos in aves mutaverunt: Autonoum in ocnum, quod pater ad ferendum filio auxilium ſegnis fuiſſet: matrem in corydum, quod

una eſt, qui dictus alias ἀστερίας. *Ariſtot. Hiſt. Anim.* Lib. IX. cap. 18. ὁ δὲ ἀστερίας, ὁ ἐπικαλούμενος ὀκνὸς, μυθολογεῖται μὲν γενέσθαι ἐκ δούλων τὸ ἀρχαῖον. ἔστι δὲ κατὰ τὴν ἐπωνυμίαν τούτων ἀργότατος. MUNCK.

Ὤκνησεν ἀπελάσαι] Hactenus editum fuit ἀπελάσε. Id quod peccatum exiſtimo typographorum. Ἀπελάσαι legiſſe quoque *Xylandrum* ſatis, opinor, ejus verſio evincit: *Quod pater ad ferendum filio auxilium ſegnis fuiſſet.* Variavit phraſin, ne idem, quod modo, diceret: *equas abigere cunctatus eſt.* Qui enim vir ille Graece non perfunctorie doctus, nec naris ſane obe-

κορυδὸν, ὅτι ἐκορύσσετο πρὸς τὰς ἵππους, μαχομένη περὶ τοῦ παιδός· αὐτὸν δὲ τὸν Ἄνθον, καὶ τὸν Ἐρωδιὸν, καὶ Σχοινέα, καὶ Ἄκανθον καὶ Ἀκανθυλλίδα γενομένους ὄρνιθας, τῷ αὐτῷ ἐποίησαν ὀνόματι καλεῖσθαι, καθὰ καὶ πρὶν ἢ μεταβαλεῖν αὐτοὺς ὠνομάζοντο· τὸν δὲ θεράποντα τὸν ὀπηδὸν τοῦ Ἄνθου κατὰ ταὐτὰ τῷ ἀδελφῷ τοῦ παιδὸς ἐποίησαν ἐρωδιὸν, ἀλλ' οὐχ ὅμοιον· ἥσσων γάρ ἐστιν ἱκανῶς τοῦ πελλοῦ· καὶ οὐ γίνεται σύνεδρος οὗτος ὁ Ἐρωδιὸς Ἄνθῳ, καθάπερ οὐδ' ὁ Ἄνθος τῷ ἐφίππῳ, ὅτι μέγιστα κακὰ ἔπαθεν ὁ Ἄνθος

obeſae, adeo manifeſtarium odorari non potuiſſet mendum? Ita, ut edendum curavi, legendum eſſe monitum quoque in editione Leidenſi. MUNCK.

Κορυδὸν] *Ariſtoteli* eſt κόρυδος, κόρυδοι, κόρυδες, κορύδωνες, κορυδαλοὶ, κορυδαλίδες, *alaudae*. *Galeritas*, *galericos* & *caſſitas* alias appellant Latini, ab apice in capite galero vel caſſidi non diſſimili. MUNCK.

Ἄνθον] *Ariſtot.* L. IX. c. 1. *Florum* vertit *Gaza*. MUNCK. De *Anthis*, qui plures fuere, & unde dicti, conſ. *Staver.* ad *Fulgent.* L. II. 12.

Ἐρωδιὸν] Multus eſt in hujus nominis derivatione Auctor *Etymol. M.* Vid. & *Suid.* in V. Sed vide quae infra ad Cap. XIV. V. Αἴθυια, obſervamus. In animalium nominibus vertendis quam ſeſe inpediant Grammatici, docet *Salmaſ.* ad *Solin.* p. 64. & *Hemſterh.* ad *Ariſtoph. Plut.* p. 313.

Σχοινέα] Σχοινίων, ni fallor, eſt *Ariſtoteli* Lib. IX. c. 1. *Junco Gazae*. MUNCK.

Ἀκανθυλλίδα] Ejus meminit *Ariſtot.* Lib. VIII. cap. 3. *Spinus* modo, modo *ligurinus* redditur a *Gaza*. Nota filiam, quam ἀκανθίδα ſuperius dixit, heic appellari ἀκανθυλλίδα. Suſpicari poſſis alterutrum eſſe vitioſum, quamvis licet eadem ſit avis ἀκανθὶς & ἀκανθυλλίς. Ἀκανθιλίδα appellat *Theocriti Scholiaſtes* ad Eid. VIII. vſ. 141. *Virgil.* Georg. III. vſ. 338.

Littoraque Alcyonem reſonant,
& acanthida dumi.

Ad quem verſum conſule *Servii* com-

quod ſe adverſus equas armaſſet, pro filio propugnans: ipſum autem Anthum, Erodium, Schoeneum, Acanthum, & Acanthyllida in aves priſtinis ſuis nominibus inſignes: famulum Anthi comitem itidem in erodium, ſed pello longe minorem. atque hic erodius nuſpiam Antho adſidet, neque Anthus ephippo, quod ab equis peſſi-

comment. MUNCK. Ἀκανθίδα, ut ſupra, & Ἀκανθυλλίδα, diverſas facit *Voſſ.* in *Etymol.* ex mente *Brodaei*, L. VII. Miſc. c. 1. Mihi vero hoc illius Diminutivum videtur, pari modo ac C. XI. infra Χελιδὼν & Χελιδονὶς, unde forſan *Schol. Theocr.* *Munckero* cit. Ἀκανθιλίδα dixit.

Κατὰ καὶ πρὶν ἤ] Vitium hoc typotheticum, quod ſibi contraxere edd. poſteriores, expunximus, & *Xylandrianam* lectionem revocavimus. Sic καθέσον, καθάπαξ, & alia, de quibus vid. *Duker.* Praef. ad *Thucyd.*

Κατὰ τ'αυτά] Et heic operae negligentes fuerant. Ταῦτα exhibebat utraque editio. Ego ταὐτὰ repoſui, hoc eſt, τὰ αὐτά. Noſter cap. 12. εἰς τὴν αὐτὴν ἐκείνῳ λίμνην. *Schol. Pind.* ad *Nem.* Od. 3. καθὸ ὁ αὐτὸς δοκεῖ εἶναι τῷ ἡλίῳ. *Sophocl.* 17. Flag. vſ. 698.

Ὑμεῖς θ' ἑταῖροι τ'αυτὰ τῇ δέ μοι τάδε
Τιμᾶτε. MUNCK.

Τοῦ πελλοῦ] *Pellus* Erodii genus eſt. XYLAND. *Ariſtoteli* Lib. IX. cap. 1. πέλλος eſt, non πελλός. *Pella Gazae.* Eſt autem & haec ardeola. MUNCK.

Σύνεδρος] De hac voce videndus eſt *D' Arn.* de Diis Παρέδροις c. 9. p. 46. ubi hunc locum ita vertit: *Et non verſatur cum antho erodius, ita neque anthus cum ephippo, quia maxima ab equis perpeſſus eſt mala Anthus: & adhucdum ubi equum hinnientem inaudiverit, fugit ejus vocem ſimul imitans.*

Τῷ ἐφίππῳ] De *Ephippo* dubito:

Ἄνθος ἀπὸ τῶν ἵππων· καὶ ἔτι νῦν ὅταν ἀκούσῃ φωνοῦντος ἵππου, φθέγγεται μιμούμενος ἅμα τὴν φωνήν.

bito: & fortaſſis eſt legendum *ἵππῳ equo*. XYLAND. Omnino legendum ἵππῳ. Vid. *Plin.* L. X. c. 42. & *Ariſtot.* H. Anim. L. IX. c. 1. Ἄνθος δὲ ἵππῳ πολέμιος. ἐξελαύνει γὰρ τὸν ἵππον ἐκ τῆς νομῆς. πόαν γὰρ ἐπινέμεται ὁ Ἄνθος. MUNCK. Et, quae huc maxime faciunt, addit: Μιμεῖται δὲ τοῦ ἵππου τὴν φωνὴν, καὶ φοβεῖ ἐπιπετόμενος cet. *Aelian.* de Nat. Animal. V. c. 48. Μισεῖ δὲ ἀλώπηξ κίρκον, καὶ ταῦρος κόρακα, καὶ ὁ ἄνθος τὸν ἵππον. Hunc locum ob oculos habuiſſe Philen, ipſa loquuntur verba: p. 118. vſ. 55.

> Πάλιν ἀλώπηξ δυσμενῆ κίρκον κρίνοι,

η. ΛΑΜΙΑ ἢ ΣΥΒΑΡΙΣ.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιουμένων δ'.

Παρὰ τὰ σφυρὰ τοῦ Παρνασσοῦ πρὸς νότον, ὄρος ἐστὶν, ὃ καλεῖται Κιρφὶς, παρὰ τὴν Κεῖσαν, καὶ

Κιρφίς] *Straboni* pag. 474. edit. *Xyl.* & *Schol. Pind.* eſt κίρφις. MUNCK.

Τὴν Κρίσαν] Κρίσα eſt *Straboni*, & *Schol. Pindari* Κρίσα cum noſtro *Soph.* Electr. v. 180. unde Κρισαῖος in *Scholiis:* ſed in Poëta ipſo vſ. 732. Κρισσαῖος. Nihilo hinc certiores nec ego nec tu ſumus, mi lector. Quae Τρίκη eſt *Straboni*, & *Trica Hygino* ac *Dareti*, Τρίκκη *Stephano* & *Homero* eſt. Et fruſtrá alterum ego ex altero corrigendum putavi ad *Hyg.* pag. 67. Nusquam pronius labuntur librarii quam in nominibus propriis, ſive hominum illa, ſive locorum ſint. Inſigne ſupinitatis ſuae ſpecimen dederunt in *Hyg. Myth.* cap. 24. *Cum jam longe a Colchis eſſent, navem in occulto juſſit collocari.* Emendat vir Cl. *Cum jam non longe a Colchis eſſent.* & id ſequen-

peſſime fuiſſet tractatus. atque etiamnum anthus equi vocem audiens fugit, ſimul eam imitans.

Κόρακα ταῦρος, ἵππον ἰχθὺς ἀνθίας.

ubi refutatione vix digna, quae *Pauwius* ſumma etiam cum fiducia repoſuit, ἔχθει ἀνθίας, quod quidem vocabulum avi magis proprium quam piſci etiam *Aeliano* reſtituendum duxit. Error penes *Philen* eſt, qui locis male intellectis de piſce acceperit, quod de ave factum oportuit. Iterum *Aelian.* L. VI. c. 19. Καὶ ὁ μὲν ἄνθος ὑποκρίνεται χρεμέτισμα ἵππου. Neque umquam ἀνθίας de ave dici aliis *Ariſtotelis* & *Plinii* locis confirmari poteſt. Sed pluribus hoc jam egit Vir Cl. in *Obſerv. Miſcell.* T. VI. p. 460.

VIII. LAMIA, *ſive* SYBARIS.

Refert Nicander Libro IV. Alteratorum.

In imo Parnaſſi verſus meridiem mons eſt Cirphis, pone Criſſam, inque eo etiamnum antrum

quentia velle ait. Ego ut iſtud videre necdum poſſum, ita certum mihi verba illa cap. 21. *Cum jam non longe eſſent a Colchis*, anſam praebuiſſe huic loco corrumpendo. Circumſtantiae fabulae, & ſequentia exigunt: *Cum jam non longe ab Jolco eſſent. Ovid.* VII. *Met.* vſ. 353.

Victor Jolciacos tetigit cum conjuge portus.

Reſtituendum eſſe id vocabulum etiam *Propert.* L. II. *El.* 1. docuit me Nob. *Nic. Heinſius.* Edunt vulgo:

Colchis Colchiacis urat aëna focis.

Lege *Jolciacis.* Confer *Zenob. Cent.* IV. 92. Lectorum judicio nimis videar diffidere, ſi de re tam aperta plura faciam verba. Etiam in *Juſtino* non parum

καὶ ἐν αὐτῷ ἐστιν ἔτι νῦν σπήλαιον ὑπερμέγεθες, ἐν ᾧ θηρίον ᾤκει μέγα καὶ ὑπερφυὲς, καὶ αὐτὸ Λαμίαν, οἱ δὲ Σύβαριν ὠνόμαζον· τοῦτο καθ' ἡμέραν ἑκάστην τὸ θηρίον ἐπιφοιτῶν ἀνήρπασεν ἐκ τῶν ἀγρῶν τὰ θρέμματα καὶ τοὺς ἀνθρώπους· ἤδη δὲ τῶν Δελφῶν βουλευομένων ὑπὲρ ἀναστάσεως καὶ χρηστηριαζομένων εἰς ἥντινα παρέσονται χώραν· ὁ θεὸς ἀπόλυσιν ἐσήμανε τῆς συμφορᾶς, εἰ μένοντες ἐθέλοιεν ἐκθεῖναι παρὰ τῷ σπηλαίῳ ἕνα κοῦρον τῶν πολιτῶν· κἀκεῖνοι καθάπερ ὁ θεὸς εἶπεν ἐποίουν. Κληρουμένων δ', ἔλαχεν Ἀλκυονεὺς ὁ Διόμου καὶ Μεγανείρης παῖς, μονογενὴς ὢν τῷ πατρὶ, καὶ καλὸς καὶ κατὰ τὴν ὄψιν, καὶ τὸ τῆς ψυχῆς ἦθος· καὶ οἱ μὲν ἱερεῖς τὸν Ἀλκυονέα στέψαντες, ἀπήγαγον εἰς τὸ τῆς Συβάριδος σπήλαιον· Εὐρύβατος δὲ κατὰ δαι-

rum dormitarunt. Lib. II. c. 4. *Menalippen* Reginae Amazonum ſororem faciunt, cum fuerit *Melanippe*, ut nos docet neſcio quis Poeta *Pindari Scholiaſtae* laudatus ad *Nem.* od. III. pag. 274. edit. *Francofurtenſis.* MUNCK.

Κρίσαν] *Stephanus* etiam in V. ſcribit Κρισα. Forſan ut Λάρισσοι *Pauſan. Eliac.* 2. c. 26. & alibi ſcribitur Λάρισος. Sed e *Schol. Eurip.* & *Hom.* Κρίσσαν ſcribendum, quia conditam a *Crisso Phoci filio* &c. monet *Staver.* ad *Hygin.* cap. 141. Hoc confirmatur *Schol. Lycophr.* vſ. 1070. Κρίσσα πόλις Φωκίδος, κτισθεῖσα παρὰ Κρίσσου, τοῦ Πανοπέως ἀδελφοῦ. Conf. *Palmer.* in *Ant. Graec.* L. VI. 3. & 4. ubi vide an Κίῤῥα urbs eadem, quod quoque negat *Berkel.* & alii, ad *Steph.*

Μέγα καὶ ὑπερφυές] *Ariſtoph.* Plut. vſ. 733. δύο δράκοντ' ἐκ τοῦ νεὼ, ὑπερφυεῖς τὸ μέγεθος. Ὑπερφυὴς enim, qui aliqua re inter ceteros eminet, eximius, unde illud *Cononi* C. VII. reſtituendum judico: Φιλάμμων ὑπερφυὴς τὸ κάλλος ἐγένετο. legitur ὑποφυής.

Εἰς ἥντινα παρέσονται χώραν] Παρεῖναι etiam motum ad locum ſignificare, oſtendit *Stephan.* V.

&

trum praegrande, in quo fera degebat olim ingens & monſtroſae magnitudinis adeo, quam alii Lamiam, alii Sybarim nominabant. Ea fera ſingulis diebus in agros graſſabatur, pecus hominesque rapiens. Jamque Delphi de mutandis ſedibus cogitabant, & oraculum conſulebant de loco, in quem migrarent. Tum Deus, malo eos iſto liberatum iri pronunciavit, ſi manentes vellent ad antrum exponere puerum unum de civium filiis. ipſi mandata peragebant. Sorte ad hoc ductus eſt Alcyoneus, Diomi & Meganirae F. quem unum pater genuerat, & vultu & indole praeditus eleganti. eum coronis redimitum, ſacerdotes ad Sybaridis ſpeluncam abduxerunt. At vero genii cujusdam impulſu Eurybatus Euphe-

& *Valcken.* ad *Herod.* Lib. I. p. 10.

Μεγανείρης] Sic & Alii, vid. ad *Ovid. Metam.* V. vſ. 448. & quae diximus ad C. XXIII. ubi Celei uxor Metanira, etiam ab aliis male vocatur Meganira, quod ad *Apollod.* L. I. c. III. invitis tribus exemplaribus, probat *Aegius*. An & hic Μετάνειρα ſit ſcribendum, non habeo dicere. Eſt enim diverſa a Celei uxore, & in alio *Apollodori* loco L. III. cap. IX. ſine ulla codd. varietate, occurrit Μεγάνειρα τοῦ Κρόκωνος. Miror tamen *Berkelium* & *Munckerum* de dialecto Antoniniana ſaepe tam acriter contendentes, non obſervaſſe, Μεγανείρης vel Μετανείρης hic eſſe, quod *Apollodoro* diſerte Μεγανείρας. Sic C. XXXII. Πολυδώρης. C. XXX. ἔγημον Εἰδοθέην. De his ad calcem operis.

Ἀλκυονέα ςέψαντες] Hoc de corona, quam capiti inpoſuerant pueri, intelligendum, oſtendunt ſeqq. τὰ ςέμματα, καὶ αὐτὸς ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἐπιθέμενος cet. *Berkelius*, ubi Veteribus neci devota capita, & etiam vitae diſcrimina adeuntes coronari fuiſſe ſolitos oſtendere conatur, duo *Herodoti* loca, quibus haec confirmet, adducit, Lib. I. cap. 109. ubi de Cyro, qui interimendus tradebatur,

δαίμονα ἐκ τῆς Κρήτιδος ἀπιὼν ὁ Εὐφήμου παῖς, γένος μὲν ἔχων Ἀξίου τοῦ ποταμοῦ, νέος δ' ὢν καὶ γενναῖος, ἐνέτυχεν ἀγομένῳ τῷ παιδὶ, πληγεὶς ἔρωτι, καὶ πυθόμενος καθ' ἥντινα πρόφασιν ἔρχοιτο, δεινὸν ἐποιήσατο μὴ οὐκ ἀμῦναι πρὸς δύναμιν, ἀλλὰ περιϊδεῖν οἰκτρῶς ἀναιρεθέντα τὸν παῖδα· περισπάσας οὖν ἀπὸ τοῦ Ἀλκυονέως τὰ στέμματα, καὶ αὐτὸς ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἐπιθέμενος, ἐκέλευεν ἀπάγειν ἑαυτὸν ἀντὶ τοῦ παιδός. ἐπεὶ δὲ αὐτὸν οἱ ἱερεῖς ἀπήγαγον, εἰσδραμὼν καὶ τὴν Σύβαριν ἐκ τῆς κοίτης συναρπάσας, παρήνεγκεν εἰς ἐμφανὲς, καὶ κατὰ τῶν πετρῶν ἔρριψεν· ἡ δὲ καταφερομένη προσέκρουσε τὴν κεφαλὴν παρὰ τὰ σφυρὰ τῆς Κρίσης· καὶ αὐτὴ μὲν ἐκ τοῦ τραύματος ἀφανὴς ἐγένετο· ἐκ δὲ τῆς πέτρας ἐκείνης ἀνεφάνη πηγὴ, καὶ αὐτὴν οἱ ἐπιχώριοι καλοῦσι Σύβαριν· ἐκ δὲ ταύτης καὶ Λοκροὶ πόλιν ἐν Ἰταλίᾳ Σύβαριν ἔκτισαν.

tur, παρεδόθη, ait, τὸ παιδίον κεκοσμημένον τινὶ vel τὴν, ita legit, ἐπὶ θανάτῳ. & Lib. VII. cap. 209. Ἐπεὰν (Lacedaemonii) μέλλωσι κινδυνεύειν τῇ ψυχῇ, τότε τὰς κεφαλὰς κοσμεόνται (*Valcken.* mavult, σμεόνται.) At neminem fore, credo, qui ex alterutro loco capitis coronandi uſum eliciat. Aliunde id ſatis probari poterat. *Ariſtoph. Nubib.* vſ. 254.

—— Τουτονὶ τοίνυν λαβὲ
Τὸν στέφανον. Ἐπὶ τί στέφανον; οἴμοι Σώκρατες.
Ὥσπερ με τὸν Ἀθάμανθ' ὅπως μὴ θύσετε.

Ubi vid. *Schol.* quem deſcripſit *Suid.* V. Ἀθάμας. Alcyoneus hic tamquam victima iratum numen placatura, conſiderandus. Et ſic Iphigenia pro victima ad ſacrificium ducta *Euripid. Iphigen.* in *Aul.* 280. 1477. 1566. coronatur. Qui plura vult, adeat *Paſchal.* Lib. IV. c. 16.

Γένος μὲν ἔχων Ἀξίου τοῦ ποταμοῦ] Aſſentirer emendanti: γένος μὲν ἔχων ἀπὸ Ἀξίου &c. niſi & alibi in hac fabularum congerie praepoſitiones omitti viderem. Cap. 4. ᾤκει γῆς. Cap. 23. λέγεται παρεδιδόντων. *Sophocl.* Electr. v. 262. πλὴν ὅταν κλύῃ τινός.

Euphemi F. ab Axio fluvio genus trahens, generoſo animo juvenis, a Curetide proficiſcens, in Alcyoneum, cum is ad antrum duceretur, incidit: & amore ejus correptus, ſcitatus cauſam viae, indignum facinus ſe facturum putavit, ſi puerum ita miſere interfici ſineret, neque ei pro viribus ſuis opitularetur. Itaque Alcioneo detractas coronas, ſuo impoſuit capiti, ſeque ejus loco duci juſſit. Adductusque ad antrum a ſacerdotibus, irrupit, Sybarinque e lecto vi abreptam in lucem protulit, ac de ſaxis praecipitem egit. Ea capite ad imos Criſſae proceſſus alliſo, eo e vulnere deceſſit. Caeterum iſto e ſaxo fons erupit: qui ab incolis Sybaris dicitur. Inde etiam Locri urbem Sybarim condiderunt in Italia.

τινός. Valde tamen probabilem reddit illam conjecturam illud *Scholiaſt. Pind.* ad *Olymp.* Od. 2. ἐπεὶ ὁ Θήρων ἀπὸ Κάδμου εἶχε τὸ γένος. Et ad *Nem.* Od. 3. ἀπὸ σοῦ τηλαυγὲς ἔχουσι τὸ γένος οἱ Αἰακίδαι. MUNCK.

Αὐτὸς ἐπὶ τὴν κεφαλήν] Αὐτὸς pro ἑαυτοῦ poſitum. Vid. *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. L. XII. cap. I. pag. 718.

Ἐκ τῆς κοίτης] Interpres, *e lecto*. Ergo lectos habent ferae? Verterim, *e luſtro.* Κοίτας enim & luſtra ferarum appellant Graeci. Imitatur illos *Virgil.*

Aut oculis capti fodere cubilia talpae. MUNCK.

Παρὰ τὰ σφυρὰ τῆς Κρίσης] Κίρφεως emendat *Berkelius*, quia τὰ σφυρὰ de montis, non de urbium, radicibus, dicuntur. Forſan & Criſſa in monte ſita fuit.

Σύβαριν ἔκτισαν] Non fero heic correctores. Idem heic dicit, quod cap. 13. Καὶ πόλιν ἔκτισεν ἐν τῇ Φθίᾳ προσαγορεύσας Μελίτην. Geminum prorſus & germanum illud Scholiaſtae *Callim.* ad *Hym. Dian.* v. 190. Britomartis nomen proprium Nymphae, ἀφ' ἧς καὶ ἡ Ἄρτεμις ἐν Κρή-

τῃ

τῇ Βριτόμαρτις τιμᾶται. Sequi debuiſſet, καλεῖται. Pro ἔκτισαν *Berkelius* mavult ἐκάλησαν, *tota*, inquit, *antiquorum turba non habet exemplum, quo probes, τὸ κτίζειν hoc in loco ſatis ſanum & integrum eſſe.* Ne quis dicat nimis hoc φορτικὸν eſſe, credere omnes debent illum legiſſe Graecos Veteres omnes. Sed falſum hoc eſſe convincam ilico. *Heſychius* in Βουκέφαλος: Ἀφ'

θ'. ΗΜΑΘΙΔΕΣ.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιουμένων δ'.

Ζεὺς Μνημοσύνῃ μιγεὶς ἐν Πιερίᾳ Μούσας ἐγέννησεν. ὑπὸ δὲ τὸν χρόνον τοῦτον ἐβασίλευσε Πίερος αὐτόχθων Ἠμαθίας. Καὶ αὐτῷ θυγατέρες ἐγένοντο ἐννέα, καὶ χορὸν ἐναντίον ἔστησαν αὗται Μούσαις, καὶ ἀγὼν ἐγένετο μουσικῆς ἐν τῷ Ἑλικῶνι· ὅτε μὲν οὖν αἱ

Ζεὺς Μνημοσύνῃ μιγεὶς ἐν Πιερίᾳ Μούσας ἐγέννησεν] *Antonino* adſentitur, quidquid fere Veterum eſt. Vid. *Heſiod.* init. Θεογον. *Apollod.* Lib. I. cap. III. *Phurnutus* cap. 14. Duas Muſarum γενέσεις prodiderunt alii, ut *Schol. Apoll. Rhod.* Lib. III. vſ. 3. Vid. Comment. quos ad *Hygin.* pag. 13. laudant *Munckerus* & *Staverenius. Cicero* tamen Lib. III. de *Nat. Deor.* cap. 21. trium meminit generationum: *Muſae primae quatuor, natae Jove altero. . . . Secundae, Jove tertio & Mnemoſyne procreatae, novem: Tertiae* cet. Alii aliter. Vid. hic *Daviſium*, & *Plutarch.* VIII. *Sympoſ.* 14. Conſtat itaque Muſas illas, quae numero novem fuiſſe perhibentur, *Jovis* & *Mnemoſynes* filias fuiſſe. Inſcriptio vetus apud *Heſſel.* in Praefationis Appendice ad *Gudianas Inſcript.* N. XXIV. Αὕτη Μνημοσύνη Διὸς εὐνέτις, ἣ τέκε Μούσας. *Diod. Sicul.* Lib. IV. pag. 215. Sed de Muſarum γενέσει nemo prolixius, quam *J. Tzetz.* ad *Heſiod.* pag. 6. Conſ. *Heinſ.*

Ἀφ᾽ οὗ πόλιν ἐν Ἰνδοῖς κτίσαι λέγεται Βουκεφάλειαν. In ea phraſi ſubaudiendum eſſe ὀνομαζομένην, vel ſimile quid; palam eſt ex *Appiani* verbis: Πόλεις δὲ ᾤκισεν ἑκκαίδεκα μὲν Ἀντιοχείας, ἐπὶ τῷ πατρὶ cet. Ad eumdem plane modum Latine *Feſtus* in ROMA: *A qua, ut Italia ſit potitus, urbem condiderit.* &c. Plura vid. in notis ad *Hygin.* cap. 6. MUNCK.

IX. EMATHIDES.

Refert Nicander Libro IV. *Alteratorum.*

Jupiter in Pieria congreſſus cum Mnemoſyna, Muſas genuit. Regnabat eo tempore in Emathia Pierus indigena, eique novem erant filiae, quae chorum ſuum Muſis oppoſuerunt: certamenque Muſicum eſt in Helicone commiſſum. Quando

Heinſ. ad *Ovid.* Lib. V. *Metam.* vſ. 268. unde liquet verum eſſe, quod *Munck.* & *Staver.* ad *Hyg.* pag. 3. & 4. demonſtrarunt, *Monetam* Hygino eſſe *Mnemoſynen*, *Ex Jove & Moneta, Muſae. Cicero* quidem Lib. I. de *Divin.* cap. 45. *Scalig.* ad *Feſt.* V. *Corniſcarum*, alii alibi per *Monetam* intelligunt *Junonem*, quae nonnumquam etiam hoc nomine occurrit, ſed *Cicero* derivat a *monendo*, quod ad *Mnemoſynen* facile transferri poteſt. Niſi illud *Hygini Moneta* p. 3. & 13. e compendio ſit ortum, nempe *Mneme*, idem quod *Mnemoſyne*, unde *Mnemonides* Muſae, & Graecis vocabulis paſſim uti *Hyginum*, conſtat. Vitioſam *Munckeri* lectionem e *Livio Andronico*, emendatiorem ad *Feſtum* exhibet *Scaliger: Nam Diva Monetas filia docuit*, h. e. Muſa. Miror tamen, unde *Hygini* locum tacite repraeſentarit: *Ex Jove & Moneta, Maja.*

αἱ θυγατέρες ᾄδοιεν τοῦ Πιέρου, ἐπήχλυεν πάντα, καὶ οὐδὲν ὑπήκουεν πρὸς τὴν χορείαν. ὑπὸ δὲ Μουσῶν ἵστατο μὲν οὐρανὸς, καὶ ἄστρα, καὶ θάλασσα, καὶ ποταμοὶ, ὁ δ' Ἑλικὼν ηὔξετο, κηλούμενος ὑφ' ἡδονῆς, εἰς τὸν οὐρανὸν, ἄχρις αὐτὸν βουλῇ Ποσειδῶνος ἔπαυσεν ὁ Πήγασος, τῇ ὁπλῇ τὴν κορυφὴν πατάξας· ἐπεὶ δὲ νεῖκος ἤραντο θνηταὶ θεαῖς, μετέβαλον αὐτὰς αἱ Μοῦσαι, καὶ ἐποίησαν ὄρνιθας ἐννέα· καὶ ἔτι νῦν ὀνομάζονται παρ' ἀνθρώποις, κολυμβὰς, ἴυγξ, κεγχρὶς, κίσ-

τοῦ Πιέρου] *Galeus*, unde neſcio, paullo ante Πιέριος & hic Πιερίου legit, ubi tamen in *Apollodoro* Lib. I. III. §. 3. Πιέρου dederit. Ὁ Πίερος & τοῦ Πιέρου *Berkelius* ac *Munckerus*, quum tamen *Xylander* utroque loco dederat ὁ Πίερος & τοῦ Πίερος. Utrumque in altera Ed. probat *Berkelius*, quandoquidem & ὁ Πίερος, & ὁ Πίηρ, in uſu fuere, neque Antonini in propriorum nominum terminationibus variare ſoliti adverſatur conſuetudini, quod cap. XI. inprimis liquet. *Pierius* extat apud *Hygin.* cap. 237. Sed *Pierum* reponunt *Schefferus* & *Munckerus*, quos ibi vide. Et ſic *Lact. Arg.* ad *Ovid.* V. *Met.* qui vſ. 302. Graecam terminationem ſervat: *Pieros has genuit* cet. Xylandrianam lectionem retinui, quia non facile a vulgata recedo, inprimis, Codd. Mſſ. ope deſtitutus. Πίερος etiam eſt apud *J. Tzetz.* ad *Heſiodum.* d. l.

Νεῖκος ἤραντο] Cap. 31. τὸ νεῖκος ἤρατο πρὸς τὰς ἐπιμηλίδας. Non minus eleganter *Apollod.* Lib. I. ἦλθεν εἰς ἔριν περὶ μουσικῆς Ἀπόλλωνι. MUNCK. Emathidas poenam ſubiiſſe potiſſimum, quod victae convicia in Muſas jeciſſent, & minacia earum verba ſpreviſſent, narrat *Ovid.* V. *Metam.* vſ. 664. Sed ei cum *Antonino*, & *Tzetz.* ad *Heſiod.* minus convenit. Vid. *Davis.* ad *Cic.* de *N. D.* Lib. III. c. 21.

Κολυμβάς] *Ariſtot.* Lib. I. *Hiſt. Anim.* cap. 1. eſt κολυμβίς. *Vrinatrix* vertitur a *Gaza*. *Charletonus* Onom. Zoïc. pag. 96. *Colymbum* cum *Heſychio* appellat. *Heſychii* verba adſcribam: Κόλυμβοι, αἱ κολυμβάδες, τὰ ὄρνεα, ἢ ζωΰφια ἐν ταῖς κολυμβήθραις. MUNCK.

Ἴυγξ] Scribe, ἴυγξ. Deſcribit illam *Ariſtot.* Lib. II. cap. 12. *Torquilla* vertitur a *Gaza*. Aliis eadem eſt, quae σεισοπυγίς

γὶς

do autem filiae Pieri canebant, omnia caligine obſcurabantur, nihilque ad choream obtemperabat. At Muſarum cantu ſiſtebatur coelum, aſtra, mare, flumina: & Helico voluptate delinitus, ad coelum usque creſcebat: donec eum conſilio Neptuni Pegaſus inhibuit, verticem pede percutiens. Quoniam autem certamen iniverant mortales cum deabus, Muſae eas in aves transformarunt, numero novem: quae etiamnum inter homines nominantur, Colymbas,

---

γὶς ſive *motacilla*. Et ita vertitur a *Porto*. *Pind. Pyth.* Od. IV. Non probes, ſi inſpicias verba *Schol.* fol. 209. Ed. *Francof.* Nihil ibi de pyga, ſed tantum de collo. Nec apud *Plinium* Lib. XI. cap. 47. *Schol. Theocrit.* ad *Idyll.* 2. λέγουσι δὲ καὶ αὐτὸν τὸν ἔρωτα ἀπὸ τοῦ ἐνόντος ζώου Ἴυγγα, ὥς φησι Πίνδαρος, καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ ζώων μορίων, μεῖζον πίννης αὐτὸ λέγων ἢ κινάδος. ἡ παρὰ Ῥωμαίοις σεισοπυγὶς καλουμένη. Haec non invenio in Tractatu de partibus Anim. Sed de *Hiſt. Anim.* Lib. II. cap. 12. legas: αὕτη δ' ἐστὶ μικρῷ μὲν μείζων σπίζης. Non ſane πίννα, ſed σπίζα eſt avis. Deinde pro κινάδος lege κιναίδου. Et alius ad idem Idyllium neſcio quis commentator: Ἴυγξ ἡ λεγομένη σεισοπυγίς. Non nupera ergo haec opinio σεισοπυγίδα & ἴυγγα eandem eſſe avem. Falſa tamen eſt. Paene praeterieram a *Suida* quoque & *Nicephoro* in *Syneſium* de *Inſom.* pag. 360. *Jyngem* cum *motacilla* confundi. Τὴν δὲ Ἴυγγά φασιν ὄρνεον εἶναι ἀεὶ σεῖον τὴν οὐράν. Non melius ſe dant, qui *cinclum* & *motacillam* eamdem faciunt avem. *Cinclus* βουκολίνη eſt, ni fallor. *Heſych.* Βουκολίνη, κίγκλος τὸ ὄρνεον. Lego, κίγκλος. Σεισοπυγίδα autem κίλλυρον appellat. Notavit tamen κίγκλον quibusdam σεισοπυγίδα dici. Viderint illi. Me alii docuerunt cinclum in aquis, motacillam degere in terra. Ex illorum ergo quorundam, qui cinclum motacillam, & jynga confundunt, ſententia alibi ſcripſit *Heſychius*: Κιναίδιον, ὄρνεον ἴυγξ. Κίναιδος enim κίγκλος. Sibi quoque non probatam hanc confuſionem in Nomenclat. ὁ πολυΐστωρ *Hadrianus Junius* ſatis oſtendit. Adi ipſum in Vocibus *Jynx* & *Motacilla*. *Gloſſ. Cyrill.* ἴυγξ, *frutilla*. An legendum *torquilla*? Non vult *Scaliger*, quem ad *Feſtum* haec annotaſſe video: *A Vs-*

κίσσα, χλωρεὶς, ἀκαλανθὶς, νήσσα, πιπὼ, δρακοντίς.

A Venere Fruti dicta eſt frutilla ἴυγξ, *quia Veneri dicata eſt.* MUNCK. Quem & *Staver.* vid. ad *Lactant.* Lib. VII. 1. Locus *Feſti* eſt in V. FRUTINAL. De Jünge vid. quae diſerte notavit *Erneſt.* ad *Xenoph. Memorab.* pag. 157.

Κεγχρὶς] *Ariſtotel.* Lib. III. cap. 1. μάλιστα δὲ ἡ κεγχρὶς πολύγονος. *Tinnunculus Gazae.* MUNCK.

Κίσσα] Illa eſt κίττα, *pica*, in quam omnes Pieri filias

---

1. ΜΙΝΥΑΔΕΣ.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιουμένων δ΄. καὶ Κόριννα.

Μινύου τοῦ Ὀρχομενοῦ ἐγένοντο θυγατέρες, Λευκίπ-

Μινύου τοῦ Ὀρχομενοῦ] Plures Orchomenos tum heroäs tum urbes fuiſſe, oſtendit *Staver.* ad *Hygin.* pag. 17. & *Munck.* infra cap. XXVI. De Minya ejusque ſtirpe agit *Schol. Apoll. Rh.* Lib. I. vſ. 230. De ejus filiabus, *Plut.* Quaeſt. Graec. pag. 299. *Aelian. V. H.* L. III. cap. 42. *Ovid. Met.* IV. *Galeo* laudati. Filiae illae *Minyeides Ovidio*, & *Minyeïa proles* a patre *Minya* recte vocantur, & ſic Ὀρχομενὸν Μινύειον *Heſiodo* apud *Pauſan. Orchomenum Minyeium* Plinio dici obſervat *Heinſ.* ad *Ovid.* & alii alibi. Verum ſi *Minyas Orchomeni* fuerit filius, ut *Antoninus*, quomodo *Orchomenus Minyeius* dici poſſit, non video. Credo Viros d. avum & nepotem confundere. *Schol. Apoll. Rh.* d. l. Ὀρχομενοῦ δὲ καὶ Ἑρμίππης τῆς Βοιωτοῦ γίνεται Μινύας ἐπίκλησιν. Atque adeo quo de hic agitur. Ille vero *Minyeius Orchomenus* jam ſequitur. Ἐκ δὲ Φανοσύρας τῆς Παίονος καὶ Μινύου πάλιν Ὀρχομενός.

Λευκίππη, Ἀρσίππη, Ἀλκαθόη] Hae vocantur *Plutarcho* d. l. Λευκίππη, Ἀρσινόη, Ἀλκαθόη.

bas, Iynx, Cenchris, Ciſſa, Chloris, Acalanthis, Neſſa, Pipo, Dracontis.

lias converſas canit Naſo. MUNCK.

Χλωρίς] Gaza vertit *Luteolam*. Geſnerus a viriditate traxiſſe nomen ait, & vulgo ſatis notam eſſe. *Vireonem* appellari poſſe *Adrianus Junius* putat. MUNCK.

Ἀκαλανθίς] De illa vide *Schol. Ariſtoph.* pag. 74. Edit. *Caldorianae*. MUNCK.

Πιπώ] Vid. Not. ad cap. 14. MUNCK.

X. MINYADES.

Refert Nicander Libro IV. Alteratorum & Corinna.

Minyas Orchomeni F. habuit filias, Leucippam,

κάθόη. *Aelian.* d. l. Λευκίππη, Ἀριςίππη, Ἀλκιθόη. (Medium nomen e ſola Librariorum oſcitantia variatum crederem; nam alterum ex altero facile refingi potuit: quod inprimis patet apud *Heſych.* V. Ἀρσίππη, ex iis, quae notarunt Viri D.) Pro *Leucippe* ad *Ovid.* IV. *Met.* vſ. 1. *Leuconoën* reponendum cenſet *Heinſius*, quemadmodum eam vocare videtur ipſe *Ovid.* vſ. 168. cum 196. *Leucotheen* ab hac diverſam inducat. Ego trium ſcriptorum hoc in nomine conſpirantium fide legerem *Leucippe*. Quemadmodum e Graecis Latinos potius, quam contra, emendans, *Ovidii* auctoritate ſola non Ἀλκιθόη, quod contendit Vir Ill. in *Plutarcho*, & *Antonino*, legerem. Obnititur etiam *Perizon.* ad *Aelian.* d. l. quia per ipſos veteres A in I transire, exemplis comprobat. Sic Ἀνδρακὰς pro ἀνδρικὰς ex *Ariſtide*, & ſimilia ex aliis prodidit *G. Canter.* de *Rat. Em. Graec.* pag. 7. Majoris eſt momenti, quod apud *Apollod.* Lib. I. cap. VII. §. 11. & cap. VIII. §. 6. utroque loco inveniam Ἀλκάθοος Viri nomen, quod ipſe agnoſcit *Ovid.* Lib.

 VIII.

κίππη, Ἀρσίππη, Ἀλκαθόη· καὶ ἀπέβησαν ἐκτόπως φιλεργοί· πλεῖστα δὲ καὶ τὰς ἄλλας γυναῖκας ἐμέμψαντο, ὅτι ἐκλιποῦσαι τὴν πόλιν, ἐν τοῖς ὄρεσιν ἐβάκχευον· ἄχρι Διόνυσος εἰκασθεὶς κόρῃ παρῄνεσεν αὐταῖς μὴ ἐκλείπειν τελετὰς ἢ μυστήρια τοῦ θεοῦ. αἱ δὲ οὐ προσεῖχον· πρὸς δὴ ταῦτα χαλεπήνας ὁ Διόνυσος, ἀντὶ κόρης ἐγένετο ταῦρος, καὶ λέων, καὶ πάρδαλις, καὶ ἐκ τῶν κελεόντων ἐῤῥύη νέκταρ αὐτῷ καὶ γάλα· πρὸς δὲ τὰ σημεῖα τὰς κόρας ἔλαβε δεῖμα. καὶ μετ' οὐ πολὺ κλήρους εἰς ἄγγος αἱ τρεῖς ἐμ-

VIII. *Metam.* vſ. 8. *Art. Am.* Lib. II. vſ. 421. & *Poët. Ciri*, vſ. 105. ibi *Burmanno* cit. unde feminarum nomina plerumque ultima tantum terminatione differunt. Supra cap. VII. Ἄκανθος, Ἀκανθίς. Cap. XVII. Λεύκιππος, hoc loco Λευκίππη. Κλύμενος, Κλυμένη. Αἰγιαλεὺς, Αἰγιάλεια. Ἀλκίνοος, Ἀλκινόη. Sexcenta ejusmodi proferre poſſem, eoque adduci, ut etiam *Ovidio Alcathoë* reſtituendum judicarem. Eoque magis, quod in plerisque libris, locis, quae ſupra tetigi, feminino genere effertur de *urbe*, vel *arce Alcathoë*. Lib. VII. *Metam.* verſ. 443. *Tutus ad Alcathoën.* cet. Plurimas Minyae fuiſſe filias ex *Ovidio* liquet & *Schol. Apoll. Rh.* ὁ Μινύας πολλὰς εἶχεν θυγατέρας, uti e *Steſichoro* & *Pherecyde* oſtendit. Priori conſentit *Apollodorus* Lib. III. cap. IX. §. 2. Κλυμένη ἡ Μινύου, quam alienam cenſet poſterior. *Minyadas* autem ſaepe alibi occurrentes, pro neptibus vel proneptibus nonnumquam accipiendas notat *Perizon.* ad *Aelian.* d. l.

Alcathoëm] *Alcathoën*, vel *Alcathoam* ſcribere debuiſſet. Putares de compacto agere Graecorum Scriptorum interpretes; adeo in hoc errore plerique conſpirant. MUNCK.

Ἀπέβυσαν] Unica littera mutata, ſcribe, ἀπέβησαν. *Lucianus:* ἄριστοι ἄνδρες ἀποβαίνουσι. *Optimi viri evadunt.* Xylandro non ignara fuit haec lectio, ut indicat ejus verſio. Atque hoc ultro profiteor, ne laureolam in muſtaceo quaerere me cenſeas. MUNCK. Idem conjecit *Galeus*, etiamſi *Berkelius* voluiſſet, ἀπέσβεσαν, quod in altera Ed. mutavit in ἤφυσαν.

Ἐκτόπως φιλεργοὶ κ. τ.] *Ovidius* rem ſecus narrat, etiam *Aelianus*, qui, cum plurimarum Graeciae regionum feminas, quaſi morbo percitas, ac furen-

pam, Arſippam, & Alcathoëm. Hae operum nimio ſtudio arſerunt, plurimumque alias mulieres reprehenderunt, quod urbe relicta in montibus eae baccharentur. Tandem Bacchus puellae ſumta forma, eas hortatus eſt, ne ſacra & myſteria Dei deſererent. Cumque animum non adverterent, indigne ferens Bacchus, e puella in taurum, leonem, & pardalim eſt mutatus: fluxitque ei ex * nectar & lac. His prodigiis territae, paulo poſt ſortes in urnam conjectas concuſſerunt; exiitque ſors Leucippae.

furentes in quasvis libidines proruiſſe, ab honeſtis alienas, dicat, ideo bacchari Minyae filias noluiſſe addit, quod maritos nimium amarent, quam ut Bacchi ſacris operatae thori jura violarent, atque hanc ob rem, cui adſueverant, textorio operi continuo adhaeſiſſe.

Ἐκ κελεόντων] Ego, quid vocis hoc ſit, non invenio. Itaque aſteriſcum loco verſionis poſui. XYLAND. Κελέοντας pedes textorii mali eſſe bene docetur in nupero commentario. Ego a Xylandro olim perſuaſus vocem hanc nusquam inveniri, ἠλακαθῶν reponere tentabam. MUNCK. Recte locum vindicat *Berkelius*, & *Galeus*, qui *Sylburgium* perſtringit pro *Xylandro*. Mirum, aſteriſcum *Berkelio* non motum. Primus tamen, uti hic locus intelligendus ſit, oſtendit *Mauſſacus* ad *Harpocrat.* V. Κελέοντες. (uti *Munckerus* poſtea monuit ad *Lactant.* Lib. IV. XII.) „ Quid ſint κελέοντες erudite „ hic docet *Harpocration.* Do- „ cuere etiam *Suidas*, *Heſy-* „ *chius*, & multi alii Veterum „ Grammaticorum, ut plane „ mirari, & ſtupere ſubeat, „ quo pacto Doctiſſ. *Xylander* „ apud *Ant. Lib. Metam.* 10. „ haec non intellexerit, & vo- „ cem hanc κελέοντες ignotam „ ſibi eſſe profeſſus fuerit, in „ notis; cum tamen hanc nul- „ lus Veterum Lexicographo- „ rum omiſerit." *Kuhnius* ad *Aelian.* recte vertit *Antonini* locum: *e pedibus textorii mali fluxit ei nectar & lac.* quod cum mulierum ἱστουργία magis convenire, quam Aeliani: ἐκ τῶν ὀρόφων ἔσταζον οἴνου καὶ γάλακτος σταγόνες; bene obſervat. Vid. *Etymol. M.*, *Stephan.* in V. & Viri D. ad *Heſychium.*

Κλήρους εἰς ἄγγος ἐμβαλοῦσαι ἀνέπηλαν] Xyl. *in urnam.* Recte. *Virgil. Aen.* VI. vſ. 22.

ἐμβαλοῦσαι ἀνέπηλαν· ἐπεὶ δ' ὁ κλῆρος ἐξέπεσε Λευκίππης, εὔξατο θῦμα τοῖς θεοῖς δώσειν. καὶ Ἵππασον τὸν ἑαυτῆς παῖδα διέσπασε σὺν ταῖς ἀδελφαῖς· καταλιποῦσαι δὲ τὰ οἰκεῖα τοῦ πατρὸς, ἐβάκχευον ἐν τοῖς ὄρεσιν, καὶ ἐνέμοντο κισσὸν, καὶ μίλακα, καὶ δάφνην, ἄχρις αὐτὰς Ἑρμῆς ἀψάμενος τῇ ῥάβδῳ, μετέβαλεν εἰς ὄρνιθας· καὶ αὐτῶν μὲν ἡ μὲν ἐγένετο νυκτερὶς, ἡ δὲ γλαῦξ,

Stat ductis ſortibus urna. *Hydriam* appellat *Cicero* l. V. *Ut quot eſſent renunciati, tot in hydriam ſortes conjicerentur.* Sic *Apollod.* Lib. II. ſub finem. Κομισάντων δὲ ὑδρίαν ὕδατος ἔδοξε ψῆφον βαλεῖν ἕκαστον. Proprie heic uſurpat τὸ ἀναπάλλειν. *Homer. Iliad.* ψ. 861. *Iliad.* γ. 316.

Κλήρους δ' ἐν κυνέῃ χαλκήρει πάλλον ἑλόντες.

Hunc verſiculum in voce ΠΑ'ΛΛΟΣ laudat *Heſychius.* Sed locum mirifice corruptum ὡς ἐν παρόδῳ videbo an reſtituere poſſim integritati. Πάλλος, (πάλος recte corrigit ὁ πάνυ *Gronovius*) κλῆρος, ἀπὸ τοῦ πάλλεσθαι πρὸς τὴν ἄρνησιν (lego αἵρεσιν) τοῦ λαγχάνοντος, καὶ τὸ (leg. ὡς ἐν τῷ,) Κλήρους δ' ἐν κυνέῃ χαλκήρει πάλλον ἑλόντες, πάλλος ἔζευξεν. (leg. πάλους ἔσειον.) Explicat verbis *Scholiaſtae*, quid ſit πάλλον. Non abhorret illud ab *Heſychii* conſuetudine. Uno exemplo aut altero contentus ero. pag. 17. Edit. *Hack.* legas: ἌΓΡΕΙΜΑΣ, ἄγε δή. Scribe: ἄγρει μὰν, ἄγε δή. Verba *Homeri* ſunt *Iliad.* H. 459. & Scholiaſtae ad illum locum. In vocula ΤΗ, ubi varias ejus ſignificationes enumeravit, ſubjungit tandem, χωρὶς τοῦ Ι προστακτικὸν ἀνάλογον. Τὸ, λάβε Κύκλωψ. Τῆ πίε οἶνον, λάβε τῆ δέξαι. Haec corrupta partim, partim male diſtincta ſunt. Scribe: ἀνάλογον τῷ λάβε. Κύκλωψ, τῆ, πίε οἶνον. Τῆ, λάβε, δέξαι. Quae itidem verba *Homeri* & ejus *Scholiaſtae* ſunt *Odyſſ.* I. 347. Imitatur *Homerum* *Leonida* *Anthol.* Lib. I. cap. 38. Epigr. 4.

Καὶ λεγέτω, τῆ τοῦτ' Ἡράκλεες.

Quamobrem miror *Scholiaſten* eundem illum ad *Iliad.* A. 299. ubi profert ſignificationes τοῦ τῶ, inter alia ſcribere: ῥῆμα δὲ, Κύκλωψ, τῶ, πίε οἶνον, ἔστι γὰρ τὸ τῶ ἀντὶ τοῦ λάβε. Quid ſuſpicari poſſis, niſi memoriam inpoſuiſſe oblivioſo Grammatico? Tertium, quoniam haec ſcribenti forte incidit, adjungam: ΛΑ'ΩΝ, οἱ μὲν βλέπων, ἐξ

οὗ καὶ

cippae. Ea vovit Deo ſacrificium, ſuumque filium Hippaſum adjuvantibus ſororibus dilaniavit. Inde paterna domo deſerta, in montibus bacchatae ſunt, paſtaeque hederam, ſmilacem, & laurum: donec eas Mercurius virga tactas, in volucres convertit,

οὐ ϗ ἀλαὸς βλέπων, οἱ δὲ λάπτων τῇ γλώσσῃ, οἱ δὲ ἀπολαυστικῶς ἔχων, ἐσθίων. Ἀλαὸς γὰρ ὁ μὴ βλέπων. Legenda haec & transponenda ita videntur: Λάων, οἱ μὲν βλέπων, ἐξ οὗ ϗ ἀλαός. ἀλαὸς γὰρ ὁ μὴ βλέπων. οἱ δὲ λάπτων &c. Corrupta pariter iſta, & huc pertinent. ΛΑΛΕΙ͂Ν, λέγειν, βλέπειν, λαμβάνειν. Emendo: λαλεῖν, λέγειν. † λάειν, βλέπειν, λαμβάνειν. Niſi in locum poſtremi vocabuli reponere malis λάπτειν. Confer jam cum hiſce, quae habet *Scholiaſtes* ad *Odyſſ.* τ. 229. Non crediderim, illud λέληκας (ita enim legendum eſt, ut obſervavit Clar. *Graevius*, & confirmat *Schol. Eurip.* ad *Oreſt.* v. 162.) apud *Heſiodum* E. v. 207. a λάω formaſſe *Heſychium*, quamvis hominem ſe fuiſſe aliquando oſtendere videatur. Vide illum in voce Λάχνη. Inter alia ἀφρὸν θαλάσσης ſignificare cum Suida ſcribit: atqui ἄχνη, non λάχνη dicitur ἀφρὸς, ut ipſe docet in ἄχνη. Didici tamen ἄχνη pro λάχνη poni interdum ex *Schol. Eurip.* ad *Oreſt.* v. 115. Οἰνωπὸν ἄχνην. *Schol.* οἱ δὲ κυρίως τὴν οἰνόχροα τρίχα φασί. MUNCK.

Ὁ κλῆρος ἐξέπεσε Λευκίππης κ. τ.] Cur ſortes in urnam conjecerunt? an quaenam earum baccharetur? At illae tres ἐβάκχευον ἐν τοῖς ὄρεσιν. Lucem adfert *Plutarch.* d. l. Furore percitae inter ſe fuerunt ſortitae, quaenam filium ſuum neci daret. Διαλαχεῖν περὶ τῶν τέκνων· Λευκίππης λαχούσης, παρασχεῖν Ἵππασον τὸν υἱὸν διασπάσασθαι.

Μίλακα] Μίλαξ pro σμίλαξ uſitatum Graecis. Ad eumdem plane modum Μίλον vocat arborem tibiam *Theophraſtus*, quae σμῖλος eſt *Nicandro*. Et μαρὶς dicitur *Athenaeo* piſcis ille marinus, qui aliis σμαρὶς vocatur, praemiſſo Σ. quomodo dicitur μικρὸς & σμικρὸς, μαράσσω & σμαράσσω. μάραγδος & σμάραγδος. MUNCK.

Νυκτερὶς, ἡ δὲ γλαῦξ, ἡ δὲ βύζα] *Ovidius* in *Veſpertiliones* mutatas aït, & *Lactantius*. *Aelian.* in κορώνῃ, νυκτερίδα ϗ γλαῦκα.

γλαῦξ, ἡ δὲ βύζα· ἔφυγον δὲ αἱ τρεῖς τὴν αὐγὴν τοῦ ἡλίου.

βύζα] Ignotum mihi vocabulum, ut & βύσσα c. XV. Βύας inde faciendum eſſe, (hoc voluit *Berkelius*,) non dixerim, cum vox βύας ἀρσενικοῦ γένους ſit. At feminae apud Noſtrum mutantur in aves, quarum vocabula itidem ſunt feminini generis. MUNCK. Ignoſcant mihi Viri manes, quod contrarium ex ipſo *Antonino* demonſtrem. C. V. ἡ δὲ Βουλὶς ἐγένετο πῶϋγξ, quod vocabulum eſt generis maſculini. *Salmaſ.* ad *Sol.* pag. 65. Eod. C. Τιμάνδρην δὲ ἐποίησεν αἰγιθαλλὸν, καὶ ἐφάνησαν ἐπὶ ταύ-

ΑΗΔΩΝ. ιά.

Ἱστορεῖ Βοῖος Ὀρνιθογονίᾳ.

Πανδάρεως ᾤκει τῆς γῆς τῆς Ἐφεσίας, ἵν' ἐστὶ νῦν ὁ Πρηὼν παρὰ τὴν πόλιν· ᾧ δίδοι Δημήτηρ δῶρον, μηδέποτε βαρυνθῆναι τὴν γαστέρα ὑπὸ σιτίων, ὁπόσον ἂν πλῆθος εἰσενέγκηται· ἐγένετο δὲ Πανδάρεῳ θυγάτηρ Ἀηδών· ταύτην Πολύτεχνος ὁ τέκτων ἔγημεν, ὃς ᾤκει ἐν Κολοφῶνι τῆς Λυδίας, καὶ πλεῖστον χρόνον

Πανδάρεως... Πανδαρέου] Varie variis in caſibus hoc nomen hic effertur. Infra C. XXXVI. una tantum terminatione Πανδάρεος, Πανδαρέου. Eadem varietas apud alios. Πανδάρης & Πανδάρεος utrumque probat *Euſtath.* ad *Hom. Odyſſ.* Τ. vſ. 518. Πάνδαρος, ſed hic diverſus eſt, *Il.* Δ. vſ. 88. *Philoſtr. Heroïc.* c. 14. *Pandarus*, *Virg. Aen.* L. V. vſ. 496. *Hygin.* c. 117. ubi vid. Comm. & *Meurſ.* ad *Hellad.* c. XXV. Tanta autem de hac fabula eſt diſſenſio inter ſcriptores, quod idem *Meurſ.* ob-

vertit, veſpertilionem, ululam, & byzam. Et hae tres fugiunt radios Solis.

ταὐτὸν cet. C. VII. τὴν δὲ μητέρα κορυδὸν, & hoc, teſte *Galeno*, gen. maſculini eſt. Unde cum *Berkelio* legi poſſet ἡ δὲ βύας. Propterea quod uti *Antonino* Νυκτερὶς, γλαῦξ, βύζα, ita *Ariſtoteli* L. VIII. c. 3. junguntur: νυκτικόραξ, γλαῦξ, βύας.

Suid. Βύας. εἶδος ὀρνέου νυκτερινοῦ. cet.

Τὴν αὐγὴν τοῦ ἡλίου.] *Schol. Pind.* ad *Nem.* od. 1. ἐκ τοῦ μητρικῆς νηδύος εἰς τὰς αὐγὰς ἦλθε τὰς ἡλιακάς. MUNCK.

XI. AEDON, *ſeu* LUSCINIA.

Narrat Boeus in Ornithogonia.

Pandareus in agro Epheſio habitavit, quo loco nunc juxta urbem eſt Prion. Huic Ceres id largita eſt beneficii, ut venter ejus cibis nunquam gravaretur, quantumcunque ingeſſiſſet. Fuit Pandareo filia Aëdon: eam duxit Polytechnus faber, Colophone Lydiae habitans: plurimumque temporis ſua-

obſervat de *Regn. Att.* Lib. II. cap. 5. ut nullo modo conciliari poſſint. Vid. *Heinſ.* ad *Ovid. Met.* VI. vſ. 658. Noſtro tamen adſentitur verſus ille *Homericus* ex *Odyſſ.* d. l. quem citat *Meurſius*, & ante dudum *Hephaeſt.* Lib. III. init. Ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κούρη Χλωρηῒς Ἀηδών. κ.τ.λ.

Ὁ Πρηών] Πριὼν dicitur *Straboni* Lib. XIV. ſub initium. Alius eſt Πριὼν cap. 23. juxta Coryphaſium Peloponneſi. MUNCK.

Διδοῖ] h. e. δίδωσι. MUNCK.

 Λόγον

χρόνον ἐτέρποντο συνοικοῦντες ἀλλήλοις· ἐγένετο δ᾽ αὐτοῖς παῖς μονογενὴς Ἴτυς· ἄχρι μὲν οὖν θεοὺς ἐτίμων, εὐδαίμονες ἦσαν· ἐπεὶ δὲ λόγον ἀχρεῖον ἀπέρριψαν, ὅτι πλέον ἀλλήλους Ἥρας καὶ Διὸς φιλοῦσιν. καὶ Ἥρα μεμψαμένη τὸν λόγον, Ἔριν αὐτοῖς ἔπεμψεν, ἡ δὲ νεῖκος ἐνέβαλεν εἰς τὰ ἔργα· καὶ Πολυτέχνῳ μὲν ὀλίγον ἦν ἔτι δίφρον ἁρμάτιον ἐκ-

ποιῆ·

Λόγον ἀχρεῖον ἀπέρριψαν] *Xyl.* *Voce inani gloriati ſunt.* Non ſatis efficax hoc mihi videtur. Λόγος ἀχρεῖος *eſt vox mala & improba. Matth.* cap. XII. 36. Πᾶν ῥῆμα ἀργόν. Vide ad illum locum notas *Alex. Mori.* Noſter cap. 22. Λόγον ἄχαριν καὶ ἀνόητον appellat: κοῦφον ἔπος *Antiphilus Anthol.* Lib. III. cap. VI. epigr. 42. Nulla aeque re ac arrogantia & impia lingua Divinum numen offenditur. Prae caeteris Poëtis Latinis id diligenter notavit *Tibullus*, Lib. I. eleg. 5.

Num Veneris magna violavi numina verbo,
Et mea nunc poenas impia lingua luit?

Lib. III. eleg. 4.

Si mea nec turpi mens eſt obnoxia facto,
Nec laeſit magnos impia lingua deos.

Eleg. 5. ejusd. libri:

Nec nos inſanae meditantes jurgia linguae
Impia in adverſos ſolvimus ora deos. MUNCK.

Καὶ Ἥρα] Τὸ καὶ heic abundat, ut cap. 34. Καὶ ὡς ἐκύησε μὲν Σμύρνα, Θείαντα δὲ πόθος ἔλαβεν ἐκμαθεῖν, ἥτις ἦν ἡ κύουσα. Καὶ ὁ μὲν &c. Niſi ſignificationem τοῦ οὖν habere iſtis locis putes. *Paulus* Epiſt. I. *Cor.* cap. II. 2. εἰ γὰρ ἐγὼ λυπῶ, καὶ τίς ἐστιν ὁ εὐφραίνων με; pro τίς οὖν ἐστιν. Ad eundem modum δὲ redundat c. 28. Ἐπεὶ δὲ Τυφῶνα Ζεὺς βάλλει κεραυνῷ. Καιόμενος δὲ ὁ Τυφὼν &c. Quod non inſolens eſſe Graecis Scriptoribus vel ex uno *Aeliano* diſcas. MUNCK.

Ἔριν] Dea litium & diſcordiae Ἔρις. *Diſcordiam* appellat *Capella* Lib. I. *Diſcordiam vero ac ſeditionem quis ad ſacras nuptias corrogaret?* MUNCK.

Ἔριν αὐτοῖς ἔπεμψεν] Simplex pro compoſito ἐπέπεμψεν, quod proprium in tali re verbum eſt, de quo *Hemſterh.* ad *Lucian.* *Deor.*

ſuaviter una vixerunt, unico filio procreato, cui nomen Itys. Fuerunt autem felices, quandiu deos debito affecere honore. At poſtquam inani voce gloriati ſunt, magis ſe invicem amare, quam Jupiter & Juno ſe mutuo diligant: Juno offenſa eo dicto, Eridem ad eos miſit, quae contentionem operum injiceret ipſis. Paululum reſtabat Polytechno ad curulem ſellam conficiendam, & Aëdoni ad

Deor. Dial. III. pag. 208. & *Ruhnken.* ad *Tim. Lexic. Plat.* p. 84. In vita *Hom.* pag. 149. Ed. *Erneſt.* λοιμὸν ἔπεμψεν αὐτοῖς. *Aelian.* Lib. XII. *Anim.* c. V. Δράκοντας ἔπεμπεν ἡ Ἥρα αὐτῷ. *Hygin.* c. 30. *Infans cum eſſet, dracones duos... quos Juno miſerat.* ubi *Munckerus* utroque loco ſimplex verbum probat.

Δίφρον ἁρμάτιον] *Xyland.* vertit *ſellam curulem.* Ille ergo *Xylandro* eſt δίφρος ἁρμάτιος, qui δίφρος ἡγεμονικὸς *Plutarcho*? Non placet. Ego δίφρον ἁρμάτιον ſimpliciter *currum* interpretandum putem *Hom. Iliad.* γ. περικαλλέα βήσατο δίφρον. ad quae verba *Schol.* τὸ ἅρμα. δίφρος δὲ εἴρηται, ὅτι διφερόν ἐστι. δύο γὰρ φέρει, τὸν ὁπλίτην, καὶ τὸν ἡνίοχον. Haec ſcripſeram, cum ὁμόψηφον mihi repperi Cl. *Schefferum* de re vehic. Lib. II. cap. 16. Et recte notat τὸ ἁρμάτιος addi, *ne de communi ſedentariaque ſella accipiatur.* Sane *Homer. Iliad.* κ. 475. ἁρμάτιον δίφρον *currum* Rheſi appellat. Etiam *Pindarus* ἐκ παραλλήλου *Pyth. Od.* 2. ponit ξεστὸν δίφρον καὶ ἅρματα πεισιχάλινα. Quo loco tamen *Porto* δίφρον *bigas* placuit interpretari. Melius *Od.* 9. χρυσοῦν δίφρον vertit *aureum currum. Gloſſ. Steph. Corulis*, ὑπατικὸς θρόνος. *Curulis ſella*, ἀγκυλόπους, δίφρος βασιλικός. *Gloſſ. Cyrilli:* Θρόνος ἡγεμονικὸς, *Curulis.* Δίφρος ἁρμάτιος itaque ſimpliciter pro *curru*, ſive ἅρματι ponitur interdum, interdum ἅρματι opponitur, denotatque *bigam*, ut ita loquar cum *Statio.* Doceo ex *Scholiaſte Ariſtoph.* ad Νεφ. II. p. 123. Ξυνωρὶς δὲ τὸ μὴ πλῆρες ἅρμα, ἀλλ᾽ ἐκ δυοῖν ἵππων συνεστὸς, ὃ νῦν δίφρον καλοῦμεν. *Schol. Pind. Hypoth. Nem.* Ἦν δὲ, inquit, γυμνικὸς καὶ ἅρμα. οὐχὶ δίφρος, οὐδὲ κέλης. Hinc ergo, ut diverſa, ξεστὸν δίφρον καὶ ἅρματα πεισιχάλινα memorantur a *Pindaro Pyth. Od.* 2. *Chariſius apud Schott. Obſ.* L. I. c. 14. *Bigae* δίφρος. *Curulis ſella* poſſet verti tamen. Nam proprie δίφρος fuit, ut docet *Ariſtoph. Schol.* in *Nub.* pag. 134.

ποιῆσαι, Ἀηδόνι δὲ τὸν ἱστὸν ἐξυφῆναι, καὶ συντίθενται εἰς ἀλλήλους, ὅπως ἂν τάχιον ἀνυσθῇ τὸ ἔργον, τούτῳ θεράπαινα παρὰ τοῦ ἑτέρου γένηται· καὶ ἐπειδὴ θᾶσσον ἡ Ἀηδὼν τὸν ἱστὸν ἐξύφαινε, (Ἥρα γὰρ αὐτῇ συνελάμβανεν) ὁ Πολύτεχνος ἀχθόμενος τῇ νίκῃ τῆς Ἀηδόνος, προσεποιήσατο πεμφθῆναι, ὅπως αὐτῇ Χελιδόνα τὴν ἀδελφὴν ἀναπαγάγῃ· καὶ ὁ Πανδάρεως οὐδὲν ὑπονοήσας πονηρὸν δίδωσιν ἀπάγειν. ὁ δὲ Πολύτεχνος παραλαβὼν τὴν κόρην ᾔσχυνεν ἐν τῇ λόχμῃ, καὶ ἄλλοις ἠμφίεσεν αὐτὴν ἐσθήμασι, καὶ κατὰ τῆς κεφαλῆς ἀπέκειρε τὴν κόμην, καὶ ἠπείλησε θάνατον, εἰ ἐξερεῖ ποτε ταῦτα πρὸς τὴν Ἀηδόνα· καὶ ὁ μὲν ἐλθὼν εἰς τὰ οἰκία παραδίδωσι τῇ Ἀηδόνι κατὰ τὰ συγκείμενα, ὡς θεράπαιναν, τὴν ἀδελφήν· ἡ δὲ αὐτὴν διέφθειρε πρὸς τὰ ἔργα, μέχρις ἡ Χελιδό-

τὸ σκεῦος, ἐν ᾧ οἱ ἡνίοχοι ἐφεστῶτες ἐλαύνουσιν. MUNCK. Ita verti poſſe in *Antonino* monet *Staverenius* ad *Lactant.* pag. 833. ubi de voce δίφρος, ejusque ſignificatione plura congeſſit.

Ὅπως ἂν τάχιον ἀνυσθῇ] Lego ὅτῳ h. e. ᾧτινι. Ita ὅτοισι pro οἷσισι, & alia apud *Homerum* obſervat *Euſtathius*. Male etiam infra cap. 21. εἰ τῷ ξένων. ſcrib. εἴτῳ h. eſt, εἴτινι. Vide *Vigerum* de Linguae Graecae *Idiotismis*, cap. 2. *Aeſchines* ep. 2. εἴτου δέοντο. *Si quâ re indigerent.* *Demoſth.* pro *Coron.* ἄλλωστε κἂν ὑπ' ἐχθροῦ τῳ τοῦτο συμβαίνοι. *Praeſertim ſi cui ab hoſte hoc contingat.* Confer *Sophocl. Electr.* v. 12. 33. &c. Pro ὅπως legendum eſſe ὅτῳ, cum τὸ τούτῳ, quod ſequitur, evincit, tum ſententia ipſa poſtulat. Pacti ſunt, ut ei, qui prius ſuum opus abſolviſſet, alter famulam daret. Sed iſtam conjecturam ut probabiliorem redderem, τὸ ἂν, ſuſtuli. (ita regeſſerat *Berkel.*) Falſum hoc. Nec in mentem fuit, nec verbum ea de re feci. Et cur tollerem, cum plane venuſte heic ponatur? *Schol. Hom.* ad *Iliad.* Β. 196. Ηὔξατό ποτε, ὅ, τι ἂν κάλλιστον ἐν τοῖς ποιμνίοις αὐτοῦ γένηται,

ad pertexendam telam. itaque hanc ſponſionem coëunt, ut uter ipſorum celerius ſuum opus abſolviſſet, ei alter famulam daret. Citius telam pertexuit Aëdon, Junone opus adjuvante. Cui invidens victoriam Polytechnus, ad ſocerum proficiſcitur, ſimulans ſe ab uxore miſſum ad adducendam ſecum ſororem Chelidonidem: & Pandareus nihil mali ſuſpicatus, filiam Chelidonidem ei committit. Ei Polytechnus in ſylva virginitatem eripit: tonſoque capite, aliis eam veſtibus induit: mortemque minatus, ſi quid horum unquam Aëdoni indicaſſet: ita domum reverſus, eam uxori loco ancillae, quam ex pacto convento debebat, tradit. Aliquandiu eam ſoror operis exigendis attrivit, donec Chelidonis

νῃ). Ὅτῳ pro ᾧτινι dixit *Antoninus. Baſil. Seleuc.* p. 10. ed. *Dausq.* Οὐκ εἶχεν, ὅτῳ τὴν εὐφροσύνην ἀνάθῃ). *Plato Phaed.* c. 5. Πᾶς ὅτῳ ἀξίως τούτου τοῦ πράγματος μέτεστι. *Ariſtoph. Plut.* II. 1. 8. Ὅτου χάριν pro οὕτινος. Sic εἴτῳ pro εἴτινι habes cap. 21. Καὶ εἴτῳ ξένων ἐντύχοιεν. Ita enim ſcribendum eſſe monui antehac. Quod cum vidiſſet Vir D. *Quis adeo*, inquit, *imperitus, qui neſciat articulos praepoſitivos pro interrogativis & infinitis ſumi?* Quaerere ergo de illo libet, cur ipſe tam peritus correctum iverit, εἰ τῷ ξένῳ. *Gloſſae Maximi* in *Dionyſ. Areop.* εἴ τῳ, εἴτινι. *Maxim. Tyr.* Diſſ. I. p. 2. Ed. *Heinſ.* Καὶ εἴ τῳ ἐκεῖθεν τὸ φῶς ἀμαυρὸν δοκεῖ. MUNCK.

Πανδάρεως] Recte notarunt dubiam eſſe hujus vocabuli ſcripturam; Πανδάρεως enim ſcribi & Πανδάρεος. Tertiam addere potuiſſent ex *Schol. Hom. Odyſſ.* τ. 518. Πανδάρης. MUNCK.

Χελιδονίς] Supra Χελιδών, ſed infra Χελιδονὶς iterum vocatur. Numquid mutandum, dubitat *Berkelius.* Mihi quidem nihil videtur mutandum. Alterum, quod ſupra Cap. VI. de nomine Ἀκαν-

λιδόνις ἔχουσα κάλπιν πλεῖστα παρὰ τὴν κρηνίδα κατωδύρετο, καὶ αὐτῆς ἐπηκροάσατο τὸν λόγον ἡ Ἀηδών· ἐπεὶ δὲ ἀλλήλας ἔγνωσαν καὶ ἠσπάσαντο, ἐπεβούλευον τῷ Πολυτέχνῳ συμφοράν· καὶ τὸν παῖδα κατακόψασαι τὰ κρέα ἐν λέβητι συνθεῖσαι, ταῦτα μὲν ἧψον· Ἀηδὼν δὲ φράσασα πρὸς ἑαυτῆς γείτονα, εἰπεῖν Πολυτέχνῳ δαίσασθαι τῶν κρεῶν, ἀφίκετο σὺν τῇ ἀδελφῇ πρὸς τὸν πατέρα Πανδάρεων, καὶ ἐδήλωσεν οἵᾳ ἐχρήσατο συμφορᾷ· Πολύτεχνος δὲ μαθὼν, ὅτι τοῦ παιδὸς ἐδαίσατο τὰ κρέα, μετεδίωξεν αὐτὰς ἄχρις πρὸς τὸν πατέρα, καὶ αὐτὸν οἱ θεράποντες οἱ τοῦ Πανδάρεω συνέλαβον καὶ ἔδησαν ἀφύκτῳ δεσμῷ, ὅτι ἐνελωβᾶτο εἰς τὸν οἶκον τοῦ Πανδάρεω, καὶ τὸ σῶμα ἐναλείψαντες μέλιτι, κατέβαλον εἰς τὰ ποίμνια· καὶ Πολύτεχνον μὲν αἱ μυῖαι προσίζουσαι ἐλυμαίνοντο· Ἀηδὼν δὲ οἰκτείρασα πρὸς τὴν παλαιὰν φιλίαν, ἀπεῖργεν ἐκ τοῦ Πολυτέ-

Ἀκανθὶς & Ἀκανθυλλὶς, conjeci, nomen, alterum diminutivum eſt. A *Romus* eſt *Romulus*, idemque, qui hoc capite Ἴτυς, *Homero* ὑποκοριστικῶς Ἴτυλος dicitur, ut inſigniter errent *Regius* & *Micyllus* ad *Ovid.* VI. *Met.* vſ. 620. Ille, quum *Itys* nomen, *Itylum* cognomen faciat: hic *Itys* per apocopen pro *Itylo* dictum cenſeat. Feminis inprimis, quarum amore irretiuntur Veneris nepotuli, per blanditias ejusmodi diminutiva induere ſolent Comici. Ceterum hic locus in memoriam revocat *Chelidonis* nomen *Verris* meretricis, cujus arbitrio jura omnia Praetoris urbani gubernata eſſe, *Cicero* aït, L. V. c. 13. *Oratt.* in Eumdem.

Ἔχουσα κάλπιν] Hanc vocem *Feſto* reſtituamus. *Calces, ampullae plumbeae.* Lege *Calpes* cum *Iſ. Voſſ.* ad *Pomp. Mel.* p. 259.

Καὶ τὸν παῖδα κατακόψασαι, τὰ κρέα &c.] Excidit, ni fallor, συν-

donis cum urna ad fontem prolixe ſuam deplorans calamitatem, a ſorore exaudita eſt. Poſtquam ſe mutuo agnoverunt, & conſalutaverunt, malum illico Polytechno ſunt machinatae. Filium ejus in fruſta conciderunt, carnes in ollam conjectas coxerunt: cumque Aëdon vicino ſuo mandaſſet, ut Polytechnum eas juberet edere, ipſa cum ſorore ad patrem Pandareum pervenit, indicavitque in quas deveniſſet miſerias. Polytechnus cognito, ſe filii ſui carnes ediſſe, eas ad patrem usque inſecutus eſt. At famuli Pandarei eum, quod tantum familiae Pandarei probrum intuliſſet, correptum inſolubili vinculo conſtrinxere: corpusque melle inunctum, in paſcuum projecerunt. ubi cum muſcae adſidentes eum divexarent, Aëdon ob priſtinam miſerata amicitiam, eas abigebat. Quod cum depre-

σύνδεσμος καὶ, ab ultima praecedentis vocis ſyllaba abſorptus. Scribe, καὶ τὰ κρέα &c. MUNCK.

Πανδάρεω] Vel Πανδάρεω repone, vel ſcribe Πανδαρέου. Πανδάρεον inferius habes. MUNCK.

Ἀπεῖργεν ἐκ τοῦ Πολυτέχνου τὰς ἐσόβησεν μυίας] Alius forte aliter, ego lego: καὶ ἐσόβησε τὰς μυίας. Hinc σόβη *flabellum muſcarium*. MUNCK. Idem *Galeo* venit in mentem. Quid tamen ἀπεῖργε καὶ ἐσόβησε? *H. Bolt*, juvenis Doctiſſ. *Sylv. Crit.* p. 18. Ἀπεῖργεν ἐκ τ. Π. τὰς σοβήσασα μυίας, non male conjicit; nam ejusmodi pleonasmus ab *Antonini* genio minime abhorret, ut & nos ad C. I. oſtendimus, ſed a litterarum ductu longius recedit. Certius eſt, ἀπεῖργεν ab aliquo adſcriptum, quo interpretatum ivit τὸ ἐσόβησε, tandem in contextum irrepſiſſe, unde delendum exiſtimant *Ruhnkenius* & *Fonteinius*, & legendum: Ἐσόβησεν ἐκ τ. Π. τὰς

λυτέχνε τὰς ἐσόβησεν μυίας. ἐπεὶ δὲ αὐτὸ κατεφωράθησαν οἱ γονεῖς τε καὶ ὁ ἀδελφὸς, μισήσαντες ἐνεχείρησαν ἀποκτεῖναι. Ζεὺς δὲ πρὶν ἢ μεῖζον κακὸν ἐμπεσεῖν τῷ οἴκῳ, τὸν Πανδάρεον οἰκτείρας, ἐποίησε πάντας ὄρνιθας· καὶ οἱ μὲν αὐτῶν ἐξέπτησαν ἄχει πρὸς τὴν θάλασσαν, οἱ δὲ εἰς τὸν ἀέρα. Πανδάρεος μὲν οὖν ἐγένετο ἁλιαίετος· ἡ δὲ μήτηρ τῆς Ἀηδόνος ἀλκυών· καὶ εὐθὺς ἐβούλοντο καταβαλεῖν ἑαυτοὺς εἰς τὴν θάλασσαν. ἀλλὰ Ζεὺς ἐκώλυσεν· οὗτοι τοῖς πλέουσιν οἱ ὄρνιθες αἴσιοι φαίνονται. Πολύτεχνος δὲ μεταβαλὼν ἐγένετο πελεκᾶν, ὅτι Ἥφαιστος αὐτῷ πέλεκυν ἔδωκεν τεκταίνοντι. καί ἐστιν

τὰς μυίας, vel Ἐκ τ. Π. ἐσόβησε τὰς μ. Ceterum μυίαις καὶ μελίτταις δεῖπνον projici, ſupplicium fuiſſe, quo Lyctii Epicureos afficiendos ſtatuerunt, ex *Aeliano* apud *Suidam* V. Ἐπίκουρος, opportune me monuit *Ruhnkenius* V. Cl.

Κατεφωράσθησαν] Scribe, Κατεφωράθησαν. *Heſychius:* Κατεφωράθη, ἐλέγχθη. ſcrib. ἠλέγχθη. *Apollod.* Lib. I. ἔτι φωραθήσεται κλέπτων. Forte & forma verbi mutanda, & ſcribendum, κατεφωράσαντο. Non ignoramus interim paſſivae formae quae ſint, activam ſaepe numero ſortiri ſignificationem. MUNCK. Conſ. *Albert. Obſ.* p. 436.

Ἁλιαίετος] *Hygin.* de *Niſo* C. 198. *In avem haliaeeton, id eſt, aquilam marinam converſus eſt.* Corruptus Lactantius in quibusdam Editt. *Patre jam in avem transfigurato, quam Graeci alieten dicunt. Aquilam piſcarien* appellat *Servius* in *Ecl.* VI. vſ. 74. leg. *piſcariam*, vel *piſcatoriam* potius. *Avem* ſane *piſcatoriam* vocat *Lact. Argum.* L. VIII. f. I. *Ovidius: Et modo factus erat fulvis haliaeetos alis.* Inter accipitres recenſetur in *Epiſt.* quae *Symmacho* & *Theodotioni* inſcribitur. *Scaliger* ad *Catal.* p. 83. *Haliaeetus Virgilii eſt Falco noſter.* At falco accipiter magis, quam aquila videtur eſſe. Aquilam tamen facit *Virgilius* haliaeetum. *Fecit & in terris haliaeetus ales ut eſſet.* Quippe aquilis ſemper gaudet *Deus ille coruſcus. Schol. Hom.* ad *Iliad.* p.

prehendiſſent parentes & frater, odio concitati eam ſtatuerunt interficere. Sed Jupiter Pandareum miſeratus, antequam in domum ejus graviora inciderent mala, eos omnes in aves convertit: quae partim ad mare usque provolarunt, partim in aërem ſubvolarunt. Pandareus mutatus eſt in haliaeetum, mater Aëdon in alcyonem: ſtatimque ſe in mare voluerunt dejicere, ſed Jupiter id prohibuit. atque hae aves navigantibus ſunt ſecundae. Polytechnus in pelecanem tranſiit, quod ei Vulcanus fabrificanti ſecurim dediſſet. atque ea avis fa-

p. 674. Αἰετός· Ὄρνις δορατικὸς καὶ ὀξὺς ἐν τῷ ὁρᾷν, καὶ ἵπτασθαι. Φησὶ γὰρ Ἀριστοτέλης ὡς ἵστησιν τοὺς νεοσσοὺς πρὸς τὸν ἥλιον ἀναγκάζων βλέπειν, καὶ ὁ συνηθεὶς ὁρᾷν, τοῦ ἀετοῦ ἐστιν υἱός. ὁ δὲ μὴ, ἐκβέβληται, καὶ γέγονεν ἁλιαιετός. leg. ἁλιαίετος. & διοςατικὸς pro δορατικός. Id quod *Scholiaſtes* ille ipſe vult, quem ſcripſiſſe deprehendo ad vſ. 638. Il. Π. Φράδμων.] διορατικὸς, ὀξὺς, ἔμπειρος. confer *Plin.* L. X. cap. 3. & quae dixi ad *Lactant.* L. VII. f. 20. &c. MUNCK.

Ἀλκυὼν] Ita reſcripſi pro ἀλκυὸν, quod utramque hujus libelli occupaverat editionem, & mox ἀλκυόνι pro ἀλκυόνι. De *Alcyonibus* non perdideris omnino operam, ſi *Hegeſandrum* apud *Apoſtolium* cent. II. 51. conſulueris. MUNCK. Quem vid. ad *Hyg.* C. 174. ibique *Staverenium.*

Πέλεκων] Male & heic ediderant πελέκων. *Heſych.* ΠΕΛΕΚΕΑ, πέλεκων, δίστομον. lege, ἀξίνην δίστομον. Sequitur enim ſtatim: Πέλεκυς, ἀξίνη δίστομος: vel tolle commatis notam, & ſcribe junctim, πέλεκων δίστομον. Invenies inferius: Σκέπαρνον, πέλεκυν δίστομον. Sic μάχαιρα δίστομος *Paul. ep.* ad *Hebr.* cap. IV. vſ. 12. *Gloſſ.* Πελεκάνος, θαλάσσιον ὄρνεον, *fulica.* Rectius cum *Plinio* L. X. 40. Πελεκάνους *plateas* vertit *Hieron.* Non felicius eaedem *Gloſſae:* Ἐρωδιὸς, *Erodius, fulica. Herodionem Levit.* c. XI. vſ. 19. vulgatus Interpres appellat. Melius *Gloſſ.* Latino-Graec. *Ardea,* ἐρωδιὸς, λάρος. quamquam po-

ἐστιν ἀγαθὸς οὗτος ὁ ὄρνις φανεὶς τέκτονι· ὁ δὲ τῆς Ἀηδόνος ἀδελφὸς ἐγένετο ἔποψ, αἴσιος καὶ πλέουσι καὶ ἐπὶ γῆς φανείς· σὺν ἁλιαιέτῳ δὲ ἡ ἀλκυόνι μᾶλλον· Ἀηδὼν δὲ καὶ Χελιδονὶς, ἡ μὲν παρὰ ποταμοὺς καὶ λόχμας τὸν παῖδα τὸν Ἴτυν θρηνεῖ· Χελιδονὶς δ' ἐγένετο σύνοικος ἀνθρώποις Ἀρτέμιδος βουλῇ, διότι κατ' ἀνάγκας ἐκλιποῦσα τὴν παρθενίαν, πλεῖστα τὴν Ἄρτεμιν ἐπεβοήσατο.

poſterius non probo; ut nec illud: *Mergus*, ἐρωδιός. *Gloſſ. Cyrill.* λάρος, *larus*, *fulica*, *gavia.* MUNCK.

Ἔποψ] *Upupa Xylandro.* Graecum ſervant *Lact.* L. VI. f. 8. & *Ovid.* VI. *Met.* vſ. 674. *Nomen Epops volucri.*

Ἀηδὼν δὲ καὶ Χελιδονὶς ἡ μὲν cet.] Exiſtimo poſt haec verba exciſſe iſta, τῷ αὐτῷ ὀνόματι λέγονται vel καλοῦνται. cap. 15. βύσσα δὲ τῷ αὐτῷ ὀνόματι λέγεται. cap. 20. ἐποίησεν αὐτοὺς ὄρνιθας τῷ αὐτῷ λεγομένους ὀνόματι. cap. 7. γενομένους ὄρνιθας ἐποίησαν τῷ αὐτῷ ὀνόματι καλεῖσθαι. Deinde in ſequentibus legam, Καὶ ἡ μὲν &c. MUNCK. Quam varii ſunt ſenſus? Deëſſe aliquid putat *Munckerus*, παρέλκειν *Berkelius*: Ἀηδὼν δὲ (καὶ ἡ μὲν Χελιδονὶς) παρὰ π. quaſi incluſa explicationis gratia a gloſſatore adjecta eſſent, quia, quod ex *Etym. M.* conſtat, nonnulli veterum ἀηδόνα etiam vocarunt χελιδόνα. Nec ſecus intellexit *Xylander*: *Aëdon, quae eſt luſcinia.* Omnes hic fruſtra ſunt. *Aëdon* & *Chelidonis* fuerunt ſorores, utraque in aves abiere, idemque, quod ante geſſerant, nomen obtinuere. Error a conſtructione, quam vocant, non intellecta. *Aelian.* L. IV. c. XV. H. V. Ἀλκιβιάδη μὲν καὶ Κριτίᾳ, ἵνα μὴ ἀποδράντες Σωκράτους, ὁ μὲν ὑβριστὴς γένηται, ... τυραννικώτατος δὲ Κριτίας &c. Praeter hunc locum, alia, quibus *Antonini* verba comprobavit, congeſſit *Perizon.* ad *Sanct. Min.* L. IV. c. VIII. Ejusmodi diſtinctionibus inſervit articulus ille praepoſitivus. Infra c. XIV. Μεγαλήτωρ δὲ καὶ Φιλαῖος, ὅτι. . . . ἐγένοντο μικροὶ δύο ὄρνιθες. Καί ἐστιν ὁ μὲν αὐτῶν ἰχνεύμων. Φιλαῖος δ' ὀνομάζεται κύων. Diſtinctionibus laborat ubique Editio *Xylandri*, qui forſan eas in Codice Mſ. nullas inventas, pro lubitu repoſuerit. Sana itaque lectio, ſi ſic diſtinguatur, ut dedimus, Ἀηδὼν δὲ καὶ Χελιδονὶς, ἡ μὲν cet. *Quod ad Aëdona & Chelidona, illa. . . . Chelidon vero facta eſt hom.* cet.

Τὰς

fabris viſa fauſta eſt. Frater Aëdonis upupa extitit, quae avis terra marique eſt auſpicata: idque magis, ſi conjungitur haliaeeto, aut alcyoni. Aëdon, quae eſt luſcinia, circum fluvios & nemora filium Ityn deplorat. Chelidonis hirundo facta eſt, hominum contubernalis, Dianae conſilio: quod invita virginitatem amittens, plurimum invocaſſet Dianam.

Τὸν Ἴτυν] Ἴτυλον vocat *Homer. Odyſſ.* Τ. 522. Multum ab *Antoninianis* abeunt, quae ad illum locum narrat *Scholiaſtes*. MUNCK.

Χελιδονὶς δὲ ἐγένετο] Si inſeras praecedentibus, quae ego deeſſe ſuſpicatus ſum modo, facile ὁλόκληρα haec eſſe tibi liquebit. *Ovid.* Lib. VI. *Met.* 668.

Pendebant pennis, quarum petit altera ſylvas,
Altera tecta ſubit. MUNCK.

Ἀπολιποῦσα τὴν παρθενίαν] Potuiſſet tunc jure quiritari cum decima illa Muſa: παρθενία, παρθενία, ποῖ με λιποῖσα οἴχῃ; In anum biboſam feſtive ludit *Argentarius Anth.* Lib. III. c. 20. epigr. 4. *Ariſtomache*, inquit, *defecta ſiti cum ad inferos veniſſet*,

Εἶπε τάδε Μίνωι πάλαι. φέρε κάλπιν ἐλαφρήν.
Οἴσω κυάνεον τοῦ Ἀχέροντος ὕδωρ.

Κ' αὐτὴ παρθενίην γὰρ ἀπώλεσα. τοῦτο δ' ἔλεξε
Ψευδές, ἵν' αὐγάζῃ κἀν φθιμένοισι πίθον.

Libuit hoc epigramma heic acutioribus examinandum proponere, quia multum mihi negotii faceſſiverunt haec verba: Κ' αὐτὴ παρθενίην ἀπώλεσα. *Lubinus* & *Brodaeus* interpretantur: *Nam & ego virginitatem amiſi.* Id profecto in anu mirandum non erat. Sed quae, oro, ratio iſta eſt? Virginitatem amiſi, ergo & mihi ferenda eſt aqua in dolium *Danaïdum.* Caveant in poſterum diligentius παρθενοπίπας foeminae, niſi ſi ad unam omnes tam infelices pati velint manes. Puto omnino locum in mendo cubare, & pro παρθενίην ſubſtituendum παρθένιον. Sane παρθένιος ἀνὴρ, quem heic abſolute παρθένιον appellare videtur *Argentarius*, *Plutarcho* eſt in oratione *Corneliae* ad *Pompejum*, qui virginem ſive juvenculam duxit, ut quidem *Stephanus* interpretatur. Παρθενικὸν ἄνδρα nominant οἱ ὁ *Joël.* cap. I. vſ. 8.

 Θρά-

θρήνησον πρός με ὑπὲρ νύμφην περιεζωσμένην σάκκον, ἐπὶ τὸν ἄνδρα αὐτῆς τὸν παρθενικόν. Vulgatus interpres: *ſuper virum pubertatis ſuae.* Alii interpretantur, *ſponſum*, vel *juvenem maritum.* Atque ita *Horatius*, ubi *Danaïdum* fabulam tangit, Lib. III. od. 11. *Surge quae dixit juveni marito.* Et profecto juvenes ſunt, quibus puellae non fatuae nubunt. Nec video, cur non παρθένιος ἀνὴρ exponi poſſit, *juvenis*, ut κουρίδιος πόσις apud *Hom. Iliad.* E.

ΚΥΚΝΟΣ. ιϛʹ.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιουμένων γʹ. καὶ Ἀρεὺς ὁ Λάκων ἐν ᾄσματι Κύκνῳ.

Ἀπόλλωνος καὶ Θυρίης τῆς Ἀμφινόμου παῖς ἐγένετο Κύκνος· οὗτος ἦν εὐσχήμων τὴν ὄψιν, τὸ δὲ ἦθος ἄχαρις καὶ ἄγροικος· πρὸς κυνηγέσια ἐκτόπως φιλότιμος· ᾤκει δ' ἐπὶ τῶν ἀγρῶν τὸ μέσον Πλευρῶνος καὶ Καλυδῶνος· ἐγένοντο δ' αὐτοῦ καὶ ἐρασταὶ πλεῖστοι διὰ τὸ κάλλος· ὁ δὲ Κύκνος καθ' ὑπεροψίαν προσίετο αὐτῶν οὐδένα. τάχιστα δὲ διαμισηθεὶς, ἀπὸ μὲν τῶν ἄλλων ἐραστῶν κατελείπετο· Φύλιος δὲ μόνος

Θυρίης] Tenor fabulae ex L. VII. *Metam. Ovidii* poteſt intelligi: ad quod opus illuſtrandum, hic liber non parum poteſt adferre adjumenti. Ibi *Hyrie* eſt, quae heic *Thyria.* Fortaſſe hoc melius. XYLAND. Sed cum in nullis Mſſ. ſit inventum a Nob. *Heinſio*, nihil temere mutandum. MUNCK. Comment. ad *Ovidium* multa ἀπροσδιόνυσα: Omnia enim de Regione vel urbe, cui Conditor *Hyrieus* nomen dediſſet. Hic de lacu, a *Cycni* matre denominato res eſt, quod ipſe confirmat *Ovid.* vſ. 380.

At

E. 414. Κουρίδιον ποθέουσα πόσιν. *Schol.* τὸν ἐκ παρθενίας ἄνδρα γεγαμηκότα αὐτήν. παρθένοι enim & viri. *Joan. Apocal.* cap. XIV. vſ. 4. παρθένοι γάρ εἰσι. Παρθένιος ergo ἀνὴρ erit, qui virgineam agens aetatem uxorem duxit. Quod ſi mihi dederis, iſta erit verborum *Argentarii* ſententia: *Nam & ego juvenem maritum occidi.* MUNCK. *Obſop.* vertit: *ſponſum occidi.*

XII. CYGNUS.

Refert Nicander libro Alteratorum tertio, & Areus Laco in carmine, cui Cygnus nomen eſt.

Apollini e Thyria Amphinomi filia natus eſt Cygnus, facie formoſa, moribus inelegantibus & agreſtibus, nimio ſtudio venationibus deditus. Habitabat ruri inter Pleuronem & Calydonem. Multos habuit ob pulchritudinem amatores: quorum cum prae ſuperbia admitteret neminem: mox omnibus inviſus, ab iisque eſt deſertus, ſolo Phylio apud

At genetrix Hyrie, ſervati neſcia, flendo
Delicuit: ſtagnumque ſuo de nomine fecit.

Quamquam, eum ſi cum *Antonino* conferas, utrumque diverſos auctores deſcripſiſſe, judices, unde, quia fabulae hujus nullus amplius ſupereſt enarrator, utrum rectius ſcribatur, definiri nequit.

Ἐπὶ τῶν ἀγρῶν τὸ μέσον] An τῶν μέσων?

Ἀπὸ . . . καταλείπεται] Num poſitum pro ὑπὸ, an vero ſenſu, quem

μόνος αὐτῷ συνέμενεν. ὁ δὲ καὶ τοῦτον οὐ μετρίως ἐξύβρισεν· ἐφάνη γὰρ ἐν ἐκείνῳ τῷ χρόνῳ μέγα τι χρῆμα λέοντος ἐν Αἰτωλοῖς, ὃς αὐτούς τε καὶ τὰ θρέμματα διελυμαίνετο. τοῦτον οὖν τῷ Φυλίῳ προσέταξεν ὁ Κύκνος ἄνευ σιδήρου κτεῖναι· κἀκεῖνος ὑπέσχετο καὶ ἀνεῖλε μηχανῇ τοιαύτῃ· εἰδὼς ἥντινα ὥραν ἔμελλεν ὁ λέων ἐπιφοιτήσειν, ἐνέπλησε τὴν γαστέρα πολλῶν σιτίων καὶ οἴνου· κἀπεὶ προσεπέλασεν ὁ θήρ, ἐξήμεσεν ὁ Φύλιος τὰ σιτία. καὶ ὁ λέων ὑπὸ λιμοῦ τροφῇ ταύτῃ χρησάμενος, ἐχαρακώθη ὑπὸ τοῦ οἴνου· ὁ δὲ Φύλιος περιβαλὼν τὸν βραχίονα τῇ ἐσθῆτι, ᾗ ἐφόρει, ἔφραξε τὸ στόμα τοῦ λέοντος· ἀνελὼν δὲ αὐτὸν καὶ ἀναθέμενος ἐπὶ τὸν ὦμον, ἀπήνεγκε πρὸς τὸν Κύκνον· καὶ διεβοήθη παρὰ πολλοῖς ἐπὶ τῷ κατορθώματι

quem multis adſtrinxit *Jenſius* ad *Matth.* Cap. XI. c. 19. cui quodammodo refragantem vide V. Cl. in *Miſcell. Obſerv.* T. III. p. 427.?

Μέγα τι χρῆμα λέοντος] *Aelian.* ποικ. ἱσ. Lib. II. cap. 13. παμπολύ τι χρῆμα Ἑλλήνων. C. 22. σεμνὸν γάρ τι χρῆμα καὶ τὸ Σόλωνος ἐγένετο. MUNCK. Paulo poſt γῦπες, ὑπερφυές τι καὶ μέγα χρῆμα. C. ult. Ἀλώπηξ χρῆμά τι ἐξηλλαγμένον. C. XXII. ἄπιστον χρῆμα χειμῶνος. *Herod.* L. I. 14. Συὸς χρῆμα γίνεται μέγα, ubi & *Antonini* locum memorat *Gronovius.* Vid. ibi *Valcken.* & ad *Eurip. Phoeniſſ.* p. 70. cet. Adde *Obſervatt. Miſcell.* T. III. p. 404. & *Toup.* T. I. ad *Suid.* pag. 13. Ab eleganti hujus locutionis uſu neque abhorrent Latini. Sic *res cibi* apud *Phaedrum*, *res voluptatum* apud *Plautum.* Conſule V. D. ad *Phaed.* Lib. IV. F. VII. & *Muret.* L. VI. V. L. c. 9.

Κἀπεὶ] *Xylander* dederat κἄπει, ſed καὶ ἐπεὶ praefert *Valckenarius.* Infra tamen Cap. XX. κἀπί. Et hoc ibi vindicat *Munckerus. Sophocli* certe familiare eſt κἀπὶ, ſic κἄπειτα *Epicrates Comicus* apud *Athenaeum* L. XIII. p. 570.

Κἄπειτα τοῦτ' εἶναι νομίζεται τέρας.

Sto-

apud ipſum perſeverante. Quanquam hunc quoque non mediocribus affecit contumeliis. Extiterat ſub id tempus apud Aetolos ingens leo, qui & in ipſos & in pecus graſſabatur. Hunc Cygnus juſſit Phylium ſine ferro interficere. Idque is in ſe recepit, leonemque tali necavit aſtu. Cum ſciret qua hora leo eſſet superventurus, ventrem implevit multo cibo ac vino. Cumque bellua appropinquaret, ea evomit. Quae leo famelicus devorans, vini vi eſt ſtupido ſopore obrutus. Et Phylius brachio, cui veſtem ſuam circumvolverat, in os inſerto leonem ſuffocavit: ſublatumque in humeros ad Cygnum attulit, nomenque apud homines illuſtre eo facino-

re

Stobaeus Ecl. L.I. c.VII.

Κἄπειτ' ἐν Διὸς δέλτυ πτυχαῖς
Γράφειν cet.

Ἐχαρακώθη] Lego ἐκαρώθη. XYLAND. Probant hoc reliqui, neque obnitor, quamquam & ἐκορέσθη legi poſſit. Verbum enim hoc proprie de iis dicitur, qui vino & dapibus ad ſatietatem ſunt repleti. vid. *Lucian.* T.II. p. 97. Παραθεὶς δὲ ἡμῖν λάχανά τε, καὶ ἀκρόδρυα, καὶ ἰχθῦς, ἔτι δὲ καὶ οἶνον ἐγχέας, ἐπειδὴ ἱκανῶς ἐκορέσθημεν. Infra de ſatiata libidine, C. XXII. Ἄχρι αὐτὸς κορεσθεὶς τῆς εὐνῆς cet. quod *Samoſatenſis* in *Amorib.* T. eodem pag. 417. ὁ ἐρασθεὶς νεανίας, παννύχου χολῆς λαβόμενος, ὥσθ' ὅλην τοῦ πάθους ἔχειν ἐξουσίαν κορεσθῆναι.

Περιβαλὼν τὸν βραχίονα cet.] Plura exempla huic non diſſimilia, quibus leones victi & interfecti fuerunt, dedit *Bochartus Hieroz.* T. I. L. III. c. 4. ubi etiam hunc *Antonini* locum adduxit.

Ἔφραξε τὸ ςόμα τοῦ λέοντος] *Epiſt.* ad *Hebr.* C. XI. c. 33. Ἔφραξαν ςόματα λεόντων.

Κατορθώματι] Vocem hanc ab aliis damnatam vindicat *Raphel.* in *not. Polyb.* pag. 389. *Elsner.* & *Triller.* citati *Schwe-*

belio

θαύματι τούτῳ· ὁ δὲ Κύκνος ἕτερον ἆθλον ἐπέταττεν ἀτοπώτερον· ἐγένοντο γὰρ ἐν τῇ γῇ ταύτῃ γῦπες, ὑπερφυεῖς τι καὶ μέγα χρῆμα, καὶ πολλοὺς ἀπεκτίννυον ἀνθρώπους· τούτους ἐκέλευε συλλαβεῖν ζῶντας, καὶ ἀπενεγκεῖν ἔξω πάσῃ μηχανῇ· ἀποροῦντι δὲ τῷ Φυλίῳ πρὸς τὸ ἐπίταγμα, κατὰ θεὸν ἀετὸς ἡρπαγὼς λαγωὸν ἡμιθνῆτα κατέβαλε, πρὶν ἀπενεγκεῖν εἰς τὰ οἰκεῖα· ὁ δὲ Φύλιος ἀναῤῥήξας τὸν λαγωὸν, καὶ τοῦ αἵματος ἑαυτὸν ἀναπλήσας, ἐπὶ τῆς γῆς ἔκειτο· οἱ μὲν οὖν ὄρνιθες ὡς ἐπὶ νεκρὸν ὥρμησαν· ὁ δὲ Φύλιος πιέσας τῶν σφυρῶν δύο, καὶ κατασχὼν ἀπήνεγκεν πρὸς

τὸν

belio ad *Onoſandr.* p. 7. ubi quoque haec vox occurrit.

Ἕτερον ἆθλον] *Scholiaſt. Thucydidis :* ἆθλος ὁ ἀγὼν ἀρσενικῶς, ἆθλον δὲ τὸ ἔπαθλον οὐδετέρως. Sed illud diſcrimen non ſollicite obſervant auctores. Ἆθλον eſt ἀγώνισμα *Anthol.* Lib. I. cap. 64.

Χαῖρ' Ἰθάκη, μετ' ἄεθλα, μετ' ἄλγεα πικρὰ θαλάσσης.

Confer doctiſſimi & humaniſſimi *Graevii* notas in *Lucian. Soloeciſt.* pag. 43. Retinuit Graecam vocem ille, qui interpoſitis lemmatis quibusdam in capita *Hygini* mythologiam diſpeſcuit. *Herculis athla* XII. *ab Euryſtheo imperata.* Inter *Herculis* athla *Quintus Smyrnaeus*, cujus verſus ad *Hygini* cap. 162. adduxi, numerat, quod una nocte quinquaginta filiarum *Theſtii* notitiam habuerit. Ita eum hominem appellat *Pauſanias* in *Boeoticis*, & *Apollodorus* L. II. non *Theſpium*, ut *Hyginus.* Hic ne, an illi rectius, tuum eſto, mi lector, arbitrium. Sed *Plinius* Lib. XXXVI. cap. 5. iſtas puellas cum *Hygino* etiam *Theſpiades* nominat, niſi ſi *Muſas* intelligit. Dicere poſſis, ſi ſtare pro *Pauſania* & *Apollodoro* velis, *Theſpiadum* nomen ab urbe *Theſpiarum* illis, non patre, datum. Θεσπιεῖς enim viri *Theſpienſes*, ſicut Ἰλιεῖς *Ilienſes*, at foeminae *Iliades. Arnobio* Lib. VI. adverſus *Gentes Theſpii Theſpiarum* ſunt incolae. *Theſpius* ergo Rex apud *Hyginum* poſſet eſſe *Theſpienſis*, cui nomen nihilominus fuerit *Theſtii.* Sic *Seſoſtris Juſtino* Lib. II. cap. 3. *Rex Aegyptius* pro *Aegyptiorum* dicitur.

Et

re ſibi paravit. Sed Cygnus alium adhuc difficiliorem ei laborem injunxit. Erant ea in regione vultures monſtroſae magnitudinis, qui multos homines interficiebant. Hos eum vivos capere, & ad ſe perducere quavis ratione juſſit. Dubitante Phylio quomodo hoc mandatum conficeret, divinitus evenit, ut aquila raptum leporem, ſemianimemque eodem dejiceret, non perlatum ad nidum. Phylius direpto lepore, ſanguine ejus ſe implevit, & humi procubuit. Itaque vultures ad eum ut mortuum devolarunt: quorum ille duos pedibus arreptos

Et forſan hoc anſam praebuit errori. Certe *Theſtiades* puellae ſunt *Suidae*, & *Theſtius* pater *Arnobio* Lib. IV. *Hercules Sanctus Deus natas quinquaginta de Theſtio nocte una perdocuit & nomen virginitatis exponere, & genetricum pondera ſuſtinere.* Vide quos auctores idem tradentes ad hunc locum laudet *Elmenhorſtius*. MUNCK.

Ὑπερφυές τι καὶ μέγα χρῆμα] Et haec decora locutio. *Aelian.* ποικ. ἱϛ. Lib. I. cap. 3. Σοφόν τι ἄρα χρῆμα ἦν γένος βατράχων Αἰγυπτίων. MUNCK.

Ἔξω πάσῃ μηχανῇ] Quomodo haec irrepſerint, neque a prioribus Edd. obſervata fuerint, neſcio. A Librario profecta credo, qui ἐκ πάσης μηχανῆς fecerit πάσηι μηχανῆι, uti illud ι, quod poſtea ſubſcribi coepit, ultimis litteris adjiciebant.

Κατὰ Θεόν] h. e. Κατὰ Θεῶν τινα πρόνοιαν, ut loquitur *Apollod.* Lib. II. *deorum voluntate.* *Hyginus* cap. 100. MUNCK.

Ἀναπλήσας] Ἀναπλάττειν, quod heic quidam conjicit, eſt formare, fingere, non oblinere. Si quid mutandum ſit, legerim καταπλάσαι. *Ariſtot.* *Hiſt. Anim.* Lib. IX. cap. 5. πηλῷ καταπλάττουσιν ἑαυτούς. MUNCK. Ἀναπλάσας in priore, ἀναπάσας in altera editione conjicit *Berkelius*. male. Lectio ſatis ſana. *Tim. Lexic.* p. 21. Ἀνάπλεως. ἀναπεπλησμένος. Χρῆται δὲ ἐπὶ τοῦ μεμολυσμένου. Nihil dubii remanet, ſi, quae *Ruhnken.* V. Cl. ad eum locum diſſeruit, conſulas.

τὸν Κύκνον· ὁ δὲ αὐτῷ τρίτον ἔτι χαλεπώτερον ἆθλον ἐπέταττεν. ἐκέλευε γὰρ ἀπαγαγεῖν ταῦρον ἐκ τῆς ἀγέλης ταῖς χερσὶ λαβόντα μέχρι πρὸς τὸν βωμὸν τὸν τοῦ Διός· ὁ δὲ Φύλιος ἀμηχανῶν, ὅτι χρήσεται πρὸς τὸ ἐπίταγμα, εὔξατο συλλαβέσθαι αὐτῷ τὸν Ἡρακλέα· καὶ πρὸς τὴν εὐχὴν ταύτην ἐφάνησαν δύο ταῦροι περὶ μίαν οἰστρήσαντες βοῦν, καὶ τοῖς κέρασι τύπτοντες ἀλλήλους, κατέβαλον εἰς τὴν γῆν. ὁ δὲ Φύλιος, ἐπειδὴ παρείθησαν, τὸν ἕτερον ταῦρον ἀναψάμενος ἐκ τοῦ σκέλους, ἀπήγαγεν ἄχρι πρὸς τὸν βωμόν· βουλήσει δὲ τοῦ Ἡρακλέους ἀμελῆσαι τοῦ ἐπιτάγμα-

Ὅτι χρήσεται] Illud ὅτι per hypodiaſtolen ſcribi debet ὅ, τι. *Plat.* II. *Rep.* ἀπορῶ ὅ, τι χρήσομαι. MUNCK.

Παρείθησαν] *Heſych.* Παρείθη, παρελύθη. *Apollod.* Lib. II. διώξας αὐτὸν ἔκ τινος λοχμῆς (leg. λόχμης) εἰς χιόνα πολλὴν παρειμένον. h. e. *defeſſum.* MUNCK.

Ἀναψάμενος ἐκ τοῦ σκέλους] Regula eſt apud Technicos, verba partem ſubſtantiae alicujus ſignificantia genitivum adſciſcere. Illum caſum à praepoſitione ſubaudita regi hinc diſcas. Sic οἱ ο' *Gen.* c. IX. vſ. 21. ἔπιεν ἐκ τοῦ οἴνου. *Joſ.* cap. V. vſ. 11. ἐφάγοσαν ἀπὸ τοῦ σίτου. MUNCK.

Ἀμελῆσαι] Excidit, quantum ex orationis contextu conjectare licet, ἠνέχετο, quod ea ſignificatione olim legi apud *Theodoretum Quaeſt.* in *Gen.* 68. οὐκ ἀνέξεται συνεῖναι αὐτοῖς. vel ἔτλη. *Ovid. Met.* Lib. VII. vſ. 377.

Praemia poſcenti taurum ſuprema negavit.

Scribendum ergo: ἀμελῆσαι ἠνέχετο, vel aliquid ἰσοδύναμον. *Soph. Aj. Flag.* vſ. 464. πῶς με τλήσεταί ποτ' εἰσιδεῖν; *quomodo me ſuſtinebit aſpicere?* Eodem modo & ὑπομένω uſurpabant. *Pind. Pyth. Od.* 3.

—— οὐκέτι
Τλάσομαι ψυχᾷ γένος ἁμὸν ὀλέσαι.

Schol. οὐκέτι ὑπομενῶ τὸ ἐμὸν σπέρμα ἰδεῖν συναπολλύμενον τῇ Κορωνίδι. Caeterum ut ὑπομένειν & τλᾶν, ita & *ſuſtinere* ac *ferre* Latini utuntur. *Ovid. Epiſt.* V.

Suſt-

ptos tenuit, atque ad Cygnum pertulit. Tertium ei hic, prioribus adhuc magis arduum, impoſuit laborem: taurum ab armento jubens manu abducere ad aram Jovis. Phylius cum perficiendae hujus rei rationem nullam inveniret, Herculis auxilium imploravit. Voto facto, duo ei tauri apparuerunt, qui propter vaccam, quam uterque ardebat, pugnantes cornibus ſe mutuo in terram proſternebant. Cumque elanguiſſent, Phylius alterum pede correptum ad aram usque attraxit. Voluntate autem Herculis * negligere mandata pueri. Accidit hoc gra-

Suſtinet Oenonen deſeruiſſe Paris.

Et ibid. vſ. 12.

Servus eras, ſervo nubere Nympha tuli.

Etiam *pati*, *perferre*, & *velle*, ut obſervavit ad *Valerianum* de *Bono Diſciplin.* *Goldaſtus* p. 94. MUNCK.

Βουλήσει δὲ τοῦ Ἡρακλέους ἀμελῆσαι τῶν ἐπιτ. τ. παιδός. τῷ δὲ cet.] Variae de hoc loco conjecturae, quas Lectoris arbitrio ſubmittimus. Diſtinctione alia & emendatione ſanum cenſet *Berkelius*, hoc modo: Ἀπήγαγεν πρὸς τὸν βωμὸν, βουλήσει δὲ τοῦ Ἡρακλέους ἀμελήσας τῶν ἐπιταγμάτων τοῦ παιδός. τῷ δὲ κ. confirmare haec ſibi viſus eſt *Ovidii* loco Lib. VII. *Met.* vſ. 375. ſeqq.

—— *Taurum quoque vincere juſſus*
Vicerat; & ſtricto toties iratus amore
Praemia poſcenti taurum ſuprema negabat.

Ego vero his verbis liquere opinor, *Ovidium* inter & *Antoninum* non convenire; Ille enim *taurum negaſſe*, hic *obtuliſſe*, ac tum in reliquum tempus Cygni mandata neglexiſſe, dicit. Βωμόν. βουλῇ (hac enim voce alias ſemper utitur *Liberalis*) δὲ τοῦ Ἡρακλέους ἠμέλησε τῶν ἐπ. cet. conjicit *Fonteinius*, *Ruhnkenio* probante. Cum *Munckero* tamen aliquid excidiſſe ſuſpicatus *Hemſterhuſius* ita locum ſupplet: Βωμόν. βουλήσει δὲ τοῦ Ἡρακλέους συνέβαινεν ἀμελῆσαι τ. ἐπ.

σταγμάτων τοῦ παιδός· τῷ δὲ Κύκνῳ παρέστη δεινὸν ἀτιμωθέντι παρὰ τὴν δόξαν· ἀθυμήσας δὲ κατέβαλεν ἑαυτὸν εἰς τὴν Κωνώπην λεγομένην λίμνην, καὶ ἠφανίσθη· πρὸς δὲ τὸν θάνατον αὐτοῦ, καὶ Θυρίη ἡ μήτηρ κατέβαλεν ἑαυτὴν εἰς τὴν αὐτὴν ἐκείνῳ λίμνην· καὶ ἐγένοντο βουλῇ Ἀπόλλωνος ὄρνιθες ἀμφότεροι ἐν λίμνῃ· ἀφανισθέντων δὲ, καὶ ἡ λίμνη μετωνομάσθη, καὶ ἐγένετο κυκνείη, καὶ πολλοὶ ἐν τῇ ὥρᾳ τοῦ ἀρότου ἐνταῦθα φαίνονται κύκνοι· πλησίον δὲ κεῖται καὶ τὸ τοῦ Φυλίου σῆμα.

Ἀτιμωθέντι] Ἀτιμηθέντι emendatum ivit *Galeus*.

Εἰς τὴν Κωνώπην] Legendum videri poſſet, Κωνωπίην vel Κωνωπείην, ut eadem ſit terminatio, quae eſt in κυκνείη, quod mox ſequitur. Locus ſemper me offendit, quia *Strabo*, *Stephanus*, *Polybius* & *Suidas* τὴν Κωνώπην urbem faciunt, *lacum* nemo. Poſſet tamen λίμνη κωνωπείη ab ejusmodi urbis, cui adjaceret, nomine dici, vel a multitudine *pulicum* in eo degentium denominari, certe ut credam, induxit me locus, quem *Bocharto Hieroz.* T. II. pag. 567. debeo, *Pauſaniae* in *Ach.* c. II. Κατὰ τὴν Μυουσίαν χώραν θαλάσσης κόλπος ἐσεῖχεν οὐ μέγας. τοῦτον λίμνην ὁ ποταμὸς ἐποίησεν ὁ Μαίανδρος, ἀποτεμόμενος τὸν ἔσπλουν τῇ ἰλύϊ. ὡς δὲ ἐνόστησε τὸ ὕδωρ, καὶ οὐκ ἔτι ἦν θάλασσα, κώνωπες ἄπειροι πλῆθος ἐγίγνοντο ἐκ τῆς λίμνης. *Antonini* exemplaria in hac narratione mutila cenſet *Heinſius* ad *Ovid.* d. l. vſ. 371.

Inde lacus Hyries videt, & Cycneïa Tempe.

Sed neque ipſe *Ovidius* plene rem enarrat, nullam τῶν Cycneïa tempe rationem reddens, ubi *Antoninus* & Cycnum & ejus matrem, utrumque ſe eumdem in lacum praecipitaſſe tradit, unde ex ejus mente ac ſcribendi ratione, pro εἰς κωνώπην, mallem κυκνείην. Veſtigium, ut vides, ſervat *Ovidius*. Et ſolet per prolepſin *Antoninus* loca appellare, quorum denominationis rationem poſtea reddit.

graviſſimum Cygno, quod ſe, quod minime opinatus erat fore, contemtum videret. Itaque prae moerore animi ſe ipſum abjecit in Conopam lacum, viderique inter homines deſiit. Eodemque etiam ſe Thyria mater, filii mortem non ferens, praecipitavit: amboque in aves mutati ſunt in lacu, Apollinis nutu. Ab iis quoque lacus Cygnea appellata eſt: ac tempore arationis multi ibi viſuntur olores. Prope extat etiam Phylii monimentum.

dit. Mox ϗ ἡ λίμνη μετωνομάσθη, ϗ ἐγένετο κυκνείη. C. VIII. Τὴν Σύβαριν . . . κατὰ τῶν πετρῶν ἔρριψεν . . . . ἐκ δὲ τῆς πέτρας . . . πηγὴ, ϗ αὐτὴν . . . καλοῦσι Σύβαριν. C. XXX. Βιβλὶς νυκτὸς ἔγνω καταβαλεῖν ἐκ τῆς πέτρας ἑαυτήν. Mox καλεῖται δὲ τὸ ῥέον ἐκ τῆς πέτρας . . . δάκρυον Βιβλίδος. C. XL. Ὠνόμασαν αὐτὴν Ἄφαιαν . . . τὸν δὲ τόπον, ἐν ᾧ ἀφανὴς ἐγένετο, ἀφιέρωσαν, ϗ ὠνόμασαν Ἀφαίαν, uti antea legebatur. Sed ἐπέχω.

Βουλῇ Ἀπόλλωνος] *Philochorus* apud *Athenaeum* Lib. IX. (non XII. ut duobus locis ſcribit *Berkelius*,) c. XI. ex *Boei* Ὀρνιθολ. ubi tradit Cycnum a Marte in avem cognominem verſum fuiſſe, obſervat *Caſaub.* eumdem a Neptuno mutatum velle *Ovidium*, quemadmodum *Liberalis* ab Apolline. Sed uti hujus Metamorphoſeos occaſiones longe diverſas fuiſſe, ſi *Ovidii* L. VII. *Met.* & L. XII. inter ſe conferantur, recte monet *Berkelius*, ita & diverſos eſſe Cycnos certiſſimum eſt; ut tribus, quos ad *Ovid.* L. XII. vſ. 72. memorant Viri D. Neptuni, Stheneli & Martis filiis, quartum hunc Apollinis adnumerare poſſint.

Τῇ ὥρᾳ τοῦ ἀρότου] Ita edendum curavi pro ἀέρτου. Nam cum doctiſſimus *Xylander* vertat, *tempore arationis*, invenit procul dubio ἀρότου in ſuo codice. Transferre tamen iſta verba malim: *Sementis tempore.* Columella & *ſementim* abſolute appellat. MUNCK.

XIII. ASPA-

ΑΣΠΑΛΙΣ. ιγʹ.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιουμένων βʹ.

Διός ϗ νύμφης Ὀθρηΐδος ἐγένετο παῖς Μελιτεύς· τοῦτον ἡ μήτηρ ἐξέθηκεν εἰς τὴν ὕλην κατὰ δέος Ἥρας, ὅτι αὐτῇ Ζεὺς ἐμίχθη· ὁ δὲ παῖς Διὸς βουλῇ οὐκ ἠφανίσθη, ἀλλ' ηὔξετο τρεφόμενος ὑπὸ μελισσῶν· ἐνέτυχε δὲ αὐτῷ ποιμαίνων πρόβατα Φάγρος ὁ Ἀπόλλωνος ϗ Ὀθρηΐδος νύμφης, ἥτις ἔτεκε Μελιτέα τὸν ἐν τῇ ὕλῃ παῖδα· θαυμάσας δὲ πρὸς τὸν ὄγκον τοῦ σώματος, καὶ ἔτι πλέον πρὸς τὰς μελίσσας, ἀνείλετο καὶ ἀπήνεγκεν εἰς τὰ οἰκία, ϗ ἔτρεφεν ἐν πολλῇ σπουδῇ, θέμενος αὐτῷ Μελι-

Πρὸς τὸν ὄγκον τοῦ σώματος] De voce ὄγκος operae pretium eſt videre *Caſaub.* ad *Athen.* L. III. c. V. *Berkelio* laudatum, uti de ὑπέρογκος, nam ita *Aeliano* dicitur ὑπέρογκος τοῦ σώματος, *Hemſterh.* ad *Luc. Dial. M.* p. 20.

Ἔτρεφεν ἐν πολλῇ σπουδῇ] An illud ἐν adhaeſit ex voce praecedenti? Non putem, ſed potius παρέλκειν cenſeam. Vid. *Pſoch. Diatrib.* cap. 47. Nonnus *Paraph.* cap. VI. vſ. 191.

Οὐχ ὅτι ἀνθρώπων τις ἐν ὄμμασιν εἶδε τοκῆα.

Βασιλ. Γ. cap. 18. vſ. 4. διέτρεφεν αὐτοὺς ἐν ἄρτῳ ϗ ὕδατι. Ita σὺν abundat interdum. *Hom. Iliad.* Λ. 624.

Ἔνθεν πασσυδίῃ σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες.

Theognis vſ. 237.

Σοὶ μὲν ἐγὼ πτέρ' ἔδωκα, σὺν οἷς ἐς ἀπείρονα πόντον
Πωτήσῃ.

vſ.

XIII. ASPALIS.

Refert Nicander libro II. *Alteratorum.*

Meliteus, Jove & nympha Othreide natus eſt. Eum mater, Junonis metu, quod cum Jove concubuiſſet, in ſylvam expoſuit. Puer Jovis voluntate ſervatus, & ab apibus nutritus, adolevit. In eum oves paſcens incidit Phagrus, frater ejus uterinus, Apollinis F. miratusque molem corporis, magisque etiam apum facinus, ſecum eum domum tranſtulit, magnoque ſtudio educavit: impoſito

vſ. 41.

> Καί σε σὺν αὐλίσκοισι λιγυφθόγγοις νέοι ἄνδρες
> Ἄισονται.

Nec alia ratio eſt τȣ̃ ἐκ, quando tempus notare volunt Graeci. *Theognis:*

> Πολλάκις ἐκ νυκτῶν ἄλλον ἔχει λιμένα.

Anthol. L. III. c. 6. epigr. 35.

> Ἐκ νυκτῶν ἔλαθε πῦρ ὑπονειμόμενον.

Lubin. imperite transtulit: *Ex nocte latuit ignis, qui depaſcebatur.* Verte: *Noctu clam ignis depaſtus eſt.* Sed pro ἔλαθε, ut verſui laboranti ſuccurratur, ſubſtituam ἔλαθεν. Nam ad caeſuram heic confugere, cum ad fulciendum metrum identidem τὸ ν interſerant Poëtae, nihil neceſſe videtur. *Infra* cap. 22. epigr. 42.

Καὶ

Μελιτέα ὄνομα, διότι ὑπὸ μελισσῶν ἐτράφη· ὑπῆλθεν αὐτὸν καὶ ὁ χρησμὸς, ἐν ᾧ ποτε θεὸς εἶπε, σώζειν ὁμόγνιον ὄντα τὸν ὑπὸ τῶν μελισσῶν τρεφόμενον. Ὁ δὲ παῖς ἐπεὶ τάχιστα ἠνδρώθη, ἀνὴρ ἐγένετο γενναῖος, καὶ πλείστων ἦρξε περιοίκων, καὶ πόλιν ἔκτισεν ἐν τῇ Φθίᾳ προσαγορεύσας Μελίτην· ἐν ταύτῃ τῇ Μελίτῃ τύραννος ἐγένετο βίαιος καὶ ὑβριστής· ὃν οἱ μὲν ἐπιχώριοι οὐδ' ὀνομάζουσι, ὑπὸ δὲ τῶν ξένων Τάρταρος ἐκαλεῖτο. οὗτος εἴ τις διαβοηθείη παρθένος ἐπὶ κάλλει τῶν ἐγχωρείων, ἀπῆγεν αὐτὴν καὶ ἐμίγνυτο πρὸ γάμου κατὰ βίαν. τότε δ' οὖν εἴρητο πρὸς τοὺς θέραπας ἀπάγειν Ἀσπαλίδα τὴν θυγατέρα τοῦ Ἀργαίου τῶν οὐκ ἀσήμων· ἡ δὲ παῖς, ὡς ἔκπυστος ὁ λόγος ἐγένετο, πρὶν ἀφικέσθαι τοὺς ἀπάξοντας, ἀνήρτησεν ἑαυτήν· τῆς δὲ πράξεως οὔπω διαβοηθείσης ἀδελφὸς ὁ τῆς Ἀσπαλίδος Ἀστυγίτης ὤμοσεν, ὅτι πρότερον τίσεται τὸν τύραννον, ἢ τὸ σῶμα καθαιρήσει τὸ τῆς ἀδελφῆς· ἐνδὺς δὲ τάχιστα

τὴν

Καί με κατέτρυχεν κεῖνο τὸ κοῦφον ἔπος.

L. I. c. 22. ep. 3.

Ἔκλαυσεν χειρῶν εὔστοχον ἀφροσύνην.

Et Epigr. ſeq.

Ζηνὸς δ' οὔτι δίκην ἔλαβεν νόμος.

Παρέλκειν dixi iſtas particulas, quod uſitatior ſit in talibus Elliptica, quam plena oratio. Eſt alioqui perſuaſiſſimum mihi, quotiescunque non addantur, illas ſubaudiendas eſſe. MUNCK.

Praepoſitionem hanc non ſupervacaneam eſſe multis oſtenderunt *Munckerus* ad *Hygin.* c. XX. *Hemſterh.* ad *Lucian. D. Mort.* pag. 21. & *Staveren.* ad *Hyg.* ib.

Ὃν οἱ μὲν ἐπιχώριοι οὐδ' ὀνομάζουσι] Magna haec eſt contumelia, ſi quem indignum cenſeas,

ſito Melitei nomine, quod eſſet ab apibus nutritus. Venit ei etiam oraculi in mentem, quo illum Deus aliquando ſalutem fratri ab apibus nutrito allaturum monuerat. Puer ſimulatque virilem attigit aetatem, praeclare ſe geſſit, plurimisque vicinorum praefuit: & in Phthia urbem Melitam condidit. Extitit ea in urbe tyrannus violentus atque contumelioſus, cujus adeo nomen incolae non edunt: peregrini Tartarum appellabant. Is, ſi qua ejus loci virgo ob formae pulcritudinem celebraretur, vi eam ante nuptias abductam vitiabat. Atque eo tum tempore miniſtros juſſerat adducere ſibi Aspalidem, Argaei non ignobilis viri filiam. Quae rei fama divulgata, ante adventum eorum, quibus abducendi ſui negotium erat datum, ſe ipſam ſuſpendit. Facto adhuc latente, frater puellae Aſtygites jurat, priusquam ſororis corpus deponeret, ſe in tyrannum vindicaturum.

ſeas, cujus prodas nomen. *Nomine non utar, ne commendere querela* de amico perfido dixit *Ovid.* L. IV. ex *Pont. El.* III. vſ. 3. De tyranno, quo de *Antoninus*, alio idem fere habet *Pauſan. Achaïc.* ſub finem: Οὐ δὲ ἀρχὴν ἐθέλουσιν ὀνομάζειν (Πρόμαχον), ὅτι κατέλυσε πολιτείαν (ἐμοὶ δοκεῖν) τὴν ἐν Πελλήνῃ.

Τοὺς ἀπάξοντας] Obſerva locutionem ellipticam, quae pari modo apud *Lucian.* in *Fug.* p. 804. occurrit: Τὴν γυναῖκα ᾤχετο ἀπάγων, quod plenius in *Catapl.* p. 451. Υἱέων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων. Vid. *L. Bos* de *Ell. Gr.* V. Ὕβρις, & *Jenſ.* in *Lect. Lucian.* p. 49. ſeqq. ubi ἀπάγειν in perductionibus ad ſtuprum eſſe uſitatum, multis comprobat. Paullo ante: Ἀπῆγεν αὐτὴν καὶ ἐμίγνυτο πρὸ γάμου κατὰ βίαν.

Καθαιρήσει τὸ τῆς ἀδελφῆς σῶμα] *Xyl.*

τὴν στολὴν τῆς Ἀσπαλίδος, καὶ κρύψας παρὰ τὴν εὐώνυμον πλευρὰν τὸ ξίφος, ἔλαθε πρὸς τὴν ὄψιν ἀντίπαις ὤν· παρελθὼν δὲ εἰς τὰ οἰκία, γυμνὸν ὄντα καὶ ἀφύλακτον τὸν τύραννον κτείνει· οἱ δὲ Μελιτεῖς τὸν μὲν Ἀστυγίτην ἐστεφάνουν, καὶ μετὰ Παιάνων προέπεμπον· τὸ δὲ σῶμα τοῦ τυράννου κατεπόντωσαν, εἰς ποταμὸν ἐμβαλόντες, ὃν ἔτι νῦν ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου Τάρταρον καλοῦσι· τὸ δὲ σῶμα τὸ τῆς Ἀσπαλίδος ἐξερευνῶντες πάντα τρόπον, ὅπως κηδεύσωσιν ἐπισήμως, οὐκ ἠδυνήθησαν εὑρεῖν· ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἠφανίσθη κατὰ θεόν· ἀντὶ δὲ τοῦ σώματος ἐφάνη ξόανον παρὰ τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἑστηκός· ὀνομάζεται δὲ παρὰ τοῖς ἐγχωρίοις τοῦτο τὸ ξόανον Ἀσπαλὶς Ἀμειλήτη Ἑκαέργη, ᾧ καθ' ἕκαστον ἔτος αἱ παρθένοι χίμαρον ἄθορον ἐκρήμνων, ὅτι καὶ ἡ Ἀσπαλὶς παρθένος οὖσα ἑαυτὴν ἀπηγχόνισεν.

Xyl. priusquam ſororis corpus deponeret. Bene ſane. *Lucas* cap. XXII. vſ. 53. καθελὼν αὐτὸ (τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ) ἐνετύλιξεν αὐτὸ σινδόνι. *Eraſm. & depoſitum involvit ſindone.* Aliud καθαίρω, aliud καθαιρέω ne quis heic, ut aliquando factum vidi, de purgatione corporis agi exiſtimet. MUNCK.

Παρελθὼν] *Ingreſſus.* Vid. ad C. XIX.

Γυμνὸν] *Nudum, inermem,* ἄοπλον. Γυμνὸν ἄτερ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος. *Hom.* Il. Φ, vſ. 50. ubi vid. *Euſtath.* & ſic *Euripid. Heraclid.* vſ. 724. Plenius *Aelian. V. H.* L. III. c. 37. Γυμνὸς τῶν ὅπλων. Et hoc frequens. Vid. *Weſſeling.* ad *Herod.* L. II. cap. 141. *Vires nudas* dixit *Stat. Theb.* L. VI. vſ. 18. quibus reſpondent *pugnae inermes,* ut habet vſ. 249. *Liv.* L. III. c. 19. *Arma vobis ademit, nudosque ſervis veſtris objecit.* L. XXVIII. c. 3. *Dextras nudas oſtentantes, ut gladios abjeciſſe adpareret.* Et L. XXXVI. c. 5. *Nudos atque inermes* jungit. Vid. *Drakenb.* ad L. V. c. 45.

Ἀσπαλὶς Ἀμειλήτη Ἑκαέργη] A-

turum. Illico veſtem Aſpalidis induit, gladioque ad ſiniſtrum latus abdito, quod adoleſcens etiamnum eſſet, nemine ſexum e vultu agnoſcente, in domum tyranni pervenit, eumque nudum incuſtoditumque interficit. Melitenſes Aſtygitem corona decorant, Paeanasque accinendo deducunt. Cadaver tyranni in flumen demergunt, quod ab eo usque tempore hodieque Tartarum vocant. Corpus autem Aſpalidis ad honeſtam ſepulturam ſummo ſtudio requirentes, nuſpiam invenire potuerunt, quod id Deus de medio ſuſtuliſſet. Loco autem corporis ſtatua juxta Dianae ſtans apparuit: idque ſimulacrum incolae Aſpalidem vocant Ameiletam, & Hecaergam: & quotannis virgines hoedum intactum in ejus honorem, praecipitem dabant, quod & Aſpalis virgo ſeipſam ſuſpendiſſet.

Aspalidem vocant Ameiletam & Hecaergam, ut dedit interpres, non probo. Lego Ἑκαέργῃ, ac verto: *Aspalidem vocant Amiletam Dianam.*

Ἐκρήμνων] *Xyl. praecipitem dabant.* verte: *ſuſpendebant.* Κρημνάω enim & κρήμνημι praeter vulgatam, quam *Euſtathius* annotavit, ſignificationem τοῦ κρημνίζειν, interdum idem, quod κρεμάω, deſignant. Vide *Lex. Pind. Port.* p. 508. Sed Poëtica haec cum ſint, me non nolente, ut in nupero Commentario factum, corriges, ἐκρέμων. Sed minori mutatione legere poſſis, ἐκρέμνων. *Gloſſ. Suſpendit*, κρεμνᾷ. *Gloſſ. Cyrill.* Κρεμνῶ, *ſuſpendo.* Niſi & *Gloſſae* ipſae heic contaminatae ſunt. MUNCK. Ἐκρέμων ſine ulla dubitatione corrigit *Berkelius*, quia verbi κρημνάω uſum apud Veteres non invenerat, quod & *Munckero* videtur obtigiſſe. Vetuſtiora tamen e veteribus, inprimis Poëtis, quos deſcripſit, *Antoninum* ſervaſſe, ſaepius deprehendiſſe mihi viſus ſum. Certe κρημνάω extitiſſe docet κρήμνημι inde deductum. *Etymol. M.* Ἀπὸ τοῦ κρημνῶ, γίνεται κρήμνημι. Κρήμνη σεαυτὴν ἐκ

μέσης ἀντηρίδος. Qui ipſe locus *Munckeri* pro *praecipitem dabant*, quod *Xylander* dederat, *ſuſpendebant* reponentis emendatio-

---

ΜΟΥΝΙΧΟΣ. ιδ'.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιουμένων β'.

Μούνιχος ὁ Δρύαντος ἐβασίλευσε Μολοσσῶν, καὶ ἐγένετο μάντις ἀγαθὸς, καὶ ἀνὴρ δίκαιος· ἔσχεν δὲ παῖδας ἐκ Ληλάντης Ἄλκανδρον, ἀμείνονα μάντιν ἑαυτοῦ, καὶ Μεγαλήτορα, καὶ Φίλαιον, καὶ θυγατέρα Ὑπερίππην· τούτους γενομένους πάντας ἀγαθοὺς καὶ δικαίους ἐφίλησαν οἱ θεοί. Ἐπεὶ δὲ αὐτοὺς ἐπὶ τῶν ἀγρῶν νυκτὸς ἐπελθόντες λῃσταὶ συνελάμβανον, οἱ δὲ ἐκ τῶν πύργων ἔβαλλον, (οὐ γὰρ ἦσαν αὐτοῖς ἰσόμαχοι) πῦρ ἐνέβαλλον οἱ κλῶπες εἰς τὰ οἰκία. Ζεὺς

Μούνιχος ὁ Δρύαντος] Ut diſtinguatur ab aliis; uti enim plures *Dryantes*, vid. *Micyll.* & *Burm.* ad *Ovid.* L. XII. *Metam.* vſ. 290. & *Staver.* ad *Hygin.* 173. ſic plures *Munichi*, ſeu *Munychi*, ita enim alii, monente hic *Berkelio*, fuere. Vid. *Meurſ.* Lib. I. *Lect. Att.* c. 14. & de *Regno Ath.* L. III. c. 8. ubi *Munychus Pantaclis*, & *Munychus Demophontis* f. ille apud *Stephanum*, *Harpocrationem*, *Etym. M. Auctorem* & *Suidam*, hic apud *Plutarchum*, occurrit.

Ἐκ τῶν πύργων] *E turribus.* Has in praediis, ſive ornatus ac voluptatis, ſeu munimenti cauſſa, vel in domibus urbium in altum eductas ſtrui ſolere, multis comprobat *Palmer. Ant. Gr.* L. I. c. 27. Vid. *Schol. Ariſtoph. Plut.* vſ. 180. *Duker.* ad *Liv.* Lib. XXXIII. c. 48. Et hinc forſan de ipſis domibus & aedificiis altis uſurparunt. Conſ.

Cl.

dationem confirmat. Idem pluribus urguet *J. Alberti*, ὁ μακαρίτης, ad *Act. Apoſt.* Cap. I. c. 18.

XIV. MUNICHUS.

Refert Nicander libro II. *Alteratorum.*

Moloſſorum rex fuit Munichus Dryantis F. vates egregius, idemque vir juſtus. Is e Lelanta filios habuit, Alcandrum, qui vaticinio patri praeſtabat: Megaletorem, Philaeum, filiamque Hyperippam. Eos omnes ob probitatem dii dilexerunt. Quadam nocte eos latrones ſubito in agris circumvenerunt. Cumque pugnae impares de turribus ſe defenderent, ignemque latrones domibus injicerent: Jupiter habita eorum pietatis ratione,

Cl. *Erneſt* ad *Callim. Hym.* in *Dian.* vſ. 33. ubi per πύργον, aut arcem, aut ipſam urbem intelligit. Sic pauperum *tabernas* regum *turribus* opponit *Horat.* L. I. Od. IV. 13. L. IV. Od. VI. 7.

Dardanas turres *quateret tremenda*
Cuſpide pugnax.

Pro ipſis urbibus poſuiſſe videtur *Lycophr. Alex.* vſ. 1253.

Κτίσει δὲ χώραν ἐν τόποις Βορειγόνων,
Ὑπὲρ Λατίνους Δαυνίους τ' ᾠκημένην,
Πύργους τριάκοντ'. cet.

Schol. ἤ τριάκοντα πόλεις ἔκτισεν.

Εἰς τὰ οἰκία] Interpres: *domibus.* malim, *aedibus.* MUNCK.

 Τελέυ-

Ζεὺς δ᾽ οὐ περιεῖδεν αὐτοὺς ὁσιότητος ἕνεκα, τελευτήσαντας οἰκτίστῳ θανάτῳ· μετέβαλε δὲ πάντας εἰς ὄρνιθας. καὶ Ὑπερίππη μὲν, ἐπεὶ φυγοῦσα τὸ πῦρ εἰς ὕδωρ κατέδυ, γέγονεν αἴθυια· οἱ δὲ ἄλλοι ἐκ τοῦ πυρὸς ἀνέπτησαν, Μούνιχος μὲν τριόρχης γενόμενος, Ἄλκανδρος δὲ ὀρχίλος· Μεγαλήτωρ δὲ καὶ Φιλαῖος, ὅτι τὸ πῦρ φεύγοντες διὰ τοῦ τοίχου παρὰ τὴν γῆν ἔδυσαν, ἐγένοντο μικροὶ δύο ὄρνιθες. καί ἐστιν ὁ μὲν αὐτῶν ἰχνεύμων· Φιλαῖος δ᾽ ὀνομάζεται κύων· ἡ δὲ μήτηρ αὐτῶν ἐγένετο κνιπολόγος πιπώ· πρὸς ταύτην ἀετῷ πόλεμός ἐστι καὶ ἐρωδιῷ· κατάγνυσι γὰρ αὐτῶν τὰ ᾠὰ, κόπτουσα τὴν δρῦν διὰ τοὺς

Τελευτήσαντας] Conſtanter ita legunt, quiqui *Antoninum* ediderunt, ubi tamen ab auctoris mente tam alienum eſt, ut vel tyronibus nonnullis animadverſum ſit, τελευτήσοντας reponendum eſſe.

Αἴθυια] In animalium nominibus vertendis ſaepe hallucinari interpretes exiſtimo, eo quod non niſi conjectura adſequi poſſunt, quaenam Veteres deſcripſerint. Ubique vides ea de re controverſias Commentatorum in *Antoninum*. *Fulicam* in contextu dedit *Xylander*, *mergum* ad Exemplaris oram. Forte hoc melius: ita enim αἴθυιαν vocare *Ariſtoteles* videtur *H. An.* Lib. VIII. c. 3. *Fulicam* vero κέπφον. *Suid.* V. Αἴθυια... ἡ θαλαττία ὄρνις, ſic mox: Αἴθυια δὲ ἐγένετο πρὸς λίμνας τε καὶ θαλάσσῃ. Vid. *Theon.* ad *Arat.* Phaen. p. 35.

Ὀρχίλος] Ejus mentionem facit *Ariſtotel. Hiſt. Anim.* L. IX. cap. 1. καὶ γλαῦξ καὶ ὄρχιλος πολέμια. Scribe potius ὀρχίλος, ut heic legitur, & in *Avibus Ariſtoph.* p. 545. & 568. Edit. *Calder.* Annotat *Schol.* ἀξιοῦσι τινὲς τὴν μέσην ὀξύνειν. Ὀρχίλον & τροχίλον eandem eſſe avem, eam videlicet, quae alio nomine πρέσβυς & βασιλεὺς appelletur, exiſtimat *Gesnerus.* Movet in primis eum, quod *Ariſtophanes* dicat: βασιλεὺς ἐς ὀρχίλος ὄρνις. Verum τροχίλον non eſſe illam aviculam, quam regulum vulgo appellamus, in *Exercitation.* in *Graecos Script.* probat mihi *Palmerius* p. 750. In-

ne, miſerrima morte perire non eſt paſſus, ſed in aves transmutavit. Et Hyperippa quidem, quoniam ignem fugiens, aquam ſubiit, facta eſt fulica. Caeteri ex igne evolarunt. Munichus buteo, Alcander orchilus factus. Megaletor & Philaeus, quod ignem fugientes per parietem ad terram ſe dimiſiſſent, in exiguas aviculas abierunt: hic in eam quae canis dicitur, ille in ichneumonem: mater in piponem, quae culices muliones legit. Cum hac bellum eſt aquilae & erodio, quorum

Inveteraverat tamen jam *Plinii* aetate iſta opinio. L. VIII. *Hiſt. Nat.* c. 74. *Cornices & noctua, aquilae & trochilus (ſi credimus) quoniam rex avium appellatur.* MUNCK.

Κνιπολόγος] *Culicilega.* Nomen avis eſt apud *Ariſtotelem* Lib. VIII. c. 3. quod in κνιπολόχον mutatum eunt viri docti. Interpres: *quae culices muliones legit.* Sequitur *Gazam*, qui κνῖπας apud *Ariſtotelem culices muliones* interpretatur, ſed κώνωπας *culices* ſimpliciter. *Muliones* diem non amplius unum vivere perhibet *Plinius* Lib. XXX. c. 16. MUNCK.

Πιπώ] Πίπος appellatur ab *Ariſtotele* L. IX. c. 1. Πίπῳ δὲ καὶ ἐρωδιῷ πόλεμος. *Heſych.* Πιπῶ, ὄρνεον πολεμικὸν, ὡς τινες, ἐρωδιός. Adſentior illis, qui emendant: Πιπὼ, ὄρνεον πολέμιον, ὡς τινες, ἐρωδιῦ. Eadem ergo πιπὼ & πίπος. Jam non amplius miror *Hadrianum Junium* in *Nomenclatore* ſuo ſcribere piponem ardeam eſſe ſtellarem. Seduxit illum, niſi prorſus coecutio, *Heſychii* ille locus. Ut vara ſequitur vibiam, ita ex hoc ejus errore alter ortus, *taurum* a *Plinio* appellari. Locus *Plinii*, quem tangit, habetur Lib. X. c. 42. *Eſt quae boum mugitus imitetur, in Arelatenſi agro taurus appellata.* *Tzetz. in Lycophr.* Edit. *Steph.* p. 83. Πιπὼ ὄρνεόν ἐστι θαλάσσιον εὐπρεπὲς καὶ εὐειδές. At talis non eſt *ardea ſtellaris.* Confer *Breulium* in *Iſid.* p. 842. MUNCK.

Ἐρωδιῷ] *Xyl. Erodio.* Ἐρωδιὸς

τοὺς κνῖπας· καί εἰσιν οἱ μὲν ἄλλοι σύννομοι ἐν ὕλῃ καὶ παρὰ κευθμῶνας· αἴθυια δὲ ἐγένετο περὶ λίμνας τε καὶ θαλάσσῃ.

…διὸς eſt *ardea Virgilio Georg.* I. vſ. 364. ut jam olim aliis obſervatum. MUNCK.

Σύνομοι] Vitioſa typothetarum, quamquam *Xylandri*, *Berkelii* & *Munckeri* Editt. inhaerens, lectio vitioſiorem in *Galeana* peperit: σύνορμοι. Σύννομοι, quod dedit C. Vl. i. e. *compares*, monente *Valckenario*.

Λίμναις] Ita repoſui pro λίμνας.

ΜΕΡΟΠΙΣ. ιέ.

Ἱστορεῖ Βοῖος Ὀρνιθογονίας β΄.

Εὐμήλου τοῦ Μέροπος ἐγένοντο παῖδες ὑπερήφανοι καὶ ὑβρισταὶ, Βύσσα καὶ Μεροπὶς καὶ Ἄγρων· καὶ ᾤκουν Κῶν τὴν Μεροπίδα νῆσον. ἡ δὲ γῆ πλεῖστον αὐ-

Εὐμήλου τοῦ Μέροπος] De variis *Eumelis* vid. quos ad *Lactant.* pag. 838. *Staver.* laudat: *Heinſ.* & *Burm.* ad *Ovid.* VII. *Metam.* vſ. 390. & mox ad C. XVIII.

Ὑπερήφανοι καὶ ὑβρισταί] Pro ὑβριστικοί. Solent nonnumquam ſubſtantiva adjective ſumere. Sic *Eurip. Supplic.* 728. ὑβριστὴς λαός. & *Lycophr. Alex.* vſ. 816. ἐργάτης μύκλος.

Κῶν τὴν Μεροπίδα νῆσον] Quod heic reponitur in nupero commentario, τὴν Μεροπίδων νῆσον, id approbare non poſſum. Si quid mutare vellem, ſcriberem, τὴν Μερόπων νῆσον. Nam Coi inſulares dicti olim Μέροπες. Vide praeter alios *Schol. Pind.* ad *Nem. Od.* IV. *Pauſan. Eliac.* p. 370. ἐκ Κῶ τῆς Μεροπίδος. Puta

rum ova confringit, dum quercum caedit propter culices. Vivuntque una reliqui in ſylvis & latebris, fulica ad lacus & mare obverſante.

μνας, poſtulante id Syntaxi. Et monitum quoque in Leidenſi editione. MUNCK. Iſtam mutationem temerariam judicat Cl. *Abreſchius* ad *Aeſchyl.* L. I. c. 21. cujuscumque generis diverſa tuto ubique copulari demonſtrans, quoties vox regens plures admittit conſtructiones. Exempla, quae me induxerunt, ut *Xylandrianam* lectionem revocaverim, apud Ipſum vide.

XV. MEROPIS.

Refert Boeus de Avium ortu libro I.

Liberos habuit Eumelus Meropis F. ſuperbos & injurioſos. Byſſa, Meropis, & Agron ii erant: habitabantque Con inſulam Meropidem. Iis terra plu-

ta declarationis gratia addi τὴν Μεροπίδα νῆσον. Similia ſunt iſta C. 35. ἐν Ἀστερίᾳ τῇ νήσῳ. C. 38. Σαλαμῖνα τὴν νῆσον. Adde illud *Callim. Hymn.* in *Del.* vſ. 160. Ὠγυγίην δ' ἤπειτα Κόων Μεροπηΐδα νῆσον Ἵκετο. *Schol. Hom.* ad *Il.* Ξ. vſ. 255. Κατασυρθείς τε εἰς Κῶν τὴν Μεροπίδα, ἐκωλύθη ἐπιβῆσαι τῆς νήσου. *Euſtath.* in *Hom. Iliad.* pag. 73. Ed. *Baſ.* Εὕρην) δὲ καὶ οἱ Κῶοι, τουτέστιν οἱ τῆς Κῶ τῆς νήσου ἔποικοι, Μέροπες ἰδίως καλούμενοι, ὀνόματι ἐθνικῷ, καὶ ἡ νῆσος αὐτῶν Κῶς Μεροπηΐς. Apud *Anonymum* modo laud. invenio etiam ad *Il.* A. vſ. 590. Προσέχε τῇ Κῷ τῆς Μεροπίδος. Poſſet ergo refingi, Κῶν τὴν Μεροπίδα νῆσον. Sed non placet. MUNCK. Vulgatam lectionem, quam ſollicitari non debere etiam cenſet *Galeus*, in altera Ed. probavit quoque *Berkelius*.

αὐτοῖς ἐξέφερε καρπὸν, ὅτι μόνην θεῶν ἐτίμων, καὶ ἐπιμελῶς αὐτὴν εἰργάζοντο· οὗτοι ἀνθρώπων οὐδενὶ συνῆλθον, οὔτε εἰς ἄστυ κατιόντες, οὔτε πρὸς εἰλαπίνας καὶ θεῶν ἑορτάς. Ἀλλ' εἰ μὲν Ἀθηνᾷ τις ἱερὰ ποιῶν ἐκάλεσεν τὰς κόρας, ἀπέλεγεν ὁ ἀδελφὸς τὴν κλῆσιν· οὐ γὰρ ἀγαπᾷν ἔφη γλαυκὴν θεὸν, ὅτι ταῖς αὐταῖς χώραις κόραις ὀφθαλμὸς ἐνῆν μέλας· ἐχθαίρειν δὲ παράπαν γλαῦκα τὴν ὄρνιν.

εἰ

Μόνην Θεῶν] Ego heic nihil deeſſe puto. Solam Deorum, quorum in numero & terram ponebant ſtulti pagani; terram venerabantur. Conſule *Dempſt.* ad *Roſ. Antiq.* Lib. II. cap. 12. Sed adde ejus obſervationibus certamen terrae Athenis inſtitutum, ut memorat *Pind. Schol.* ad *Pyth.* od. IX. Deinde quid eſſet Δήμητρα ἐργάζεσθαι? Sequitur enim, ἐπιμελῶς αὐτὴν ἠργάζοντο. Sed Technici ſcribi jubent εἰργάζοντο, ut repoſui. Infra cap. 28. ἀλάπυρον ἐργάζεται μύδρον. Ceres ipſa terram colit apud *Tibull. Paneg. Meſſal.*

Non illic colit arva Deus, Bacchusve, Ceresve.

Quamvis licet verum ſit, quod *Euripidis Scholiaſtes* ſcribit pag. 327. Edit. *Steph.* ἡ δὲ Δημήτηρ καὶ γῆ καλεῖται, tamen Δήμητρα ἐργάζεσθαι, quod ſciam, dixit nemo. Γῆ ἐργαζομένη, non Δημήτηρ, *terra culta* eſt *Theophraſto.* Ut enim *operari terram* Latini, ita γῆν ἐργάζεσθαι, οἱ ὁ apud *Moſen. Schol. Heſiod.* p. 309. Ed. *Heinſ. Macar. Homil.* 28. nec diſſimiliter, ἐργάζεσθαι θάλασσαν. *Artemid.* L. II. 42. Sed an etiam Δήμητρα ἐργάζεσθαι, Graeci dixere? Hoc mihi negatum affirmare non dubitat Vir Cl. (*Berkelius.*) Sed attende, quomodo hoc probet. *Strabo*, inquit, L. VII. in *Excerptis*, ὅτι τὸ παλαιὸν οἱ μάντεις καὶ μουσικὴν εἰργάζοντο. MUNCK. Neque hanc lectionem ſollicitandam eſſe ait *Galeus;* eſt enim Attica locutio, Latinis quoque uſurpata, *Terentio* & *Catullo.*

Ἀπέλεγεν . . . τὴν κλῆσιν] Cap. 33. πόλεμον ἀπολέγεται. cap. 41. ἀπολέγεται χρυσόν. MUNCK.

Ὅτι ταῖς αὐταῖς χώραις κόραις ὀφθαλμὸς ἐνῆν μέλας] Locus palam corruptus eſt. Medicinam illi quaerat, qui poteſt. In me eſſe ſi quid opis putes, ſanatum eum arbitrer, ſi deleto χώραις,

&

plurimos edebat fructus: quia hanc ſolam deorum venerabantur, ſolumque diligenter colebant. His nulli erant cum hominibus congreſſus, neque vel in urbem intrabant, vel ſolennes epulas & feſtos Diis dies obibant. Nam ſive puellae ad rem Minervae ſacram faciendam invitarentur, frater recuſabat, gratas caeſiae deae ſorores ſuas nigris praeditas oculis negans, ſibique inviſam omnino eſſe ulu-

& tranſpoſitis nonnullis, ita legas: οὐ γὰρ ἀγαπᾶν ἔφη γλαυκὴν θεὸν τὰς κόρας, ὅτι αὐταῖς ὀφθαλμὸς ἐνῆν μέλας. Sed judicet attentus lector. MUNCK. Locus auribus ingratus variis tentatur modis. *Munckero* adſentitur *Ruhnkenius*, cui vox χώραις manifeſte varians videtur alterius κόραις. *Berkel.* legit: Οὐ γὰρ ἀγαπᾶν ἔφη γλαυκὴν θεὸν, ὅτι ταῖς αὐτῆς χώρας κόραις cet. *Galeus* mavult, ὅτι αὐτοῦ χώρας κόραις cet. *Xylander* & *Munckerus*, *Antonini* mentem parum adſecuti ita cepere, ac ſi *Agron* eo recuſaſſet invitationem, quod ſorores, quia nigris praeditae oculis, caeſiae Deae eſſent ingratae. Contra, quemadmodum ἐχθαίρειν Ἀθηνᾶν, ἔφη γλαῦκα τὴν ὄρνιν, μισεῖν νυκτίφοιτον θεὸν, οὐ τιμᾶν κλέπτην θεὸν, ita οὐκ ἀγαπᾶν γλαυκὴν θεόν. Ubique odii hujus rationem reddit: Ἀθηνᾶς ὄρνιν, quia γλαῦκα: Ἄρτεμιν, quod νυκτίφοιτον: Ἑρμῆν, quia κλέπτην. Sic γλαυκὴν θεὸν, ὅτι cet. *Minervam* propter caeſios oculos contemnebat; hos enim, ſi non vitioſos, vitioſis tamen proximos cenſeri ſolere docet *Heinſii* nota, quam pereleganteм omnino legi vult *Hemſterh.* ad *Dial. D.* p. 69. ad *Ovid.* A. A. II. vſ. 659. unde forſan ingenioſa *Iſ. Touſſainctii* conjectura: ὅτι αὐτῆς (Ἀθηνᾶς) κόραις οὐκ ἐνῆν μέλαν. Durior tamen medica haec manus, quamquam αὐτῆς χώρας vel αὐτοῦ χώρας retinentium ſententiae accedere non poſſum, nam aliarum ſuae regionis puellarum tantum aberat, ut rationem haberet *Agron*, ut ipſe ejusque ſorores omnem hominum conſuetudinem faſtidirent: οὗτοι ἀνθρώπων οὐδενὶ συνῆλθον, οὔτε εἰς ἄστυ κατιόντες, οὔτε cet. Ut mihi videatur ſorores ſuas, nigris praeditas oculis caeſiae Deae praepoſuiſſe, adeoque legendum: οὐ γὰρ ἀγαπᾶν ἔφη γλαυκὴν θεον, ὅτι ταῖς αὐταῖς (nam praecedit, ἐκάλισεν τὰς κόρας) κόραις ὀφθαλμὸς ἐνῆν μέλας.

εἰ δὲ καλοῖεν παρὰ τὴν Ἄρτεμιν, νυκτίφοιτον ἔλεγε μισεῖν θεόν· εἰ δὲ πρὸς Ἑρμοῦ σπονδὰς, κλέπτην ἔλεγεν οὐ τιμᾶν θεόν· καὶ οἱ μὲν πλειστάκις ἐκερτόμουν. Ἑρμῆς δὲ καὶ Ἀθηνᾶ καὶ Ἄρτεμις χολούμενοι νυκτὸς ἐπέστησαν αὐτῶν τοῖς οἴκοις· Ἀθηνᾶ μὲν καὶ Ἄρτεμις ἐοικυῖαι κόραις· Ἑρμῆς δὲ ποιμένος ἔχων στολὴν, καὶ τὸν Εὔμηλον καὶ τὸν Ἄγρωνα προσαγορεύσας παρεκάλει συντυχεῖν εἰς δαῖτα· διδόναι γὰρ ἱερὰ μετὰ τῶν ἄλλων ποιμένων Ἑρμῇ. Βύσσαν δὲ καὶ Μεροπίδα πρὸς τὰς ὁμήλικας ἔπειθεν ἐκπέμπειν εἰς τὸ τῆς Ἀθήνας καὶ Ἀρτέμιδος ἄλσος· καὶ ταῦτα μὲν εἶπεν Ἑρμῆς. Μεροπὶς δ᾽ ὡς ἤκουσεν, ἐξύβρισε πρὸς τὸ ὄνομα τῆς Ἀθηνᾶς· ἡ δὲ αὐτὴν ἐποίησεν ὀρνίθιον γλαῦκα· Βύσσα δὲ τῷ αὐτῷ ὀνόματι λέγεται, καὶ ἔστι Λευκοθέας ὄρνις. Ἄγρων δ᾽ ὡς ἐπύθετο,

Καλῷεν] Lego καλοῖεν h. e. καλείησαν. Eſt ἀόριστος δεύτερος Optat. Paſſ. ut loquuntur Technici. Nec peccaveris, opinor, ſi ſcripſeris, καλοῖεν. MUNCK. Καλῶν) vel ſimile quid conjicit *Berkelius*. Καλῷεν, *ſi vocarent*, vel καλῴη, *ſi quis vocaret*, *Galeus*. Rectius igitur, quod Cl. *Ruhnkenius* monuit, εἰ δὲ καλοῖ ἄν· nam τὶς e praecedenti ſubintelligendum.

Κλέπτην. . . θεόν] *Furatrinum deum* appellat *Fulgent. Myth.* Lib. I. Confer *Hyg.* cap. 201. *Lucian. Dialog. Apollin. & Vulcan. Horat.* Lib. I. od. 10. MUNCK. Adde *Ciof.* ad *Ovid. Metam.* XI. vſ. 314.

Τοῖς οἴκοις] De more dederit τοῖς οἰκίοις vel οἰκείοις.

Λευκοθέας ὄρνις.] *Schol. Pind.* ad *Olymp.* od. 2. φασὶ δὲ καὶ τὴν Ἰνὼ Κάδμου θυγατέρα μετὰ θυγατέρων τοῦ Νηρέως ἐν τῇ θαλάσσῃ διὰ παντὸς χρόνου διάγειν καὶ τετάχθαι. αὕτη δὲ Λευκοθέα, Νηρηῒς γενομένη. οὕτω γὰρ, ἤγουν Λευκοθέα λέγεται. De eadem & *Melicerta Ovid.* Lib. IV. *Metam.* vſ. 542.

Leucotheeque deum cum matre
Palaemona dixit.

Ita

ululam avem ajens: ſive ad Dianae ſacrificium vocarentur, deam ſe odiſſe dicebat noctambulam: ſive ad Mercurii libationes, furem deum a ſe non honorari dicebat. Cum nullum maledicendi finem facerent, irati Mercurius, Minerva, & Diana, ad eorum aedes pervenerunt, hae virginum forma, ille paſtoris habitum ferens, Eumelum & Agronem compellans ad convivium invitabat, quod ipſe cum caeteris paſtoribus Mercurio rem ſacram feciſſet: ſimulque hortabatur, ut Byſſam & Meropidem in lucum Minervae & Dianae ad aequales mitterent. Cum his auditis Meropis nomen Minervae afficeret contumelia, in aviculam ululam ab ea mutatur. Byſſa nomen ſuum retinuit, facta Leucotheae avis. Agron audita re, veru arrepto ac-

Ita recte nobiliſſimi *Heinſii* editio exhibet. Perperam ante erat *Leucothoe.* Alia eſt *Leucothoe* a Sole adamata vſ. 208. Cur tamen non *Leucothea* potius, ut eſt apud *Ciceronem* Lib. III. *Nat. Deor.* quam *Leucothee?* Λευκοθέαν etiam, non Λευκοθέην divam iſtam *Aelian.* ποικ. ἱς. Lib. I. cap. 20. & *Ariſtot. Oecon.* II. appellant. Sed *Ovidius* ſecutus eſt Poëtas *Ioniciſſantes.* *Hom. Odyſſ.* E. vſ. 333. Ἰνὼ Λευκοθέη. *Matrem Matutam* appellari a Romanis tradit *Hyginus* cap. 125. & 225. Sed male utrobique ſcriptum *Leucothoe.* & cap. 243. *Melicerto* pro *Melicerta* vel *Melicerte.* Sunt enim Graeca illa in ης primae ſimplicium ſaepe cum primae, tum tertiae inflexionis apud Latinos. Sic *Iobates* ad formam tertiae flectitur eodem capite apud *Hyginum: Sthenoboea Iobatis filia.* Quod non animadverſum, niſi injuriam ipſi operae fecerunt, in errorem induxit pinacographum in *Hygini* Indice notantem: *Iobas pater Sthenoboeae.* Poſſit tamen videri in *Hygino Iobati* eſſe reſtituendum. Nam *Iobaten* illum etiam Ἰόβατον comperio appellatum. *Pind. Schol.* ad *Olymp.* od. XIII. ὄνομα δὲ Λυκίων βασι-

θετο, ἁρπάσας ὀβελὸν ἐξέδραμεν· Ἑρμῆς δ' αὐτὸν ἐποίησε χαραδριόν· Εὔμηλος δὲ τὸν Ἑρμῆν ἐνείκεσεν, ὅτι μετεμόρφωσεν αὐτοῦ τὸν υἱόν· ὁ δὲ κἀκεῖνον ἐποίησε νυκτικόρακα κακάγγελον.

βασιλεῖ Ἰόβατος. MUNCK.

Χαραδριόν] Interpres: *Charadriam.* Quare non potius *Charadrium?* Qualis, & unde dicta ſit haec avis, docet nos *Ariſtot.* ἐν τοῖς περὶ ζώων Lib. IX. cap. 11. Τὰς δὲ οἰκήσεις οἱ μὲν περὶ τὰς χαράδρας, οἱ δὲ χηραμοὺς ποιοῦνται καὶ πέτρας, οἷον ὁ καλούμενος χαραδριός. Ἔστι δὲ ὁ χαραδριὸς καὶ τὴν χρόαν καὶ τὴν φωνὴν φαῦλος. *Gaza hiaticulam* dici poſſe autumat. At cap. 3. Lib. VIII. *Rupicem* vertit. Fit ejus mentio quoque cum apud *Heſych.* tum *Deuter.* cap. 14. vſ. 12. Confer *Leonem Allatium* ad *Euſtath. Hexaëm.* pag. 187. MUNCK.

Νυκτικόρακα] *Gaza Hiſt. Anim.* Lib. VIII. cap. 3. *Cicumam* vertit. Vide quae ad vocem

ΟΙΝΟΗ. ις'.

Ἱστορεῖ Βοῖος Ὀρνιθογονίας β'.

Παρὰ τοῖς λεγομένοις ἀνδράσι Πυγμαίοις ἐγένετο παῖς ὄνομα Οἰνόη, τὸ μὲν εἶδος οὐ μεμπτή, ἄχαρις δὲ τὸ ἦθος καὶ ὑπερήφανος· ταύτῃ φροντὶς οὐδεμία ἐγίνετο τῆς Ἀρτέμιδος οὐδὲ Ἥρας· γαμηθεῖσα

Πυγμαίοις] De illo Pygmaeorum populo conſ. *Leonem Allatium* ad *Euſt. Hexaëm.* pag. 128. MUNCK. Multus hac in re eſt *Berkelius*, quem vide, & *Micyll.* ad *Ovid.* inprimis *Burm.*

accurrit: eum Mercurius transformat in charadriam (ſive is Latinis eſt rupex.) Eumelum quoque ob mutatum filium ſibi convicium facientem, in corvum nocturnum ſeu cicumam convertit, avem malorum nunciam.

cem στρίγλος in *Heſych.* notata ſunt a doctis. *Euſtath. Hexaëm.* ὁ δὲ νυκτικόραξ φίλον ἐςὶ τῆς νυκτὸς, ἢ τῆς ἡμέρας. Νυκτὸς κόραξ eſt *Apollin. Pſ.* CI. κόραξ νυκτερινὸς *Luciano.* *Bubonem* ab *Apulejo* & aliis quibusdam verti obſervat ad *Apul. Mileſ.* III. *Beroaldus. Gloſſ.* *Bubo*, νυκτοκόραξ. A quibusdam ὦτον hoc vocabulo appellari *Ariſtot.* Lib. VIII. cap. 12. MUNCK.

Κακάγγελος] Talis ςὺξ cap. 21. πολέμου καὶ ςάσεως ἀνθρώποις ἄγγελος. Et *bubo* apud *Ovidium* *Met.* vſ. 550.

Ignavus bubo dirum mortalibus omen.

Hinc *funereus* audit Lib. X. vſ. 453. Vide proverb. apud *Suidam*, Βύας ἄφθη. MUNCK.

XVI. OENOE.

Ex Boei, de Avium ortu, libro ſecundo.

Apud Pygmaeos puella fuit Oenoë, forma non contemnenda, caeterum moribus invenuſtis & ſuperbis: & quae nihil neque Dianam neque Junonem curaret. Nupta Nicodamanti, mediocri & probo

Burm. ad Lib. VI. *Metam.* vſ. 90. Qui eamdem ex eodem *Boeo* narrat fabulam *Athenaeus*, mox in ſcenam prodibit.

θεῖσα δὲ Νικοδάμαντι τῶν πολιτῶν ἑνὶ μετρίῳ καὶ ἐπιεικεῖ, ἔτεκε παῖδα Μόψον. καὶ αὐτῇ Πυγμαῖοι πάντες κατὰ φιλοφροσύνην πλεῖστα δῶρα πρὸς τὴν γένεσιν τοῦ παιδὸς ἀπήνεγκαν. Ἥρα δὲ μεμφθεῖσα τὴν Οἰνόην

Μετρίῳ καὶ ἐπιεικεῖ] *Xyl. Mediocri & probo viro.* Mallem: *Moderato & probo.* Nam *mediocres* plerunque dicuntur Latinis homines parvae fortunae. *Juſt.* Lib. II. cap. 4. *Cambyſi mediocri viro in matrimonium dedit.* Vell. II. 22. *Neque licentia in mediocres ſaevitum.* Hinc *mediocritas* pro vilitate & humilitate. Vell. II. cap. 104. *Pro captu mediocritatis meae adjutor fui.* Et cap. 111. *Habuit in hoc quoque bello mediocritas noſtra ſpecioſi miniſtri locum.* Eodem ſenſu *parvitas Valerio* venit in *Prolog. Mea parvitas eo juſtius ad favorem tuum decurret.* Minus hoc frequentatum, nec usquam a me, niſi in *Praef. Bertrami Tract.* de *Corp. Chriſti* inventum: *Noſtrae parvitatis viribus conſtat eſſe difficillimum.* Imo, quod paene me fugerat, apud *Hieronym.* quoque Lib. I. Ep. 18. *Select.* Edit. *Caniſ. Quibus ſatisfacis te contra parvitatem meam librum Romam non miſiſſe.* Et Ep. 23. *Sancti patres, qui cum noſtra ſunt parvitate, plurimum te ſalutant.* Contra *magnitudinem* ponit pro *amplitudine & dignatione.* Ep. 25. *Quamquam igitur tui me terreat magnitudo, invitat tamen humanitas.* Tertium vis? Ecce & *Fulgentius* illud vocis eo ſignificatu uſurpat Lib. I. ad *Monimum: Modulum propriae parvitatis agnoſcens, ſub uno illo domino atque magiſtro in ejus ſchola poſitus.* Nihil certius eſt, quam iſtam *parvitatem* parvi esſe pretii, & deterioris aevi certiſſimam notam, ut non inmerito ea offenderit doctorum hominum aures, non certe *Valerius*, ſed ejus *Epitomator.* Verum iſta vox cum non ſola *Valerii* Latinitatem ſuſpectam reddat, quid cauſſae eſt, cur adeo prae ceteris ab omnibus vapulet? Non debebat ſane inpune abire illud *extunc* Lib. I. c. 5. *Ex. ext.* 2. *Extunc Aeanti ut Deo immolaverunt. Exinde Plautus, Virgilius ex illo tempore* dixiſſet. *Alcimum Avitum* & *Fortunatum*, quorum hic *Zenone*, ille *Juſtino Juniore* imperante floruit, ita locutos oſtendi ad *Hyginum.* Non me fugit interim etiam a Graecis tenuis fortunae homines μετρίους dici nonnunquam. MUNCK.

Ἥρα δὲ μεμφθεῖσα τὴν Οἰνόην.. γέρανον αὐτὴν ἐποίησεν]

Hanc Juno victam certamine juſſit
Eſſe gruem.

Ovid.

probo civi, filium peperit Mopſum: ob cujus natales Pygmaei univerſi, benevolentiae ergo, pluri-mis eam donis affecerunt. Sed Juno Oenoae infenſa,

Ovid. Met. L. VI. vſ. 90. Saepius idem illud poëma ſecutus, ex quo fabulas nobis aliquot enarravit *Antoninus:* ubi ex eodem *Boeo* fabulam attigit *Athenaeus* IX. p. 393. F. vulgatur: Ἀγανακτήσασα οὖν ἡ Ἥρα εἰς ἀπρεπῆ ὄψιν τὴν ὄρνιν μετεμόρφωσε. Forte corrigi debet: τὴν Γεράνην μετεμόρφωσε. & paulo ante ſcribi: ἦν τις παρὰ τοῖς Πυγμαίοις γυνὴ διάσημος Γεράνη, . . . ἣ τοὺς ὄντως θεοὺς ταπεινῶς ἦγεν. *Euſtath.* in *Iliad.* Ψ. p. 1444. 14. Λέγεται γυναῖκα εἶναι διάσημον ἐν αὐτοῖς Γεράναν τοὔνομα, ἤ, κατὰ θεὸν τιμωμένη, ταπεινοὺς (Lege ταπεινῶς) φασὶν ἦγε τοὺς θεοὺς, καὶ μάλιστα Ἥραν· διὸ ἀγανακτήσασα ἐκείνη μετεμόρφωσε τὴν ἀλαζόνα εἰς ἀπρεπῆ ὄψιν, ἀπορνιθώσασα. Nomen Γεράναν praebet etiam *Aelianus* de *Nat. Anim.* L. XV. c. ult. indicato etiam in not. ad *Ovidium* d. l. Haec magno *Valckenario* debes. Sed, quia eidem homini diverſa ſaepe nomina tribuunt Mythographi, & alii alios ſecuti diſcrepant nonnumquam, quod hic *Aeliani* exemplo liquet, ab aliis *Geranan*, *Oenoën* ab aliis vocatam fuiſſe credens *Fonteinius* eumdem *Athenaei* locum ex *Antonino* emendat, quia uterque hanc hiſtoriam ex eodem *Boëo* hauſerunt, hoc modo: Ἀγανακτήσασα οὖν ἡ Ἥρα εἰς ἀπρεπῆ ὄψιν τὴν Οἰνόην μετεμόρφωσε. De virorum in re Critica tam acutorum conjecturis meum non interpono judicium. *Geranan* in *Athenaeo* reperiſſe ſibi viſus fuit *Farnabius*, qui idcirco ad *Ovid.* d. l. Cl. *Burmanno* reprehenditur, recte, illud nomen ita ab *Aeliano* proditum, indicante. Diceres tamen idem voluiſſe *Lactantium Argum.* ad *Ovid. Pygantem*, quod forſan ex *Geranen* corruptum eſt, certe non longius recedit a litterarum ductu, quam *Munckeri* emendatio *Pygmaeam* vel *Pygmaeam matrem*, etſi haec non firmiore tibicine niti videtur, quam quod Poëta d. l. cecinerit:

Altera Pygmaeae fatum miſerabile matris
Pars habet.

Ad haec *J. Parrhaſius* Ep. XL. *Matrona*, inquit, *Pygmaeorum* genere, nomine *Gerana*, adeo praeſtanti forma &c. quibus hiſtoriam ex eodem *Athenaeo* & *Aeliano* prolixius deſcribit, ex priore addens: *ex hac* & Nicodamantena *teſtudo terreſtris eſt*, quod typothetae culpa poſitum,

Οἰνόην, ὅτι αὐτὴν οὐκ ἐτίμα, γέρανον αὐτὴν ἐποίησεν, καὶ τὸν αὐχένα μακρὸν εἵλκυσε· καὶ ἀπέδειξεν ὑψιπετῆ ὄρνιθα· καὶ πόλεμον ἐνέβαλεν αὐτῇ τε καὶ τοῖς Πυγμαίοις· Οἰνόη δὲ διὰ τὸν πόθον τοῦ παιδὸς Μόψου, περιεπέτετο τὰ οἰκία, καὶ οὐκ ἐξελίμπανε· Πυγμαῖοι δὲ καθοπλισάμενοι πάντες, ἐδίωκον αὐτήν· καὶ ἐκ τούτου ἔτι καὶ νῦν Πυγμαίοις καὶ γεράνοις πόλεμος ἐνέστηκε.

ſitum, pro *Nicodamante nata* cet.

Εἵλκυ-

ΛΕΥΚΙΠΠΟΣ. ιζ.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιουμένων β΄.

Γαλάτεια ἡ Εὐρυτίου τοῦ Σπάρτωνος ἐγήματο ἐν Φαίστῳ τῆς Κρήτης Λάμπρῳ τῷ Πανδίονος, ἀνδρὶ τὰ μὲν εἰς γένος εὖ ἔχοντι, βίου δὲ ἐνδεεῖ· οὗτος, ἐπειδὴ ἐγκύμων ἦν ἡ Γαλάτεια, ηὔξατο μὲν ἄρρενα γενέσθαι αὐτῷ παῖδα· προηγόρευε δὲ τῇ γυναικὶ, ἐὰν γεννήσῃ κόρην, ἀφανίσαι· καὶ οὗτος μὲν

'Εν Φαίστῳ τῆς Κρήτης] Interpres omiſit in verſione ſua τῆς Κρήτης. Eſt elegans helleniſmus, de quo nos olim ad *Hyg. Myth.* cap. 81. MUNCK.

Κόρην ἀφανίσαι] *Lyctus* apud *Ov. Met.* Lib. IX. vſ. 676.

Quae

ſenſa, quae nullo honore ipſam dignaretur, in gruem eam mutavit, collumque in longum protraxit, altivolantemque avem fecit: interque eam & Pygmaeos bellum excitavit. Oenoë autem deſiderio filii Mopſi, absque intermiſſione domos circumvolitavit, quam Pygmaei omnes armis ſumtis profligarunt. Atque ab eo tempore in hunc usque diem inter Pygmaeos & grues bellum eſt.

Εἵλκυσε] Male hactenus ediderant, ἕλκυσε. MUNCK.

XVII. LEUCIPPUS.

Eſt narratio Nicandri ex libro Mutatorum altero.

Filia Eurytii Spartonis Galatea, Phaeſti nupſit Lampro Pandionis F. viro natalibus non obſcuris, ſed inopi. Is cum uxor gravida eſſet, voto maſculam ſibi prolem expetens, edixit mulieri; ſi filiam peperiſſet, uti ne eam tolleret, ſimul ad

oves

Quae voveam duo ſunt: minimo ut relevere labore,
Utque marem parias: oneroſior altera ſors eſt:
Et vires fortuna negat: quod abominor, ergo
Edita forte tuo fuerit, ſi foemina partu,

H [Ini

μὲν ἀπιὼν ἐποίμαινεν τὰ πρόβατα, τῇ δὲ Γαλατείᾳ θυγάτηρ ἐγένετο. καὶ κατοικτείρασα τὸ βρέφος· καὶ τὴν ἐρημίαν τοῦ οἴκου λογισαμένη, συλλαμβανόντων δ' ἔτι καὶ τῶν ὀνείρων καὶ τῶν μάντεων, οἳ προηγόρευον τὴν κόρην ὡς κόρον ἐκτρέφειν, ἐψεύσατο τὸν Λάμπρον ἄῤῥεν λέγουσα τεκεῖν, καὶ ἐξέτρεφεν ὡς παῖδα κοῦρον, ὀνομάσασα Λεύκιππον· ἐπεὶ δὲ ηὔξετο ἡ κόρη, καὶ ἐγένετο ἄφατόν τι κάλλος, δείσασα τὸν Λάμπρον ἡ Γαλάτεια, ὡς οὐκ ἐνῆν ἔτι λαθεῖν, κατέφυγεν εἰς τὸ τῆς Λητοῦς ἱερὸν, καὶ πλεῖστα τὴν θεὸν ἱκέτευσεν, εἴπως αὐτῇ κόρος ἡ παῖς ἀντὶ τῆς θυγατρὸς δύναιτο γενέσθαι. καθάπερ ὅτε Καινὶς μὲν Ἄτρακος οὖσα θυγάτηρ, βουλῇ Ποσει-

(Invitus mando: pietas, ignoſce) necetur.

Soſtrata Terentiana Heaut. IV. vſ. I.

Meminiſtin' me eſſe gravidam & mihi te maximopere dicere,
Si puellam parerem, nolle tolli? MUNCK.

Τῶν ὀνείρων] *Fonteinius* dubitat, num rectius hic legatur ὀνειροκριτῶν.

Οἳ προηγόρευον] Ita reſcripſi pro οἱ, quod utraque praeferebat editio. MUNCK.

Ἐξέτρεφον ὡς παῖδα, κοῦρον ὀνομάσασα &c.] Lego & diſtinguo: Ἐξέτρεφεν ὡς παῖδα κόρον, ὀνομάσασα Λεύκιππον. Quo enim *Ionicum* κοῦρον, cum modo κόρος dixerit? παῖς κόρος eſt filius, ſive foetus maſculus. cap. 29. ὅτι Διὸς βουλῇ ἐγένετο Ἀλκμήνῃ παῖς κόρος. Sic apud *Palaeph.* cap. 23. οἱ ἄῤῥενες παῖδες. Et contra apud *Demoſth.* παῖς κόρη. MUNCK.

Καινὶς μὲν Ἄτρακος] *Elati* eſt *Hyg. Myth.* cap. 14. 242. & 173. Ad quod poſtremum caput cur annotet. Vir Cl. nullum eſſe *Caeneum Elati* filium, equidem non exputo. *Elati* filiam fuiſſe *Caenida*, unde novus ille ortus eſt *Caeneus*, canit etiam *Naſo* Lib. XII. vſ. 189.

Claro

oves paſcendas digreſſus. Galatea filiam partu edidit. Et miſerta infantis, ſolitudinemque familiae reputans, inſomniis adſtipulantibus, & ariolis pro filio eam educare jubentibus, Lamprum decepit, filium ſe enixam profeſſa: puellamque nomine Leucippi affectam, tanquam filius ſi eſſet, enutriit. Cum adoleviſſet puella, & ineffabili eſſet pulcritudine, metuens ſibi a marito Galatea, cum res diutius tegi non poſſet, in fanum Latonae confugit: multisque a Dea precibus contendit, ſi filia in marem mutari poſſet: ſicut Caenis Atracis filia,

Ne-

Clara decore fuit proles Elateia Caenis.

Calculum dat *Hom. Schol.* ad *Iliad.* A. vſ. 264. Quibus accedit, etſi haud magnum afferens momentum, *Lutatius* in argumentis *Met.* Lib. XII. fab. 4. & 5. Tamen *Ovidio* dicitur *Atracides* libri modo laudati vſ. 209. Sic dictum volunt commentatores ab urbe *Theſſaliae Atrace.* Aliud ſuadet noſter *Antoninus.* Neſcio quid dicam, niſi duplex de patre ejus fama fuit. MUNCK.

Καινὶς μὲν Ἄτρακος] *Ovid.* L. XII. *Metam.* vſ. 189. vocatur *proles Elateïa Caenis*, & vſ. 497. *Caeneus Elateïus*, & *Argum. Lactant. Caenis Elati filia.* Confirmat *Schol. Hom.* ad priorem *Ovidii* locum citatus a *Micyllo:* ὁ δὲ Καινεὺς Ἐλάτου μὲν παῖς, Λαπιθῶν δὲ βασιλεὺς &c. Accedunt, quos *Heinſius* laudat, *Lucianus*, *Hyginus*, & *Phlegon Trallianus*, unde Vir Illuſt. *Antonino* vocem excidiſſe opinatus hic legendum conjicit: Καινὶς μὲν Ἐλάτου Ἄτρακος οὖσα θυγάτηρ; nam & ſimpliciter *Atracides* ipſi *Ovidio* vocatur vſ. 209. Nonnumquam ita ſuppleri Veterum debere loca ipſe oſtendi infra ad C. XXXVIII. ubi pro πρὸς Εὐρυτίωνα Ἄκτορος *Apollodori* reſtituendum monui: πρὸς Εὐρυτίωνα Ἴρου τοῦ Ἄκτορος, at tum articulus, ut feci, addendus, certe ex more *Antoni-*

 ni:

Ποσειδῶνος ἐγένετο Καινεὺς ὁ Λαπίθης. Τειρεσίας δὲ γυνὴ μὲν ἐξ ἀνδρὸς, ὅτι τοὺς ἐν τῇ τριόδῳ μιγνυμένους ὄφεις ἐντυχὼν ἀπέκτεινεν, ἐκ δὲ γυναικὸς αὖτις ἀνὴρ ἐγένετο, διὰ τὸ δράκοντα πολλάκις· Πά-

ni: Cap. II. Οἰνεὺς ὁ Πορθέως τοῦ Ἄρεως. C. XVII. Γαλάτεια ἡ Εὐρυτίου τοῦ Σπάρτωνος. C. XXII. Τέρχμος Εὐσείρου τοῦ Ποσειδῶνος cet. Sed ejusmodi minutiis non inmorarer, ſi vel patris vel avi nomen conſtaret. Verum, ſi quae Viri D. ad *Ovid.* d. l. & cl. *Burm.* in *Catal. Argon.* de *Caeneis* & *Elatis* diſſeruerunt, conferas, nihil certi erues; nam ipſi Veteres ſibi non conſtant, quod uno *Hygini* capite 14. ſatis liquet: *Caeneus Elati filius Magneſius* & paulo poſt: *Focus & Priaſus Caenei filii ex Magneſia,* non ergo is Lapitha, & tamen addit: *hunc nonnulli foeminam fuiſſe dicunt.* Mox *Caeneus alter Coroni filius*, ubi citati *Hom.* in *Catal.* vſ. 253. Κόρωνος Καινείδης, & *Schol. Apoll. Rh.* Κόρωνος Καινίδης. ὁ δὲ Κόρωνος υἱός ἐστι Καινέως. μυθολογοῦσι δὲ τὸν Καινέα πρότερον γεγονέναι γυναῖκα cet. *Apollod.* L. I. IX. 16. Καινέως Κόρωνος in *Coll. D'Orvill.* ordine inverſo legitur Καινεὺς Κορώνου. Simile quid invenias apud *Schol. Pind. Olymp.* Od. X. vſ. 30. Κλέατος καὶ Εὔρυτος ἀδελφοὶ, τῷ μὲν λόγῳ Ἄκτορος καὶ Μολιόνης, τῇ δὲ ἀληθείᾳ, Ποσειδῶνος καὶ Μολ. Legendum: τῷ μὲν λόγῳ Ποσειδῶνος καὶ Μ. τῇ δὲ ἀλ. Ἄκτορος cet. *Apollod.* L. II. c. 7. 2. Παῖδες δὲ ἦσαν Μολιόνης καὶ Ἄκτορος. ἐλέγοντο δὲ Ποσειδῶνος. Certe *Commentatores* ad *Ovid.* minus placent *Munckero* ad *Hyginum*, ubi duos *Caeneos*, *Elati* alterum, alterum *Atracis* filium fuiſſe videri, & quam *Elatidae* alii, *Atracidae* tribuit *Antoninus*, ſententiam utramque miſcere potuiſſe *Ovidium* obſervat, quamquam rectius, ſi quid video, addit: *quod verius putem, dicendum controverſum eſſe Caenei patris vocabulum.* Nam etſi ſatis conſtaret, patrem fuiſſe *Elatum*, difficultas tamen non tollitur, quae eſt in Ἄτραξ, quod ex *Heinſii* lectione avi cognomen eſſe debebat, quod nusquam reperio; nam *Ovidianum Atracides* ad alium quemdam e majoribus reſpicere poteſt, ut ſolent nonnumquam Patronymica. Unde, ubi omnia hac de re confundunt ſcriptores, & *Antoninus* non minus, quam hi, errorum immunis eſt, forſan legendum pro Ἄτραξ, Ἀρκάς: Καινὶς μὲν Ἐλάτου τοῦ Ἀρκάδος. Nam *Arcadis* filium *Elatum* memorat *Pauſan.* Lib. VIII. c. 4. quamquam inter hujus liberos non agnoſcit *Caenea.* Conjecturam prodere in re dubia licet, obtrudere non licet.

Pau-

Neptuni voluntate in Caeneum Lapitham abiit: & Tireſias ob interfectos in trivio coëuntes angues, de viro mulier fuit factus: rurſusque virilem ſexum adeptus eſt, quia draconem ſaepenumero

* Pana-

Pauſanias Ἐλάτου τοῦ Ἀρκάδος liberos recenſet Αἴπυτον, Περέα, Κυλλῆνα, Ἴσχυν, Στύμφηλον, ubi Καινεὺς facile excidiſſe poteſt, aut pro Περέα legi Καινέα: certe *Iſchys Elati* filius non ſolum a *Pauſania*, ſed paſſim ab aliis, uti ad C. XX. videbimus, habetur; ſed hujus Ἴσχυος ἀδελφὸς ὁ Καινεὺς vocatur in MStis *Apollodori* apud *Galeum* L. III. c. 10. quam lectionem cur Doctus hic Anglus otioſum gloſſema dicat, non video. Ubi enim majus praeſidium, quam in Codd. manu exaratis?

Μιγνυμένους ὄφεις] *Hygin.* c. 75. *Dracones venerantes*, pro *coëuntes*, recte *Micyllus* a *venere deducto verbo.* *Barthius*: *Venerantes hujus ſcriptoris phraſi eſt venerem exercentes, cujus ego verbi exemplum nusquam tamen vidiſſe memini.* *Scioppius* ſic plebem Romanam locutam cenſet in *Famiani Infamia*: *Venerari vulgo Romae dicebantur, qui ſacra Veneri faciebant, ſeu libidinabantur*, ſed unico *Hygini* exemplo nixus, quem Auguſtaei aevi ſcriptoribus parum critice accenſet. Opportune me monuit illuſtris *Heinſius* huc pertinere illa ex *Gloſſ. Vett.* Ἀφροδιαστής, *veneroſus*. MUNCK. Reliqua nihil ad *Antoninum* ſpectantia perſequitur ad *Hygin.* d. l. Adde *Reineſ.* & *Heinſ.* ad *Petron.* c. 61. ibi cit. & *Voſſ.* in *Etymol.* V.

Διὰ τὸ δράκοντα πολλάκις. Πάνακτα δὲ &c.] Locum hunc ita conſtituendum videri mihi dixi ad *Hygini* cap. 75. διὰ τὸ τοὺς αὐτοὺς δράκοντας πάλιν πατάξαι. καὶ Ὑπερμήστραν &c. MUNCK.

Διὰ τὸ δράκοντα πολλάκις· Πάνακτα δὲ cet.] Locum mendoſiſſimum vocat *Galeus*, & quaedam excidiſſe agnoſcit *Berkelius*, quae reſtituendo ſe non eſſe ſine librorum ope profitetur. Sed, ubi haec deëſt, tum demum ingenii acumen ſe exſerit, ut ſaltim conjectura, quae numquam non licet, opituletur. Divinaram: διὰ τὸ δράκοντας βακτηρίᾳ πατάξαι, καὶ &c. *Hygin.* d. l. *Tireſias . . . dracones venerantes dicitur* baculo *percuſſiſſe.* *Ovid.* L. III. *Met.* vſ. 324.

Nam duo magnorum viridi coëuntia ſylva
Corpora ſerpentum baculi *violaverat ictu.*

Sed ſi hos inter ſe conferas vel *Munckeri* πάλιν vix abeſſe poſſe vi-

Πάνακτα δὲ καὶ Ὑπερμήστραν πιπρασκομένην ἐπὶ γυναικὶ μὲν αἴρεσθαι τίμιον· ἄνδρα δὲ γενομένην Αἴθωνι τροφὴν ἀποφέρειν τῷ πατρί· μεταβαλεῖν δὲ καὶ τὸν Κρῆτα Σιπροίτην, ὅτι κυνηγετῶν λουομένην ἴδεν τὴν Ἄρτεμιν· ἡ δὲ Λητὼ συνεχῶς ὀδυρομένην καὶ ἱκετεύουσαν ᾤκτειρε τὴν Γαλάτειαν, καὶ μετέβαλε τὴν φύσιν τῆς παιδὸς εἰς κόρον· ταύτης ἔτι μέμνηνται τῆς μεταβολῆς Φαίστιοι, καὶ θύουσι Φυτίῃ Λητοῖ, ἥτις ἔφυσε μήδεα τῇ κόρῃ, καὶ τὴν ἑορτὴν Ἐκδύσια καλοῦσιν, ἐπεὶ τὸν πέπλον ἡ παῖς ἐξέδυ· νόμιμον δ' ἐστὶν ἐν τοῖς γάμοις πρότερον παρακλίνεσθαι παρὰ τὸ ἄγαλμα τοῦ Λευκίππου.

vides, niſi malis: διὰ τὸ δράκοντας πολλάκις πατάξαι &c. *Apollod.* L. III. c. VI. §. 7. Ἡσίοδος δέ φησιν, ὅτι θεασάμενος περὶ Κυλλήνην ὄφεις συνουσιάζοντας, καὶ τούτους τρώσας ἐγένετο ἐξ ἀνδρὸς γυνή· πάλιν δὲ τοὺς αὐτοὺς ὄφεις παρατηρήσας συνουσιάζοντας, ἐγένετο ἀνήρ. De *Tireſia* ejusque fato vid. prolixa *Illuſt. Spanhemii* nota ad *Callim. H.* in *Pall.* vſ. 82.

Ὑπερμήστραν] *Tzetzes* in *Lycophr.* & *Palaephatus Munckero* ad *Lact.* citati Μήστραν ſcribunt. Ὑπερμνήστρα *Apollodoro* eſt, ſed haec *Danai* filia. Eodem modo *Polymeſtor* & *Clytemneſtra* alibi occurrunt. Vid. *Heinſ.* ad *Ovid.* L. XIII. *Metam.* vſ. 430.

Αἴρεσθαι τίμιον] Lego, τίμιον, h. e. τιμήν. *Paroemia* vetus eſt: μικρὸν τὸ ὀβολοῦ τίμιον. MUNCK. Ita quoque *Xylandrum* legiſſe ex ejus interpretatione colligit *Berkelius*, adducitque, neſcio quam ob cauſſam, *Diodori Sic.* locum, ubi ἀποφέρεσθαι τιμὴν, occurrit; nam ex eodem alterum illud *Munckeri* etiam probare potuiſſet, L. III. 104. τοῦτο τὸ τίμιον ἀπονέμουσιν. Sed haec nihil ad *Antoninum*. Eſt, cujus judicio multum tribuo, qui hac etiam phraſi offenſus legendum judicet, εὑρῆσαι τιμήν. Nihil tamen mutandum, meo quidem judicio, videtur. Locutio quidem minus obvia, & Poëtis, quam aliis convenientior; eam tamen in *Nicandro* Poëta reperire, & quod ſaepius ſolet, ſervare potuit. *Hom. Iliad.* M. vſ. 435.

. . . Ἵνα παισὶν ἀεικέα μισθὸν ἄρηται.

* Panactem autem & Hypermeſtram venditam pro muliere inveniſſe precium: cum autem in virum eſſet mutata, alimenta Aethoni patri attuliſſe. Cretenſem quoque Siproetam mutatum, cum inter venandum lavantem vidiſſet Dianam. Latona continenter lamentantem & deprecantem miſerata eſt Galateam, puellamque in puerum mutavit. Hujus mutationis etiamnum Phaeſtii meminerunt, Latonaeque Phytiae ſacrificant, quod virilia puellae creaverit: feſtumque Ecdyſia appellant, quod peplum puella exuerit. Lex quoque fert, ut in nuptiis prius accumbant ad Leucippi ſtatuam.

Τίμος & τιμὴ idem. *Aeſchyl. Choëph.* vſ. 916.

> Πῦ δῆθ' ὁ τιμὸς ὄντιν' ἀντεδεξάμην.

Ubi vid. Cl. *Abreſch.* qui & vocem hanc probat, & *Stephanum*, qui vocem in Lexico omiſit, in notis de accentu, rectius cum aliis τίμος ſcribi monere, oſtendit. Plura de variato in vocibus utriusque generis tono prodidit *Ammonius* V. Σταφύλη, *Abreſchio* laudatus. Hoc autem verbum in memoriam revocat locum *Ariſtotelis* περὶ σοφιστ. ἐλεγχ. c. 3. ubi *Homeri* affert hemiſtichium, quod *Homero* abjudicat, & a Philoſopho in exemplum eſſe confictum teſtatur *Alexander Aphrod.* notante *Henninio*, in ſuo *Hellenismo*, p. 32. qui quoque illud in *Homero* inveniri negans ab *Ariſtotele* ex alio Poëta, quem memoriae culpa *Homerum* dixiſſet, laudatum credit, cum diſerte tamen *Il.* Φ. vſ. 297. ſed paullo aliter legitur:

> . . . Δίδομεν δέ τοι εὖχος ἀρέσθαι.

Quod ex *Sylburgio* didiciſſe potuerat, &, quem hic laudat, *Hartung. Decur.* I. c. 4.

Τὴν Ἄρτεμιν] Peregrinabatur mens *Xylandri*, cum in verſione ſua *Minervam* pro *Diana* poneret. MUNCK.

Θύουσι Φυτίῃ Λητοῖ] Sacrificant *Latonae creatrici* ſeu *genetrici*, ut vult *Berkelius*, quia φυτεύω, *genero*, *gigno*. Unde

Sol Φύτιος, qui ſua vi & calore omnia producat, quod an Auctoris menti conveniat, vehementer dubito. „ Cur Φυτίῳ

„ Λητοῖ.

ΗΕΡΟΠΟΣ. ιή.

Ἱστορεῖ Βοῖος Ὀρνιθογονίας β'.

Εὔμηλος ὁ παῖς ὁ Εὐγνώτου κατῴκησεν ἐν Θήβαις ταῖς Βοιωτίαις, καὶ αὐτῷ παῖς ἐγένετο Βότρης ὄνομα· οὗτος ὁ Εὔμηλος ἐτίμα μεγαλομερῶς τὸν Ἀπόλλωνα· καί ποτε θύοντος αὐτοῦ, παρὼν ὁ παῖς Βότρης ἐδαίσατο τὸν ἐγκέφαλον τοῦ ἀρνὸς, πρὶν ἐπὶ τὸν βωμὸν καταθῦσαι· μαθὼν δὲ τὸ γεγονὸς Εὔμηλος προσέκρουσε κατ' ὀργὴν πρὸς τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, τὸν δαλὸν ἀφελὼν ἐκ τοῦ βωμοῦ. καὶ ὁ παῖς,

Εὔμηλος] Multi fuerunt *Eumeli*, vid. *Munck.* ad *Lact.* L. VII. F. 15. &c. *Heinſ.* & *Burm.* ad *Ovid.* L. VII. *Met.* vſ. 390. Sed uterque ſcriptor de *Eumeli* non filio, ſed filia in avem converſa loquitur.

Θήβαις ταῖς Βοιωτίαις] Dedit, opinor, de more, τῆς Βοιωτίας.

Ἐδαίσατο τὸν ἐγκέφαλον τοῦ ἀρνὸς] Ex *Apollodoro* tradit *Athenaeus*, L. II. c. 24. Veteres ne nominaſſe quidem τὸν ἐγκέφαλον, ſed, quod *Sophoclis*, *Euripidis* aliorumque exemplis confirmat, per μυελὸν vel ſimile quid expreſſiſſe. Contrarium docuit *Caſaubonus*, aliique. Vid. *Galeus* ad *Apollodorum*, qui ipſe L. III. c. VI. §. 8. diſerte τὸν ἐγκέφαλον vocat. Innuiſſe credo, ab ejus eſu abſtinuiſſe Veteres & abhorruiſſe; nam plusquam barbarum cenſet *Sextus Emp.* Lib. III. 24. qui voce etiam utitur, quod *Tydeus* hoſtis cerebrum comeſſet, qua quoque

„ Λητοῖ rogat *Valckenarius*, „ quia ἔφυσε μήδεα τῇ κόρῃ? Forte ſcripſit: Θύουσι Φυσιμήδῃ „ Λητοῖ."

XVIII. AEROPUS.

Narratio Boei eſt ex libro de avium ortu ſecundo.

Habitavit Thebis (quae eſt Boeotiae urbs) Eumelus Eugnoti F. filiusque fuit ei, Botres nomine. Pater magno opere Apollinem colebat. Quodam tempore Botres, cum ei ſacris operanti adeſſet, cerebrum comedit, priusquam hoſtia eſſet arae impoſita. Id cum ſenſiſſet pater, per iram titionem ab ara raptum capiti pueri impegit: qui ſan-

que de re *Palladis* odium expertus fuit, teſte *Apollodoro*, l. d. Adde *Euſtath.* ad *Hom.* p. 757. 54. ubi vel animalium cerebrum comedere, μυσαρὸν antiquitus habitum fuiſſe vides. De *Pythagorico* autem, cujus *Athenaeus* meminit, praecepto adeundus eſt *Hemſterhuſ.* ad *Lucian.* T. I. p. 415. Et quando veſci coeperint, e *Plutarcho* refert *Caſaub.* ad *Athen.* L. III. c. 7.

Πρὶν ἐπὶ τὸν βωμὸν καταθῦσαι] Qui id faciebant βώμακες & βωμολόχοι dicebantur. Vide *Apoſtol.* Cent. V. 87. MUNCK.

Καταθῦσαι] Proprie in altari quid offerre Diis, ac plus eſſe, quam θύειν, vide quomodo demonſtret *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. L. I. c. I. p. 330.

Προσέκρουσε] Male hactenus editum eſt, προέκρουσε. cap. 8. προσέκρουσε τὴν κεφαλὴν περὶ σφυρὰ τοῦ Κρίσης. MUNCK.

παῖς, καταρυέντος τοῦ αἵματος, καταπεσὼν ἤσπαιρεν· ἡ δὲ μήτηρ ὡς ἴδεν, καὶ ὁ πατὴρ, καὶ οἱ θέραπες, μέγιστον ἐποιήσαντο πένθος· Ἀπόλλων δὲ οἰκτείρας, ἐπεὶ αὐτὸν Εὔμηλος ἐτίμα, ὄρνιθα ἐποίησε τὸν παῖδα ἠέροπον, ὃς ἔτι νῦν τίκτει μὲν ὑπὸ γῆς, αἰεὶ δὲ μελετᾷ πέτεσθαι.

Ἠέροπον] Neſcio an illam intelligat avem, quam cum Ariſtote-

ΦΩΡΕΣ. ιθʹ.

Ἱστορεῖ Βοῖος Ὀρνιθογονίας βʹ.

Ἐν Κρήτῃ λέγεται εἶναι ἱερὸν ἄντρον μελισσῶν, ἐν ᾧ μυθολογοῦσι τεκεῖν Ῥέαν τὸν Δία, καὶ ἔστιν ὅσιον οὐδένα παρελθεῖν οὔτε θεὸν, οὔτε θνητόν· ἐν δὲ χρόνῳ ἀφω-

Ἄντρον μελισσῶν] Hoc inde fictum, quod *Meliſſei* filiae *Amalthea* & *Meliſſa* caprino lacte & melle *Jovem* nutrierunt. Vide notata a nobis ad *Hyg.* cap. 139. Μελισσέων παῖδας appellat *Apollod.* Lib. I. Sed procul dubio corrigendum μελισσέως, ut eſt apud *Zenob.* Cent. II. 48. Jam illud ipſum de caprino lacte & melle quod fabulantur, inde videri poteſt ortum, quod altera nutrix *Meliſſa*, altera dicta fuerit *Aex*, de qua noſter cap. 36. & *Hyg. Aſtron.* Lib. II. c. 13. Sic Δορκὰς *caprea* mulieris nomen *Act.* c. IX. *Gloſſ. Steph. Cornicupia*, leg. *Cornucopiae*, κέρας Ἀμαλθέας, leg. Ἀμαλθείας, τῆς θρεψάσης τὸν Δία αἰγός. MUNCK. Vid. hic *Galeus* ad *Apoll.* I. 1. 3. ubi *Munckeri* emendationem occupavit.

Καὶ ἔστιν ὅσιον] Lego, καὶ οὐκ ἔστιν

ſanguine defluente collapſus palpitavit. Mater & pater atque famuli re conſpecta, maximum ſuſtulerunt luctum. Sed Apollo patris, a quo in honore haberetur, miſertus, puerum in avem Aëropum mutavit: quae cum etiamnum in terra pariat, ſemper tandem volatum molitur.

ſtotele ἀερόποδα appellat *Apoſtol.* Cent. III. 39. MUNCK.

XIX. FURES.

Refert Boeus Ornithogoniae libro ſecundo.

In Creta fertur eſſe antrum apibus ſacrum, in quo fabulantur Jovem a Rhea editum partu: & vel deum, vel hominem quenquam praeterire, eſt religio.

ἐστιν ὅσιον. Qui hellenismum intelligit, rationem non requiret. Sic inferius, οὐ γὰρ ἦν ὅσιον. cap. 32. γυναικὶ δὲ οὐχ ὅσιον παρατυχεῖν. *Apollod.* II. p. 105. ὅσιον γὰρ οὐκ ἦν αὐτὰ τεθῆναί που. Adde not. ad c. 41. MUNCK.

Παρελθεῖν] Et hic *Xylandri* mens peregrinabatur, cum *praeterire* verteret, quod *Meurſio* in *Creta* p. 75. locum hunc expendenti non animadverſum miror. *Tranſire* etiam male *Munckerus* C. XLI. not. ultim. Paullo infra: εἰς τοῦτο παρελθεῖν ἐθάῤῥησαν ipſe *Xylander: hoc antrum intrare auſi ſunt.* Hoc ſenſu ſaepius. Supra C. XIII. Παρελθὼν εἰς τὰ οἰκία. C. XXX. εἰς τὸ πλησίον ὄρος παρελθοῦσα. *Heſych.* Παρελθόντων, εἰσελθόντων. Plenius *Apollod.* L. II. c. IV. §. 3. Τολμήσαντας εἴσω παρελθεῖν σπήλαιον. Pluribus exemplis non opus eſt: qui tamen deſiderat, reperiet in Cl.

ἀφωρισμένῳ ὁρᾶται καθ' ἕκαστον ἔτος πλεῖστον ἐκλάμπον ἐκ τοῦ σπηλαίου πῦρ· τοῦτο δὲ γίνεσθαι μυθολογοῦσιν, ὅτ' ἂν ἐκζέῃ τὸ τοῦ Διὸς ἐκ τῆς γενέσεως αἷμα· κατέχουσι δὲ τὸ ἄντρον ἱεραὶ μέλιτται, τροφοὶ τοῦ Διός· Εἰς τοῦτο παρελθεῖν ἐθάῤῥησαν Λαῖος, καὶ Κελεὸς, καὶ Κέρβερος, καὶ Αἰγωλιὸς, ὅπως πλεῖστον ἀρύσωνται μέλι καὶ περιθέμενοι περὶ τὸ σῶμα πάντῃ χαλκὸν, ἠρύσαντο τοῦ μέλιτος τῶν μελισσῶν· καὶ τὰ τοῦ Διὸς ἴδον σπάργανα, καὶ αὐτῶν ὁ χαλκὸς ἐῤῥάγη περὶ τὸ σῶμα· Ζεὺς δὲ βροντήσας ἀνέτεινε τὸν κεραυνόν· Μοῖραι δὲ καὶ Θέμις ἐκώλυσαν· οὐ γὰρ ἦν ὅσιον αὐτόθι θανεῖν οὐδένα· καὶ ὁ Ζεὺς πάντας αὐτοὺς ἐποίησεν ὄρνιθας· καὶ ἔστιν ἐξ αὐτῶν τὸ γένος τῶν οἰωνῶν, λαῖοι, καὶ κολοιοὶ, καὶ κέρβεροι, καὶ αἰγω-

Cl. *Alberti Peric. Crit.* p. 43. & *Abreſch. Obſ.* ad *N. T.* p. 585. ubi & *Antonini* locus adducitur.

Κελεός,] *Meurſius* d. l. Κολοιὸς, quod & *Berkelius*, praetulit. Certe conſtare ſibi debet *Antoninus*, atque adeo aut hic Κολοιὸς, aut infra Κελεοὶ, quod *Munckero* viſum, legendum eſt.

Σπάργανα,] *Cunabula.* Malim *Faſcias*, *Crepundia.* *Longo in Paſt.* p. 4. Εὑρίσκει παιδίον. . . σὺν κατὰ τὴν ἔκθεσιν τύχης ἐν σπαργάνοις κρείττοσι. p. 6. Παρέκειτο καὶ τούτῳ σπάργανα γνωρίσματα, μίτρα &c.

Οὐ γὰρ ἦν ὅσιον &c.] *Meurſ.* d. l. *Quaſi nefas eſſet ibi mori quemquam.* Perperam omnino.

Κολοιοί,] *Xyl. Coloei*, id eſt, *Graculi. Cornices* ab aliis, vel *Monedulae* redduntur. *Apoſtol.* Cent. I. 54. ἀεὶ κολοιὸς πρὸς κολοιὸν ἱζάνει. *Pantinus: Monedula ſemper Monedulae aſſidet.* Malim: *Graculus ſemper graculo aſſidet.* Nam *graculos Varro* Lib. III. R. R. *quaſi gregaculos, quod gregatim volitent*, dictos autumat. In veteribus *Gloſſis* ſcribitur, *Gragulus*, κολοιός. *Gloſſar. Steph.* pag. 105. *Graulus*, κολεός. ſcrib. *Graculus*, κολοιός. Certe κολοιὸς *Aeſopicus*

ligio. Certo autem cujusque anni tempore plurimus cernitur ex antro effulgens ignis, fierique id fabulantur tum, cum ſanguis de Jovis partu efferveſcit. Obtinent ſpeluncam eam ſacrae apes, Jovis nutrices. Hoc antrum intrare auſi ſunt Lajus, Celeus, & Cerberus, & Aegolius, quamplurimi mellis exhauriendi cauſa: & corporibus undique aere obtectis, mel apum hauſerunt, Jovisque viderunt cunabula. Tum & aes circa eorum ruptum eſt corpora: & Jupiter intonuit, fulmenque intendit. Sed eum Parcae ac Fas inhibuerunt, quod fas non eſſet eo loco quenquam mori. Ergo Jupiter eos omnes in avium naturam tranſtulit: ab iisque ſunt genera avium, quae laji, coloei (id eſt graculi), cerberi, & aegolii vocantur.

picus Graculus eſt *Phaedro* Lib. I. cap. 4. *Horatio* Lib. I. epiſt. 3. *Cornicula.* Nimirum Κολοιοὶ, σκῶπες, μικραὶ κορῶναι. docente *Heſychio.* Ob loquacitatem inprimis notatur haec avis, unde loquaces & σπερμολόγοι κολοιοὶ dicti. *Pind. Nem. Od.* 4. Κραγέται κολοιοὶ ταπεινὰ νέμονται. *Hadrianus Junius* in *Nomenclatore* tanquam συνώνυμα conjungit, *Gracculus*, *Monedula*, κολοιός, Atqui diverſae ſpecies, tametſi ejusdem generis, ſunt. *Plin.* Lib. X. 29. *Gracculorum Monedularumque agmina.* Me judice, prima eſt magnitudine *Cornix*, ſecunda *Monedula*, tertia *Graculus.* Καὶ ταῦτα μὲν ταύτῃ. Νῦν ποιήσω τι πρὸς τὸν Διόνυσον.

Valde dubito an ſatis ſanus ſit hoc loco Liberalis noſter. Docere vult, ut ſaepe alias in hac congerie, quatuor iſtos audaculos in aves ejusd. nominis transformatos. At quae inter κελεὸς & κολοιοὶ ſimilitudo? Forte κόλιος & κολιοὶ ſcripſerat auctor. Nam & κολιὸς inter aves eſt. *Ariſt. Hiſt. An.* Lib. VIII. c. 3. ἔτι κολιοί. ἔστι δὲ κολιὸς τὸ μέγεθος ὅσον τρυγών. *Gaza: Etiam Galgulus, cui magnitudo, quanta turturi, fere eſt.* Κολιὸν autem ſive κολεὸν (utroque enim modo ſcriptum invenitur) *Geſnerus* in picis martiis eam putat eſſe avem, quae picus viridis a nobis appellatur, ut ad *Ariſt.* annotat *Sylburgius.* Lib. IX. c.

I:

αἰγωλιοί. καὶ εἰσιν ἀγαθοὶ φανέντες, καὶ ἐπιτελεῖς παρὰ τοὺς ἄλλους ὄρνιθας, ὅτι τοῦ Διὸς ἴδον τὸ αἷμα.

1. κελεὸς legitur: καὶ κελεὸς καὶ λιβυὸς, ἰκτῖνος δὲ καὶ κόραξ. Et heic κελεὸν galgulum vertit Gaza. Quam recte, non vacat nunc diſputare. Sin ita mavis, ſcribere heic quoque apud noſtrum potes κελεοὶ pro κολοιοί. MUNCK.

Αἰγω-

ΚΛΕΙΝΙΣ. κ'.

Ἱστορεῖ Βοῖος β', καὶ Σιμμίας ὁ Ῥόδιος Ἀπόλλων.

Τῆς λεγομένης Μεσοποταμίας περὶ Βαβυλῶνα πόλιν ᾤκησεν ἀνὴρ θεοφιλὴς καὶ πλούσιος, ὄνομα Κλεῖνις, ἔχων πολλοὺς βοῦς καὶ ὄϊς καὶ πρόβατα. τοῦτον ἐκτόπως ἐφίλησεν Ἀπόλλων καὶ Ἄρτεμις, καὶ πλειστάκις ὁμοῦ τοῖς θεοῖς τούτοις ἀφι-

Σιμμίας ὁ Ῥόδιος Ἀπόλλων.] Una litera adjecta ſanatus eſt locus. Lege, Ἀπόλλωνι. Cap. 11. Βοῖος ὀρνιθογονίᾳ. Cap. 35. Ξάνθιος Λυκιακοῖς. Cap. 39 Ἑρμησιάναξ Λεοντίῳ. Vidiſſe & *Xylandrum* hanc lectionem teſtatur ejus verſio:

Quod & Simmias Rhodius Apolline commemorat.

Uſitatiſſima haec ellipſis Graecis in auctoribus citandis. Imitantur eam inter Latinos cum alii, tum praeſertim *Non. Marcellus.* Vide *Linacr.* de *Emend. Struct.* L. VI. *Germanici Scholiaſtes Fab. Draconis : ut Pannaſis Heracleas refert.* Lege, *Panyaſis Heracled. Hyg. Aſtron.* Lib. II. cap. 6. *De hoc etiam*

tur. Suntque boni auſpicii: & prae aliis rebus quod praedicunt perficiunt, eo quod Jovis ſanguinem viderunt.

Αἰγωλιοί·] *Ariſtot.* Lib. IX. cap. 17. αἰγωλιός ἐςι νυκτινόμος. *Gaza : ulula nocte vagatur.* MUNCK.

Παρὰ τὰς ἄλλας ὄρνιθας,] Interpres: *prae aliis rebus.* Scribe: *prae aliis avibus.* MUNCK.

XX. CLEINIS.

Narrat Boeus Libro II. *& Simmias Rhodius in Apolline.*

Apud Babylonem Meſopotamiae urbem habitavit Cleinis, vir diis charus, ac opulentus: boum, aſinorum, oviumque dives. Hunc mirum in modum dilexerunt Apollo ac Diana: ac ſaepe cum iſtis diis venit ad templum Apollinis, quod eſt apud

etiam Panyaſis in Heraclea dicit. Schol. Pind. ad *Pyth. Od.* 3. pag. 188. Πανύασις ἐν τρίτῳ Ἡρακλείας. Plura de iſto *Panyaſi*, ſi Deus volet, olim ad *Hyginum* dicemus. MUNCK.

Ὁμοῦ τοῖς θεοῖς] *Schol. Sophocl. ad Ajac.* vſ. 778. ὁμοῦ ἀντὶ τοῦ σύν. *Apollon. Rhod.* L. II. vſ. 891.

Τῷ καὶ ὁμοῦ φθιμένοισι κακὴν προτιόσσομαι ἄτην.

Schol. διὸ καὶ σὺν τοῖς cet. Sic *ſimul* apud Latinos. *Tacit.* L. IV. *Ann.* cap. 55. *Hypaepeni Trallianique Laodicenis & Magnetibus ſimul tramiſſi.* & L. VI. 9. *Scauro*

ἀφίκετο πρὸς τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ ἐν Ὑπερ-βορέοις, καὶ ἴδεν ἱερουργουμένας αὐτῷ τὰς θυσίας τῶν ὄνων· παραγενόμενος δὲ εἰς Βαβυλῶνα, καὶ αὐτὸς ἐβούλετο καθάπερ ἐν Ὑπερβορέοις ἱερεύειν τῷ θεῷ, καὶ τὴν ἑκατόμβην τῶν ὄνων ἔστησεν παρὰ τὸν βωμόν· Ἀπόλλων δὲ παραγενόμενος ἠπείλησεν ἀποκτενεῖν αὐτόν, εἰ μὴ παύσαιτο τῆς θυσίας ταύτης· καὶ κατὰ τὸ σύνηθες αἶγας αὐτῷ καὶ πρόβατα καὶ βοῦς ἱερεύεσθαι· τὴν γὰρ τῶν ὄνων θυσίαν ἐν Ὑπερ-βό-

Scauro Mamerco ſimul. Vid. *Stephan. Lexic.* citat. Viro D. in *Miſcell. Obſervatt.* Tom. III. p. 65. Adde Viros D. ad *Nemeſian. Cyneg.* vſ. 158. & *Drakenb.* ad *Sil. Ital.* VIII. 395.

Τοῦ ἐν Ὑπερβορέοις] Malim τόν. MUNCK. Sed utrum ad templum, an ad *Apollinem* referas, perinde eſſe, recte *Berkelius* obſervat.

Θυσίας τῶν ὄνων] *Aſinos* apud *Hyperboreos Apollini* immolari & *Pindarus* nos docet *Pyth. Od.* 10.

> Κλειτὰς ὄνων ἑκατόμβας
> Ἐπιτόσσαις θεῷ
> Ῥέζοντας.

Schol. οἱ γὰρ Ὑπερβόρειοι ὄνους θύουσι τῷ Ἀπόλλωνι, ὡς καὶ Καλλίμαχός φησι,

> Τέρπουσιν λιπαραὶ Φοῖβον ὀνοσφαγίαι. MUNCK.

Verſum hunc *Callimachi* exhibet *Bentlejus* in *Fragmentis* CLXXXVIII. ubi vid. Criticum illud ingenium, & *Hemſterh.* ad *Fragm.* praecedens :

> Φοῖβος Ὑπερβορέοισιν ὄνων ἐπιτέλλεται ἱροῖς.

Pindarus enim non ſolum & *Callimachus*, ſed quod vel ex allatis a *Bentlejo* liquet, alii etiam de aſinorum victimis apud *Hyperboreos* egerunt, uti ante jam oſtendit *Bochart. Hieroz.* L. II. c. 19. 230. Sed hic ut his fidem detrahat, variorum ſcriptorum teſtimoniis probare enititur, neque aſinum in *Scythia*, cujus partem facit etiam *Hyperboreos*, neque mulum reperiri, quippe *Scythici* frigoris inpatientes. Praeter vero quod ſub

apud Hyperboreos, viditque ei aſinos immolari. Reverſus Babylonem, intendit ipſe quoque Hyperborico ritu Apollini ſacriſicare: aſinorumque magno numero victimas ad aram conſtituit. Supervenit Apollo, mortemque ſe ei illaturum minatus eſt, niſi hoc abſtineret ſacriſicio: & pro more capras ſibi, boves ovesque offerret. Ita enim ſe aſinorum gaudere immolatione, ſi ea fiat in Hyperbo-

ſub feſti hujus adventum haec aliunde arceſſi potuerunt animalia, eo minus haec hypotheſis probatur, quo incertior etiamnum eſt *Hyperboreorum* ſitus, quod, inter alios, pluribus ad hunc locum oſtendit *Galeus*. Vid. quoque Illuſtr. *Spanhem.* ad *Callim. Hym. Del.* vſ. 281. & in *Apoll.* 79. uti & *Ern.* & *Ruhnken.*

Εἰ μὴ παύσατο] Hoc neminem Editorum offendiſſe miror, cum tamen ex uſu linguae legendum ſit παύσαιτο: nec dubito, quin ignoti literarum characteres *Xylandrum* fefellerint; nam ſequens ἱερεύσῃ nullum plane ſenſum habet, ultroque legendum requirit: εἰ μὴ παύσαιτο τ. θ. ταύτης, καὶ . . . ἱερεύσαι.

Τὴν γὰρ τῶν ὄνων θυσίαν ἐν Ὑπερβορέοις ἀγομένην αὐτῷ καθ' ἡδονὴν εἶναι.] Capras, boves, ovesque *Apollini* immolari fuiſſe ſolitas, tum hinc, tum aliunde liquet: ſed uti apud *Argivos* peculiaris ei *Luporum*, (vid. *Spanhem.* ad *Callim. H.* in *Apoll.* vſ. 79.) ſic apud *Hyperboreos* aſinorum erat victima, unde omiſſum μόνον, quod frequens Graecis ac Latinis, (vid. *Duker.* ad *Thucyd.* L. IV. c. 2.) ſubintelligendum vel addendum conjicio: Τὴν γὰρ τῶν ὄνων θυσίαν μόνον ἐν Ὑπερβ. cet. *Fonteinius* vero itidem quidquam deëſſe ſuſpicatus legit: Τὴν γὰρ τῶν ὄνων θυσίαν ἐν Ὑπερβορέοις ἀγομένην μόνην cet. *Bacelio* etiam aſinos fuiſſe ſacros docet *Schol. Pind. Pyth.* Od. X. 50. & *Phurnut.* de *Nat. Deor.* p. 218. Et *Agathyrſos Scythiae* populos *Apollinem. Hyperboreum* coluiſſe, tradit *Servius* ad *Virgil. Aen.* Lib. IV. vſ. 146.

βορέοις ἀγομένην αὐτῷ καθ' ἡδονὴν εἶναι. καὶ ὁ Κλεῖνις δείσας τὴν ἀπειλὴν, ἀπῆγεν ἀπὸ τοῦ βωμοῦ τοὺς ὄνους, καὶ τὸν λόγον, ὃν ἤκουσεν, ἐξέφερεν πρὸς τοὺς παῖδας· Ἦσαν δὲ αὐτῷ παῖδες Λύκιος καὶ Ὀρτύγιος, καὶ Ἅρπασος, καὶ θυγάτηρ Ἀρτεμίχη, παῖδες ἐκ μητρὸς Ἅρπης· Λύκιος μὲν οὖν καὶ Ἅρπασος ἀκούσαντες, ἐκέλευον ἱερεύειν τοὺς ὄνους, καὶ τέρπεσθαι τῇ ἑορτῇ· Ὀρτύγιος δὲ καὶ Ἀρτεμίχη πείθεσθαι τῷ Ἀπόλλωνι προσέτασσον· κἀπὶ τούτοις ὁ Κλεῖνις ἐπείθετο μᾶλλον. Ἅρπασος δὲ καὶ Λύκιος κατὰ βίαν ἐκλύσαντες τῶν δεσμῶν, τοὺς ὄνους ἀπήλαυνον παρὰ τὸν βωμόν. καὶ ὁ θεὸς ἐνέβαλεν τοῖς ὄνοις λύσσαν· οἱ δὲ τούς τε παῖδας, καὶ τοὺς θεράποντας αὐτῶν, καὶ τὸν Κλεῖνιν κατήσθιον· οἱ δὲ ἀπολλύμενοι τοὺς θεοὺς ἐπεβοῶντο· καὶ Ἅρπην μὲν καὶ Ἅρπασον ᾤκτει-

Παῖδες Λύκιος . . . παῖδες ἐκ μητρός] Repetitio τοῦ παῖδες ingratior, quam ut admittatur. Recte emendat *Fonteinius:* Ἦσαν δὲ αὐτῷ παῖδες Λύκιος, καὶ Ὀρτύγιος, καὶ Ἅρπασος, καὶ θυγάτηρ Ἀρτεμίχη, πάντες ἐκ μητρὸς Ἅρπης cet.

Ἐκέλευον ἱερεύειν τοὺς ὄνους, καὶ τέρπεσθαι τῇ ἑορτῇ·] ,, Suſpicor aliquid ,, excidiſſe. Vix credibile eſt, ,, Lucium & Harpaſum, ſpreto ,, patris diſſuadentis monito, ne- ,, glectisque ipſius Apollinis ve- ,, tantis minis, τῶν ὄνων tamen ἱέ- ,, ρευσιν peragere voluiſſe, nul- ,, lo cauſſae juſtae praetextu. ,, Incommodum forte tollere li- ,, cebit, orationem hunc in mo- ,, dum ſupplendo: ἐκέλευον ἱερεύ- ,, ειν τοὺς ὄνους, καὶ γὰρ μητέρα τέρπε- ,, σθαι τῇ ἑορτῇ. Sic certe timido ,, patri reſponderint filii, ſe hoc ,, quidem ſacrificio malle grati- ,, ficari *matri*, quae, dei tam ,, propitii minas, ut neutiquam ,, ſerias, non aeque reformidans, ,, ſignificaſſet, ſibi *hoc feſtum*, ,, propter τῆς ὀνοθυσίας novitatem, ,, magnae *voluptati fore*, ſeque ,, aegre laturam, ſi vano iſto pa- ,, tris metu a propoſito ſe deter- ,, reri paterentur. Conjectura eo ,, probabilior fit, quod ſola hac ,, ratione intelligitur, quam ob ,, cauſſam mater, tametſi, ſecun- ,, dum

boreis. His minis territus Cleinis, aſinos ab altari abduxit: liberisque ſuis auditum ſermonem expoſuit. Erant ei ex Harpa uxore filii tres, Lycius, Ortygius, & Harpaſus, ac filia Artemicha. Proinde Lycius & Harpaſus perficere ſacra iſta, iisque ſe oblectare jubebant: Ortygius & Artemiche, quorum ſententiae etiam Cleinis adſtipulabatur, obediendum Deo pronunciabant. Sed Harpaſus & Lycius vi ſolutis aſinorum vinculis, eos ad aram compulerunt. Ibi Apollo in rabiem egit aſinos, ita ut Cleinin & liberos famulosque mordicus perdere aggrederentur. Ii in extremo conſtituti periculo, Deorum fidem implorant. Atque Harpam quidem & Harpaſum Neptunus miſeratus, in aves non

mutatis

„ dum vulgatam lectionem, nullo crimine noxia, in iis tamen, „ qui paullo poſt tamquam οὐκ „ αἴτιοι τῶν ἀσεβημάτων laudantur, „ non numeretur; quum ex noſtra lectione appareat, culpae „ haudquaquam fuiſſe immunem, quippe quae, dei interdicto gaudiis ſuis poſthabito, „ filiis τῶν ἀσεβημάτων auctor exſtiterit. Corruptelae origo in ſimilitudine literarum facile deprehenditur." Haec *Fonteinio* V. cl. debes.

Τῷ Ἀπόλλωνι] Fuerat hactenus editum, τ' Ἀπόλλωνι. MUNCK.

Κἄπὶ] Viſitur in utraque editione καἰπὶ. Perperam omnino. Cap. 12. κἀπεὶ προσεπέλασεν. *Sophocl. Aj. Flag.* vſ. 40 κἀπὶ τέρμ' ἀφίκοντο. vſ. 809. κἀπὶ τῷ λέγει τάδε. Error inde ortus videri poteſt, quod ι olim vocalibus adſcribebatur. MUNCK.

Ἄρπην] Meminit ejus *Ariſtoteles* L. IX. c. 1. Retinet Graecum vocabulum *Plin.* L. X. c. 74. *Heſych.* Ἄρπη, ἄνειμον (malim ἄνεμος) δρέπανον, ἢ ὀρνέυ γένος κατὰ Λατίνους. Neſcio an ſcribi debeat: κατά τινας ἰκτῖνος. *Schol. Hom.* ad *Il.* Τ. vſ. 350. Ἅρπη εἶδος ὀρνέυ. Τινὲς ἰκτῖνον καλοῦσιν. ἕτεροι δὲ φήνην. MUNCK.

Δια-

ᾤκτειρε Ποσειδῶν, καὶ ἐποίησεν αὐτοὺς ὄρνιθας, τῷ αὐτῷ λεγομένους ὀνόματι· Λητὼ δὲ καὶ Ἄρτεμις ἔγνωσαν ἀνασῶσαι τὴν Κλεῖνιν, καὶ τὸν Ἀρτεμίχιον, καὶ τὸν Ὀρτύγιον, ὅτι οὐκ αἴτιοι τῶν ἀσεβημάτων ἦσαν· Ἀπόλλων δὲ Λητοῖ καὶ Ἀρτέμιδι δίδωσι τὴν χάριν· καὶ πρόσθεν ἢ ἀποθανεῖν μεταβαλὼν ἐποίησεν πάντας ὄρνιθας· καὶ ἐγένετο Κλεῖνις μὲν ὑψιαίετος· ὅστις ἐστὶ δεύτερος ὀρνίθων μετὰ τὸν αἰετὸν, διαγνῶναι δ' οὐ χαλεπός· ὁ μὲν γάρ ἐστι νεβροφόνος ἐρεμνὸς, μέγας τε καὶ ἄλκιμος· ὁ δ' ἀετὸς μελάντερος, καὶ ἐλάσσων ἐκείνου. Λύκιος δὲ μεταβαλὼν ἐγένετο κόραξ τὸ χρῶμα λευκός· αὖθις δὲ βουλῇ Ἀπόλλωνος ἐγένετο κυάνεος, ὅτι πρῶτος ἤγγειλε Κο-

Διαγνῶναι δ' οὐ χαλεπός] Interp. *Leid. Quo non difficulter internoſcitur.* Scribe potius, *à quâ &c.* MUNCK.

Ἐγένετο κυάνεος,] *Xyl. Factus eſt coeruleus* Cur non potius? *factus eſt niger.* Κυάνεον enim & *coeruleum* & *nigrum* dicitur. Etiam γλαυκὸν interdum idem quod μέλαν. *Gloſſ. Steph. Ferrugineum*, γλαυκὸν, κυάνεον. *Ferrugo*, πορφύρα μέλαινα. Hinc *Theſeae* navis vela, quae atra *Hyginus* cap. 43. *Catull* carm. 65. ferruginea facit. *Gloſſariolum*, quod *Var. Lect.* Lib. VI. cap. 5. edidit vir Ampliſſ. *Rutgerſius*: Γλαυκὴ, μέλαινα. Corrigit ille, καλαΐνα. Non premo pollicem. Interim non pauca in illis *Gloſſis* reliquit poſteris corrigenda. Etſi hoc jam non agimus, paucula tamen quaedam, ut ſummos quoque viros ignorare quaedam videas, proferam. Ἐκπάγκου, καταπληκτικῶς. leg. ἐκπάγλως. Ἐσυμβέως, ὁρμητικῶς. leg. ἐσσυμένως. Ἦ ἐπ' ἦμαρ ἡμέρας καθ' ἡμέρας. Vix dubito quin ſcripſerit *Gloſſographus*: ἦμαρ ἐπ' ἦμαρ, ἑκάστης ἡμέρας, καθ' ἡμέραν. Θεινσατο, ἐθαύμασε. leg. θήσατο. Ἰωγμὴ, δίωξις. leg. ἰωκή. Πῶϋ, ποίμνιον. leg. πῶϋ. Τριςαχεῖ, κατὰ τρεῖς τάξεις. leg. τριςοιχεῖ. *Heſychius*: Τριςοιχεῖ, ἐπὶ τρεῖς τάξεις. Φάλησκεν, εἴποις ἄν. Noli dubitare, quin ſcribendum ſit, φαίνεσκεν. Jam tempus ex diverticulo redire in viam. *Virgilius* poſuit, fateor, *coeruleum* pro nigro. Sed ille, ut Poëta,

mutatis nominibus convertit. Latona autem & Diana ſtatuerunt ſervare Cleinin, Artemicham, & Ortygium, quod piaculi iſtius inſontes eſſent. Suis Apollo hanc gratiam dedit, ut hos, antequam morerentur, in aves commutaret. Cleinis factus eſt Hypſiaetos, quod aquilam altivolantem ſignificat, nomen avis poſt aquilam ſummae, non difficilis internoſci: cum haec interfectrix hinnulorum ſit fuſco corpore, magna ac valida: aquila autem nigrior ac minor. Lycius in corvum album abiit: deinde tamen Apollinis nutu factus eſt coeruleus, cum

Poëta, graeciſſat Lib. V. *Aen.* vſ. 10.

Olli coeruleus ſupra caput aſtitit imber.

Aquilus ille color antiquis dicebatur. *Gloſſ.* vet. *Aquilum*, μέλαν, ὡς Ἀκύλλιος. *Ovidium* audiamus Lib. II. *Metamorph.* vſ. 633.

Inter aves albas vetuit conſiſtere corvum.

Schol. Pind. ad *Pyth.* Od. 3. Δυσχεράναντα ἐπὶ τῇ ἀγγελίᾳ τ᾽ Ἀπόλλωνα ἀντὶ λευκοῦ μέλανα αὐτὸν ποιῆσαι. Idem tradit *Hyg. Myth.* cap. 202. Nec hoc praetereundum tyronibus, κυάνεον non nigrum tantum, verum & umbroſum, quod umbra nigrorem quendam efficiat, appellare Graecos. *Pind. Pyth.* Od. VI.

Λόχμαις ὑπὸ κυανέαις
Τίκτε θεόφρονα κοῦρον.

Quod imitandum ſibi duxit Graecorum ille ſtudioſiſſimus Romanae fidicen lyrae cum alibi, tum Lib. I. Od. 21.

Nigris aut Erymanthi
Sylvis, aut viridis Cragi.

Etiam advertit me, quod in *Scholiis* ad eandem oden *Ariſtides* dicit: Ἀσκληπιὸς Ἀπόλλωνος παῖς καὶ Ἀρσινόης. αὕτη δὲ παρθένος οὖσα ὠνομάζετο Κορωνίς. Λευκίππου δὲ θυγάτηρ ἦν τοῦ Ἀμύκλα τοῦ

Κορωνίδα τὴν Φλεγύου θυγατέρα γαμηθεῖσαν Ἀλκυονεῖ· Ἀρτεμίχη δ' ἐγένετο πίφιγξ, θεοῖς τε καὶ ἀνθρώποις προσφιλὴς ὄρνις· Ὀρτύγιος δὲ αἰγίθαλλος, ὅτι τὸν πατέρα Κλεῖνιν ἀνέπειθεν αἶγας ἀντὶ τῶν ὄνων ἱερεύειν Ἀπόλλωνι.

τοῦ Λακεδαίμονος. καὶ Ἀσκληπιοῦ δὲ καὶ Ἠπιόνης Ποδαλείριος καὶ Μαχάων. *Hyg. Myth.* cap. 37. *Machaon Aeſculapii & Coronidis filius.* At cap. 202. *Coronidem* cum aliis *Aſclepii* matrem facit. Haec ἀσύστατα ſunt. Non nimis audacter, puto, fecero, ſi corrigam *Hyginum*, & ſcribam : *Aſclepii & Epiones filius.* MUNCK. Certe *Dionyſ. Perieg.* vſ. 586. *Aethiopas* vocat κυανέους, vid. *Hill.* & *Euſtath.* ad vſ. 581.

Κορωνίδα τὴν Φλεγύου] Sic conſtanter, quidquid eſt Graecorum ac Latinorum ſcriptorum, quos *Heinſius* recenſet ad *Ovid.* L. II. *Metam.* vſ. 542. ubi *Lariſſaea Coronis* vocatur. Ut fruſtra ſit *Lactantius*, (ad quem vid. *Munckerus*) eam faciens *Coronei* filiam; nam ad ſeq. Fab. ipſe ab hac diverſam facit illam *Coronei* filiam, quae in cornicem fuit mutata. Quae vero ab *Apolline* amata, haec *Phlegyae* erat filia. Vid. inprimis *Heinſ.* ad *Ovid.* Lib. II. *Metam.* vſ. 542.

Ἀλκυονεῖ] Supra Cap. VIII. occurrit Ἀλκυονεὺς ὁ Διόμου καὶ Μεγανείρας παῖς. *Apollod.* L. I. c. VI. §. 1. Ἀλκυονέα inter *Gigantes* coelum oppugnantes & ab *Hercule* confoſſum refert, ejusdemque meminit *Claudianus Rapt. Proſ.* Lib. III. vſ. 185. Ἀλκυονεὺς τοῦ Ἀντιγόνου τοῦ βασιλέως eſt apud *Plutarch.* de *Conſol.* pag. 119. Sed *Alcyoneum*, qui cum *Phlegyae* filia rem habuit, vix apud alios reperias, niſi quod hujus nominis veſtigium reſervavit Edit. *Hygini Commeliniana*, ut *Schefferus* notat, Cap. 202. ubi, pro vulgata lectione: *Cum ea & Chylus Elati filius concubuit* : legitur *Alcionetus.* Ceterorum ſcriptorum teſtimonio, quod variis locis ad *Hygin.* d. l. & ad *Ovid.* d. l. prodiderunt Viri D. liquet, fuiſſe *Iſchyn Elati filium,* de quo ſupra egi ad Cap. XVII. „ Conveniunt, inquit *Galeus*, „ in ſignificatione utraque nomina ; inpoſitum hoc (*Alcyoneus*) videtur a poëtis ". De hac re non diſputo. *Apollodori* locum (L. III. c. X. §. 3.) huc

Π O-

cum primus de Coronide Phlegyae filia indicium detuliſſet, eam Alcyoneo eſſe nuptam. Artemiche piphinx facta eſt, avis Diis hominibusque grata. Ortygius aegithallus, quod patri perſuaſiſſet, pro aſinis capras Apollini immolare.

huc transferam: Καὶ φασὶ ἐρασθῆναι ταύτης Ἀπόλλων. Τὴν δὲ καὶ εὐθέως συνελθεῖν. τοῦ δὲ παρὰ τοῦ πατρὸς γνώμην ἑλομένην, Ἴσχυϊ τῷ Ἐλάτου υἱῷ συνοικεῖν. Ita *Aegius*, *Commelinus*, *Faber* & *Galeus*, niſi quod diſtinctiones non easdem poſuerint. Locum tamen minus integrum ſenſerunt omnes, & ad eum reſtituendum ſinguli ſua contulerunt, quamquam vix credo, *Aegianam* lectionem cunctos fugiſſe. Hic legendum cenſet: Καὶ φασὶ ἐρασθῆναι ταύτης Ἀπόλλωνα καὶ εὐθέως συνελθεῖν· τὴν δὲ &c. quod idem *H. Commelinus* pro ſua conjectura dedit. Suum autem ingenium ſequi ſolitus *Faber*: Κ. φ. ἐ. τ. Ἀπόλλωνα, ἔπειτα δὲ παρὰ τ. cet. *Galeus*: τῇ δὲ καὶ εὐθέως συνελθεῖν. μετὰ τοῦτο δὲ . . . . ἑλομένη. Hoc certum vel Ἀπόλλωνα, vel, quod *Galeani* Codd. ſupra ſcriptum habent, Ἀπόλλω legendum. Coll. *D'Orvilliana* *Aegianae* emendationi conſentit. Verum, quod ſuorum MSS. lectionem Καινέως ἀδελφῷ otioſum gloſſema dicat *Galeus*, admodum miror. Adſentirer, ſi legeretur: Ἴσχυϊ τῷ Ἐλάτου υἱῷ Καινέως ἀδελφῷ, ſed conſtanter legunt poſteriores duas voces, prioribus quinque deletis. Similiter Coll. *D'Orvilliana*, niſi quod pro Καινέως habeat Κλεινέως, quod itidem in *Palat.* apud *Commelinum* invenias, ceteris quoque poſthabitis, quod an fruſtra ſit, vix dixerim, certe meam confirmat opinionem, quam prodidi, ad Cap. XVII. ubi vide ſis.

Πίφιγξ,] Haec mihi πίφιγξ *Ariſtoteli* videtur eſſe Lib. IX. c. 1. MUNCK.

Αἰγίθαλλος,] Iſtam avem nusquam invenio. Suſpicor ſcribendum, αἰγίθαλος, ut eſt apud *Ariſtot.* L. IX c. 15. *Aelian.* L. I. c. 58. *Parum* reddunt *Gaza* & *Gesnerus*. vel certe αἰγοθήλας. quâ de ave *Ariſtot.* L. IX. c. 30. *Aelian.* L. III. c. 39. Corrupte *Aegithus* pro *Aegithalus* ſcribitur *Plin.* L. X. c. 74. MUNCK.

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗ. κά.

Ἱστορεῖ Βοῖος Ὀρνιθογονίας β'.

Τερείνης τῦ Στρυμόνος καὶ Ἄρεως ἐγένετο θυγάτης Θρᾶσσα· ταύτην δ' ἔγημεν Ἱππόνους ὁ Τριβαλλοῦ παῖς, καὶ αὐτοῖς ἐγένετο θυγάτηρ ὄνομα Πολυφόντη· αὕτη τὰ μὲν ἔργα τῆς Ἀφροδίτης ἐξύβρισεν. ἐλθοῦσα δ' εἰς τὸ ὄρος, Ἀρτέμιδος ἐγένετο συμπαίκτρια καὶ συνήθης. Ἀφροδίτη δὲ, ὅτι αὐτῆς ἠτίμα-

Τερείνης τῦ Στρυμόνος... Θρᾶσσα... Ἱππόνους ὁ Τριβαλλοῦ... Πολυφόντη·] Fabulae hujus ne veſtigium quidem apud alios ſupereſſe memini, nec nominum, quae vides. *Strymon* fluvius ſatis notus: *Strymon* femina non item, & ſic in ceteris. Etiam, qui mox ſequuntur Ἄγριος καὶ Ὄρειος. *Agrios* plures agnoſcunt Graeci ac Latini. Inter *Gigantas Agrium* a Parcis percuſſum: alium ejusdem nominis *Centaurum* ab *Hercule* in fugam converſum, utrumque refert *Apollod.* L. I. c. VI. §. 2. L. II. c. IV. §. 4. *Agrium Therſitae* patrem novimus, cui genuinum, pro *Accio*, nomen acute reſtituit *Canterus* apud *Ovid.* L. III. ex *P. Ep.* IX. vſ. 9. *Agrium Oenei* fratrem memorat *Diomedes* ipſius nepos apud *Homer. Il.* Ξ. vſ 115. Vid. Comment. ad *Ovid. Ep.* IX. *Heroïd.* vſ. 153. & ipſum *Antoninum* Cap. XXXVIII. Sed hi longe diverſi ab hoc *Antoniniano*.

Συμπαίκτρια] Ut a συμπαίστωρ, συμπαίστρια, ita a συμπαίκτωρ, συμπαίκτρια cur non aeque bene dicatur, cauſam nullam dices. MUNCK. Eamdem ſcribendi rationem ſervat Cap. XXIX. & XXXII. obnitente *Berkelio*, qui συμπαίστριαν ubique legendum contendit, quia eſt multo uſitatius, uti ex *Ariſtophane*, aliisque oſtendit. Vix tanti eſt, ut his immoremur; propterea quod, etſi minus esſet

XXI. POLYPHONTE.

Haec Boei narratio ex Lib. II. Ornithogoniae deprompta eſt.

Thraſſam Martis, & Terinae, quae Strymone nata fuit, filiam, Hipponus Triballi F. duxit. Eo ex conjugio nata eſt filia, nomine Polyphonte. Haec re Venerea ignominioſe ſpreta, in montem ſe contulit, & conſuetudine ludi ac ſtudiorum Dianae ſociam ſe praebuit. Venus contemtu ſuarum rerum

ſet uſitatum, ſufficeret vulgatam lectionem tueri, quia tribus his locis ſibi conſtat auctor. Sed utrumque aeque eſt Analogicum, utrumque optimis ſcriptoribus adhibitum. Παίκτης ex *Epigrammate* extat apud *Stephanum*, aliosque Lexicographos. *Xenophon Stephano* indicatus *Paed.* L. I. p. 11. Ed. *Thiem.* p. 26. Ἐγώ σοι συμπαίκτορας παρέξω. Hoc commune facit *Moeris*, illud *Atticum*. Contra *Phrynichus*: Παῖξαι Δωριεῖς διὰ τοῦ ξ, ὁ δὲ Ἀττικὸς παῖσαι, in hoc cum *Moeride* conſpirans, ſed παῖξαι e *Philone* & *Clemente Alexandrino* probat *Hoeſchelius*, eumque *Atticismum* in *Platone*, ceterisque ſcriptoribus *Atticis* ſaepe a librariis neglectum, ſi ipſi veteres in hac forma frequentanda tam religioſi fuerint, obſervat *Hemſterh.* ad *Ariſtoph. Plut.* vſ. 1056. ubi (& in *Ran.* vſ. 391.) παῖσαι quidem, ſed *Scholiaſt.* ὅπερ ἡμεῖς παῖξαι, quod pari modo exprimit *Heſychius.* Ceteris etiam Grammaticis conſentiunt *Timaeus* & *Thomas Magiſter* V. Προσέπαισε: Ad hunc tamen ex *Ariſtide*, *Dione*, *Luciano*, *Demoſthene* & *Aeliano* illud παῖξαι & παίξω probant *Witter.* & *Oudendorp.* Ab *Antoniniana* voce non differt, quam ad *Theocrit. Idyll.* VI. vſ. 18. exhibet *Scholiaſtes*: τὸν ὅμοιον παίκτορα, pro quo mavult docta (credo *J. Scaligeri*) manus: ὁμοπαίκτορα.

Συνήθης.] Συνήθεις Graeci a-

ἠτίμασε τὰ ἔργα, ἔρωτα ἐνέβαλεν ἄρκτου, καὶ ἐξέμηνεν αὐτήν· ἡ δὲ κατὰ δαίμονα οἰστρήσασα, ἐμίγνυτο τῇ ἄρκτῳ· καὶ αὐτὴν ἡ Ἄρτεμις ἰδοῦσα, ἐκτόπως ἐμίσησεν, καὶ πάντα εἰς αὐτὴν ἔτρεψε τὰ θηρία· Πολυφόντη δὲ δείσασα μὴ θῆρες αὐτὴν διεργάσωνται, φεύγουσα ἐξίκετο εἰς τὰ οἰκία τοῦ πατρὸς, καὶ ἔτεκε δύο παῖδας, Ἄγριον καὶ Ὄρειον, μεγίστους καὶ δύναμιν ἔχοντας ἄπλετον. Οὗτοι ἐτίμων οὔτε θεὸν, οὔτε ἄνθρωπον, ἀλλ' ἐξύβριζον εἰς πάντας· καὶ εἴ τῳ ξένων ἐντύχοιεν, ἀπάγοντες ἐς τὰ οἰκία

lias ὁμήλικας, ἰσήλικας & συνήλικας appellare amant, ἀπὸ τοῦ ἧλιξ. Quamobrem miror, & a mala manu eſſe puto illud ὁμίληξιν apud *Hom. Schol.* ad *Odyſſ.* Λ. vſ. 581. & ὁμίλιξιν in *Pind. Schol.* ad *Od.* x. *Pyth.* p. 248. Et apud *Pollucem* ed. *Baſil.* L. III. c. 5. ὁμιλικία. ἡ δὲ ὁμιλικία, inquit, ποιητικόν. Imo ὁμηλικία, qua voce non ſemel uſus *Moeonius* vates. Quis credat ita archaiſſare voluiſſe *Pollucem*, ut Ι pro η poneret? Nam, ut notavit *Euripidis Scholiaſtes* ad *Phoeniſſ.* vſ. 683. Ἐπ' ἄρχοντος Ἀθήναισιν Εὐκλείδου, μήπω τῶν μακρῶν εὑρημένων, τοῖς βραχέσιν ἀντὶ μακρῶν ἐχρῶντο. Τῷ Ι ἀντὶ τοῦ η, καὶ τῷ ο ἀντὶ τοῦ ω. Haec ἐν παρέδῳ. Ἡλικία eſt *aetas. Gloſſae: Aetas, aevitas,* ἡλικία, χρόνος. *Coaequales,* ὁμήλικες. *Staturam* notare volunt θεολόγων παῖδες *Matth.* VI. vſ. 27. haud ſcio an neceſſario. Senſum ſatis commodum invenias, ſi de aetate ſive ſpatio vitae accipias. Curis enim quamlibet aſſiduis efficere nemo poteſt, ut terminum vitae a Deo cuique fixum tranſiliat. Non ſatis attendiſſe, tametſi ipſi moneant, videntur ψυχὴν pro vita poni vſ. 25. Spatium exiguum innuit Euangeliſta. Notum illud Pſ. XXXIX. vſ. 6. *Palmares diſpoſuiſti dies meos.* Ad quem locum conſule *Schol.* ad verſ. τῶν ὁ. *Alcaeus* apud *Athen.* L. X. c. 7. δάκτυλος ἀμέρα. MUNCK.

Τῇ ἄρκτῳ·] Grammatici notarunt: ἄρκτος ὁ καὶ ἡ *urſus, urſa.* Quomodo rem habere cum urſa potuit foemina? Scribendum ergo eſſet, τῷ ἄρκτῳ. Sed fors fuerit, ut ἡ ἄρκτος a Graecis tam de maſculo interdum, quam de foemella dicatur, quemadmodum ἡ ἔλαφος, ut con-

rerum incitata, inſanum illi urſi amorem immiſit: ita ut furore divino percita, cum illo corpus miſcuerit. Diana illo conſpecto facinore, Polyphonten immenſo eſt proſecuta odio, omneſque in eam convertit feras. Itaque metuens ne ab his dilaniaretur, in patris domum ſe recepit, duosque filios peperit, Agrium & Oreium (Agreſtem, & Montanum diceres) maximos, & ingenti praeditos robore. Hi & deorum & hominum contemtores erant: & ſi in peregrinum aliquem inciderent, eum do-

contendit *Swart. Anal.* Lib. I. c. 2. Sed contra *Swartium*, ut cervae cornua eſſe probent, omni ope nituntur *Aelian.* Lib. VII. c. 39. *Schol. Pind.* ad *Olymp. Od.* 3. Sententiam *Swartii* confirmare videtur, quod cervam illam ab *Hercule* captam, quam foeminino genere alii, a *Sophocle* maſculino efferri obſervavi *Electr.* vſ. 568.

—— Ἐξεκίνησεν ποδοῖν
Στικτὸν κεράστην ἔλαφον.

Confer notata a nobis ad *Hyg.* c. 30. Sed ante omnes *Leonem Allatium* ad *Euſtath. Hexaëm.* p. 72. qui ex cornibus cervi ſexum probari non poſſe oſtendere conatur. *Swartio* accedit *Salmaſius* ad *Solini* c. 45. *Dores*, inquit, τὴν ἵππον & τὴν πῶλον *dicunt de maſculo equorum genere.* Addas licet jam illis ἡ ἄρκτος *urſus.* Sed fecerint caeteris frequentius hoc *Dores*; non tamen ſoli ſibi ſumſerunt. Ecce, ut heic τὴν ἄρκτον *urſum Antoninus*, ita τὰς Διομήδους ἵππους *Palaephatus equos Diomedis* c. 41. dixit. Quamobrem minus recte τὰς ἵππους *equas* interpretari ſuperius cap. 7. videtur *Xylander.* Vir Ampliſſ. *Ez. Spanhemius Diſſert.* III. de *Praeſt.* & *Uſu Num.* pag. 164. *Atticis* τὴν ἔλαφον *pro cervo uſurpari obſervarunt jam eruditi; atque ita quaedam Ariſtotelis aliorumque loca, qui cervis eo genere prolatis cornua tribuunt, explicanda.* Vide apud ipſum ſeqq. MUNCK.

Διεργάσων],] Διεργάζεσθαι eſt φονεύειν, ut ἐκπράττειν *Eurip. Hecub.* vſ. 515. MUNCK.

Εἴ τῳ ξένων] Ita conſtituere hunc locum auſus ſum. Peſſime an-

οἰκία κατήσθιον· Ζεὺς δὲ μισήσας αὐτοὺς, ἀπέστειλεν Ἑρμῆν, ὅπως ἣν ἐθέλῃ δίκην αὐτοῖς ἐπιβάλῃ· καὶ ὁ μὲν Ἑρμῆς ἐβούλευσεν ἀποκόψαι τοὺς πόδας αὐτῶν καὶ τὰς χεῖρας· Ἄρης δ', ἐπεὶ τὸ γένος εἰς αὐτὸν ἀνέφερε Πολυφόντη, τούτους μὲν ἐξείλετο τοῦ μόρου τοὺς παῖδας· ἤλλαξε δὲ μετὰ Ἑρμοῦ τὴν φύσιν αὐτῶν εἰς ὄρνιθας· καὶ ἐγένετο Πολυφόντη μὲν στὺξ φθεγγομένη νυκτὸς, ἄτερ σίτου καὶ ποτοῦ, τὴν κεφαλὴν ἴσχουσα κάτω, τοὺς δὲ πόδας ἄκρους ἄνω, πολέμου καὶ στάσεως ἀνθρώποις ἄγγελος. Ὄρειος δ' ἐγένετο λαγὼς, ὄρνις ἐπ' οὐδενὶ φαινόμενος ἀγαθῷ· Ἄγριος δὲ μετέβαλεν εἰς γῦπα, πάντων ὀρνίθων ἔχθιστον θεοῖς τε καὶ ἀνθρώποις. καὶ διὰ παντὸς ἵμερον αὐτῷ κρέως καὶ αἵματος ἐνέβαλον ἀνθρωπείου· τὴν δὲ θεράπαιναν αὐτῶν ἐποίησαν ἴπνην· ἡ δὲ μεταβάλλουσα τὴν φύσιν, ηὔξετο θεοῖς, μὴ κακὸς ὄρνις ἀνθρώποις γενέσθαι. καὶ αὐτῆς ὑπήκουσαν Ἑρμῆς καὶ

antehac editi, εἰ τῷ ξένων. Vid. ſupr. c. 11. MUNCK.

Στὺξ φθεγγομένη νυκτός.] *Heſych.* στὺξ κρήνη ἐν ᾅδου, ἢ ὁ σκὼψ τὸ ὄρνεον. Eſt apud *Hyginum Styx* c. 28. quam male in *Strigem* convertit *Barthius*. Locum *Hygini* ita nuper cenſui legendum: *Eſt Styx ſuper columnam ſedens.* Vide not. noſtras p. 66. MUNCK.

Στὺξ φθεγγομένη νυκτός.] *Xylander*, cumque eo *Berkelius* & *Galeus* dederunt στὺξ, ſed ad oram manu, conjicio, *Iſ. Voſſii* ſcriptum erat στρὺξ. Simile quid in mentem venit *Barthio*, qui neſcio an hic *Munckero* jure notetur. Emendarem Στρὶξ vel στρὶγξ propter ſeqq. φθεγγομένη νυκτός. *Heſych.* Στρίγλος. τὰ ἐντὸς τοῦ κέρατος. νυκτίφοιτον. καλεῖται δὲ καὶ νυκτοβόα. οἱ δὲ, νυκτικόρακα. Ubi, quamquam variae Doctorum in loco reſtituendo conjecturae conſpiciuntur, inter omnes tamen convenit, vel στριγγὸς loco priore legendum, vel στρίγγα, quod ad νυκτίφοιτον referatur, inſerendum.

Ἄγριος

domum ſuam abductum devorabant. Igitur iis inſenſus Jupiter, Mercurium mittit, ut ſuo arbitratu in eos animadverteret. Qui cum pedibus eos & manibus truncare cogitaret, Mars, quando ad ipſum Polyphonte genus ſuum referebat, ei iſtos ſupplicio exemit: & adjuvante Mercurio, eos, homines cum eſſent, in aves convertit. Polyphonte in Stygem mutata eſt, avem noctu canentem, cibi potuſque exſortem, caput deorſum, pedes imos ſurſum habentem, belli & ſeditionis hominibus nunciam: Oreius in leporem, ſemper mali ominis avem: Agrius in vulturem, quae omnium avium eſt diis hominibusque inviſiſſima: eique perpetuum ſanguinis carniſque humanae indiderunt deſiderium. Ancillam eorum fecerunt ipnam: eaque naturam mutans, deos comprecata eſt, ne mala hominibus avis fieret. idque impetravit a Mercurio & Marte,

Ἄγριον μετέβαλεν εἰς γῦπα,] Sic tacite edidit *Berkelius*, quod nimium ſecure ſecuti fuerunt *Galeus* & *Munckerus*. Nihil enim eſt, quo Ἄγριον μετέβαλεν referas. Ad *Mercurium* dicis, qui *Jovis* juſſu in eum animadvertit. At tum legendum etiam mox καὶ διὰ παντὸς ἵμερον αὐτῷ κρέως καὶ αἵματος ἐνέβαλεν, pro ἐνέβαλον, ἀνθρωπείου. Sed praecedit ἔχθιστον θεοῖς τε καὶ ἀνθρώποις. Fateor. At in priore loco eadem obſervanda ratio: Οὗτοι ἐτίμων οὔτε θεὸν, οὔτε ἄνθρωπον, ἀλλ' ἐξύβριζον εἰς πάντας. Lege itaque cum *Xylandro*: Ὄρειος δὲ ἐγένετο λαγωός. . . Ἄγριος δὲ μετέβαλεν εἰς γῦπα. Μεταβαλεῖν & μεταβληθῆναι eadem ſignificatione uti ſolet auctor. C. II. Γόργην καὶ Δηϊάνειραν φασὶν κατ' εὐμένειαν Διονύσου μὴ μεταβαλεῖν. Praeced. C. Μεταβαλὼν ἐγένετο κόραξ. C. XXXII. Δρυόπη δὲ μετέβαλε, καὶ ἀντὶ θνητῆς ἐγένετο νύμφη. C. XXXVII. Αἱ ψυχαὶ δὲ μετέβαλον εἰς ὄρνιθας. ubi vid. *Munck*. Eſt autem elliptica locutio, quam plenam dedit alibi, ut eodem hoc in loco infra: ἡ δὲ μεταβάλλουσα τὴν φύσιν cet.

Τερμ-

καὶ Ἄρης, ἐπεὶ κατ' ἀνάγκας ἔδρασεν, ἃ προσέταξαν οἱ δεσπόται· καὶ ἔστιν ἀγαθὸς οὗτος ὁ ὄρνις ἐπὶ θήραν ἰοῦσι καὶ δαῖτα.

ΤΕΡΑΜΒΟΣ. κβ'.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἐν α' ἑτεροιουμένων.

Τέραμβος Εὐσείρου τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Εἰδοθέας νύμφης Ὀθρηίδος, ᾤκει ἐν τῇ γῇ τῇ Μηλιέων παρὰ τὴν ὑπώρειαν τῆς Ὄθρυος· ἐγένετο δὲ αὐτῷ θρέμματα πλεῖστα, καὶ αὐτὰ ἐποίμαινεν αὐτός· νύμφαι δὲ συνελάμβανον αὐτῷ, διότι αὐτὰς ἐν τοῖς ὄρεσιν ᾄδων ἔτερπεν· λέγεται γὰρ μουσικώτατος τῶν τότε γενέσθαι, καὶ ἐπὶ βουκολικοῖς ᾄσμασι διαβοηθῆναι, καὶ σύριγγα ποιμενικὴν ἐν τοῖς ὄρεσι συνθεῖναι· καὶ λύρᾳ πρῶτος ἀνθρώπων κεχρῆσθαι, πλεῖστά τε καὶ κάλλιστα μέλη ποιῆσαι· τούτων οὖν χάριν λέγουσιν ὀφθῆ-

Τέραμβος] In nupero commentario corrigi video Κέραμβος, quod ſequatur beſtiolae nomen, in quam converſus eſt, κεράμβυξ. Si *Nicandri* opus de ἑτεροιουμένοις haberemus, non eſſet amplius dubitandum: nec de eo, quod ὑλοφάγος in συκοφάγος mutatum itur, quanquam ſic ſatis placet. Certe hic θεοβλαβὴς non *Terambus*, ſed *Cerambus* eſt *Ovid.* VII. *Metam.* vſ. 354. MUNCK.

Μηλιέων] *Strabo* L. VIII. p. 333. Μαλιεῖς ſcribit, & Lib. IX. 433. quem locum *Galeus* adducit, ex vicinitate *Othryos* liqueat,

te, cum coacta quod domini mandaſſent executa fuiſſet. Eſt avis bona euntibus ad venatum, aut convivium.

XXII. TERAMBUS.

Haec Nicandri narratio eſt ex Lib. I. *de Alteratis.*

Euſeiro, Neptuni & Eidotheae nymphae Othreïdis F. Terambus fuit filius, in Melienſium terra domicilium habens, ad montis Othrys radices. Is pecus, quod ei obtigerat copioſiſſimum, ipſe paſcebat, adjuvantibus nymphis, quod eas in montibus canendo oblectabat. Fertur enim ſuae aetatis hominibus arte Muſica antecelluiſſe, qui & bucolicis carminibus famam reperiſſet, & paſtoralem ex arundinibus fiſtulam in montibus compoſuiſſet, lyraque primus hominum uſus eſſet, & plurimas elegantiſſimasque cantilenas compoſuiſſet. Eam ob rem

queat, eosdem eſſe: τοῖς Μαλιεῦσιν, ὥσπερ καὶ οἱ τῆς Ὄθρυος πρόποδες. Nec ſecus *Pauſanias* & *Xenophon* citati Cl. *Valckenario* ad *Herodot.* Lib. VII. 132. ubi tamen plerisque Μηλιεῖς eſſe animadvertit magnus ille Vir.

Σύριγγα ποιμενικὴν] Fiſtulae hujus inventionem *Pani*, neſcio cui, tribuit *Hygin.* C 274. ubi vid. Comment. & *ad Albric.* p. 906.

Λύρᾳ πρῶτος ἀνθρώπων κεχρῆσθαι,] Sed hac primum uſum fuiſſe *Orpheo* ex *Eratoſthene* apud *Hygin. Aſtron.* VII. aliisque conſtat.

Κατ'

ὀρθεῖσαι αὐτῷ ποτε νύμφας, καὶ χορεῦσαι περὶ τὰ κτήματα τοῦ Τεράμβου· Πᾶνα δὲ τοῦτο κατ' εὐμένειαν αὐτῷ παραγγεῖλαι, καταλιπόντι τὴν Ὄθρυν ἐν τῷ πεδίῳ τὰ πρόβατα ποιμαίνειν· ἐξαίσιον γάρ τι καὶ ἄπιστον χρῆμα χειμῶνος ἐπεῖναι μέλειν. Ὁ δὲ Τέραμβος ὑπὸ μεγαλαυχίας ἐκ νεότητος οἷα θεοβλαβὴς, ἀπελαύνειν μὲν ἐκ τῆς Ὄθρυος εἰς τὸ πεδίον οὐκ ἐγίγνωσκεν· ἀπέρριψεν δὲ λόγον ἄχαρίν τε καὶ ἀνόητον εἰς τὰς νύμφας, ὅτι γένος μέν εἰσιν οὐκ ἀπὸ Διὸς, ἀλλ' ἔτεκεν αὐτὰς ἡ Δεῖνα τοῦ Σπερχειοῦ. Ποσειδῶν δὲ πόθῳ μιᾶς αὐτῶν Διοπάτρης τὰς ἀδελφὰς ἐρρίζωσε, καὶ ἐποίησεν αἰγείρους,

ἄχει

Κατ' εὐμένειαν] Ampl. *Cuperus* in *Apoth. Hom.* p. 37. legendum hic conjicit κατ' εὐμέλειαν. Conjecturae rationem, ſi tanti putes, apud ipſum vide. Vulgata unice proba, eodemque ſenſu capienda, quo ſaepius adhibuit *Antoninus:* C. II. Γόργην καὶ Δηιάνειραν φασὶν κατ' εὐμένειαν Διονύσου μὴ μεταβαλεῖν. C. XXXII. Δρυόπην ἥρπασαν Ἁμαδρυάδες νύμφαι κατ' εὐμένειαν.

Ἐπεῖναι μέλειν.] Pro ἐπιέναι poſitum obſervat *D'Orvillius* ad *Chariton.* p. 511. Παρεῖναι εἰς χώραν pro παριέναι dixit ſupra Cap. VIII. Μέλειν, quod neminem Editorum offendiſſe mirum, in μέλλειν mutandum eſſe, ibidem monet Vir Cl. Utrumque verbum a Librariis paſſim confundi ex ipſo illo *Charitonis* loco liquet.

Γένος μέν εἰσιν οὐκ ἀπὸ Διὸς,] Niſi κατὰ ſubaudiendum eſt, dixiſſet uſitatius, γένος μέν εἰσιν οὐ Διός. *Tyrtaeus:*

Ἡρακλῆος γὰρ ἀνικήτου γένος ἐστέ.

Servius ad *Georg.* III. *Euryſtheus rex fuit Graeciae Perſei genus.* Quid ſi ſcribas? γένος μὲν εἶχον οὐκ ἀπὸ Διός. Vid. not. ad cap. 8. Sed quod in textu eſt illo *Pindari* ſatis ſe tuetur *Pyth. Od.* IX. ἐξ Ὠκεανοῦ γένος ἥρως δεύτερος. *Ab Oceano heros genere ſecundus.* MUNCK. Lectio non ſollicitanda. *Heliod.* fin. L. X. Ἀφ' Ἡλίου γένος. . . Ἡλιόδωρος. *Euripid. Alceſt.* vſ. 508. Ἀφ' αἵματος Περσέως, & vſ. 638. ἀφ' αἵματος δουλίου. *Sophocl. Antig.* vſ. 199. Παῖς ἀπ' Οἰδίπου. Ge-

nus

rem ajunt apparuiſſe aliquando ei nymphas, & ad ictus pollicis Terambici ſaltaſſe. Pana vero benevolentia adductum, monuiſſe hominem, ut Othry relicto, greges in campo paſceret: inuſitatum enim & incredibile frigus inſtare. At Terambus, qui jam inde a puero jactantia ea fuiſſet, ut a Deo ſana privatus ratione judicari poſſet, greges ab Othry in planiciem depellere in animum nequaquam induxit: nymphas autem ingrato ac fatuo ſermone eſt inſectatus, non eſſe eas Jovis genus, ſed Dina Sperchii natas dicens: & Neptunum deſiderio unius de ſororibus, Diopatrae nimirum, impulſum, reliquas radi-

nus autem pro *nepotibus* etiam apud Latinos in uſu eſſe, oſtendit *Burm.* V. Cl. ad *Ovid.* L. II. *Met.* vſ. 744.

Ἡ δεῖνα τοῦ Σπερχίου.] Aut ſcribendum Δεινὼ, ut jam ante nos conjectum eſt, aut vertendum, *filia quaedam Sperchii.* MUNCK. Ita, vel τοῦ Σπερχίου, conſtanter legit *Munckerus*, hic in not. & ad *Lactant.* p. 828. Male. C. XXXII. Δρύοψ Σπερχειοῦ. Nec ſecus *Homerus*, *Sophocles*, *Strabo*, *Diodorus Sic.* alii. Penultimam quoque Latini producunt, *Virgilius*, *Statius* cet. Omnes in contextu dederunt ἡ Δεῖνα, acſi eſſet nomen proprium, quemadmodum etiam *Xylander* vertit *Dinam*, unde *Berkelius* conjecit Δεινὼ legendum, uti plurima feminarum nomina in ω deſinunt. Contra morem *Berkelio* refragatus *Galeus* vertit; *quaedam ex filiabus Spercheji.* Quod hic & ad *Lactant.* d. l. amplectitur *Munckerus.* Neque aliam ſane interpretationem admittit mens *Antonini*, quae cum tam dilucida ſit, videmus, quid ſimus homines, qui ipſo meridie ſolem detegere non poſſimus. *Illa quaedam*, ut per contemtum loquitur *Terambus*, *ex filiabus Sperchii* fuit *Diopatra.* Prius dixerat, *Nymphas* non eſſe *Jovis* filias, ſed *Neptuni* ex quadam cujusdam *Sperchii* filia natas, tum ut confirmet, illicitum hunc deſcribit coïtum *Diopatrae* ac *Neptuni*, unde natae eſſent *Nymphae*, quo referas, τοιαῦτα μὲν ὁ Τέραμβος ἐκερτόμησεν εἰς τὰς νύμφας.

Αἰγείρους,] Proprie *populi nigrae*

ἄχρι αὐτὸς κορεσθεὶς τῆς εὐνῆς ἀνέλυσε, καὶ πάλιν αὐταῖς ἀπέδωκε τὴν ἐξ ἀρχῆς φύσιν· τοιαῦτα μὲν ὁ Τέραμβος ἐκερτόμησεν εἰς τὰς νύμφας. Μετὰ δὲ χρόνον ὀλίγον ἐξαίφνης ἐγένετο κρυμὸς, καὶ ἐπάγησαν αἱ χαράδραι, καὶ πολλὴ κατέπεσε χιὼν, καὶ τὰ ποίμνια τοῦ Τεράμβου σὺν αὐταῖς ἀτραποῖς καὶ δένδρεσιν ἠφανίσθη· νύμφαι δὲ μετέβαλον κατ' ὀργὴν τὸν Τέραμβον, ὅτι αὐταῖς ἐλοιδόρησε, καὶ ἐγένετο ὑλοφά-

grae, vid. *Munck.* ad *Hygin.* C. 152. Forte *alnum* & *populum nigram* pro una eademque arbore habuerunt; nam quas *Virgil. Ecl.* VI. 62. in alnos, easdem in populos converſas tradit L. X. *Aen.* vſ. 190. vid. ad *Hygin.* d. l.

Ἄχρι αὐτὸς κορεσθεὶς τῆς εὐνῆς ἀνέλυσε,] Ἀναλύειν quandoque *redire*, vel *recedere* potiſſimum *e convivio*, denotare, oſtenderunt inprimis *Pricaeus* ad *Ep.* II. *Tim.* IV. 6. *Bos Exerc.* ad *Philipp.* I. 23. & *Periz.* ad *Aelian. V. H.* L. IV. 28. Hac de re eumdem huic loco ſenſum affingit Cl. *Albertius* in *Peric. Crit.* p 103. (nec mutavit ſententiam ad *Heſych.* V. Ἀναλῦσαι, ubi videndus eſt *Kuſterus.*) *Usque dum ipſe concubitus ſatur redierit*, ſeu *receſſerit.* Quod a mente Auctoris plane alienum eſt. Quemadmodum enim, πάλιν αὐταῖς ἀπέδωκε τὴν ἐξ ἀρχῆς φύσιν, oppoſita ſunt his: καὶ ἐποίησεν αἰγείρους, ita ſibi contraria ſunt ἀνέλυσε & ἐρρίζωσε. Reſolvit, quas quaſi per radices in terra defixerat. Atque ita capit Cl. *Valckenarius*: „ *Albertio* non intellectum ἀνέλυσε „ quid notet, vicina monſtrant, „ usque dum eas, expleta libidine, tanquam defixas ſolveret." Loca, quae indicavit Vir Cl. fere παράλληλα ſunt. *Lucian.* T. III. p. 616. 29. Ἅτινά με καὶ ὡς στήλην ἄναυδον ἔθηκαν, μέχρις ἂν ἡ χρηστή σου λαλιὰ λιθούμενον ἀνέλυσε. *Plutarch.* T. II. p. 986. A. Ubi *Ulyxes Circae*, quae ſocios in beſtias converterat, dicit: Τούτους δέ μοι δὸς ἀναλύσασα καὶ χαρίσαι τοὺς ἄνδρας.

Αἱ χαράδραι,] *Xyländ. valles.* Mallem, *foſſae. Gloſſ. Vet.* Χαράδρα, *foſſa*, *vallis*. Vel certe *torrentes.* Vid. *Heſych.* MUNCK.

Καὶ ἐγένετο ὑλοφάγος κεράμβυξ.] Interpres: *mutaverunt in Cerambicem, quae eſt avis lignivora.* Atqui *Cerambyx* non eſt avis, ſed ζῶον κανθάρῳ ὅμοιον, ut loquitur *Heſychius.* Haec verba

radicibus terrae affixiſſe, inque alnos mutaſſe, dum eas concubitus ſatur dimiſerit, priſtinaeque naturae reſtituerit. Hoc fuit Terambi in nymphas convicium. Parvo poſt tempore ſubito gelu incidit, quo valles ſunt adſtrictae, copioſaque nix decidit, & oves Terambi una cum viis ac arboribus perierunt. Nymphae autem eum, iratae ob maledictum, mutave-

ba ita verterem: *Factus eſt Cerambyx, quod eſt inſectum frondivorum, conſpiciturque in arboribus, curvis dentibus, maxillas ſemper movens*, &c. Ξύλα ſunt arbores. *Geneſ.* C. III. Ὅτι καλὸν τὸ ξύλον εἰς βρῶσιν &c. *Pſ.* I. vſ. 3. Καὶ ἔσαι ὡς τὸ ξύλον πεφυτευμένον παρὰ τὰς διεξόδους τῶν ὑδάτων. *Ecclеſ.* C. II. 10. Ἐφύτευσα ἐν αὐτοῖς ξύλον πᾶν καρποῦ. Et ſic ſaepe alibi illi Interpretes. Etiam Graecorum more *Ambroſius Hexaëm.* L. I. c. 4. *ligna fructifera* appellat arbores fructum edentes. *Lignum pomiferum* eſt apud *Vet. Interpr. Geneſ.* Cap. I. vſ. 11. Ubi *Junilius Epiſcop. Afric.* *Patet ex his verbis Dei, quia verno tempore mundi perfectus eſt ornatus. In hoc enim ſolent herbae virentes apparere in terrâ, & ligna pomis onuſtari.* Ὑλοφάγον verto *frondivorum*. Ut apud *Diod. Sic.* L. III. p. 159. Οἱ δὲ ὑλοφάγοι μετὰ τέκνων καὶ γυναικῶν ἐπὶ τὰς νομὰς ἐξιόντες, ἀναβαίνουσιν ἐπὶ τὰ δένδρα, καὶ τοὺς ἁπαλοὺς τῶν ἀκρεμόνων προσφέρονται. MUNCK. Ad oram Ed. *Xyl.* inpreſſum erat: *forte* ξυλοφάγος: Quod inde factum exiſtimo, quia mox: ξυλοφάγος βοῦς καλεῖται, ut eſt in *Xylandri* Editione, quam ſecuti ſunt *Berkelius* & *Galeus*, nec *Munckerus* relinquere debuerat; nam perinde eſſe, utrum legas, recte monſtravit *Berkelius*, qui tamen *Munckeri* interpretationi acquieſcere potuiſſet. Emendare tamen maluit: συκοφάγος, & mox pro ξύλων, ἐπὶ τῶν συκῶν, loco *Heſychii* motus: Κεραμύζηλον, κήπου προβασκάνιον, καὶ θηρίδιόν τι, ὃ περὶ τὰς συκὰς δεσμευόμενον ἀποδιώκει τῇ φωνῇ τοὺς κνίπας. ἔνιοι, τοὺς κανθάρους, ὡς κέρατα ἔχοντας; ὡς ὁ κεράμβυξ. Sic. Sed hic locus vulgatae lectionis inmutandae anſam non praebet. Non enim de fructibus agit, ſed de arboribus, quarum etſi ficorum prae ceteris adamatarum, frondibus tamen veſci potuit. Et eâdem libertate quis *Antonini* loco motus in *Heſych.* legere poſſet περὶ τὰ ξύλα, & ἐπὶ τῶν ξύλων. *Albertius*, mea quidem ſen-

φάγος κεράμβυξ. Φαίνεται δὲ ἐπὶ τῶν ξύλων, καὶ ἔστιν ἀγκύλος ἐκ τῶν ὀδόντων, καὶ συνεχῶς τὰ γένεια κινεῖν, μέλας, παραμήκης, πτέρυγας στερεὰς ἔχων, ἐοικὼς τοῖς μεγάλοις κανθάροις· οὗτος ξυλοφάγος βοῦς καλεῖται· παρὰ δὲ Θετταλοῖς κεράμβυξ· τοῦτον οἱ παῖδες παίγνιον ἔχουσι, καὶ τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνοντες, φέρουσιν· ἡ δὲ ἔοικε σὺν τοῖς κέρασι λύρᾳ τῇ ἐκ τῆς χελώνης.

ſententia, rectius ea verba diſpoſuit: Κεράμβηλον. κήπου προβασκάνιον. καὶ θηρίδιόν τι, ὁ περὶ τὰς συκὰς δεσμευόμενον, ἀποδ. τ. φ. τ. κν. ἔν. τ. κ. ὡς κέρατα ἔχοντας. τὸ κέραμβον. Tria tamen vocabula, quae huic animalculo darentur, non deprehendo. Κέραμβος enim & κεράμβυξ unum idemque eſt, niſi quod poſterius, ex *Antonini* certe ſententia, ſolis *Theſſalis* ea terminatione in uſu eſſet, unde & alterum, κεράμβηλον ὑποκοριστικῶς dictum, opinor, & tunc, quod prius obſervat ὁ μακαρίτης, τὸ κέραμβον reſpondet τῷ κεράμβηλον, tanquam nova expoſitio. Praeterea malim, κεράμβυλον; nam ſic a τὸ χρέμος vel ὁ χρεμὸς venit quidem Χρέμης & Χρεμύλος, non Χρέμηλος, atque ita in aliis, quae plura ad *Ariſtoph. Plut.* p. 6. exhibuit *Hemſterhuſius*.

Γένεια κινεῖν,] Potius eſt, ut *Liberalem* ſcripſiſſe credamus; κινεῖ. Deinde non γένεια, ſed γένυας eſſe *malas* docent Lexicographi. Reponendum ergo eſſet, γένυας. Adeo ut fruſtra apud *Apollod.* p. 19. Καθειμένοι βαθεῖαν κόμην ἐκ κεφαλῆς καὶ γενύων, pro γενείων reſcribat Clariſſ. *T. Faber. Heſiod. Aſp.* vſ. 167. Μελάνθησαν δὲ γένεια, *denigrataeque illis erant maxillae.* *Diaconus*: Τὰ δὲ γένεια τῶν δρακόντων, ἤγουν ὁ περὶ τὸ στόμα καὶ τὰς σιαγόνας τόπος μέλας ἦν. *Apollodorus* tamen Lib. I. p. 17. Ed. *Com.* καὶ γενείων τρίχες ἐξηνεμοῦντο. Sed & ibi *Faber* corrigit γενύων. Sine magna ratione, ut puto. Nam cum γένυς interdum pro *barba*, cur non vice verſa pro *mento* vel *mala* γένειον ponatur? *Eurip. Hecub.* vſ. 286.

Ἀλλ'

taverunt in cerambycem, quae eſt avis lignivora, conſpiciturque in lignis, curvis dentibus, malas ſemper movens, nigra, oblonga, ſolidis alis, adſimilis magnorum Cantharorum. Vocatur bos lignivorus, & apud Theſſalos cerambyx. Hunc pueri pro ludo habent, caputque amputantes circumferunt: quod ſimul cum alis ſimilitudinem gerit lyrae e teſtudine confectae.

Ἀλλ' ὦ φίλον γένειον αἰδέσθητί με.

Schol. quidem: ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν. γένειον αἱ κατὰ σιαγόνας τρίχες, γένυς δὲ ἡ σιαγών. Sed non obſervant perpetuo illud diſcrimen auctores. *Plut. Camill.* ἥψατο γενείου, καὶ κατῆγε τὴν ὑπήνην. Scio religioſe *Homeri* Interpretes ſervare, ut τὸ γένειον *barbam* vertant; praeſertim in illo, ἔλλαβε χειρὶ γενείου. Quaſi vero minus rectum foret, *prendit mentum* vel *malam*. *Schol. Euripid.* ad *Hecub.* vſ. 245. οἱ δεόμενοι ἥπτοντο τῶν γονάτων, ἢ τῆς χειρὸς, ἢ τῶν παρειῶν. Certe plane alienum eſt *Od.* Τ. vſ. 176. *circum barbam.* Κυάνεαι δ' ἐγένοντο ἐθειράδες ἀμφὶ γένειον. *Gloſſ. St. Mentum*, γένειον. *Gloſſ. Cyrill.* γένειον, *Barba, mentum*. MUNCK. Lego κινῶν, atque ita, quamquam hic κινεῖ emendat, paullo ante ipſe *Munckerus*: *Curvis dentibus, maxillas ſemper movens.*

Κανθάροις] *Gloſſ.* vet. *Scarabaeus*, κάνθαρος. *Papilio*, Ἐσπινη. leg. ψύχη. Quas enim ψύχας appellat *Ariſtot.* Lib. V. c. 19. *Papiliones* transfert *Plin.* L. XI. c. 32. MUNCK.

Σὺν τοῖς κέρασι] *Xyl. Una cum alis.* An caput alas habet? an κέρατα ſunt πτέρυγες? Habere κέρατα hanc beſtiolam docet *Heſych.* in voce Κεράμβηλος. quo in loco non bene in *Leidenſi Antonin.* editione pro ἀποδιώκει ſubſtituitur προδιώκει. Imo ipſe *Liberalis* cornua illi tribuit, cantharis illam ſimilem dicens. Canthari autem praecipui cornuti, quorum quatuor recenſet ſpecies *Charletonus Onom. Zoïc.* p. 46. MUNCK.

ΒΑΤΤΟΣ. κγ΄.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιουμένων α΄. καὶ Ἡσίοδος ἐν μεγάλαις Ἠοίαις, καὶ Διδύμαρχος μεταμορφώσεων γ΄, καὶ Ἀντίγονος ἐν ταῖς ἀλλοιώσεσι, καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος ἐν ἐπιγράμμασιν, ὥς φησι Πάμφιλος ἐν α΄.

91 Ἄργου τοῦ Φρίξου καὶ Περιμήλης τῆς Ἀδμήτου θυγατρὸς ἐγένετο Μάγνης· οὗτος ᾤκησεν ἐγγὺς Θεσσαλίας, καὶ τὴν γῆν ταύτην ἀπ' αὐτοῦ Μαγνησίαν προσηγόρευσαν οἱ ἄνθρωποι, ἐγένετο δ' αὐτῷ παῖς περίβλεπτος τὴν ὄψιν Ὑμέναιος· ἐπεὶ δὲ Ἀπόλλωνα ἰδόντα ἔρως ἔλαβε τοῦ παιδὸς, καὶ οὐκ ἐξε-

Ἄργου τοῦ Φρίξου καὶ Περιμήλης τῆς Ἀδμήτου] Plures fuiſſe *Argos*, eosque ſaepiſſime inter ſe confundi oſtendit Cl. *Burm.* in *Catal. Argon.* ubi recte *Hymenaeum Magnetis* filium facit, quum ad *Ovid.* L. II. *Met.* vſ. 683. eum vocat *Argi* & *Perimeles*, quorum ex *Magnete* nepos erat, natum. De hoc vid. *Gal.* ad *Apollod.* L. I. c. VIII. §. 2. Ab hoc navim, qua *Argonautae* vecti, dictam voluit *Pherecydes* apud *Schol. Apoll. Rh.* L. I. vſ. 4.

Ἀπ' αὐτοῦ Μαγνησίαν] De utraque *Magneſia* ad *Eutropium* monuiſſe memini. Clare *Schol. Apoll. Rh.* Lib. I. vſ. 584. Τὴν Μαγνησίαν λέγει (*Apollodorus*, & hic *Antoninus*) τὴν κατὰ Θεσσαλίαν. ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα Μαγνησία περὶ Ἔφεσον, ἐκτισμένη ὑπὸ Λευκίππου τοῦ Καρὸς, μετοικήσαντος ἐκεῖ σὺν Μάγνησι τοῖς ἐκ Κρήτης.

Περίβλεπτος τὴν ὄψιν] Hanc vo-

XXIII. BATTUS.

Narrat Nicander Libro I. *de Immutatis : & Heſiodus in magnis Eoeis ſive Orientalibus. Didymarchus libro Metamorphoſeon tertio : Antigonus Alterationibus, & Apollonius Rhodius in Epigrammatis, ut Pamphilus libro primo perhibet.*

Argus Phrixi F. & Perimele Admeto nata, filium habebant Magnetem nomine, qui vicinam Theſſaliae regionem incoluit; eam, cui ab eo Magneſiae nomen homines fecerunt. Filius ei fuit Hymenaeus, excellenti forma. Hunc cum Apollo canentem audiviſſet, amoreque ejus correptus a do-

mo

vocem aliorum exemplis illuſtrat *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. L. II. c. 12. ubi *Antonini* locum exponit: *Qui in admiratione eſt, ſeu cujus ob os alii ora obvertunt ſua, propter faciei pulchritudinem.*

Ἀπόλλωνα ἰδόντα] Quod hactenus editum fuit, Ἀπόλλων ᾄδοντα, typographo imputaſſem, niſi doctiſſimum quoque interpretem vitioſa deceptum ſcriptura animadverterem. Sed ita hunc locum conſtituendum eſſe viderunt etiam (quanquam quis non videat?) in editione *Leidenſi. Xylander* videtur legiſſe, ἐπεὶ δὲ Ἀπόλλωνα ᾄδοντος ἔρως ἔλαβε παιδός. MUNCK.

Ἔρως ἔλαβε τοῦ παιδός,] Nam ἐγένετο περίβλεπτος τὴν ὄψιν. Ideoque *Magnetis Hymenaei* patris τὰ οἰκία οὐκ ἐξελίμπανε. Unde liquet *Antoninum* vel poſteriores *Apollinis* amores reſpexiſſe, vel aliam plane rem re-

fer-

ἐξελίμπανε τὰ οἰκία τοῦ Μάγνητος, Ἑρμῆς ἐπιβουλεύει τῇ ἀγέλῃ τῶν βοῶν τοῦ Ἀπόλλωνος. αἱ δὲ ἐνέμοντο ἵνα περ ἦσαν αἱ Ἀδμήτου βόες· καὶ πρῶτα μὲν ἐμβάλλει ταῖς κυσὶν, αἳ ἐφύλαττον αὐτὰς, λήθαργον καὶ κυνάγχην. αἱ δὲ ἐξελάθοντο τῶν βοῶν, καὶ τὴν φυλακὴν ἀπώλεσαν· εἶτα δ' ἀπελαύνει πόρτιας δώδεκα, καὶ ἑκατὸν βοῦς ἄζυγας, καὶ ταῦρον, ὃς ταῖς βουσὶν ἐπέβαινεν· ἐξῆπτε δὲ ἐκ τῆς οὐρᾶς πρὸς ἕκαστον ὕλην, ὡς ἂν τὰ ἴχνη τῶν βοῶν ἀφανίσῃ· καὶ ἦγεν αὐτὰς ἐλαύνων διά τε Πελασγῶν, καὶ διὰ Ἀχαΐας τῆς Φθιώτιδος, καὶ διὰ Λοκρίδος, καὶ Βοιωτίας,

ferre. Ceteri enim, quos ad *Tibull.* II. *El.* III. vſ. 11. longo ordine recenſet *Broukhuſ.* laudatus Cl. *Burmanno* ad *Ovid.* L. II. vſ. 686. *Apollinem* ipſius *Admeti* amore flagraſſe tradunt.

Κυσὶν, αἳ ἐφύλαττον αὐτάς,] Inter alia, quibus canum ad pecora cuſtodienda uſus antiquis temporibus comprobet, etiam hujus loci meminit *S. Bochart.* L. II. *Hieroz.* p. 685.

Λήθαργον καὶ κυνάγχην.] Alterutrum ſufficiebat ad ſcopum. Senſus forſan aliis veternum, anginam aliis inmiſit. Λήθαργος ab obliviſcendi celeritate dictum vult *G. Canter.* V. L. L. I. c. 15. Κυνάγχην, vel κυνάγκην veteres Medicorum filii vocavunt, omnem oris, faucium & adjacentium partium affectum cum ſpirandi difficultate conjunctum, peculiariter κυνάγχην dictum, quod hoc morbo laborantes aperto ore hiare perpetuo cogantur, & canum more linguam exſerere. Vid. *Foëſ.* ad *Oecon. Hippocrat.* p. 221. Recte itaque κυνάγχην etiam hominum eſſe, quemadmodum *Anginam* omnium pecorum, ſecus ac *Gloſſaria*, & *Serv.* ad *Virg. Georg.* III. vſ. 497. qui porcorum tantum morbum volunt, oſtendit *Munck.* ad *Fulgent* pag. 600. *Non. Marcell. Angina, genus morbi; eo quod angat, & Graece συνάγχη appellatur.* Feſtus: *Angor eſt animi, vel corporis cruciatus, proprie a Graeco συνάγχη, id eſt, ſtrangulatione dictus. Unde & faucium dolor angina vocatur.* Lege in utroque ſcriptore κυνάγχη.

mo Magnetis non diſcederet, Mercurius armento boum Apollinis, quod juxta boves Admeti paſcebat, inſidias tendit. Ac primum quidem canibus armenta ea cuſtodientibus, veternum anginamque immittit: eae oblitae boum cuſtodiaeque ſunt. Buculas ita Mercurius abigit duodecim, & boves jugi ignaros centum, taurumque armenti virum. Caudis ſingulorum aliquid ſylveſtris materiae appendit, ad delenda boum veſtigia. Agitque armentum per Pelasgos, Achaiam, Phthiotidem, Locridem, Boeotiam, Megarenſem agrum, indeque in

Βοῦς ἄζυγας,] h. e. *Injuges. Fulgent. de Expoſ. Serm. Ant.* in V. *Manilius Chreſtus libro, quem de Deorum hymnis ſcripſit, ait, Minervae injuges boves ſacrificari, id eſt, jugum numquam ferentes.* Sive, ut *Macrob.* L. III. *Saturn.* c. 5. *quae numquam domitae aut jugo ſubditae ſunt.* Vid. *Kühn.* ad *Poll.* L. I. c. I. ſ. 29. & *Heſych.* V. Ἄζυγες, ubi vides, etiam notare ἀγαμήτους, translata ſignificatione. Plenius *Eurip. Iphig.* in *Aul.* vſ. 806. Οἱ μὲν γὰρ ἡμῶν ὄντες ἄζυγες γάμων cet.

Ὡς ἂν τὰ ἴχνη τῶν βοῶν ἀφανίσῃ·] Non minori *Cacus* aſtutia vertit viarum indicia, averſos in antrum ſuum boves trahens. *Virg. Aen.* VIII. vſ. 209. *Ovid.* I. *Faſt.* vſ. 549. Auctor *Orig. Gentis Rom. Cacus Euandri ſervus, nequitiae verſutus, & praeter caetera furaciſſimus Recarani hoſpitis boves ſubripuit, ac ne quod eſſet indicium, averſas in ſpeluncam traxit.* Quid ſibi vult illud *praeter caetera?* ſcribo, *praeter caeteros. Ter. Andr. Act.* I. ſc. 1.

—— *Quia erat forma praeter caeteras*
Honeſta & liberali.

Virg. Aen. VII. vſ. 55. *Ante alios pulcerrimus omnes.* Caeterum, quem *Recaranum* hic ſcriptor appellat, *Garanus* eſt *Verrio Flacco* apud *Servium* ad *Aen* VII. vſ. 203. Uter rectius ſcribat, non definio. MUNCK.

Δι' Ἀχαΐας τῆς Φθιώτιδος,] Quaerit heic Vir Doctiſſ. (*Berkelius*) quem ſenſum conficere iſta poſſint, καὶ δι' Ἀχαΐας τῆς Φθιώτιδος.

πίας, καὶ Μεγαρίδος· καὶ ἐντεῦθεν εἰς Πελοπόννησον διὰ Κορίνθου καὶ Λαρίσσης ἄχρι Τεγέας. καὶ ἐντεῦθεν παρὰ τὸ Λύκαιον ὄρος ἐπορεύετο, καὶ παρὰ τὸ Μαινάλιον, καὶ τὰς λεγομένας Βάττου σκοπιάς· ᾤκει δὲ ὁ Βάττος οὗτος ἐπ' ἄκρῳ τῷ σκοπέλῳ· καὶ ἐπεὶ

τιδος. *An Achaja fuerit urbs vel locus Phthiotidis? Malle ſe conjunctionem* καὶ *inſerere*, ut ſit καὶ δι' Ἀχαΐας, καὶ Φθιώτιδος. At locus non emendatione indiget, ſed explanatione. Ut duplices fuere *Achaei*, *Phthiotici* & *Peloponnenſes*, ita duplex etiam *Achaja*, *Phthiotidis* alia, alia *Peloponneſi*. *Achaeos* fuiſſe in *Theſſalia*, cujus *Phthiotis* pars, operoſe oſtendit *Salmaſ.* in de *Lingua Helleniſtica* p. 288. & ſeq. *Achaja Phthiotidis* eſt illa, de qua *Apollon. Scholiaſt.* ad *Argon.* L. I. vſ. 178. Ἀχαΐας δὲ μέρος τῆς Θεσσαλίας, ἧς ἡ Πελλήνη. MUNCK.

Τὸ Μαινάλιον,] *Sch. Apoll. Rh.* L. I. vſ. 168. Μαίναλον ὄρος Ἀρκαδίας καὶ πόλις, ἀπὸ Μαινάλου τοῦ Ἀρκάδος, οὗ πατὴρ Λυκάων. *Pauſan.* tamen *Arcad.* p. 674. Τὸ δὲ ὄρος τὸ Μαινάλιον, ἱερὸν μάλιστα εἶναι Πανὸς ὀνομάζουσιν, videturque diſtinguere τὴν Μαίναλον, urbem. *Ibid.* p. 603.

Ὤικει... ἐπ' ἄκρῳ τῷ σκοπέλῳ·] Nullam hic difficultatem offendit *Munckerus*, loci ſanitatis, qua eſt, ſatis convictus. Ἐπὶ cum genitivo, quo de nulla eſt controverſia, nonnunquam conſtrui, exemplis probat *Berkelius*, ſed quod erat probandum, perinde eſſe, gignendi an dandi caſui jungatur, praetermiſit. Hoc negant alii, vel, ſi dativo juncta occurrat, hanc praepoſitionem alias habere ſignificationes contendunt. Vid. *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. L. I. c. XXX. ubi ἐπὶ ἵππῳ ἐτύγχανον ὄντες, mutat in ἐφ' ἵππων, quia id Graecae Linguae ratio poſtulat, et uſus voculae ἐπὶ, quod variis ipſius *Aeliani* locis confirmat. Sed contra Mſſ. ut ad *Ariſtoph. Plut.* pag. 124. obſervat *Hemſterh.* qui ἐφ' ἵππῳ etiam apud *Lyſiſtr.* vſ. 561. ibi a *Scholiaſte* citat. relinqui potuiſſe, addit. Vir etiam Eruditiſſ. in *Miſcell. Obſervatt.* T. II. p. 153. *Perizonii* opinionem plurimis exemplis comprobare enititur, adeo ut nullum admittere videatur locum, ubi ἐπὶ dativo junctum, quo hic ſenſu, capi poſſit, unde una voce hic legendum cenſet: ἐπάκρῳ τῷ σκοπέλῳ, ut eſſet ellipſis τοῦ ἐν; Οὗτος ἐν ἐπάκρῳ cet. Quamquam alias ejuſmodi Ellipſin frequenter occurrere non ignoro, in primis praepoſitionum, unde ſaepe moleſtia oritur

in Peloponneſum per Corinthum & Lariſſam, Tegeam uſque. Inde ſecundum Lycaeum & Maenalum montes profectus cum iis eſt, & ſpeculam Batti. Habitabat is Battus in ſummo ſcopuli. Cumque juven-

ritur Interpretibus: quemadmodum locum *Strabonis* L. III. 160. corruptum & aliqua voce mutilum cenſet *Caſaubonus:* Τινὲς δὲ καὶ τῶν τῆς Πυρήνης ἄκρων νέμονται, quem ſanum fore exiſtimo, ſi legas Τινὲς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν cet. Illud tamen hoc loco minime neceſſarium ſtatuere, opinor. E pluribus enim locis, quae adferre poſſem, pauca tantum proferam, omni exceptione majora. *Xenoph.* Lib. V. p. 119. Κῦρος μὲν ἐφ' ἵππῳ. Novi etiam alibi dixiſſe: ἐπὶ τῶν ἵππων καθήμενοι, ſed hinc colligo ſcriptorem unam eamdemque ſignificationem voculae indidiſſe ſeu gignendi ſive dandi caſui junctae; ſi quis tamen ἐφ' ἵππου emendandum contendat; En *Hom. Il.* Α. vſ. 88.

> Οὔτις ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο.

Il. Β. vſ. 352.

> Ἤματι τῷ ὅτε νηυσὶν ἐπ' ὠκυπόροισιν ἔβαινον.

Quod ſi quis hic tmeſin praeferat, is tamen dativus, juxta Technicorum canonas a vi praepoſitionis pendet: ſic, quod in *Miſc.* illis *Obſervatt.* ipſe agnoſcit Vir Doctiſſ. dixit paullo ante *Liberalis* ὃς ταῖς βουσὶν ἐπέβαινεν. Sed controverſiam non admittit *Ariſtophanis* locus in *Pluto* vſ. 338. Λόγος πολὺς ἐπὶ τοῖσι κουρείοισι καθημένων. Adde *Eurip. Iphig. in Aul.* vſ. 5. Καὶ ἐπ' ὀφθαλμοῖς ὀξὺ πάρεστιν. *Phoen.* vſ. 74. Ἐπὶ ζυγοῖς καθέζετ' ἀρχῆς. *Schol.* Ἐπὶ γὰρ τοῦ ὑψίστου ζυγοῦ καθήμενος, ὡς κυβερνήτης πάντας φέρει τοὺς οἴακας. *Oreſt.* 1058. Ἐπὶ σκήπτροις ἔχων τὴν ἐλπίδ'. *Schol.* ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ. *Apollon. Rhod.* L. I. vſ. 934. ἐπὶ νυκτὶ, *nocte. Dionyſ. Perieg.* vſ. 42. Σχῆμα μὲν οὖν τριστῆσιν ἐπὶ πλευρῆσι βέβηκε. Ubi inter alia *Euſtathius:* Καὶ κώμη τις ἐπὶ τῇ τοῦ Δέλτα κορυφῇ, *& pagus quidam ſitus in vertice hujus Delta.* Iterum *Apoll. Rhod.* L. I. vſ. 365.... Ἀπὸ δ' εἵματ' ἐπήτριμα νήησαντο Λείῳ ἐπὶ πλαταμῶνι. vſ. 375. Τὴν δὲ κατάντη κλῖναν ἐπὶ πρώτῃσι φάλαγξιν. *Homer.* laud. *Hoelzl. Il.* Β. 89. Βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι. *Act. Apoſt.* C. XXVII. c. 43. Ἐκέλευσε... ἐξιέναι... οὓς μὲν ἐπὶ σανίσιν, οὓς δὲ ἐπί τινων ἀπὸ τοῦ πλοίου. Eadem notione variato caſu.

Ἔγγυς

ἐπεὶ τῆς φωνῆς ἤκουσε παρελαυνομένων τῶν μόσχων; προελθὼν ἐκ τῶν οἰκίων ἔγνω περὶ τῶν βοῶν, ὅτι κλοπιμαίας ἄγει, καὶ μισθὸν ᾔτησεν, ἵνα πρὸς μηδένα φράσῃ περὶ αὐτῶν· Ἑρμῆς δὲ δώσειν ἐπὶ τούτοις ὑπέσχετο· καὶ ὁ Βάττος ὤμοσε περὶ τῶν βοῶν πρὸς μηδένα κατειπεῖν. Ἐπεὶ δὲ αὐτὰς Ἑρμῆς ἔκρυψεν ἐν τῷ Πριῶνι παρὰ τὸ Κορυφάσιον, εἰς τὸ σπήλαιον εἰσελάσας ἄντικρυς Ἰταλίας καὶ Σικελίας, αὖθις ἀφίκετο πρὸς τὸν Βάττον ἀλλάξας ἑαυτόν· καὶ πειρώμενος εἰ αὐτῷ συμμένειν ἐπὶ τοῖς ὁρκίοις ἐθέλει· διδοὺς δὲ μισθὸν χλαῖναν, ἐπυνθάνετο παρ'

Ἔγνω περὶ τῶν β.] *Ovid.* L. II. *Metam.* vſ. 686.

> —— *Arte ſua ſylvis occultat abactas.*
> *Senſerat hoc furtum nemo, niſi notus in illo*
> *Rure ſenex. Battum vicinia tota vocabant.*

In ceteris paullum a Noſtro diſſentit; nam non rogaſſe, ſed a *Mercurio* ultro offerente accepiſſe aït mercedem, ut furtum ſilentii peplo involveret: *nitidam cape praemia vaccam. Et dedit.*

Κλοπιμαίας] *Xylander* hic κλοπημαίας, mox dedit κλοπιμαίας. Hoc uſitatum, illud analogicum a κλοπὴ dicit *Berkelius*, unde forſan diverſam utroque loco ſcribendi rationem cum *Xylandro* ſervavit. *Galeus* bis κλοπημ. *Munckerus* toties κλοπιμ. ex frequentiore, opinor, uſu.

Δώσειν ἐπὶ τούτοις] h. e. *Hac conditione. Apollod.* ſive ejus epitomiſta Lib. II. p. 69. θεραπεύειν ἐπὶ μισθοῖς τηλικούτοις. Idem L. I. p. 38. ὑπέσχετο, ἐφ' ᾧ τὰς βόας λήψεται. Sed pag. ſeq. ὑπὸ μέρει βασιλείας ἱστάμενος αὐτάς. An & heic ἐπὶ reponendum ſit dubito. ὑπὸ enim, quando idem valet, quod *propter*, pro ἐπὶ poſitum videtur. Vid. *Viger.* de *Idiotiſ. Linguae Graec.* C. X. Sect. 9. MUNCK.

Ἐν τῷ Πριῶνι] Supra C. XI. Ἵν' ἐστὶ νῦν ὁ Πρηὼν παρὰ τὴν πόλιν. Ita enim πρηὼν, πριὼν & πριὼν ſcribitur. Vid. *Salmaſ.* in *Plin. Exerc.* p. 568. ubi, quod ex ipſo illo *Antonini* loco patet, non nomen proprium, quod hic utroque loco Interpres, exiſti-

vencorum, qui praeteragebantur, vocem exaudiſſet, domo egreſſus, ſenſit eos eſſe furtivos: pactusque eſt mercede ſilentium de iis reticendi. Eam Mercurius jurato ſe nemini de his quicquam relaturum Batto ſtipulatur. Mercurius cum eas in ſpeluncam Prionis ad Coryphaſium abdidiſſet compulſas, quae eſt e regione Siciliae & Italiae: ad Battum mutata forma revertitur, periculum facturus, an is juramentum eſſet ſervaturus. Data ergo mercedis loco chlae-

ſtimat, ſed *collis jugum urbi imminens*, vertit. Unde hic cum Cl. *Valckenario* ἐν τῷ πρηῶνι vertendum *ſub montis vertice*, ubi ſpelunca, in quam boves abdidit.

Διδȣ̃ς δὲ μισθὸν χλαῖναν, . . . χλαμύδα,] Μισθὸν χλαῖναν, quam paullo poſt χλαμύδα appellat. Sed χλαῖναν pro eo ſubſtituit Vir Cl. (*Berkel.*) Atqui propius accedebat χλανίδα, quod ego volui. Nunc valde dubito, an quicquam ſit mutandum. Χλαίνας enim χλαμύδας interpretatur *Hom. Schol.* ad *Odyſſ.* Ξ. vſ. 513. cui accedit *Apollonianus*, χλαμύδα appellans id indumentum ad Lib. I. vſ 763. quod ad vſ. 721. dixerat χλανίδα. Nec refragatur *Heſychius*: Χλαῖνα, inquit, χλαμὺς, ἢ ἱμάτιον χειμερινὸν cet. Χλαμὺς, χλαῖνα. Ita enim recte emendant docti homines. Reſtituenda eadem vox in *Fragmento* perelegantı *Hipponactis* apud *Tzetz.* in *Lycophronem*, 854. Ἐμοὶ γὰρ, inquit, ȣ̓́τε χωλαίναν δασεῖαν ἐν χειμῶνι φάρμακον ῥίγȣς, ȣ̓́τ᾽ ἀσκέραισι τȣ̀ς πόδας δασείησιν ἔκρυψας, ὡς μοίμοι χίμετλα γίνȣ. Multipliciter corruptum hoc λείψανον. Corrige & diſtingue, ut *Jambos* eſſe *Scazontes* appareat: Ἐμοὶ γὰρ ȣ̓κ ἔδωκας ȣ̓́δεπω χλαῖναν Δασεῖαν ἐν χειμῶνι φάρμακον ῥίγȣς, Οὔτ᾽ ἀσκέραισι τȣ̀ς πόδας δασείησιν Ἔκρυψας, ὡς μή μοι χίμετλα γίνηται. MUNCK. Uti hic *Munckerus*, ſic etiam *Berkelius* in altera editione priorem opinionem abjecit, unde Noſtro ſuum reſtituimus. Conf. V. D. ad *Heſych.* ſupra laud. & *Obſerv. Miſcell.* T. III. pag. 414. Χλαῖνα Latinorum *Laena* eſt, & differt quodammodo a *Chlamyde*, ita tamen, ut alteram per alteram ex-

παρ' αὐτοῦ, μὴ κλοπιμαίας βοῦς ἔγνω παρελαθείσας. ὁ δὲ Βάττος ἔλαβε τὴν χλαμύδα, καὶ ἐμήνυσε περὶ τῶν βοῶν. Ἑρμῆς δὲ χαλεπήνας ὅτι διχόμυθος ἦν, ἐῤῥάπισεν αὐτὸν τῇ ῥάβδῳ, καὶ μετέβαλεν εἰς πέτρον. καὶ αὐτὸν οὐκ ἐκλείπει κρύος οὐδὲ καῦμα· λέγεται δὲ καὶ ὁ τόπος παροδευόντων ἄχρι νῦν σκοπιὰ Βάττου.

exponant Grammatici, aliique promiſcue adhibeant. Vid. *Jer. Marklandi Epiſt.* ad *Fr. Hare*, p. 87. & ſeqq. *Ovid.* l. d. vſ. 700. aliter: *Juncta ſuo pretium dabitur tibi femina tauro. Lactant.* tantum: *praemium promiſit.*

Ἐῤῥάπισεν αὐτὸν τῇ ῥάβδῳ,] Ita reſcripſi pro ἐράπισεν, quod utraque praeferebat editio. *Matth.* XXVI. vſ. 67. οἱ δὲ ἐῤῥάπισαν. Caduceum *Mercurii* ſceptrum intelligit, de quo *Ovid.* II. vſ. 736. *Servius* ad *Aen.* IV. vſ. 242. Hinc χρυσόῤῥαπις ὁ Ἑρμῆς. *Heſych.* Noſter ſuperius cap. 10. αὐτὰς Ἑρμῆς ἀψάμενος τῇ ῥάβδῳ μετέβαλεν εἰς ὄρνιθας. De *Diana* cap. 2. ἄχρις αὐτὰς Ἄρτεμις ἀψάμενος ῥάβδῳ μετέβαλεν εἰς ὄρνιθας. Ῥαπίζω eleganter exponitur in *Gloſſis Cyrilli*, *expalmo*, *alapo. Gloſſ.* Latino-Graec. *Alapatur*, ἀλαπάζει. *Alapator*, καυχητής. Vide num hoc vocabulum reſtitui poſſit *Senecae* controv. Lib. II. 12. *Quaſi diſertus es, quaſi formoſus es, quaſi dives es: unum tantum non es quaſi, alapam.* Cogitabam, *alapator* h. e. ἀνὴρ ὑβριστής. MUNCK.

Εἰς

ΑΣΚΑ-

chlaena, percontatur, anne furtivas boves praeteragi vidiſſet? Ibi Battus chlaena accepta indicium facit de bobus. Mercurius bilinguem eum eſſe indigne ferens, adacto baculo in ſaxum commutat, quod & frigori & aeſtui omni eſt obnoxium. Locus adhuc hodie ab iis qui transeunt, Batti appellatur ſpecula.

Εἰς πέτρον.] Idem *Lact. In lapidem eum, qui ab eventu.... index vocatur. Ovid.* vſ. 705.

—— Perjuraque pectora vertit
In durum ſilicem, qui nunc quoque dicitur Index:
Inque nihil merito vetus eſt infamia ſaxo.

Λέγεται... παροδευόντων] Subaudi ὑπό. *Sophocl. Aj. Flag.* vſ. 820.

Ἔγνωκα δὴ φωτὸς ἠπατημένη.

Niſi melius putas diviſim legi, παρ' ὁδευόντων. Notat enim παρὰ idem interdum, quod ὑπό. Id quod etſi non obſervarunt Technici, nihilo tamen minus verum eſt. *Schol. Pind.* ad *Pyth. Od.* IV. κατελείφθη παρὰ τῶν Ἀργοναυτῶν. *Apollod.* L. III. ξενίζεται παρ' αὐτοῦ. *Scholiaſtes* in *Hypotheſi Iliad.* Λ. παρὰ τοῦ Νέστορος προτρέπεται. *Palaeph.* cap. 13. παρὰ πατρὸς ἐτάφη. Interpres: *juxta patrem ſepultus eſt.* Verte tu: *a patre ſepultus eſt.* Vide *Ovid.* 8. *Metam.* vſ. 234. MUNCK.

ASCA-

ΑΣΚΑΛΑΒΟΣ. κδʹ.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιουμένων δʹ.

Δημήτηρ ὅτε πλανῆτις ἐπῄει γῆν ἅπασαν κατὰ ζήτησιν τῆς θυγατρὸς, ἀνεπαύσατο ἐν τῇ Ἀττικῇ· καὶ αὐτὴν ὑπὸ πολλοῦ καύματος ὑποδέχεται Μίσμη, καὶ

Αὐτὴν ὑπὸ π. κ.] *Nicandri*, cujus ipſa verba ſaepe retinet *Antoninus*, vocem genuinam hic excitavit *Pierſonus Veriſim.* pag. 37. Καὶ αὐτὴν ὑπὸ cet. *Lactantius* & *Ovidius*, quos teſtes citat, confirmant; ille *aeſtu torrida:* hic, *Feſſa labore ſitim collegerat.*

Μίσμη,] Hanc hiſtoriam tam diverſe tradunt ſcriptores, ut alter cum altero non ſolum non conciliari poſſint, ſed nec ſibi conveniant. Aliter *Antoninus*, aliter *Apollodorus* L. I. c. 5. Aliter *Nicander*, qui duas, quas *Ovidius* perſequitur, L. V. *Metam.* a vſ. 438. & 462. fabulas confundere videtur. Cl. *Burm.* ad *Ovid.* vſ. 448. ſed & ipſe *Ovidius* eamdem hanc fabulam longe diverſo modo refert in *Faſtis* L. IV. a vſ. 401. In his de *Metanira Celei* uxore agit, a cujus filiabus primum excepta *Ceres* ad *Metaniram* ducebatur, ejusque filium *Triptolemum* morbo laborantem ſanitati reſtituit, ſerendique artem docuit Dea, cui epulum appoſuit grata mater. In *Metamorphoſi Cererem* ab egena muliere in caſam fuiſſe receptam potuque recreatam tradit. *Celeum* ſenem facit in *Faſtis*, & pauperem, contra ac reliqui. Nam *Ovidio* qui patrocinantur *Virgilii* loco 1 *Georg.* vſ. 165. fruſtra ſunt. *Eleuſiniorum* regem *Celeum* faciunt ibi *Servius* & *Philargyrius*, quod confirmatur auctoritate *Apollodori* d. l. τὸν βασιλεύοντα τότε Ἐλευσινίων. *Fragm. Homeri* ex *Hymn.* in *Cerer.* Ἡγήτορα λαῶν. laudat. *Neapoli* ad *Ovid. Faſt.* d. l. & *Athenagorae*, qui p. mihi 16. Ἀθηναῖοι μὲν Κελεὸν καὶ Μετάνειραν ἵδρυνται θεούς. Unde etiam videmus *Celei* uxorem *Metaniram*, (alibi & apud alios male *Meganiram*) fuiſſe, quod *Ovi-*

XXIV. ASCALAPHUS.

Refert Nicander Libro IV. de Formarum Alterationibus

Quo tempore filiam quaerens Ceres univerſam obivit terram, conquievit in Attica: eamque magno aeſtu languentem Miſma excipit, potumque offert;

Ovidius, *Apollodorus*, aliique conſtanter quoque docent, excepto tantum *Nicandro* in *Theriac.* vſ. 486.

—— ὅτ' ἐν Κελεοῖο θεράπναις
Ἀρχαίη Μετάνειρα θεὴν δειδέκτο περίφρων.

Ubi neſcio quid velit *Meurſius* in *Eleuſin.* c. 3. legens: *quando in Celei ancillis Therapnis* &c. Vid. Viri D. ad *Heſych.* V. & inprimis *D'Arnaud.* qui, quod & *Heinſius* jam fecerat, hemiſtichium illud ex *Nicandro* producit. Veroſimilius itaque *Cererem* prius ab una ex *Metanirae* ancillis exceptam fuiſſe, ut alii tradunt, & quidem nomine *Jambes*, quod ipſe *Nicander* memorat vſ. 130. *Alexiph.*

—— —— ποτὲ ᾧ ποτὶ Δηὼ
Ἀσκάντῃ ἔβρεξεν ἀν ἄστυρον Ἱπποθόωντος
Θρήσσης ἀθύροισιν ὑπαὶ ῥήτρῃσιν Ἰάμβης.

Quem locum ad *Ovid. Metam.* d. l. *Micyllus* recte ita interpretatur, ut non *Jambe Hippothoontis* ancilla dicatur, ſed urbs *Hippothoontis*; nempe *Eleuſin*; in qua habitabat *Celeus*. Et tamen hic forte locus *Scholiaſten Euripid. Oreſt.* ad vſ. 962. in errorem adduxit, quamquam cetera ad hiſtoriam illuſtrandam non parum conducit. Ἡ Δηὼ, νῆστις περιήρχετο, ζητοῦσα αὐτήν. καὶ δὴ περιερχομένη καὶ ζητοῦσα αὐτὴν ὑπεδέχθη ἐν τοῖς οἴκοις τοῦ Ἱπποθόωντος ὑπὸ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Μετανείρας. ἥτις Μετάνειρα παρέθηκεν αὐτῇ τράπεζαν, καὶ ἐκέρασεν αὐτῇ οἶνον. ἡ δὲ θεὸς οὐκ ἐδέξατο, λέγουσα μὴ θεμιτὸν εἶναι πιεῖν αὐτῇ οἶνον, ἐπὶ τῇ θλίψει τῆς θυγατρός. Ἀλφίτων δὲ κυκεῶνα ἐκέλευσεν αὐτῇ

καὶ διδοῖ ποτὸν ὕδωρ, ἐμβαλοῦσα γλήχωνα καὶ ἄλφιτον εἰς αὐτό· καὶ ἡ Δημήτηρ ἐξέπιε κατὰ τὸ δίψος τὸ ποτὸν ἀθροῦν· ὁ δὲ παῖς ὁ τῆς Μίσμης Ἀσκάλαβος ἰδὼν, ἐποίησε γέλωτα, καὶ αὐτῆς ἐκέ-

κατασκευάσαι. ὃν δεξαμένη ἔπιεν. Ἰάμβη δή τις δούλη τῆς Μετανείρας, ἀθυμοῦσαν τὴν θεὰν ὁρῶσα, γελοιώδεις λόγους καὶ σκώμματά τινα ἔλεγε, πρὸς τὸ γελάσαι τὴν θεόν. Honeſta haec & *Apollodoro* confirmata Deae magis conveniunt, quam, quod alii volunt, turpi & obſcoeno ſpectaculo, quod & *Ovidius*, obſervante *Burmanno*, praetermiſit, delinitam fuiſſe.

Διδοῖ ποτὸν ὕδωρ, ἐμβαλοῦσα γλήχωνα καὶ ἄλφιτον εἰς αὐτό·] *Polentatam potionem*, *Lactant.* & *Ovid.* ll. infra cit. *Arnobius* L. V. (p. m. 103.) *Perducit totum Cyceonis laeta liquorem.* Ἀλφίτων κυκεῶνα appellat *Euripidis Schol.* (infra l.) *Hom.* Interpres ad *Il.* Λ. 623. Ἔστι δὲ δίψους ἴαμα ὁ κυκεὼν, ἐκ διαφόρων εἰδῶν σκευαζόμενος. Eadem verba legas apud *Etymol. M.* auctorem in Κυκεών. Adde *Heſych.* in Κυκειῶ. MUNCK. Vid. inprimis *Heinſ.* & *Burm.* ad *Ovid.* vſ. 450.

Τὸ ποτὸν ἀθροῦν·] *Xyland.* *conſertim. Lactant.* *Cum avidius biberet.* Ἐξέπιε κατὰ δίψος τὸ ποτὸν ἀθροῦν, quod eſſet, *totum Cyceonis potum.* Mallem tamen ἀθρόως, hoc eſt, οὐ διαιροῦσα εἰς μικρότατα τῶν ἐκπομάτων, ut aït *Theocriti Schol.* ad *Eid.* Z. vſ. 69. *Schol. Hom.* ad *Il.* X. vſ. 29. Οἱ δὲ ἀθρόως ἐμφορησάμενοι &c. Sed ἀθροῦν adverbialiter accipi poteſt. *Gregor. Naz.* Στιχ. Χόλος προσῆλθε, καὶ μ' ἔκλεψεν ἀθρόως. Sed in *Excerpt. Vet. Cod.* quae penes me ſunt, ἀθρόον. Vid. *Fabr.* ad *Anacr.* p. 154. *Etymol. M.* Auct. in Ἀμυστί. Ἀμυστὶ πίνειν. οἱ δὲ ἀθρόως. De potu illo *Ovid.* L. V. vſ. 450.

Dulce dedit toſta quod coxerat ante polenta.

Ad quem verſiculum vide Commentatores. Ἀλφίτων κυκεῶνα vocat *Eurip. Schol.* ad *Oreſt.* pag. 209. Edit. *Steph.* ubi hanc fabulam habes. MUNCK. Hinc ἐξαμυστίσαι *Suidae*, ἀμυστὶ, τουτέστιν ἀπνευστὶ καὶ ἄνευ τοῦ ἀναπαύεσθαι πίνειν. Atque ita ἀθροῦν cum ἐξέπιε jungendum eſt. Sic in *Apollodoro* Lib. I. c. ult. §. 24. οὓς ἔλεγεν, ἐπειδὰν ἀθρόως θεάσηται), uti in omnibus Editt. etiam Coll. *D'Orvill.* eſt, ἀθρόους legendum opinor.

Παῖς ὁ τῆς Μίσμης Ἀσκάλαβος] Hic iterum intricata omnia. Quem *Antoninus* *Aſcalabum*, *Steb-*

offert, in quo pulegium & farina aquae erant permixta. Quem cum ob ſitim Ceres confertim ebibiſſet, filius Miſmae Aſcalabus in riſum ſe convertit: eique denuo lebetem profundum, aut dolium afferri

Stellen vocat *Lactantius*. Alii aliter. Vid. *Heinſ.* ad *Ovid.* d. l. vſ. 451. *Miſmes* filium facit Noſter. *Lactantius: puerum quemdam ejusdem caſae*. Neque hoc alienum; nam *Ovidius*, ubi dixerat, *Prodit anus e* caſa, ſubjungit: *duri puer oris & audax Conſtitit ante Deam*. Poena ab his non ita diverſe deſcribitur: Ab illo, *Eam procacius eſt proſequutus, praedicans aviditatem ejus in bibendo: cujus dea audacia pueri offenſa, in malis partem potionis in eum effudit, fecitque ut in ſtellionem converteretur, qui potionem ſparſam polenta tergo oſtenderet*; Ab hoc,

> —— *Neque adhuc epota parte loquentem*
> *Cum liquido mixta perfudit Diva polenta.*
> *Combibit os maculas: &, qua modo brachia geſſit,*
> *Crura gerit: cauda eſt mutatis addita membris:*
> *Inque brevem formam, ne ſit vis magna nocendi,*
> *Contrahitur: parvaque minor menſura lacerta eſt.*

Certe *Antoninus* duas hic fabulas confundit, pueri, quicumque fuerit, qui *Cererem*, quod avidius biberet, irriſerit, inque *Stellionem*, id eſt, lacertam variegatam, vid. *Iſidor.* Lib. XII. c. 4. converſus fuerit; & alterius, qui *Proſerpinam* apud Inferos mali Punici grana guſtaſſe indicaverat, ut narrant *Apollodorus* & *Ovidius* in ſequenti fabula. Hujus nomen demum fuit *Aſcalaphus*, uti ſcribendum ex aliis liquet, nati ex *Orphne* & *Acheronte*, ut *Lactant.* & *Ovid.* vel, ut *Apollodorus* aït, ex *Gorgyra* & *Acheronte*, ob indicium hoc in avem bubonem mutati, ut tradit *Lactantius* & *Ovidius*, a quibus tamen magno opere diſſentit *Apollodorus*, qui *Aſcalapho* ob falſum teſtimonium grave ſaxum apud Inferos inpoſitum ſcribit, quod tamen, uti idem narrat Lib. II. cap. V. cum *Hercules* ad Inferos delatus revolviſſet, tum demum *Aſcalaphum* a *Cerere* in *Bubonem* fuiſſe converſum. Ὦτον dicit, ut cum *Munckero* non ſit, quod in *Gloſſ. Steph.* reponamus ὠτίς. De Ἀσκάλαβος vid. *Suid.* V. Ἀσκαλαβώτης, vel ubi eadem reperies, *Etymol.* M. & in V. Γαλεώτης. *Phile* de *Anim.* pag. 120. & *Bochart. Hieroz.* p. 1087.

Ἀσκάλαβος] Vitioſe in edi-

tio-

ἐκέλευσεν ὀρέγειν αὐτῇ λέβητα βαθὺν, ἢ πιθάκνην· Δημήτηρ δὲ κατ' ὀργὴν ὡς εἶχε τὸ ποτὸν αὐτοῦ τὸ καταλειπόμενον προσέχεε· ὁ δὲ μεταλαβὼν, ἐγένετο ποικίλος ἐκ τοῦ σώματος ἀσκάλαβος, καὶ ὑπὸ θεῶν καὶ ὑπὸ ἀνθρώπων μεμίσηται· καὶ ἔστι αὐτοῦ δίαιτα παρ' ὀχετόν· ὁ δ' ἀποκτείνας κεχαρισμένος γίνεται Δήμητρι.

tionibus vulgatis ἀσκαλαβός. Ἀσκάλαβος & ἀσκαλαβώτης eſt *Stellio Ovid.*

> —— *Aptumque colori*
> *Nomen habet, variis ſtellatus corpora guttis.*

Miror *Aſcalaphum* tranſtuliſſe *Xylandrum.* Ἀσκάλαφος enim vocabulum avis, de qua *Ariſtot.* L. II. c. ult. Eo nomine etiam dictus fuit *Orphnes* vel *Gorgyrae*, ut alii, & *Acherontis* filius, qui *Proſerpinae* ſuo indicio reditum ademit. Vid. *Ovid.* L. V. *Metam.* vſ. 539. & *Apollod.* L. I. p. 13. In Bubonem converſum illum canit *Ovidius* Lib.

ΜΗΤΙΟΧΗ καὶ ΜΕΝΙΠΠΗ. κέ.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιουμένων δ'. καὶ Κόριννα ἑτεροίων α'.

Ὠρίωνος τοῦ Ὑριέως ἐν Βοιωτίᾳ θυγατέρες ἐγέ-

Ὠρίωνος τοῦ Ὑριέως] De *Orionis* ortu conſ. Viri D. ad *Hygin.* c. 195. & *Aſtron.* Lib. II. c. 35. ubi, cum in aliis locis ejus patris nomen corrupte ſcribat, diſerte legit *Hyriea*, quomodo ubique reſtitutum ivit *Munckerus*, & ad *Ovid.* L. V. *Faſt.* vſ. 535. Eſt itaque etiam *Apollodoro* Lib. III. c. 10. reſtituendum, ubi Ὑρέα, vel quod deterius, in Coll. *D'Orvill.* Ὑβρέα, reperias. Cum noſtro facit *Eratoſthenes* C. XX. *Schol.* Hom.

afferri juſſit. Ceres irata, quod reliquum potionis erat, ei infudit. Isque mutata natura in variegatam corpus beſtiam aſcalaphum abiit, diis hominibusque exoſam. Degit juxta cloacas: & gratam Cereri rem praeſtat, qui eum interficit.

Lib. modo laudato. At *Apollodorus* L. II. p. 107. Ἀσκάλαφον οὖν Δημήτηρ ἐποίησεν ὦτον. Interpres: *Ceres Aſcalaphum in bubonem mutavit.* Atqui non ὦτος, ſed βύας eſt bubo. *Philoſ. Hiſt. A.* Lib. VIII. c. 12. ὁ δὲ ὦτος ὅμοιος ταῖς γλαυξὶ, καὶ περὶ τὰ ὦτα πτερύγια ἔχων. ἔνιοι δὲ νυκτικόρακα καλοῦσιν. *Plin.* L. X. cap. 23. *Otus bubone minor eſt, noctuis major, auribus plumeis eminentibus, unde & nomen illi: quidam Latine aſionem vocant. Gloſſ. Steph. Avis Tarda*, ὦτος. corrig. ὠτίς. *Gloſſ. Cyrill.* ὠτὶς, τὸ ὄρνεον, *avis Tarda.* Vid. *Plin.* Lib. X. cap. 22. MUNCK.

XXV. METIOCHA & MENIPPA.

Narrat Nicander Lib. IV. *de Immutatis, & Corinna de Alteratis libro primo.*

Orion Hyriei F. in Boeotia, filias habuit Metio-

Hom. Il. Σ. vſ. 486. & *Palaeph.* C. V. Viris D. jam citati.

Ἐν Βοιωτίᾳ] In oppido *Boeotiae Tanagra*, teſtibus *Hom. Schol.* ad *Il.* Σ. vſ. 486. *Euſtath.* ad *Il.* P. vſ. 200. *Palaeph.* Cap. V. Male in *Thracia* eum locat *Hygin.* c. 195. *Ariſtonicus* tamen apud Eumd. *Aſtron.* II. 24. *Thebis* eum, *Pindarus* in inſula *Chio* vixiſſe produnt. Nimirum ex *Boeotia Chium* venit, ut inſulam a feris beſtiis repurgaret,

ἐγένοντο Μητιόχη καὶ Μενίππη· αὗται, ὅτε Ὠρίωνα ἠφάνισεν ἐξ ἀνθρώπων Ἄρτεμις, ἐτρέφοντο παρὰ τῇ μητρί· καὶ Ἀθηνᾶ μὲν ἐδίδασκεν αὐτὰς ἱστοὺς ἐξυφαίνειν· Ἀφροδίτη δὲ αὐταῖς ἔδωκε κάλλος· ἐπεὶ δὲ Ἀονίαν ὅλην ἔλαβε λοιμὸς, καὶ πολλοὶ ἀπέθνησκον, θεωροὺς ἀπέστειλαν παρὰ τὸν Ἀπόλλωνα τὸν Γορτύνιον· καὶ αὐτοῖς εἶπεν ὁ θεὸς, ἱλάσασθαι δύο τοὺς Ἐριουνίους· ἔφη δὲ καταπαύσειν αὐτοὺς τὴν μῆνιν, εἰ δύο θεοῖν ἑκοῦσαι παρθένοι θύματα γένοιντο· παρὰ δὲ δὴ τὸ μαντεῖον, οὐδεμία τῶν ἐν τῇ πόλει παρ-

ret, ut ſcribit *Theo* ad *Aratum*, pag. 81. Ed. *Lond.* *Tzetzes* in *Lycophr.* p. 61. Ποιμανδρία πόλις Βοιωτίας, ἡ καὶ Τανάγρα καλουμένη. *Boeotium* etiam *Nicander* facit *Theriac.* Sed perperam ejus patrem *Orieum Scholiaſtes.* MUNCK. Vid. quem ad *Hyg.* laudat *Staveren.* *P. Leopard.* L. XIII. *Emend.* c. 22.

Μετιόχη] Vid. *Ovid.* Lib. XIII. *Met.* vſ. 692. MUNCK.

Ἀθηνᾶ μὲν ἐδίδασκεν... ἱστοὺς ἐξυφαίνειν·] Nimirum textoriae artis inventrix *Minerva.* Unde ὑφαντικὴν καὶ ὑφαίνειν δῶρα Ἐργάνης δαίμονος appellat *Aelianus* ποικ. ἱστ. L. I. c. 2. ad quem locum conſule Clar. *Scheffer.* MUNCK.

Ἐξυφαίνειν·] *Pertexendi.* Vindicat hoc verbum *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. L. XII. c. 57.

Δύο τοὺς Ἐριουνίους·] *Mercurius* κατ' ἐξοχὴν Ἐριούνης & Ἐριούνιος dicitur, hoc eſt, explicante *Euſtathio*, ὁ λίαν ὠφελῶν, παρὰ τὸ ἔρι καὶ ὀνῶ, ἢ χθόνιος παρὰ τὴν ἔραν. Ἐριούνιος ergo Ἑρμῆς eſt χθόνιος Ἑρμῆς *Luciani* & *Sophoclis Aj. Flagell.* vſ. 843.

Καλῶ δ' ἅμα πομπαῖον Ἑρμῆν
καὶ χθόνιον.

Quid impedit ergo, cum ἐτυμολογία nihil repugnet, quominus & ἐριούνιοι iidem dicantur, qui χθόνιοι? Exempla tantum aliorum deſidero. MUNCK. Exempla, quae deſiderat *Vir Erud.* non longe ſunt quaerenda. Ea dabunt ipſe *Antoninus* & *Etymologici M.* Auctor: Ille eosdem, quos hîc ἐριουνίους, mox vocat δαίμονας χθονίους: Hic Ἐριούνιος, χθόνιος cet. ut recte hic *Berkelius*, qui praeter eos alium *Etymologici* locum & *Euſtathium* laudat. Sed inde, quam-

tiocham & Menippam. Hae, quo tempore patrem Diana ex hominibus ſuſtulit, apud matrem educabantur. Minerva porro texendi artem eas docuit, Venus pulchritudine donavit. Cum autem totam Aoniam invaſiſſet peſtis, multique exanimarentur, miſſi ſunt qui Apollinis Gortynii oraculum conſulerent. Iis praecepit Deus, ut duos Eriunios deos demulceant: ac iram deûm placatum iri, ſi duae virgines iis immolarentur. In civitate nulla virginum

quamquam videmus ſynonyma eſſe, & ſaepe jungi, ut patet ex eodem *Etymol.* V. Ἐρεχθόνιος, *Ariſtoph. Ran.* vſ. 1175. aliisque; conſtat proprium eſſe *Mercurii Epitheton*, quod ex *Homero*, *Heſychio*, aliis manifeſtum eſt. Vid. *Schol. Il.* Ω. vſ. 360. *Il.* Υ. vſ. 35. & 73. & *Spanhem.* ad *Ariſtoph.* d. l. Ut hoc loco, quum in tota *Antonini* fabula ne mentio quidem *Mercurii* fiat, alii intelligantur, nempe *Pluto* & *Proſerpina*, ut bene obſervat *Galeus*, quamquam, quod addit, ita exponere *Euſtathium* & *Heſychium*, invenire non potui, niſi quod hic: Χθόνιος Ζεύς. ὁ Ἀΐδης.

Εἰ δύο δυσὶν ἑκοῦσαι] Ita ſententia poſtulat, ut repoſui. *Si duae virgines ſponte ſe offerentes illis duobus immolentur.* Vitioſe editum fuerat, ἔχουσαι: & bis inferius, ἕκουσαι. Hoc unum eſt de reſponſis in peſtilentia datis, de quibus *Petronii* Interpretes. MUNCK.

Ἑκοῦσαι] Ἑκὼν & ἔχων paſſim confunduntur. Vid. ad *Sophocl. Ajac.* vſ. 455. *G. Canter.* Lib. VI. L. N. c. 23. & *Schwebel.* ad *Onoſand.* p. 112. Saepius in peſtilentia ejusmodi Oraculorum reſponſa, *virgines immolarentur*, data. *Petron. Sat.* C. I. *Reſponſa in peſtilentia data, ut virgines tres aut plures immolentur*, ubi vid. *Burmann.* Sed inprimis requirebatur, ut ſe, quod aït Auctor, immolandas traderent ἑκοῦσαι. Hoc eiici poteſt ex *Quinctiliani* ibidem *Wouwerio* citati verbis: *In peſtilentia reſponſum eſt virginem immolandam, ſorte ductam pater virginem* negavit, magiſtratus immolavit, non finiebatur *peſtilentia. iterum ſortiti ſunt, altera immolata eſt.* Vid. etiam *Berkelii* nota.

παρθένων ὑπήκουσεν, ἄχει γυνὴ θῆσσα τὸν χρησμὸν ἐξήνεγκε πρὸς τὰς θυγατέρας τοῦ Ὠρίωνος· αἱ δ' ὡς ἐπύθοντο παρὰ τὸν ἱστὸν, ἑκοῦσαι τὸν ὑπὲρ αὐτῶν θάνατον ἐδέξαντο, πρὶν ἢ τὴν ἐπιδήμιον ἐπιπεσοῦσαν αὐτὰς ἀφανίσαι νόσον· τρὶς δὲ βοησάμεναι χθονίους δαίμονας, ὅτι αὐτοῖς ἑκοῦσαι θύματα γίνονται, ἐπάταξαν ἑαυτὰς τῇ κερκίδι παρὰ τὴν κλεῖδα, καὶ ἀνέρρηξαν τὴν σφαγήν· καὶ αὗται μὲν ἀμφότεραι κατέπεσον ἐς τὴν γῆν· Φερσεφόνη δὲ καὶ Ἀΐδης οἰκτείραντες τὰ μὲν σώματα τῶν παρθένων ἠφάνισαν· ἀντὶ δ' ἐκείνων ἀστέρας ἀνήνεγκαν ἐκ τῆς γῆς· οἱ δὲ φανέντες, ἀνηνέχθησαν εἰς οὐρανὸν, καὶ αὐτοὺς ὠνόμασαν ἄνθρωποι κομήτας· ἱδρύσαντο δὲ πάντες Ἄονες ἐν Ὀρχομενῷ τῆς Βοιωτίας ἱερὸν ἐπίσημον

Γυνὴ θῆσσα] Α θὴς, δοῦλος, μισθωτός. *Heſych.* Dictum, ut γυνὴ πόρνη. *Jud.* Cap. XI. vſ. 1. Vid. not. ad cap. 35. MUNCK.

Τὸν ὑπὲρ αὐτῶν θάνατον ἐδέξαντο,] *Xyl. Sponte ſua mortem pro omnibus delegerunt.* Videtur legiſſe πάντων. Et certe non deterius eſt, quam αὐτῶν. quanquam referri id poſſit ad Γορτυνίων. MUNCK. Frequens vitium hic quoque corrigi poterit, ſcribendo ὑπὲρ ἀστῶν, *pro civibus.* VALCKENAR. Hoc dubio caret. *Lactant. Orionis filiae, quae pro populo Thebano paſſae erant immolari. Ovid.* L. XIII. *Metam.* vſ. 695. *Pro populo cecidiſſe ſuo.*

Βοησάμεναι] *Ruhnken.* V. Cl. emendat ἐπιβοησάμεναι. Sic enim C. VII. Πλεῖστα ἐπιβοώμενον ἀμῦναι τοὺς θεούς. C. XI. Πλεῖστα τὴν Ἄρτεμιν ἐπεβοήσατο. C. XX. Οἱ δὲ ἀπολλύμενοι τοὺς θεοὺς ἐπεβοῶντο.

Κερκίδι] Κερκίδες radii textorii ſunt. *Virg. Aen.* IX. vſ. 576.

Excuſſi manibus radii revolutaque penſa.

Schol.

num ſe ad ſatisfaciendum oraculo obtulit, donec ancilla id Orionis filiabus expoſuit, ad telam ſedentibus. Eae oraculo cognito, ſponte ſua pro omnibus mortem oppetere, priusquam popularis lues ipſas interficeret, delegerunt. Propterea cum manes ter invocaſſent, profeſſae ſe ipſis ultro offerre victimae loco, radio claviculas percuſſerunt, ruptoque jugulo in terram corruerunt. At Proſerpina & Pluto miſerati, virginum corpora e medio abstulerunt, & eorum loco ſtellas de terra excitarunt, quae cum apparuiſſent, in coelum evaſerunt, eosque Cometas appellant. Caeterum apud Orchomenum Boeotiae urbem omnes Aones illuſtre his virgini-

Schol. Eurip. ad *Hecub.* vſ. 1153. κερκὶς κυρίως ὁ ἄτρακτος, ἐν ᾧ ὑφαίνουσι. MUNCK. Adde in *Bacch.* vſ. 1235. & *Iphig.* in *Taur.* vſ. 222. vocatur κερκὶς Παλλάδος, texendi quippe artis inventricis, a qua etiam *Orionis* filias artem eam edoctas tradit *Antoninus*.

Τὴν σφαγήν·] *Gloſſ. St. Jugulus*, & *Jugulum*, κατακλεὶς, σφαγή. MUNCK. Aliter earum mortem deſcribit *Ovid.* d. l. vſ. 693.

Hanc non femineum jugulo dare pectus aperto,
Illam, demiſſo per fortia vulnera telo
Pro populo cecidiſſe ſuo.

Φερσεφόνη] *Heſych.* Φερσεφόνεια, ἡ τῆς Δήμητρος θυγάτηρ, ἡ φέρουσα τὸ ἄφενος, τουτέστι τὸν πλοῦτον. διὰ τὸν καρπὸν, ἀπὸ τοῦ φέρειν ὄνησιν. *Gloſſ. Bened. Proſerpina*, Φερσεφόνη. MUNCK. Alias dicitur Περσέφασσα. *Ovid.* cui alibi paſſim *Proſerpina* ſcribitur, in *Faſtis* ſemper *Perſephonen* retinet.

Ἐν Ὀρχομένῳ] Scribo Ὀρχομενῷ. Ita eſt C. X. & ſic ex *Phe-*

μων τῶν παρθένων τούτων. καὶ αὐταῖς καθ' ἕκαστον ἔτος κόροι τε καὶ κόραι μειλίγματα φέρουσι· προσαγορεύουσι δ' αὐτὰς ἄχρι νῦν Αἰολεῖς κορωνίδας παρθένους.

Pherecyde apud *Schol. Apoll. Rh.* ubique in *Apollodoro* repoſuit *Aegius*, nec ſecus alii.

Προσαγορεύουσι δ' αὐτὰς ἄχρι νῦν Αἰολεῖς] Atqui in *Aonia* natas virgines iſtas, & ab *Aonibus* templo honoratas dixit in praecedentibus. An ergo Ἄονες pro Αἰολεῖς reponendum? Ita Viro Cl. (*Berkelio*) viſum, qui nuperrime in *Antoninum* notas ſuas recoxit. Non accedo. Quae conſecratae primitus fuerint ab *Aonibus* ſive *Boeotiis*, illas etiamnum ab *Aeolenſibus Coronidas* appellari, nihil habet abſurdi. *Aeolenſium* enim nonnulli ſedem ceperunt poſtmodo in *Boeotia*. *Hom. Schol.* ad *Il.* Π, vſ. 233. Ἐπεὶ Πελασγοὶ κατῴκησαν τὴν Δωδώνην, ἐκβληθέντες ἀπὸ Βοιωτίας παρὰ Αἰολέων ἐξ Ἄρνης τῆς Φθιώτιδος. Ne dicam jam plurimos *Aeolienſium* fuiſſe *Boeoticos*. *Etymol.* in Αἰολεῖς. Ὀρέστης κατὰ χρησμὸν συνήθροισε πολλοὺς τῶν ὀνομαζομένων Αἰολέων, ὡς μέν τινες, ὅτι πλεῖστοι ἤτοι Βοιωτοὶ ἦσαν, ὡς δὲ Μενεκλῆς, διὰ τὸ ἐκ πολλῶν ἐθνῶν συνηθροῖσθαι. Sane ex variis gentibus conflatos eſſe *Aeolenſes*, & inde nomen ſortitos affirmat etiam *Tzetzes* in *Lycophr.* pag. 200. Ceterum poſt τὸ πλεῖστοι interſerit Δωριεῖς *Sylburgius*; quam ejus conjecturam cum alia adſtruunt, tum & illud, quod aït *Euſtath.* ad *Dionyſ.* vſ. 820.

Ἡ

ΥΛΑΣ.

ginibus templum dedicarunt, iiſque quotannis pueri & puellae ſacra placandi cauſa offerunt dona: atque etiamnum ab Aeolenſibus eae Coronides virgines nominantur.

Ἡ Δωρὶς ἡ αὐτὴ τῇ Αἰολίδι ἐςί. Ubi autem *Doris*, & quae ejus urbes fuerint, inter alios breviter refert *Ariſtoph. Schol.* ad *Plut.* Act. II. Sc. 3. Cognationem *Aeolenſium* & *Boeotiorum* hoc quoque vel inprimis arguit, quod a *Varrone* Lib. III. L. L. *Aeoles Boeotii* vocantur, & *Strabo* L. VIII. docet non aliam eſſe *Doricam* dialectum, quam *Aeolicam* antiquam, & non extra *Iſthmum* ſolum, ſed in *Iſthmo* etiam poſitas gentes *Aeolicas* fuiſſe, quemadmodum pridem in de *Numm. Praeſt.* pag. 62. obſervavit *Illuſtr. Spanhem.* MUNCK.

Κορωνίδας παρθένους.] *Lactant.* *Harum* (*Orionis* filiarum) *procè cum cineribus aduſti eſſent, duo adoleſcentes inde increverunt: qui & virginum nomine Coronae ſunt nominati.* Ubi in MS. etiam *Coronidae* invenit *Munckerus*, idque probaſſet, niſi ſecus *Ovid.* d. l. qui vſ. 695. ſic canit:

——— *Pulcrisque per urbem*
Funeribus ferri, celebrique in parte cremari:
Tum de virginea geminos exire favillâ,
Ne genus intereat, juvenes, quos fama Coronas
Nominat.

HY-

ΥΛΑΣ. κϛʹ.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιουμένων δʹ.

Ἡρακλῆς ὅτε μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν ἔπλει, στρατηγὸς ὑπ' αὐτῶν ἀποδειχθεὶς, συνεπήγετο μεθ' αὐτοῦ καὶ Ὕλαν, παῖδα μὲν Κήϋκος, ἐκτό-

Ἑτεροιουμένων δʹ.] Perperam omnino. Scribendum βʹ. auctore *Scholiaſte Apollonii* ad L. I. 1236. Καὶ Νίκανδρος ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν ἑταιροιουμένων (leg. ἑτερ.) ὑπὸ πασῶν φησιν αὐτὸν ἁρπαγῆναι τῶν νυμφῶν. MUNCK.

Ἀργοναυτῶν] Libet de *Minyarum* vocabulo, quod interdum *Argonautis* tribuitur, heic aliquid commentari. Obiter tantum eam rem tetigi in notis ad *Hyg*. c. 14. Sed ut pleraque iſtius opellae, ita etiam illud fuit deproperatum. *Argonautae Minyae* dicti, quod *Minyae* filiae, ut *Hygin.* autumat, plurimos eorum pepererint. Idem tradit *Apollon.* Lib. 1. vſ 230. Feſtus in voce *Minyae.* Non, puto, deterius dixeris, quod *Argonautarum* praeſtantiſſimi ex *Minyarum* gente erant. Erant autem iſti *Minyae Theſſaliae* incolae, ex *Orchomeno Minyeo* oriundi. *Strabo* Lib. IX. Interprete *Xylandro: Sequitur apud Homerum Orchomeniorum recenſio, quos ille a Boeotica gente ſegregat. Minyeum autem Orchomenum appellat a gente Minyarum. Atque inde quosdam coloniam in Iolcum deduxiſſe ferunt, unde Argonautis Minyarum ſit factum nomen.* Hinc intelligis illud, quod annotavit *Apollonii Scholiaſtes* ad L. I. vſ. 230. ὁ δὲ Σκήψιός φησι διὰ τὴν Ἰωλκὸν οἰκοῦντας Μινύας προσαγορεύεσθαι. Et hunc locum in animo habuit *Euſtathius* ad *Il.* B. *Oſtendit*, inquit, *Geographus*, ὅτι Μινύαι τινὲς Ὀρχομένιοι ἀπῴκησαν εἰς Ἰωλκόν. ὅθεν καὶ οἱ Ἀργοναῦται Μινύαι παρὰ Λυκόφρονι. Quamvis licet a *Boeotica* gente ſegreget *Orchomenios Homerus*, nihilominus tamen in *Boeotia Minyeum Orchomenum*, unde *Theſſalici Minyae* orti, collocant. *Euſtath.* ad *Hom. Catal.* vſ. 18. ὁ Βοιώ-τιος

XXVI. HYLAS.

Narrat Nicander Lib. IV. Alteratorum.

Hercules cum Argonautis, a quibus erat dux creatus, navigans, una ſecum duxit Hylam Ceycis

F.

τιος (Ὀρχομενὸς) Μινύειος, ἐπεὶ Μινύας ποταμὸς αὐτὸν παραῤῥεῖ. ἢ ὅτι γένος λαμπρὸν οἱ Μινύαι, ἀπὸ Μινύου τινὸς βασιλέως κληθὲν, ἐν αὐτῷ ἤνθησαν. Conſentit brevium *Scholiorum* auctor, quem *Didymum* faciunt, & *Pindari Scholiaſtes* ad *Olymp. Od.* 14. Sed unde iſti *Minyarum* populo nomen? *Scholiaſtes Apollonii* loco modo laudato, a *Minya Orchomeni* filio, & urbis cognominis rege. *Pindari Scholiaſtes* a *Minyo* quodam *Theſſalo. Farnab.* ad L. VI. *Met. Ovid.* vſ. 720. a *Minyeo Theſſaliae* fluvio, qui poſtea *Orchomenus* dictus. Atqui contra habet. *Minyeus* a *Minyis Argonautarum* poſteris nomen accepit, teſte *Strabone* L. VIII. p. 402. Edit. *Xyl.* qui eum non *Theſſaliae*, ut *Plinius* Lib. IV. c. 8. ſed *Elidi* cum *Pauſania* L. V. pag. 296. Edit. *Wechel.* adſcribit, pariterque, ſi *Strabo*, quemadmodum cenſet *Ortelius*, peccavit, cum *Anigro* confundit. Denique ψευδώνυμος ille *Didymus*, a *Minya* flumine *Orchomenum* praeterfluente. Ψευδώνυμον voco, quoniam ipſe *Didymum* auctorem laudat ad *Il.* A. 400. Δ. 379. 475. *Paganiſmum* notat ad *Il.* H. 80. *Hebraïſmum* K. 559. E. 329. Fuit ergo *Chriſtianus*. MUNCK.

Στρατηγὸς... ἀποδειχθεὶς,] Facit cum *Dionyſio*, quem etiam hoc tradere ſcribit *Apollod.* L. I. MUNCK.

Παῖδα μὲν Κήϋκος,] *Theodamantis* filium faciunt *Hyg.* cap. 14. *Prop.* Lib. I. *El.* 20. *Apollon.* L. I. καὶ ἄλλοι ἄλλων. Confer *Schol. Apollon.* ad vſ. 1207. L. I. *Schol. Theocr. Eidyll.* 13. Cujus ſupinitatem caſtigat *Rutgerſ.*

ἐκτόπως νέον δὲ καὶ καλόν· ἐπεὶ δὲ πρὸς τὸ στενὸν ἐξίκοντο τοῦ Πόντου, καὶ τὰ σφυρὰ παρέπλευσαν τῆς Ἀργανθώνης, καὶ ἐγένετο χειμὼν καὶ σάλος, ἐνταῦθα καταβαλόντες ἀγκύρας, ἀνέπαυσαν τὴν ναῦν· καὶ Ἡρακλῆς παρεῖχε τοῖς Ἥρωσι τὸ δεῖπνον· ὁ δὲ παῖς Ὕλας ἔχων κρωσσὸν, ἦλθε πρὸς τὸν Ἀσκάνιον ποταμὸν,

gerſ. *Var. Lect.* Lib. III. c. 8. MUNCK. *Apollod.* Lib. I. IX. 19. Ὕλας ὁ Θειοδάμαντος παῖς. *Schol. Apoll. Rh.* L. I. vſ. 131. menda liberandus: Ὕλας Ἡρακλέους ἐρώμενος, υἱὸς Θειοδάμαντος τοῦ Τρύοπος. (leg. τοῦ Δρύοπος.) ἐ- τω Μνασέας. Ἑλλάνικος δὲ Θειομένητα ἀντὶ Θειοδάμαντος καλεῖ. Sed & illud nomen alio modo effertur eidem *Schol.* ubi totam hanc *Hylae* hiſtoriam apud alios diverſam memorat vſ. 1207. Τὸν Ὕλαν ὁ μὲν Ἀπολλώνιος Θειοδάμαντος φησὶν υἱὸν εἶναι, Ἑλλάνικος δὲ Θειομένους. Ἀντικλείδης δὲ ἐν Δηλιακοῖς ἱστόρησεν οὐ τὸν Ὕλαν εἰς τὴν ὑδρείαν ἐξεληλυθέναι, ἀλλὰ τὸν Ὕλον, καὶ ἀνεύρετον γενέσθαι. ἐγένοντο δὲ πολλοὶ ἐρώμενοι Ἡρακλέους, Ὕλας. . . Σωκράτης δὲ ἐν τῷ πρὸς Εὐδόθεον φησὶ τὸν Ὕλαν ἐρώμενον Πολυφήμου καὶ οὐχ Ἡρακλέους γενέσθαι. Ὄνασος δὲ ἐν πρώτῳ Ἀμαζονίδων ἀληθέστερον τὴν ἱστορίαν ἐκτίθεται, οὐχ ἡρπάσθαι αὐτὸν ὑπὸ Νυμφῶν, ἀλλὰ κατενεχθῆναι εἰς κρήνην, καὶ οὕτως ἀποθανεῖν. cet. Sed alia & his fere oppoſita vid. ad vſ. 1236. *Ceycis Trachiniae* regis, ad quem ſe recepit *Hercules*, meminit *Diod. Sic.* Lib. IV. 168.

Ἐκτόπως] Ita reſcripſi pro ἴτυποσ' voce nihili. Niſi operae dormitarunt, mirari convenit doctiſſimum *Xylandrum*, cur ἀτόπως potius, quam ἐκτόπως, cum iſtud toties in hoc libello legiſſet, margini appingendum curaverit. Tametſi nimium jam diu eſt, cum ita legendum eſſe vidi, moneo tamen, ne quis fidem meam deſideret, hoc in *Leidenſi* quoque Editione eſſe annotatum. MUNCK. Ita & *Berkelius*, niſi quod, ſi illud minus placeat, ὑπερφυῶς ſcribendum cenſet. Quid vero eſt ὑπερφυῶς νέον δὲ καὶ καλόν? Praeterea, uti verba non ſemper ſuo loco poſita aliquando deprehendes, ſic nullus dubitabis, quin cum Cl. *Ruhnkenio* legendum ſit: Νέον δὲ καὶ ἐκτόπως καλόν.

Ἀργανθώνης,] *Arganthum* appellat *Propert.* L. I. *Eleg.* 20. Ἀργανθώνειον ὄρος *Apollon.* L. I. vſ. 1178. Ἀργανθώνιον *Strabo* L. XII. pag. 658. Edit. *Xyl.* MUNCK.

Ἀργανθώνης,] De muliere *Arganthone*, quae forte nomen dedit, agit *Parthenius* cap. 36. Vid.

F. adoleſcentem pulchrum. Ut ad fauces Ponti pervenerunt, & Arganthones procurſus praetervecti ſunt, tempeſtate & fluctibus coortis, anchoras jecere, navemque inhibuerunt. Praebuit tum heroïbus Hercules coenam: puerque Hylas cum urna ad Aſcanium amnem ivit aquam iis allatum. Quem

Vid. *Toupii* elegantem notam in *Suid.* Tom.I. inprimis pag. 169.

Χειμὼν καὶ σάλος,] Infr. c. 37. ὑπὸ χειμῶνος εἰς Ἰώνιον ἐκφέρεται πόντον. *Lucas Act.* c. 27. vſ. 20. Χειμῶνος οὐκ ὀλίγου ἐπικειμένου. *Schol. Pind.* ad *Od. Pyth.* V. κατακρατηθέντες τῷ χειμῶνι καὶ τῇ πολυχρονίῳ πλάνῃ. Imitatur *Virg. Aen.* V. vſ. 11.

Noctem hyememque ferens.

Gloſſ. Cyrill. Χειμὼν γνοφώδης καὶ μέγας, *Tempeſtas.* MUNCK.

Κρωσσόν,] Cum κρωσσὸς ſit hydria, non χρωσσὸς, non dubitavi pro χρωσσὸν reponere κρωσσόν. *Theocrit. Eid.* XIII.

Ἤτοι ὁ κοῦρος ἐπεῖχε ποτῷ πολυχανδέα κρωσσόν.

Naſiterna antiquis dicebatur, ut notavit *Fulgentius.* MUNCK.

Πρὸς τὸν Ἀσκάνιον ποταμὸν,] De hoc late agit *Munck.* ad *Hygin.* pag. 52 ubi *Aſcanii* nomen in *Servio Ecl. Virg.* vſ. 43. reſtituit: *Apud fontem Calciamnis* (ita invenit) *cum aquatum iiſſet* cet. *Ciaci amnis* dedit Cl. *Burmannus*, qui forte *Caici* vel cum *Munckero Aſcanii* legendum exiſtimat. Malim *Ciani amnis*. Κίος & fluvius & *Myſiae* urbs. Κιανοὶ οἱ τὴν Κίον οἰκοῦντες. *Schol. Theocrit.* paulo poſt ad *Hygin.* cit. *Idyll.* XIII. 30. Et ſic *Apollon. Rhod.* L. I. vſ. 1354.

Τοὔνεκεν εἰσέτι νῦν περ Ὕλαν ἐρέουσι Κιανοί.

Hygin. d. l. *Hylas enim in Moeſia* (*Myſia* ut emendant V. D.) *a Nymphis juxta Cion flumenque Aſcanium raptus eſt. Dionyſ. Perieg.* vſ. 805.

Βέβρυκες δ' ἐπὶ τοῖσι καὶ οὔρεα Μυσίδος αἴης,
Ἧχί περ ἱμερόεντα Κίος προΐησι ῥέεθρα·
Τοῦ ποτ' ἐπὶ προχοῇσιν Ὕλαν ἥρπαξατο νύμφη,
Ὀτρηρὸν θεράποντα πελωρίου Ἡρακλῆος.

Schol. Μύσιος ποταμὸς ὁ Κίος προΐεις ἱμερόεντα ῥέεθρα, καὶ πόλις ὁμώνυμος ἡ Κίος. περὶ δὲ τὸν Κίον ποταμ.

μόν, ὕδωρ ἀποίσων τοῖς ἀριστεῦσι. καὶ αὐτὸν ἰδοῦσαι νύμφαι, τοῦ ποταμοῦ τούτου θυγατέρες, ἠράσθησαν· ἀρυόμενον δὲ καταβάλλουσιν εἰς τὴν Κρήνην· καὶ ὁ μὲν Ὕλας ἀφανὴς ἐγένετο· Ἡρακλῆς δ' ἐπεὶ αὐτῷ οὐκ ἐνόστει, καταλιπὼν τοὺς Ἥρωας, ἐξηρεύνα πανταχοῦ τὸν δρυμὸν, καὶ ἐβόησε πολλάκις τὸν Ὕλαν· νύμφαι δὲ δείσασαι τὸν Ἡρακλέα, μὴ αὐτὸν εὕροι κρυπτόμενον παρ' αὐταῖς, μετέβαλον τὸν Ὕλαν, καὶ ἐποίησαν ἠχὼ, καὶ πρὸς τὴν βοὴν πολλάκις ἀντεφώνησεν Ἡρακλεῖ. καὶ ὁ μὲν ὡς οὐκ ἐδύνατο, πλεῖστα ποιησάμενος, ἐξευρεῖν τὸν Ὕλαν, παρεγένετο πρὸς τὴν ναῦν· καὶ αὐτὸς μὲν ἔπλει μετὰ τῶν ἀριστέων· Πολύφημον δὲ καταλείπει ἐν τῷ χωρίῳ, εἴ πως δύναιτο ζητῶν ἐξευρεῖν αὐτῷ τὸν Ὕλαν· καὶ ὁ μὲν Πολύφημος ἔφθη

πόταμον ἡ θρυλλουμένη ἁρπαγὴ τοῦ Ὕλα συνέπεσεν.

Ἐβόησε πολλάκις τὸν Ὕλαν·] *Propert.* L. I. *El.* XX. 48.

Tum ſonitum rapto corpore fecit Hylas.
Cui procul Alcides iterat reſponſa: Sed illi
Nomen ab extremis fontibus aura refert.

Πλεῖστα ποιησάμενος,] *Plurimum laboris, omnia expertus*, eleganter dictum de iis, qui magno conatu nihil effecerunt. Vide multis hoc illuſtrantem *Ruhnken.* ad *Rutil. L.* pag. 54.

Αὐτὸς μὲν ἔπλει μετὰ τῶν ἀριστέων·] Id etiam *Demaretes* tradidit. Sed negant hoc alii. *Apollod.* L. I. Ζητούντων δὲ ἀμφοτέρων τὸν Ὕλαν ἡ ναῦς ἀνήχθη. Ἡρόδοτος δὲ (ſcribe Ἡρόδωρος cum *Fabro*) οὐδὲ τὴν ἀρχὴν φησι πλεῦσαι τότε, ἀλλὰ παρ' Ὀμφάλῃ δουλεύειν. Non intellexit illud τὴν ἀρχὴν Interpres. Vertit enim: *Herodotus neque jam tum ſtatim navigaſſe, ſed apud Omphalen ſervitutem ſerviiſſe affirmat.* Tu vide *Vigerum* de *Idiotiſmis Ling. Graecae.* p. 18. Verte, inquam, *omnino non navigaſſe aït.* Nam *Vigerum* accuratius dum conſidero, ut ſatisfacturus ſit tibi, vereor. Producit ex *Xenoph.* L. VII. *Exped.* Ὅσῳ περ χαλεπώτερον, ἐκ πλουσίου πένη-

Quem ut viderunt nymphae, ejus fluvii filiae, amore correptae, haurientem in fontem dejecerunt. Cum ad hunc modum e medio ſublatus Hylas fruſtra expectaretur, Hercules relictis heroïbus undiquaque ſylvam perluſtrat, ſaepius invocato Hyla. Nymphae autem metuentes, ne apud ſe abſconditum Hylam inveniret Hercules, puerum illum in Echonem commutarunt: itaque ſaepe clamanti Herculi vocem reddidit. Hercules cum diu multumque quaeſitum Hylam invenire nequiret, ad navim rediit, & cum heroïbus abiit, Polyphemo ibi loci relicto, ſi qua is ei poſſet Hylam indagando reperire. Sed Polyphemus morte eſt praeventus.

Inco-

πένητα γενέσθαι, ἢ ἀρχὴν μὴ πλουτῆσαι. καὶ ὅσῳ λυπηρότερον ἐκ βασιλέως ἰδιώτην φανῆναι, ἢ ἀρχὴν μὴ βασιλεῦσαι: *Quo gravius ex divite pauperem fieri, quam ab initio divitem non fuiſſe: quantoque moleſtius ex rege privatum fieri, quam regem fuiſſe numquam.* Vellem ut poſterius, ita & prius vertiſſet membrum. Nimirum illud τὴν ἀρχὴν reſpondet ſaepe τῷ *omnino, prorſus, plane. Thucyd.* Οὐδὲ πειρῶνται τὴν ἀρχὴν, *nihil omnino conantur.* Familiarem *Dioni* iſtam eſſe locutionem obſervat Cl. *Jacob. Gronovius* Supplem. nunc nuper edit. p. 54. Non tamen, ut hinc vides, ſingularis eſt. *Theocrit. Eidyll.* XIII.

Πεζὸς δ' ἐς Κόλχως τε καὶ ἄξεινον ἵκετο πόντον.

Zenob. autem cent. VI. 21. καὶ Ἡρακλῆς πρὸς Ἄργος ὑπέστρεψεν. *Schol. Pind.* ad *Pyth. Od.* IV. p. 206. Edit. *Francof.* ὁ δὲ Πίνδαρος συνεαλῆναι τὸν Ἡρακλέα φησίν. ὡς δὲ ἐν Μυσίᾳ ἐξῆλθεν ἐφ' ὑδρεύματα, κατελείφθη παρὰ τῶν Ἀργοναυτῶν. In eadem Ode *Eurytum* appellari invenio alterum *Mercurii* filium; qui una cum *Minyis* in *Colchida* expeditionem ſuſcepit. Nihil ergo neceſſe eſt ex *Apollon.* L. I. vſ. 52. pro *Eurytum* reponi *Erytum*, *Hygin.* c. 14. ut a me nuper in notis ad illum Scriptorem factum. MUNCK.

ἔφθη τελευτήσας· Ὕλᾳ δὲ θύουσι ἄχρι νῦν παρὰ τὴν κρήνην οἱ ἐπιχώριοι, καὶ αὐτὸν ἐξ ὀνόματος εἰς τρὶς ὁ ἱερεὺς φωνεῖ, καὶ εἰς τρὶς ἀμείβεται πρὸς αὐτὸν ἠχώ.

Ὕλᾳ δὲ θύουσιν ἄχρι νῦν] Memoria impoſuit *Rutgerſio Straboni* haec tribuenti L. III. *Var. Lect.* c. 8. Quod *Strabo* commemorat, id L. XII. invenias, & iſtiusmodi eſt: *Et nunc quoque apud Pruſienſes feſtivitas quaedam celebratur, & montes cum Thiaſorum choro conſcenduntur, Hylasque vocatur, ut ſi ad eum requirendum in ſylvas iviſſent.* Eadem ferme apud *Solinum* habes cap. 54. Ex iſta *Hylae* inclamatione ortum pro-ver-

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ. κζ'.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιουμένων δ'.

Θησέως καὶ Ἑλένης τῆς Διὸς ἐγένετο θυγάτηρ Ἰφιγένεια, καὶ αὐτὴν ἐξέτρεφεν ἡ τῆς Ἑλένης ἀδελφὴ Κλυ-

Θησέως καὶ Ἑλένης τῆς Διὸς] De *Helenae* parentibus admodum differunt ſcriptores, quos & quorum opiniones congeſſit *Staveren.* ad *Hygin.* cap. 77.

Ἰφιγένεια,] Eadem eſt, quae Ἰφιάνασσα. Vid. *Triclin.* ad vſ. 157 *Electrae Sophoclis*, & *Schol. Euripidis* ad *Oreſt.* vſ. 659. Veterum nonnulli eam *Iphigeniam* non *Agamemnonis* filiam, quod alii volunt, ſed ex *Theſeo* & *Helena* natam voluerunt, ut praeter Noſtrum, *Tzetz.* ad *Lycophr.* pag. 40. *Iphis* eſt *Etymologicographo* in Ἶφις. Etiam ſororem ejus *Electram* dictam prius *Laodicen* auctor *Xanthus* eſt apud *Aelian. V. H.* IV. cap. 26. Sed *Hom. Schol. Electram* aliam a *Laodice* facit, cum quatuor *Agamemnoni* filias tribuat ad *Il.* A. 7. *Laodicen*, *Chry-*

Incolae autem in hunc usque diem Hylae ſacrificant juxta fontem: cumque nominatim ſacerdos ter vocat, cui Echo ter reſpondet.

verbium, de quo *Zenob.* Cent. VI. 21. Ὕλαν κραυγάζειν. Et *Suidas* apud *Schottum* Cent. XIX. 7. MUNCK. Vid. quem ad *Hygin.* laudat *Staveren. Euſtath.* ad *Dionyſ. Perieg.* vſ. 805. ubi agit de *Proverbio* Ὕλαν καλεῖν. Huc reſpicit *Virgil. Ecl.* VI. vſ. 43.

> —— *Hylan nautae quo fonte relictum*
> *Clamaſſent: ut littus Hyla, Hyla, omne ſonaret.*

XXVII. IPHIGENIA.

Refert Nicander Libro IV. *Alteratorum.*

Theſei & Helenae, Jove natae, filia fuit Iphigenia, eamque ſoror Helenae Clytaemneſtra educavit,

Chryſoſthemin, Iphigeniam & Electram. MUNCK. Vid. *Meziriac.* ad *Ovid.* Ep. III. *Her.* pag. 267. & V. *Heroid.* p. 4‍:4. ad *Hyg.* c. 98. *Staverenio* laudatus. *Agamemnon* apud *Euripid. Iph.* in *Aul.* vſ. 90. aït: Ἰφιγένειαν, ἣν ἔσπειρ' ἐγώ. *Iphigenia* ipſa apud *Eumd.* in *Taur.* vſ. 4. & 5. Ἀγαμέμνων. τοῦ δ' ἔφυν ἐγὼ τῆς Τυνδαρείας θυγατρὸς Ἰφιγένεια παῖς. Sed Noſtro conſentiunt alii. *Pauſan.* ad *Eurip.* *Barneſio* cit. *Corinth.* Cap. XXI. Ἤγετο ἐς Λακεδαίμονα Ἑλένη. ἔχειν μὲν γὰρ αὐτὴν λέγουσιν ἐν γαστρὶ, τεκοῦσαν δὲ ἐν Ἄργει, καὶ τῆς Εἰληθυίας ἱδρυσαμένην τὸ ἱερὸν, τὴν μὲν παῖδα, ἣν ἔτεκε, Κλυταιμνήστρᾳ δοῦναι· (συνοικεῖν γὰρ ἤδη Κλυταιμνήστραν Ἀγαμέμνονι) αὐτὴν δὲ ὕστερον τούτων Μενελάῳ γήμασθαι. καὶ ἐπὶ τῷδε Εὐφορίων Χαλκιδεὺς, καὶ Πλευρώνιος Ἀλέξανδρος ἔπη ποιή-

Κλυταιμνήστρα· πρὸς δὲ τὸν Ἀγαμέμνονα εἶπεν αὐτὴ τεκεῖν· Ἑλένη γὰρ πυνθανομένη τῶν ἀδελφῶν, ἔφη κόρη παρὰ Θησέως ἀπελθεῖν· ἐπεὶ δὲ ἡ στρατεία ἡ τῶν Ἀχαιῶν ὑπὸ ἀπλοίας ἐν Αὐλίδι κατείχετο, προσεσήμαινον οἱ μάντεις, ὅτι ἔσοιτο πλοῦς, ἐὰν Ἀρτέμιδι θύσωσι τὴν Ἰφιγένειαν. Ἀγαμέμνων δὲ δίδωσι σφάγιον αὐτὴν αἰτούντων τῶν Ἀχαιῶν· πρὸς δὲ τὸν βωμὸν ἀγομένην οἱ ἀριστεῖς οὐ προσέβλεψαν, ἀλλὰ πάντες ἔτρεψαν ἄλλῃ τὰς ὄψεις· Ἄρτεμις δὲ ἀντὶ τῆς Ἰφιγενείας παρὰ τὸν βωμὸν ἔφηνε μόσχον, αὐτὴν δὲ προσωτάτω τῆς Ἑλλάδος ἀπήνεγκεν εἰς τὸν Εὔξεινον λεγό-

ποιήσαντες, πρότερον δὲ ἔτι Στησίχορος ὁ Ἱμεραῖος, κατὰ ταὐτά φασιν Ἀργείοις Θησέως εἶναι θυγατέρα Ἰφιγένειαν.

Πυνθανομένη τῶν ἀδελφῶν,] *Xyl.* *Fratribus auſcultans.* Scilicet illam fratres ſuos quemadmodum poſt raptum ſe gereret, conſuluiſſe, &, ut virginem ſe disceſſiſſe diceret, edoctam. Nam πυνθάνεσθαί τινος eſt conſulere aliquem, & ab eo edoceri. Vid. *Pauſan.* hac de re pag. 25. Edit. *Wechel.* MUNCK. Sed *Ruhnkenius* V. Cl. legendum cenſet πυνθανομένων.

Ἐν Αὐλίδι κατείχετο,] *Agamemnon* haec pluribus enarrans a vſ. 88. & *Menelaus* vſ. 358. Ἐπεὶ Κάλχας ἐν ἱεροῖς εἶπε σὴν θῦσαι κόρην Ἀρτέμιδι, καὶ πλοῦν ἔσεσθαι. cet. & *Iphigen.* in *Taur.* A. I. S. 1. caſus ſuos memorans, uti neque *Antoninus* cauſſae meminere, cur *Diana* eſſet placanda. *Agamemnon* nempe *in venando cervam ejus violavit. Hygin.* cap. 98. *Hephaeſtion* C. V. κατατοξεύοι αἶγα ἀγρίαν ἱερὰν Ἀρτέμιδος. *Serv.* ad *Aen.* II. vſ. 116. *Agamemnon Dianae cervam occidit ignarus.* atque ita alii.

Προσεσήμαινον] Legendum cum Cl. *Valckenario:* προεσήμαινον.

Ἐὰν Ἀρτέμιδι θύσωσι] Sic omnes, quantum ſcio, qui fabulae hujus meminerunt. *Hephaeſtion* tamen d. l. Εἰ θύσειε τὴν θυγατέρα Ἰφιγένειαν Ἀγαμέμνων Ποσειδῶνι. Forte invenit *Neptunum* h. e. mare placidum fore, ſimul *Diana* eſſet placata. *Ovid.* XII. *Metam.* vſ. 35.

Ergo, ubi, qua decuit, lenita eſt caede Dianae,

Et

zavit, Agamemnoni dicens, ſe eam peperiſſe. Nam Helena fratribus auſcultans, virginem ſe a Theſeo diſceſſiſſe ajebat. Cum exercitus Graecorum Aulide, navigationis opportunitate deſtituente, detinerentur, ſignificarunt vates, navigationem expeditum iri, ſi Iphigenia Dianae immoletur. Dedit eam Agamemnon pro victima, rogatu Achivorum. Ad altare adductam principes non ſunt intuiti, ſed alio quivis oculos averterunt. Diana autem loco Iphigeniae juvencum ad aram ſtatuit, ipſa longiſſime a Graecia in Euxinum translata pontum,

Et pariter Phoebes, pariter maris ira receſſit.

Διδοῖ σφάγιον αὐτὴν αἰτέντων τ̃ Ἀ.) Hinc *Menelao* roganti, quis eum cogeret filiam occidere, reſpondet *Agamemnon*: Ἅπας Ἀχαιῶν σύλλογος στρατεύματος. *Eurip.* in *Aul.* 514.

Ἔτρεψαν ἄλλη τὰς ὄψεις·] *Eurip. Iph. Aulid.* vſ. 1577.

Εἰς γῆν δ' Ἀτρείδαι, πᾶς στρατός τ' ἔστη βλέπων. MUNCK.

Ἔφηνε μόσχον,] Cervam ſuppoſitam tradunt *Ovid.* Lib. XII. *Met.* & *Euripides Fab.* modo laudata. MUNCK. Ἔλαφον dicit *Eurip.* 1587. & in *Taur.* 28. Alii aliter. Multis hoc enucleavit *Staverenius* ad *Hygin.* cap. 98. ubi etiam videndum, quid alii ſenſerint, *Iphigenia* vere immolata fuerit, necne. Eam ad Deos avolaſſe aït *Euripid.* vſ. 1608. unde *Agamemnon* uxori, vſ. 1621. Γύναι, θυγατρὸς ἕνεκ' ὄλβιοι γενοίμεθ' ἂν, Ἔχει γὰρ ὄντως ἐν θεοῖς ὁμιλίαν. In *Taur.* vero vſ. 30. *Iphigenia* refert, quae *Antonino* conveniunt,

Ἄρτεμις —— διὰ δὲ λαμπρὸν αἰθέρα
Πέμψασά μ', εἰς τήνδ' ᾤκισει Ταύρων χθόνα,
Οὗ γῆς ἀνάσσει βαρβάροισι βάρβαρος
Θόας.

Hephaeſtion nihil horum agnoſcit, ſed *Agamemnonem* filiam ſuam ſacrificare recuſaſſe, unde indignati Graeci ei imperium ademiſſent, & *Palamedem* regem creaſſent.

λεγόμενον πόντον, παρὰ Θόαντα τὸν Βορυσθένους παῖδα· καὶ τὸ μὲν ἔθνος ἐκεῖνο τῶν νομάδων ἐκάλεσε Ταύρους, ἐπεὶ ἀντὶ τῆς Ἰφιγενείας παρὰ τὸν βωμὸν ἔφηνε ταῦρον· αὐτὴν * δοσταυροπόλου· κατὰ δὲ χρόνον ἱκνούμενον ἀπῴκισε τὴν Ἰφιγένειαν εἰς τὴν Λευκὴν λεγομένην περὶ τὸν Ἀχιλλέα, καὶ ἀλλάξασα ἐποίησεν αὐτὴν ἀγήρων καὶ ἀθάνατον δαίμονα καὶ ὠνόμασεν ἀντὶ τῆς Ἰφιγενείας Ὀρειλοχίαν· ἐγένετο δὲ Ἀχιλλεῖ σύνοικος.

Αὐτὴν * δοσταυροπόλου·] Fallor? an me ludit amabilis inſania? Tentavi: αὐτὴν δὲ ἀπέδειξεν ἱέρειαν Ἀρτέμιδος Ταυροπόλου. *Hyg.* cap. 98. *Iphigeniam per nubes in terram Tauricam detulit, ibique templi ſui ſacerdotem fecit.* Noſter cap. 39. Ἀπέδειξαν ἱερὰν αὐτῆς Διάκονον. Ταυροπόλος & ταυροπόλα dicta *Diana*, & ſacrum ejus ταυροπόλιον. Vid. *Inſcript. Grut.* pag. 28, 29, 30, 31. *Saubert.* de *Sacrif. vet.* p. 557. *Heſych.* Ταυροπόλαι, ἡ Ἄρτεμις καὶ Ἀθηνᾶ. Adde *Sophocl. Schol.* ad *Aj. Flagell.* vſ 173. Ab *Hyg.* cap. 261. *Diana Dictynna* & *Faſcelis* appellatur. *Faſcelis* eſt etiam *Servio* ad II. *Aeneid.* vſ. 116. Sed in prooemio *Comment.* ad *Bucol. Faſcelitis.* *Donato* in *Virgilii* vita *Faſcelina.* Ego omnium optime *Facelitis* ſcribi putem ex Graeco φάκελος. *Heſych.* φακέλους, φόρτους. *Dion.* φακέλους τῶν ῥάβδων, *faſces virgarum.* *Lucil. Sat.* 3.

> —— *Rhegina videbis*
> *Moenia, tum Liparam &*
> *Facelitis templa Dianae.*

Haec *Lucilii* verba cum adducat ὁ πάνυ, miror retinere illum *Faſcelis.* *Douſae* tamen Editio *Fragmentorum Lucilii* exhibet: *Faſceliti' templa Dianae.* Atqui *Oreſtes* non a Latina voce *Faſcis*, ſed Graeca Φάκελος *Facelitin Dianam* ſive *Facelitidem* dixit. Sed & haec, & omnia mea doctiorum judicio lubens ſubmitto. MUNCK. *Galeus* legit αὐτὴν δὲ ταυροπόλον, *ſe ipſam vocavit* ταυροπόλον; vel αὐτὴν δὲ ταυροπόλου ἱέρειαν κατέστησε. Simile quid e *Diod. Siculo* effingere ſe poſſe in altera ed. oſtendit *Berkelius*, ſed prudentis & ſani hominis non eſſe veterum lacerata ſcripta alienis pannis reficere exiſtimans meliores codices exſpectare maluit. Ita eſt. Sed conjecturam edere nihil nocet: quamquam & huc non eſt,

.um, ad Thoantem Boryſthenis F. nomenque ei genti fecit Tauros, quia loco Iphigeniae ad aram apparuiſſet taurus, ipſam autem * tempore veniſſet, tranſtulit Iphigeniam in Leucen ad Achillem: mutataque natura, eam ſenectae mortisque expertem divam fecit, nomine in Oreilochiam converſo: fuitque uxor Achillis.

quod aliena intrudantur. Simpliciſſima eſt, &, ut opinor, vera emendatio *Galei* prior: αὐτὴν δὲ ταυροπόλον, vel ταυρόπολιν. *Scholiaſt.* quem ineditum citat *Galeus*, ad *Ariſtoph. Lyſiſtr.* Νὴ τὴν ταυροπόλον· οὕτω τὴν Ἄρτεμιν ἐκάλουν. *Euſtath. Barneſio* ad *Eurip.* indicatus, in *Hom. Il.* B. f. 259. Ἔθνος ἱερεῖον οἱ Ταῦροι· καὶ Ταυρόπολις ἡ Ἄρτεμις.

Χρόνον ἱκούμενον] Legendum eſſe ἱκνούμενον ſuperius monui ad c. 3. MUNCK.

Τὴν Λεύκην λεγομένην] Niſi fallor, ſcripſit auctor, τὴν Λεύκην λεγομένην νῆσον. Nam Λεύκη inſula eſt in *Ponto Euxino.* Vide *Etym. magnum*, cujus patrem quosdam *Muſurum* facere comperi. *Schol. Pind.* ad *Nem.* Od. IV. Ἔστι δὲ ἐπὶ τοῦ εὐξείνου πόντου καλουμένη Λεύκη νῆσος. *Liberalis* cap. 12. Εἰς τὴν Κονώπην λεγομένην λίμνην. *Scholiaſt.* modo laudatus ad *Olymp.* Od. III. Εἰς τὴν Ἐρύθειαν λεγομένην νῆσον. Quando autem *Apoſtolius* ſcribit cent. VII. 34. Ἐπὶ Τανάγραν καλουμένην ᾤδουσαν, locum quendam γενικῶς deſignat, ut Noſter cap. 31. περὶ τὰς λεγομένας ἱερὰς πύλας. De inſula iſta *Pomponius Mela* Lib. II. cap. 7. *Leuce Boryſthenis oſtio objecta, parva admodum, & quia ibi Achilles ſitus eſt, Achillea nomine. Plin.* Lib. IV. cap. 12. *Inſula Achillis tumulo ejus clara.* Dicitur quoque ab aliis ἡρώων & μακάρων νῆσος. MUNCK.

Ἀγήρων] Nihil heic mutandum. Conſule *Sylburg.* ad *Clenardum.* MUNCK.

Σύνοικος.] *Xyl. Uxor.* Recte. *Gloſſ. Cyrill.* σύνοικος, ἐπὶ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς, *conjux.* Idem eſt σύννομος & σύμβιος. MUNCK.

ΤΥΦΩΝ. κή.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιουμένων δ'.

Τυφὼν ἐγένετο γῆς υἱὸς ἐξαίσιος δαίμων πρὸς ἰσχύν· κατὰ δὲ τὴν ὄψιν παρηλλαγμένος· ἐπεφύκεσαν γὰρ κεφαλαὶ πλεῖσται, καὶ χεῖρες, καὶ πτέρυγες· ἐκ δὲ τῶν μηρῶν μέγισται δρακόντων σπεῖραι· φωνὰς δὲ παντοίας ἠφίει, καὶ αὐτὸν οὐδὲν ὑπέμενεν εἰς ἀλκήν· οὗτος ἐπεθύμησε τοῦ Διὸς ἔχειν τὴν ἀρχήν, καὶ αὐτὸν ἐπερχόμενον οὐδεὶς ὑπέμεινε τῶν θεῶν, ἀλλὰ δείσαντες ἔφυγον πάντες εἰς τὴν Αἴγυπτον. Ἀθηνᾶ δὲ καὶ Ζεὺς

Τυφὼν] Ita & Τυφὼς & Τυφωεὺς, *Typhon* & *Typhoeus* idem eſt, mutata tantum nominis forma, de qua vide quae diximus ſupra ad Cap. II.

Ἐξαίσιος] *Gloſſ. Steph. Immanis*, ἐξαίσιος, παμμεγέθης. *Gloſſ. Cyrill.* ἐξαίσιος, *vaſtus*, *immanis*. MUNCK. Hunc ita depingit *Hygin.* cap. 152. *Immani magnitudine, ſpecie portentoſa, cui centum capita draconum ex humeris enata erant.*

Δαίμων] *Gloſſ.* eaedem: Τύφων, δαίμων, *Typho*. MUNCK.

Τὴν ὄψιν παρηλλαγμένος·] Habebat enim mixtam naturam ἀνδρὸς καὶ θηρίου. Vid. *Apollod.* L. I. Noſter cap. 41. χρῆμά τι ἐξηλλαγμένον, *animal* prodigioſum. Vid. *Hygin.* c. 152. MUNCK.

Ἐπεφύκεσαν] Cap. 31. ἑστάκεσαν. *Apollod.* Lib. I. καθεστάκεσαν. Haec ἀττικίζοντα ſunt. MUNCK.

Ἐπερχόμενον οὐδεὶς ὑπέμεινε τῶν θεῶν,] *Xyl Impetum facientem nemo deorum ſubſtitit.* Latiniſſime profecto. Ita *feras ſubſiſtere*, *hoſtes ſubſiſtere* apud *Livium* & alios. Ad eundem modum

XXVIII. TYPHON.

Refert Nicander Libro IV. *de Alteratis.*

Terrae filius fuit Typhon, genius immenſo robore, monſtroſa forma. Nam & capita plurima ei nata ſunt, & manus, & alae, & ex femoribus maxima ſerpentum volumina. Omnis generis voces edebat: neque ejus vires quisquam ſubſiſtebat. Is Typhon imperium Jovis affectavit: impetumque facientem nemo deorum ſubſtitit, ſed omnes in Aegyptum fugam fecerunt, ſolis Minerva & Jove

dum ὑφιστῆναι uſurpare ſolent Graeci. 1 *Maccab.* cap. VII. vſ. 25. Καὶ ἔγνω ὅτι οὐ δύναται ὑποστῆναι αὐτούς. *Tibull. Paneg. Meſſal.* cum dandi caſu conſtruxit:

Pro te vel ſolus denſis ſubſiſtere turmis.

Niſi *denſas turmas* legendum eſt. MUNCK.

Εἰς τὴν Αἴγυπτον.] *Apollod.* Lib. I. 6. 3. Θεοὶ... εἰς Αἴγυπτον φυγάδες ἐφέροντο, καὶ διωκόμενοι τὰς ἰδέας μετέβαλον εἰς ζῶα. *Hygin.* cap. 196. Deos in *Aegyptum* delatos a *Pane* juſſos fuiſſe, mutare ſe in feras beſtias, tradit.

Ἀθηνᾶ δὲ καὶ Ζεὺς &c.] *Lactantius* tamen & *Ovidius* Lib. V. *Metam.* vſ. 293. *Jovem* ipſum prae metu in arietem verſum narrant, unde *Typhonis* jactantia: vſ. 327.

Duxque gregis, dixit, fit Juppiter, unde recurvis
Nunc quoque formatus Libys eſt cum cornibus Ammon.

Noſtrum quoque inter & *Ovidium*, quamquam ſua e *Nicandro* mutuari ſolitos, in reliquis minus convenit. vſ. 329.

Ζεὺς ὑπελείφθησαν μόνοι· Τυφὼν δ' ἐκ ποδὸς ἐδίωκεν· οἱ δὲ προμηθείᾳ διέφυγον, ἀλλάξαντες εἰς ζῶα τὰς ὄψεις. καὶ Ἀπόλλων μὲν ἐγένετο ἱέραξ, Ἑρμῆς δὲ ἶβις, Ἄρης δὲ λεπιδωτὸς ἰχθὺς, Ἄρτεμις δὲ αἴλουρος· τράγῳ δὲ εἰκάζεται Διόνυσος, ἔλλῳ δ' Ἡρακλῆς, βοῒ δ' Ἥφαιστος, μυγαλῇ δὲ Λητώ· καὶ ὡς ἕκαστος ἔτυχε τῶν ἄλλων θεῶν μετέβαλε τὴν ὄψιν· ἐπεὶ δὲ Τυφῶνα Ζεὺς βάλλει κεραυνῷ· καιόμενος δὲ ὁ Τυφὼν ἔκρυψεν ἑαυτὸν, καὶ ἠφά-

Delius in corvo, proles Semeleïa capro,
Fele ſoror Phoebi, niveâ Saturnia vaccâ,
Piſce Venus latuit, Cyllenius Ibidis ales.

Αἴλουρος.] Ita legendum eſſe, non σίλουρος, recte monuit *Bochartus.* Id quod & ego ante viſum *Bochartum* videram ex *Ovid.* Lib. V. vſ. 330.

Fele ſoror Phoebi, nivea Saturnia vacca,
Piſce Venus latuit.

Et ex *Hyg. Aſtron.* Lib. XI. *Fab. Capricorni : Dianam cato ſimulatam.* Αἴλουρος enim *catus* ſive *cattus. Schol.* ad *Callim. Hym. Cereris* vſ. 111.

Τὸν αἴλουρον) τὸν ἰδιωτικῶς λεγόμενον κάττον.

Imitatur id *Poëtaſter* ille in *Catal. Pitb.* Lib. IV.

Catus in obſcuro cepit pro ſorice picam.

Dicebant & κάττα. *Gloſſ.* κάττα, *catta. Catta,* αἴλουρος. *Cittus,* αἴλουρος. ſcrib. *cattus.* Longius abit γάτος, de quo *Meurſius* in *Gloſſ. Graecobarb. Catam* quater felem appellat *Sextus Platonicus* neſcio quis *de medicina ex Animal.* Parte I. cap. 18. MUNCK. Legi hic meretur *Bochart. Hieroz.* p. 344. *Toup.* in *Suid.* Tom. II. p. 169. Felibus his *Aegyptiis Ochum* projecit *Bagoas. Aelian. V. H.* Lib. VI. cap. 8. De voce vid. *Schol. Callim. H.* in *Cer.* vſ. 111. Sed inprimis luculenta & meditata *Perizonii* nota ad *Aelian. V. H.* Lib. XIV. cap. 4.

Τράγῳ δὲ εἰκάζεται Διόνυσος.] Τράγος Graecorum a Latinis *caper* modo, modo *hircus* vertitur. Notum eſt, foetorem alarum τράγον dici a Graecis. At illum ut *hircum Horatius Epod.* 12.

Jove relictis. Typhon e veſtigio deos eſt ſecutus: verum illi calliditate uſi, effugerunt, habitu in beſtias mutato: Apollo in accipitrem, Mercurius in ibin, Mars in ſquammatum piſcem, Diana in aelurum, Bacchus in caprum, Hercules in hinnulum, Mulciber in bovem, Latona in murem araneum: alii, ut viſum fuit, in alia. Ubi Typhonem Jupiter fulmine perculit, ardens Typhon in mare ſe ipſum abdidit, flammamque extinxit. Ju-

12. aliique appellant, ita *caprum Catullus Carm.* 70. & *Ovid.* III. *Art.* immo *capram* etiam *Horatius* Lib. I. Ep. vſ. 29. *Sed nimis arcta premunt olidae convivia caprae.* Τράγος erat, qui vitem rodendo putationem hominibus monſtravit, ac *hircus* dicitur a *Martiali* L. III. 24. & ab *Hygino Aſtron.* II. 4. Verum *Mythol.* Cap. 274. *Caper*, ut & apud *Ovid.* Lib. XV. *Metam.* fab. 2. *Lactant.* ad *Stat. Theb.* V. vſ. 159. Certe *caper* eſt *hircus Virgilio Ecl.* VII. cum virum cum gregis facit, & *Ovidio*, cum ait Lib. X. *Met.* vſ. 327. *Quasque creavit, init, pecudes caper.* Haec expendant, qui cauſam nullam vident, cur τράγον transtulerit *caprum Xylander.* Certe hinc diſcent non ſolum ἔριφον dici *caprum.* Quid autem proprie ἔριφος ſit, expreſſit his verbis in *libro de Cibor. Facult.* pag. 17. *Simeon Sethi:* Οἱ γὰρ τὰς ἐξ μῆνας ὑπερβαίνοντες οὐδὲ κυρίως ἔριφοι ἂν κληθεῖεν, ἀλλ᾽ αἶγες. Putavit forte Vir Cl. (*Berkel.*) ignoraſſe *Xylandrum* verſiculum illum *Martialis* Lib. III. Ep. 24.

Dum jugulas hircum, factus es ipſe caper. MUNCK.

Μυγάλη] Μυγαλῆ ſcrib. ut eſt apud *Ariſtot. Hiſt. Anim.* Lib. VIII. cap. 24. & alios. Item paulo ante ἐλλῷ. *Hom. Odyſſ.* Τ. vſ. 228.

Ἐν προτέροισι πόδεσσι κύων ἔχε ποικίλον ἐλλόν.

Schol. νεβρὸν, νεογνὸν ἔλαφον. *Gloſſ. Steph. Mus araneus*, μυγαλή. MUNCK.

Καιόμενος δὲ] Illud δὲ videtur heic poſitum pro ἔν, ut *Luc. Euang.* Cap. VII. vſ. 6. *Epiſt.* ad *Rom.* Cap. VIII. vſ. 8. vel certe abundat. MUNCK.

Ἐς-

ἠφάνισεν τὴν φλόγα τῇ θαλάσσῃ. Ζεὺς δὲ οὐκ ἀνίησι, ἀλλὰ μέγιστον ὄρος ἐπιβάλλει Τυφῶνι τὴν Αἴτνην. καὶ αὐτῷ φύλακα τὸν Ἥφαιστον ἐπὶ τῶν ἄκρων ἐφίστησιν. ὁ δ' ἐνερείσας τοὺς ἄκμονας αὐτοῦ τῷ τραχήλῳ, διάπυρον ἐργάζεται μύδρον.

Ἐργάζεται] h. e. ἐπ' ἄκμονι ἐλαύνει. Gloſſ. Cyrill. ἐπ' ἄκμονι ἐλαύνω, cudo. MUNCK.

Μύδρον.] Callim. Hymn. Dian. vſ. 48.

—— Ἐπ' ἄκμοσιν Ἡφαίστοιο Ἑσταῶ-

ΓΑΛΙΝΘΙΑΣ. κθ'.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιουμένων δ'.

Προίτου θυγάτηρ ἐν Θήβαις ἐγένετο Γαλινθιάς· αὕτη παρθένος τὴν συμπαίκτειρα καὶ ἑταιρὶς Ἀλκμήνης τοῦ Ἠλεκτρύωνος· ἐπεὶ δὲ Ἀλκμήνην ὁ τόκος ἤπειγεν τοῦ Ἡρακλέους, μοῖραι καὶ Εἰλείθυια πρὸς χάριν τῆς Ἥρας κατεῖχον ἐν ταῖς ὠδῖσι τὴν Ἀλκμήνην. καὶ αὗται μὲν ἐκαθέζοντο κρατοῦσαι τὰς ἑαυτῶν χεῖρας. Γαλινθιὰς

Γαλινθιάς·] *Galanthis* vocatur *Lactantio* & *Ovidio*, qui totam fabulam refert Lib. IX. *Metam.* vſ. 304. 316. ubi vid. *Heinſ.* Idem nomen, origini ſuae convenientius, *Antonino* recte reſtitutum ivit Cl. *Schrader. Obſerv.* pag. 21. Error hic penes auctorem videtur, qui eamdem nominis formam infra ſaepius retinet.

Ἑταιρὶς Ἀλκμήνης] Ita reſcripſi pro ἑταιρίσσα. Τὸ α ex ſeq.

Jupiter autem non dimiſit eum: ſed montium maximum Aetnam ei injecit, inque extremitatibus cuſtodem ei Vulcanum appoſuit: iſque impoſitis in cervices Typhonis incudibus, ferreas cudit maſſas.

Ἑστῶτες περὶ μύδρον.

Schol. Μύδρον) Σίδηρον πεπυρακτωμένον, παρὰ τὸ μύρειν καὶ διαρρεῖν. Μύδροις βαλὼν occidit in *Titanomachia Clytium* apud *Apollod.* Lib. I. MUNCK.

XXIX. GALINTHIAS.

Haec Nicandri narratio eſt e libro IV. Alteratorum.

Thebis Proetus filiam habuit Galinthiadem, ludi & vitae ſodalitate junctam virginem Alcmenae, filiae Electryonis. Cum parturiret Alcmena Herculem, Parcae & Lucina in gratiam Junonis eam in doloribus detinuerunt, manibus ſuis conſtrictis ſedentes. Ibi Galinthias verita ne ex doloribus mo-

ſeq. voc. adhaeſerat. Cap. 30. καὶ ἐποιήσαντο συνδίαιτον καὶ ἑταιρίδα. Similis error fuit Cap. 23. Ἀπόλλων αἰδόντα pro Ἀπόλλωνα ἰδόντα. MUNCK.

Κρατῆσαι τὰς ἑαυτῶν χεῖρας.] De *Junone Ovid.* Lib. IX. *Met.* vſ. 300.

—— *Digitis inter ſe pectine junctis*
Suſtinuit partus.

h. e. ἐπέσχε τὸν Ἀλκμήνης τόκον, ut loquitur in hac fabula *Apollodor.*

θεὰς δὲ δείσασα μὴ Ἀλκμήνην ἐκστήσωσι βαρυνομένην οἱ πόνοι, δραμοῦσα παρά τε τὰς μοίρας καὶ τὴν Εἰλείθυιαν ἐξήγγειλεν, ὅτι Διὸς βουλῇ γέγονε τῇ Ἀλκμήνῃ παῖς κόρος· αἱ δὲ ἐκείνων τιμαὶ καταλέλυνται· πρὸς δὴ τοῦτ' ἔκπληξις ἔλαβε τὰς μοίρας, καὶ ἀνῆκαν εὐθὺς τὰς χεῖρας· Ἀλκμήνην δὲ κατέλιπον εὐθὺς αἱ ὠδῖνες· καὶ ἐγένετο Ἡρακλῆς, αἱ δὴ μοῖραι πένθος ἐποιήσαντο· καὶ τῆς Γαλινθιάδος ἀφείλοντο τὴν κορείαν, ὅτι θνητὴ τοὺς θεοὺς ἐξη-

lodor. Lib. I. pag. 79. MUNCK.

Ἐκστήσωσι βαρυνομένην οἱ πόνοι,] *Ne ex doloribus moreretur.* Non probo. Βαρύνεσθαι ὑπὸ πόνων proprium eſt in partus doloribus: *Callim. Hymn.* in *Del.* vſ. 202. ita dicit ὑπ' ὠδίνεσσι βαρυνομένην, & *Theocritus* ad illum locum citatus. Ad illorum gravitatem & inprimis retardationem reſpicit ipſa *Alcmene* apud *Ovidium* L. IX. *Metam.* vſ. 289 *Nec jam tolerare labores Ulterius poteram.... Septem ego per noctes, totidem cruciata diebus.* cet. Unde forſan locus explicandus: *Galanthis verita, ne dolores Alcmenen a mente velut alienarent* cet. Nam & hac ſignificatione gaudet ἐκστῆσαι etiam ſimpliciter poſitum. *Euripid. Auge* apud *Stobaeum* p. 164. 34.

Νῦν δ' οἶνος ἐξέστησέ μ'. ὁμολογῶ δέ σε
Ἀδικεῖν· τὸ δ' ἀδίκημ' ἐγένετ' οὐχ ἑκούσιον.

Τὰς θεὰς] Male utraque Editio τοὺς θεούς. MUNCK. In altera Edit. etiam *Berkelius* repoſuit τάς. *Parcas* nempe & *Lucinam* deceperat *Galanthis. Galeus* tamen, num de more prioris Ed. *Berkelianae* contextum ſecure ſecutus, an de induſtria, *Xylandrianam* lectionem retinuit, eamque, niſi mere vitioſam, retinendam exiſtimo, donec aliunde liqueat, mutatione opus eſſe. Propterea quod mihi nondum perſuaſum habeo, vulgatam in mendo cubare. Si enim idoneis exemplis demonſtraverim, *Deum* de ſequiore ſexu dici apud *Romanos*, cur τὸν θεὸν de eodem genere feminino ſumi etiam apud *Graecos* non poſſet? Fateor, locum illum *Calvi*, *Pollentemque Deum Venerem* in controverſia eſſe, ut *Iſ Voſſius* ad *Catull.* p. 259. aliique volunt, quos ad *Virgil.* & *Anthol. Lat.* locis paullo poſt indicandis adducunt elegantiae Latinae Statores, *Burmanni*, Patruus & Nepos, ac ſi *Deum* pro *Deorum* eſſet re-

moreretur Alcmena, ad Parcas & Lucinam accurrit, nuncians Jovis voluntate puerum ab Alcmena partu editum, actumque eſſe de ipſarum honoribus. Ad hoc obſtupuerunt Parcae, ſtatimque manus dimiſerunt. Illico etiam Alcmena ſoluta doloribus, Herculem eſt enixa. Ad hoc Parcae luctum inſtituerunt: & Galinthiadi, quod mortalis deas decepiſſet, virginitatem ademerunt, inque frau-

repoſitum, quod tamen ſecus intellexit *Servius*, (ad *Virgil.* II. *Aen.* vſ. 632.) qui *Deus* dici innuit, ut apud *Graecos* ὁ θεὸς & ἡ θεὸς, vel, uti ego malim, ut τὸ θεῖον. *Homer.* Il. Θ. vſ. 7.

Μήτε τις οὖν θήλεια θεὸς τόγε,
μήτε τις ἄρσην.

Sed detur ſyncope in loco *Calvi*, alia ſunt, de quibus dubium non eſt. *Senec. Herc. Fur.* vſ. 385. *Sequitur ſuperbos ultor a tergo Deus.* h. e. ut Interpretibus viſum eſt, *Nemeſis*. *Virgil.* Lib. VII. *Aen.* vſ. 498. *Nec dextrae erranti Deus abfuit*; ubi *Servius*: *aut Juno fuit aut Alecto.* *Anthol. Lat.* Tom. I. pag 670. quod Epigramma paullo aliter exhibet *Cicero* de *N. D.* I. 79. Cap. 28. *Auroram* vocat *Deum*, & ſic *Junonem* ſaepe dici *Deum*, obſervat ibi *Burmannus*. Clare *Virgil.* Lib. II. *Aen.* vſ. 632. quem locum vindicat *Macrob.* Lib. III. *Saturn.* c. 8. *Ducente Deo* de *Venere.* & *Ovid.* Lib. XIV. *Met.* vſ. 750.

Venit Anaxaretes: quam jam Deus ultor agebat.

Deus hic ultor extra controverſiae aleam, *Venus* eſt. Ipſe *Voſſius* ad *Catull.* d. l. obſervat, uti ἄνα pro ἄνασσα, ſic eaſdem, quas *Catullus Deas* dicit, *Callimacho* vocari *Deos*, & ὁ θεὸς aeque ac ἡ θεὸς dici, quod tamen aliis exemplis demonſtraſſet, vellem. *Weſſeling.* V. Cl. ad *Herod.* Lib. VIII. cap. 3. laudat *Jac. Elſner. Sched. Crit.* pag. 39. ubi muliebres Deas, utroque ſermone, maſculino genere recte dici, commonſtraſſet, ſed, ut opinor, non omnino ſatisfecit. Ipſe *Herodoti* locus, quamquam Cl. *Abreſchio*, *Miſcell. Obſ.* V. p. 236. unicus dicitur, ubi ὁ θεὸς pro *Dea* ponitur, certior eſt: Δύο θεὺς μεγάλους Πειθώ καὶ Ἀναγ-

ἐξηπάτησεν. καὶ αὐτὴν ἐποίησαν δολερὰν γαλῆν, καὶ δίαιταν ἔδωκαν ἐν τῷ μυχῷ, καὶ ἄμορφον ἀπέδειξαν τὴν εὐνήν· θορίσκεται μὲν γὰρ διὰ τῶν ὤτων· τίκτει δ' ἀναφέρουσα τὸ κυούμενον ἐκ τοῦ τραχήλου· ταύτην Ἑκάτη πρὸς τὴν μεταβολὴν τῆς ὄψεως ᾤκτειρεν· καὶ ἀπέδειξεν ἱερὰν αὐτῆς διάκονον· Ἡρακλῆς δ' ἐπεὶ ηὔξηθη,

τ

ναγκείην. Duo praeterea loca ſuccurrunt, quae neſcio, cur ſecus exponantur. *Phrynich.* p. 32. Νὴ τὼ θεώ, quod jusjurandum ſaepius apud *Comicos*, ὅρκος γυναικός cet. Idem enim, ac κατὰ ταῖν θεαῖν, per *Deas*, *Cererem & Proſerpinam.* Vid. *Spanhem.* ad *Callim. Hymn.* in *Cerer* vſ. 1. Auctor *Etymologici M.* V. Μορίαν, οἱ μὲν πᾶσαν ἐλαίαν οὕτω καλοῦσιν· οἱ δὲ τὰς ἱερὰς ΤΩ ΘΕΩ .... μορίαι, τῆς Ἀθηνᾶς ἱεραὶ ἐλαῖαι. ubi neſcio, an jure τῇ θεῷ, certe nulla auctoritate, repoſuerit *Ampl. Cuperus*, probante etiam *Burmanno* ad *Jov. Fulg.* c. 14.

Δολερὰν γαλῆν,] *Xyl. Fraudulentam felem.* Malim, *doloſam muſtelam.* De muſtela enim vulgo, non fele, ſequentia finguntur. Verum quidem γαλῆν pro *muſtela* modo, modo pro *fele* accipi, id quod praeter alios & *Eraſmus* obſervavit: Sed veteres in hac fabula deſignaſſe per γαλῆν muſtelam videtur innuere *Ovid.* Lib. IX. *Met.* vſ. 321. Dum flavam manſiſſe *Galanthida* canit, cum jam in γαλῆν eſſet converſa. At flavus color eſt muſtelis domeſticis, non felibus. *Donatus* ad *Ter. Eun.* IV. 4, γαλῆ *muſtela.* γαλεώτης *ſtellio. Heſych.* Ἀσκάλαβος, γαλῆ. *Fungerus* corrigit, γαλεῶτις. Scribe tu, γαλεώτης. Notat *Taubmannus* ad *Plaut. Stich.* III. 2. in *Comm.* ad *Theophraſtum* diſputare *Caſaubonum*, utrum γαλῆ muſtela domeſtica ſit, an felis. Ubi inſpexi ejus *Comm.* ad C. 17. nihilo certior deceſſi. Ambigere doctos ait, ſitne γαλῆ muſtela domeſtica, an felis, praetereaque nihil. Et ſane fruſtra ambigerent, ſi verum eſſet quod *Tzetzes* ſcribit, αἴλουρον eſſe γαλῆν κατοικίδιον, vel quod ad *Phaedrum* notat *Rigaltius: Muſtela, felis*, αἴλουρος. Sed γαλῆν ab aeluro mecum diſtinguit *Apoſtolius Cent.* V. 92, & *Gloſſ. St. Cattus*, αἴλουρος. *Muſtela* γαλῆ. Res omnino crepera eſt, nec ſatis certa & perpetua illa diſtinctio, quam ego mihimet olim fingebam: Γαλῆ κατοικίδιος, *muſtela domeſtica*, een weſeltjen.

fraudulentam mutaverunt felem, vitamque in penetralibus attribuerunt, foedumque coitum: nam per aures concipit, & e collo eructatum foetum edit. Hunc vultus mutationem miſerata Hecate, ſacram ſibi eam miniſtram conſtituit. Hercules quoque adultus, memor beneficii, juxta aedem ei ſacel-

jen. Γαλῆ ἀγρία, *viverra* ... fret. *Gloſſ. Cyrilli*: Γαλῆ, *muſtela*. Γαλῆ ἀγρία, *viverra*. Quemadmodum ob hoc *Galanthidis* factum culta fuerit a *Thebanis* muſtela, *Aelian*. Lib. XIV. c. 4. refert. MUNCK. Proprie quidem αἴλουρος, ſive *felis*, eſt κάττος, vel κάττα. nam γαλῆν *muſtelam* dici, *ſtellionem* γαλεώτην oſtendit *Jac. Perizon*. ad *Aelian*. V. H. XIV, 4. HEMSTERH. ad *Ariſtoph. Plut*. vſ. 693.

Θορίσκεται] Exiſtimo ſcripſiſſe Liberalem, κυίσκεται. *Antigonus Hiſt. mir*. Cap. 25. ἡ δὲ λέαινα δὶς οὐ κυίσκεται. Quae verba nuper ad *Hyg*. C. 185. adduxi. Quam autem illa a veritate aliena ſint, docet ex *Ariſtotele Plinius* Lib. VIII. c. 16. & ex multis aliis *Leo Allatius* in *Commentario* ad *Baſil. Hexaëm*. pag. 156. Fallit etiam alios, ut ipſe falſus eſt. *Julius Firmicus* pudicitiae virtutem *Leoni* tribuens. *Plinium* vide. MUNCK. Θορνύεται conjicit *Berkelius*. Θορεῖται *Galeus*. Nihil abſurdum, ſed deeſt MSſ. auctoritas.

Ἐκ τοῦ τραχήλου] Aliter *Ovid*. Lib. IX. *Met*. vſ. 322.

Quae, quia mendaci parientem juverat ore,
Ore parit.

Lactant. eodem modo *Eam in muſtelae figuram convertit, ita ut ore, quo mentita eſt, pareret*. Aut τράχηλος non per *collum*, ſed *os* vertendum; nam pro *capite* uſus eſt *Lucianus D. M*. pag. 437. & pro *oſculo* ſive *parvo ore* veſicae, *Hippocrates*, teſte *Stephano*.

Ἑκάτη] *Gloſſ. Steph. Lucifer*, Φωσφόρος *Lucifera*, Ἑκάτη. Docte profecto, & ex ultima antiquitate. Vid. *Apollod*. Lib. I. *Eurip*. in *Helena*:

Ὦ φωσφόρ᾽ Ἑκάτη, πέμπε φάσματ᾽ εὐμενῆ.

Eaedem *Gloſſae*: *Nocticula*, Ἑκάτη νυκτοφαίνουσα. Scr. *Noctiluca*. *Horat*. Lib. IV. *Od*. 6. *Gloſſ. Graeco-Latin*. Τρίμορφος, ἡ Ἑκάτη. *Trivia*. MUNCK.

τὴν χάριν ἐμνημόνευσε, καὶ αὐτῆς ἐποίησεν ἀφίδρυμα παρὰ τὸν οἶκον, καὶ ἱερὰ προσήνεγκε· ταῦτα νῦν ἔτι τὰ ἱερὰ Θηβαῖοι φυλάττουσι, καὶ πρὸ Ἡρακλέους ἑορτῇ θύουσι Γαλινθιάδι πρώτῃ.

Τὴν χάριν ἐμνημόνευσε,] Imitari id videtur *Apulej. Mileſ.* III. *Honorum talium parem gratiam memini.* IX. *Gratas gratias aſino meo memini.* Dicebant & χάριν εἰδεῖν, *Ariſtaen.* Lib. I. cap. I. ἀλλὰ καὶ χάριν εἴσομαι τῇ τύχῃ. Sic χάριν ἔχω, χάριν ὁμολογῶ. Εὐχαριστῶ οὐδεὶς τῶν δοκίμων εἴρηκεν, ut docet *Thom. Magiſt.* MUNCK.

Καὶ πρὸ Ἡρακλέους ἑορτῇ θύουσι Γαλινθιάδι πρώτῃ.] *Galinthias* optime dicitur merita fuiſſe de *Hercule*, & idcirco *Thebanos in feſto Herculis ſacrificare Galinthiadi prius ſeu primae, ante Herculem*, πρώτῃ πρὸ Ἡρακλέους. ita enim conſtruenda verba, quae peſſime vulgo vertuntur: *Thebani ante ferias Herculis, primae Galinthiadi ſacrificant.* Nec enim conjungenda πρὸ ἑορτῇ

ΒΙΒΛΙΣ. λ'.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιουμένων β'.

Ἀπόλλωνος καὶ Ἀκακαλλίδος τῆς Μίνω θυγατρὸς ἐγένετο παῖς ἐν Κρήτῃ Μίλητος· τοῦτον ἡ Ἀκα-

Ἀκακαλλίδος] *Deiones* & *Phoebi* filium facit *Ovid.* Lib. IX. *Met.* vſ. 443. Vid. quos *Meurſius* laudat *Cretae* Cap. VIII. *Ariam* matrem (*Mileti*) vocat *Etymol.* *Auctor* in Μίλητος. Μίλητος, inquit, πόλις. ὅθεν καὶ Μιλήσιοι ἀπὸ Μιλήτου υἱοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρίας. Aut hoc falſum, aut errat *Schol. Theo-*

ceſſum collocavit, remque ſacram fecit. quae etiamnum obſervant Thebani: & ante ferias Herculis, primae Galinthiadi ſacrificant.

τῆ Ἡρακλέους, ut facit Interpres, ſiquidem πρὸ requirit gignendi, non dandi caſum, ſed πρὸ Ἡρακλέους, & tunc ἑορτῇ accipiendum pro ἐν ἑορτῇ, quae Ellipſis frequens. &c. PERIZON. *Diſſert* V. pag 373. Magni facio inexhauſtam hujus Viri Eruditionem, ſed ad Grammaticae normam ſaepius exigit, quae ad Criticae artis ſtateram potius ſunt expendenda. Ingenioſior certe, quamquam neſcio num vera, eſt Cl. *Heringae* conjectura in *Obſ.* pag. 17. καὶ πρὸ Ἡρακλέους ἑορτῆς θύουσι Γαλινθιάδια, ut Διάσια, Διονύσια, &c. de feſtis & ſacrificiis iis Diis ſacris; nempe ex Γαλινθιάδι α´, quae male prius diſtincta eſſent, πρώτῃ reſcripſiſſent Librarii, α´ numeri notam rati. Acute.

XXX. BIBLIS.

Narrat Nicander libro II. *Alteratorum.*

In Creta Miletus ex Apollinis & Acacallidis (quae Minois erat filia) congreſſu eſt natus. eum mater

Theocrit. Idyll. VIII. vſ. 115. Μιλήτου γάρ φησι καὶ Ἀρείας ἐγένοντο παῖδες Δαῦνος (lege Καῦνος) καὶ Βυβλὶς &c. Confer *Parthen. Erotic.* C. XI. MUNCK. In matris nomine variant plerique. Vid. *Reg.* & *Burm.* ad *Ovid.* d. l. & *Munck* ad *Hygin.* C. 14. *Schol. Apoll. Rh.* L. I. vſ. 186. Ὁ δὲ Μίλητος,

Ἀκακαλλὶς δείσασα Μίνω ἐξέβαλλεν εἰς τὴν ὕλην· καὶ αὐτὸν ἐπιφοιτῶντες λύκοι, βουλῇ Ἀπόλλωνος, ἐφύλαττον, καὶ ὤρεγον παρὰ μέρος γάλα· ἔπειτα δὲ βουκόλοι περιτυχόντες ἀνείλοντο, καὶ ἔτρεφον ἐν τοῖς οἰκείοις· ἐπεὶ δὲ ὁ παῖς ηὔξετο, καὶ ἐγένετο καλὸς, καὶ δραστήριος, καὶ ὁ Μίνως κατὰ πόθον ἐνεχείρει βιάζεσθαι, τότε νυκτὸς ὁ Μίλητος ἐμβὰς εἰς ἄκατον, βουλῇ Σαρπήδονος εἰς Καρίαν ἀποδιδράσκει, καὶ πόλιν ἐνταυθοῖ κτίσας Μίλητον ἔγημεν Εἰδοθέαν τὴν Εὐρύτου θυγατέρα τοῦ βασιλέως τῶν Καρῶν· καὶ ἐγένοντο δίδυμοι παῖδες αὐτῷ Καῦνος καὶ

ἀφ' οὗ καὶ ἡ πόλις Μίλητος, Εὐξαντίου καὶ Μίκωνος ἦν. Οἱ δέ φασιν αὐτὸν Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρείας τῆς Κλεόχου. cet.

Δείσασα Μίνω] Quartae inflexionis quidem interdum Μίνως, ſed inter illa, quae in accuſativo caſu abjiciunt ν, non invenio Μίνως. Scribendum ergo eſſet Μίνων, vel Μίνωα, ut Cap. 40. Ἐκφυγοῦσα δὲ Μίνωα. Retrahit tamen nos *Pauſan. Achaic.* pag. 403. *Edit. Wechel.* παρὰ Μίνω ἔφυγεν εἰς Κρήτην. MUNCK. Τὸν Μίνω etiam *Lucian.* T. III. pag. 655. Pro Πυθῶνα, quod eſt apud *Apollod. Coll. D'Orvill.* habet Πυθώ. *Herodian.* Τὸν Ἥρω, τὸν Μίνω, τὸν Ἀπόλλω, τὸν Ποσειδῶ ἄνευ τοῦ ν οἱ Ἀττικοί. Vid. ibi *Pierſonus.*

Ἐπιφοιτῶντες λύκοι . . . ὤρεγον γάλα.] Lupi ergo feminae, ut λύκοι ἐπιφοιτῶσαι dicere potuiſſet. *Feſtus: Agnus ex Graeco ἀμνὸς deducitur. quod nomen apud majores communis erat generis, ſicut & lupus, quo* (Leg. e Mſſ. *quod*) *venit ex Graeco λύκος.* Contra *Agolum paſtorale baculum, quod* (Leg. eorumdem auctoritate *quo*) *pecudes aguntur.* Nota Numae Pompilii Lex: *Pellex .... crinibus demiſſis Junoni* agnum feminam *caedito.*

Παρὰ μέρος] *Per vices*, recte, i. e. nunc hac, nunc illae ubera praebuerunt. Vid. hunc locum explicantem *Perizon.* ad *Aelian.* L. VIII. cap. 3. *V. H.*

Καὶ ὁ Μίνως κατὰ πόθον ἐνεχείρει βιάζεσθαι,] *Deſiderio impulſus violare intendit.* Quodnam hoc deſiderium, quo quis alteri vim inferre nititur? Turpis,

mater Minois metu in ſylvam expoſuit: ubi eum lupi accedentes juſſu Apollinis cuſtodiverunt, ac per vices lactaverunt. Deinde bubulci ſupervenientes ſuſtulerunt, ac domi ſuae enutriverunt. Puer ut adolevit, pulcer ſtrenuuſque evaſit: Minoſque deſiderio impulſus eum violare intendit. ibi tum Miletus noctu conſcenſo lembo, conſulente Sarpedone, in Cariam profugit: urbeque ibi Mileto condita, Eidotheam Euryti Carum regis filiam in matrimonium ducit: natique ſunt ei gemini liberi, Caunus & Biblis, unde etiamnum ſunt Caunus & Biblis

pis, aïs, amor, quo *Mileto* frui vellet *Minos*; nam ἐγένετο καλός. Nempe nepote avus? Alia omnino *Antonini* mens. Non tantum καλὸς, quo ſe multitudini commendaret, ſed & ὀρεστήριος, quo, ubi res poſtularet, ſtrenue ſe gereret. Hinc ab eo timens *Minos* illum, quocumque tandem modo amovere ſtuduit, ne regnum ſibi eriperet. *Ovid.* d. l. vſ. 440.

Qui (Minos) *dum fuit integer aevi,*
Terruerat magnas, ipſo quoque nomine, gentes.
Tunc erat invalidus; Deionidenque juventae
Robore Miletum, Phoeboque parente ſuperbum,
Pertimuit: credensque ſuis inſurgere regnis,
Haud tamen eſt patriis arcere penatibus auſus.
Sponte fugis, Milete, &c.

Ultro vides, me, ſummo jure hic reponere φθόνον. Infra C. XXXVII. Ἐπεβούλευσαν Ἰλλυριοὶ βάρβαροι κατὰ φθόνον αὐτῶν γῆς. Emendationem egregie confirmat *Schol. Apoll. Rh.* Lib. I. vſ. 186. Μίλητον. τοῦτον δὲ ἀνδρωθέντα καὶ ΦΘΟΝΟΥΜΕΝΟΝ ὑπὸ τοῦ Μίνωος ἀναχωρῆσαι εἰς τὴν Σάμον, ἀφ' οὗ καὶ τόπος ἐστὶ Μίλητος. καὶ ἀπὸ τῆς Σάμου μεταβὰς εἰς τὴν Καρίαν, ἔκτισε πόλιν, Μίλητον ἀφ' ἑαυτοῦ καλέσας. Quae multum faciunt ad Liberalem illuſtrandum.

Ἔγημεν Εἰδοθέην τὴν Εὐρύτου] *Mileti* uxoris nomen non expreſſit *Lactantius*, ſed *Maeandri* facit filiam. Conſentit *Ovid.* qui & nomen addit d. l. vſ. 450.

Filia Maeandri, toties redeuntis

καὶ Βιβλὶς, ἀφ' οὗ πόλις ἐστὶν ἔτι νῦν ἐν Καρίᾳ, Καῦνος καὶ Βιβλίς· ταύτης ἐγένοντο πλεῖστοι μνηστῆρες ἐπιχώριοι, καὶ κατὰ κλέος ἐκ τῶν πέριξ πόλεων· ἡ δὲ τῶν μὲν λόγον ἐποιεῖτο βραχὺν, αὐτὴν δὲ ἄφατος ἔρως ἐξέμηνε τοῦ Καύνου· καὶ τὸ πάθος, ἄχρι μὲν ἐδύνατο κρύπτειν, ἐλελήθει τοὺς γονεῖς· ἐπεὶ δὲ καθ' ἡμέραν εἴχετο χαλεπωτέρῳ δαίμονι, νυκτὸς ἔγνω καταβαλεῖν ἐκ τῆς πέτρας ἑαυτήν· καὶ

untis eodem,
Cognita Cyanëe.

Nicaenetus apud *Parthenium*, non *Parthenius*, ut eſt in not. ad *Ovid. Tragaſiam* vocat.

Βιβλίς,] Nihil mutandum puto, tametſi extra dubium in nupero Commentario ponatur, ſcribendum eſſe Βυβλίς. Pudenter Nob. *Heinſius* ad *Ovid.* IX. *Metam.* vſ. 452. *Biblis* ne an *Byblis* ſcribendum ſit, non liquere ſibi aït. Certe cum *Antonino* noſtro *Biblis* ſcribit etiam *Pauſanias Achaicis* p. 406. Ἐν δὲ τῇ Μιλησίᾳ πηγή ἐστι Βιβλὶς, καὶ ὅσα εἰς τὸν Βιβλίδος ἔρωτα ᾄδουσι. Imo *Ortelius* in ſuo *Theſauro* τὸ *Biblis* praefert. MUNCK. *Byblis* eſt *Lactantio*, & *Ovid.* vſ. 452.

Byblida cum Cauno prolem eſt
enixa gemellam cet.

Parthenius tamen & *Nicaenetus* praeferunt Βιβλίς. Contra *Conon* Cap. 11. Βυβλίς. *Suid.* Βύβλις, ὄνομα κύριον. ἀδελφὴ Καύνου.

Καῦνος καὶ Βιβλὶς, ἀφ' οὗ πόλις ἐστὶν ἔτι νῦν ἐν Καρίᾳ, Καῦνος καὶ Βιβλίς.] Urbis *Biblidis* in *Caria* qui mentionem faciat, non facile invenias praeter unum *Antoninum*, qui id facere videtur. Vertit *Xylander*: *Natique ei ſunt gemini liberi, Caunus & Biblis, unde etiamnum ſunt Caunus & Biblis Cariae urbes.* Verum hoc ſi voluiſſet *Liberalis*, ita potius ſcripſiſſet: ἀφ' ὧν πόλεις εἰσὶν ἔτι νῦν ἐν Καρίᾳ. &c. Crede mihi male tranſpoſita eſſe verba *Antonini*. Ordinem illis ſuum reſtitues, ſi ita ſcripſeris: καὶ ἐγένοντο δίδυμοι παῖδες αὐτῷ, Καῦνος, ἀφ' οὗ πόλις ἐστὶν ἔτι νῦν ἐν Καρίᾳ, καὶ Βιβλίς. Sic nullam tibi amplius moleſtiam exhibebit urbs *Biblis*, quae nulla eſt. *Byblos* notiſſima & celeberrima *Phoeniciae* urbs. *Stephan.* Βύβλος πόλις Φοινίκης ἀρχαιοτάτη πασῶν, Κρόνου κτίσμα, ἀπὸ Βύβλης τῆς Μιλήτου θυγατρός. Nota *Byblen* dici, quae *Byblis* eſt aliis. *Etymol. Auct.* Βύβλος πόλις Φοινίκων ἀρχαιοτάτη, &c. Ἡσίοδος. Βύβλον τ' ἀγχίαλον καὶ Σιδῶν' ἀνθεμόεσσαν. Atque ille

Biblis Cariae urbes. Biblidem multi incolarum ambiverunt, & qui in circumjacentibus urbibus magni eſſent nominis. Quibus illa facile ſpretis, infando amore Caunum deperire coepit; qui morbus, quandiu eum ipſa occultare potuit, fefellit parentes. Cum vero in dies magis urgeret malus genius, noctu ſtatuit ſe ipſam de ſaxo praecipitem dare:

ille verſus 912. eſt in *Dionyſio*, niſi quod ibi exhibetur Σιδόνα, quomodo & p. 21. in *Commentario* ſuo adducit *Euſtathius*. Puto ergo pro Ἡσίοδος in *Etymol.* reponendum eſſe Διονύσιος. MUNCK. Tranſpoſitio ea verborum, qua omnem ſcrupulum tollit *Munckerus*, etiam Cl. *Heringae* in mentem venit, *Obſerv.* p. 226.

Μνηστῆρες] *Gloſſ. vet.* *Procus*, μνηστήρ. *Decubis*, μνηστὴρ, ἀπόκοιτος. Vocem *Mneſteres* jam abhinc quinquennio *Hygino* Cap. 81. reſtituendam esſe obſervavi. Videri uſum ea quoque *Servium* oſtendo in notis ad *Hygin.* Cap. 247. MUNCK.

Ἐκ τῶν πέριξ πόλεων.] *Act. Apoſtol.* C. 5. c. 16. Συνήρχετο δέ καὶ τὸ πλῆθος τῶν πέριξ πόλεων.

Αὐτὴν δὲ ἄφατος ἔρως ἐξέμηνε τοῦ Καύνου.] *Lactant.* *Byblis cum fratrem corporali amore potius, quam pio patrioque*, mallem, quod *Colon.* praefert, *fraterno-que more diligeret.* *Ovid.* vſ. 453.

Byblis in exemplo eſt, ut ament conceſſa puellae:
Byblis Apollinei correpta cupidine fratris,
Non ſoror ut fratrem, nec qua debebat, amavit.

Haec eo adduxi, quia in contrarium abeunt alii. *Caunum* amore *Byblidis* correptum, cum ea potiri nullo modo poſſet, terram illam deſeruiſſe, tradit *Conon.* Idem ex *Nicaeneto* *Parthenius*, quamquam hic addit, plures tradidiſſe, *Biblida* *Cauni* amore flagraſſe.

Εἴχετο χαλεπωτέρῳ δαίμονι,] Hanc aliasque ejusdem fere generis locutiones egregie, ut ſolet, illuſtrat *Hemſterhuſ.* Praefat. ad *Lucian.* p. 32.

Καταβαλεῖν ἐκ τῆς πέτρας ἑαυτήν.] Aſſiduo moerore & fletu fatigatam concidiſſe ait *Lactantius*, nec ſecus *Ovidius* d. l. Nexo de zona laqueo e nu-

καὶ ἡ μὲν εἰς τὸ πλησίον ὄρος παρελθοῦσα ῥίπτειν ἑαυτὴν ἐπεχείρησε. νύμφαι δὲ κατέσχον οἰκτείρασαι, καὶ πολὺν ὕπνον ἐνέβαλον, καὶ αὐτὴν ἤλλαξαν ἀπ' ἀνθρώπων εἰς δαίμονα, καὶ ὠνόμασαν Ἁμαδρυάδα νύμφην Βιβλίδα, καὶ ἐποιήσαντο συνδίαιτον ἑταιρίδα. καλεῖται δὲ καὶ τὸ ῥέον ἐκ τῆς πέτρας ἐκείνης ἄχρι νῦν παρὰ τοῖς ἐπιχωρίοις, δάκρυον Βιβλίδος.

ce ſe ipſam ſuſpendiſſe, *Conon.* Alligato ad quercum balteo collum innexuiſſe, ex aliis *Parthenius.*

Νύμφαι αὐτὴν ἤλλαξαν ἀπ' ἀνθρώπων εἰς δαίμονα,] Hac de re nihil alii, niſi quod *Ovid.* vſ. 651. ei humi jacenti opem ferre eniſas fuiſſe *Nymphas* refert. Lectio non eſt ſollicitanda, *Parthen.* c. ult. Ἐξ ἀνθρώπων ἀπηλλάγη. Infra Cap. 33. Μετὰ τὸν Ἡρακλέους ἐξ ἀνθρώπων ἀφανισμόν.

Πολὺν ὕπνον] Male πολὴν ediderant. MUNCK.

Ἤλλαξαν ἀπ' ἀνθρώπων] An ἀπ' ἀνθρώπου? Cap. 39. ἐποίησεν ἐξ ἀνθρώπου λίθον. Niſi hoc dictum, ut ἀφανισθῆναι ἐξ ἀνθρώπων. C. 33. MUNCK. Ἀπ' ἀνθρώπου praeferendum. *Theocrit.*

ΜΕΣ-

dare: ac ad proximum digreſſa montem, adorta eſt ſeſe praecipitare. Nymphae autem miſertae eam detinuerunt: multoque incuſſo ſomno, de mortali immortalem redegerunt, Biblidem nympham Hamadryadem nominantes: inque ſuum ſodalitium & contubernium adſciverunt. Liquor qui e ſaxo illo deſtillat, in hunc uſque diem ab incolis appellatur lacruma Biblidis.

crit. Eidyll. XV. 106. ex emendatione Cl. *Valckenarii*: τὺ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατᾶς Ἀνθρώπω, ὡς μῦθος, ἐποίησας Βερενίκαν.

Καλεῖται δὲ τὸ ῥέον ἐκ τῆς πέτρας... δάκρυον Βιβλίδος.] *Lactant. Nympharum Lelegeïdum miſericordia exſpirantis lacrymae in fontem converſae ſunt, qui dominae nomine eſt inſignis. Ovid.* d.l.

Sic lacrymis conſumta ſuis Phoebeïa Byblis
Vertitur in fontem, qui nunc quoque vallibus illis
Nomen habet dominae, nigraque ſub ilice manat.

Conon: κλαιούσης αὐτῆς ἐῤῥύη τὰ δάκρυα, καὶ κρήνην ἀνῆκε, Βυβλίδα τοῖς ἐπιχωρίοις ὄνομα. *Parthen.* φασὶ δέ τινες, καὶ ἀπὸ τῶν δακρύων, κρήνην ῥυῆναι ἰδίᾳ, τὴν καλουμένην Βυβλίδα.

ΜΕΣΣΑΠΙΟΙ. λά.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιουμένων β'.

Λυκάονος τοῦ αὐτόχθονος ἐγένοντο παῖδες Ἰάπυξ, καὶ Δαύνιος, καὶ Πευκέτιος· οὗτοι λαὸν ἀθροίσαντες, ἀφίκοντο τῆς Ἰταλίας παρὰ τὸν Ἀδρίαν· ἐξελάσαντες δὲ τοὺς ἐνταυθοῖ οἰκοῦντας Αὔσονας, αὐτοὶ καθι-

Λυκάονος τοῦ Αὐτόχθονος ἐγένοντο παῖδες Ἰάπυξ, καὶ Δαύνιος, καὶ Πευκέτιος·] Αὐτόχθονες, quos Romani *Aborigines* vocant, γένος, ut aït *Dionyſ. Halicarn.* L.I. *Ant. R.* c. X. καθ' ἑαυτοῦ γενόμενον. Hoc *Antonino* additum, ut vetuſtiora reſpicerentur tempora, & ad eum *Lycaonem*, qui *Pelasgi* filius, ſaevitia in hominibus, quos hoſpitibus apponebat, mactandis deteſtandus, a *Jove* in lupum converſus vulgo creditur, iisque adnumeratus, quorum ob facinora diluvium illud *Ogygium* fuerit immiſſum. Hoc ut colligam, facit *Peucetius*, qui uti ab *Antonino*, ita & ab *Apollodoro* L. III. c. VIII. ejus filiis accenſetur, quos ſex & viginti nomine recenſet *Pauſanias* in *Arcad.* c. 3. Quinquaginta *Apollodorus* d. l. Sed hoc in numero, ſi utrumque ſcriptorem conferas, octo tantum nomina conveniunt. At nusquam apparent *Daunius* & *Japyx*, ut mirer Cl. *Burmanni*, qui ex hoc *Antonini* loco ad *Ovid.* L. XIV. vſ. 515. pro vitioſa nominis varietate, *Peucetiosque ſinus* acute repoſuerit, induſtriam effugiſſe, nec *Daunium* neque *Japygem* quidquam ad *Lycaona*, cujus tamen filios *Antonini* fide ſtatuit. *Lycaon* fuit *Arcas*, *Arcades* ejus filii. Id quod de *Daunio* dici non poteſt. *Feſtus: Daunia appellatur a Dauno Illyricae gentis claro viro. Plin.* Lib. III. c. II. *Hinc Apulia Daunorum cognomine a Duce Diomedis ſocero.* (Vid. *Caſaub.* ad *Strab.* 242.) Qui, ut alii, *Pilumni* & *Danaes* filius perhibetur. Quamquam & *Feſtus* & *Plinius* veritati propius abſunt. Veroſimilius enim *Dauniam* a *Daunio* vel potius *Dauno* rege dictam fuiſſe, qui, quod ſibi

XXXI. MESSAPII.

Refert Nicander Lib. II. *Alteratorum.*

Lycaon, is qui non aliunde migraſſe, ſed eo ipſo quem incoleret loco editus ferebatur (quos Graeci Autochthonas nominant) filios habuit, Iapygem, Daunium, & Peucetium. Hi collecta hominum multitudine, ad Italiae Adriam venerunt: pulſisque Auſonibus, qui tum ibi habitabant,

ſibi adverſus *Meſſapios* opem tuliſſet, *Diomedi* poſt *Aegialeam* ob adulterium rejectam, filiam in matrimonio collocavit, atque adeo ejus ſocer *Plinio* recte dicitur. Late haec narrat *Antoninus* mox c. XXXVII. *Japyx*, unde *Japyges* & *Japygia*, *Daedali* ex *Creſſa* muliere filius dicitur eidem *Straboni*, 279. confirmat *Solinus* c. VIII. *Quis ignorat, Japygas ab Japyge Daedali filio, conditos?* atque adeo non *Arcas*, ſed *Cretenſis* hic fuit, quemadmodum eum *Cretenſium* quoque ductorem diſerte facit *Strabo*, d. l. *Japyx* & *Daunus* unus idemque dicitur *Ciofan.* ad *Ovid.* d. l. vſ. 458. & ſane hic illud videtur indigitare: *ſub Japyge maxima Dauno moenia condiderat.* verſ. 510. *Japygis arida Dauni arva. Lactant.* ibi: *Qui ſub Dauno Japygiae rege domicilium poſuiſſet.* Et, ſi *Dionyſio* auſcultamus, locus ille, ubi *Peucetius* in *Italiam* delatus conſedit, antea jam ab *Japyge*, qui ergo *Peucetio* antiquior fuit, nomen acceperat. Ut forſan ad alterum *Lycaona* deſcendendum ſit, ſive is *Priami*, ut *Strabo* L. XIII. 585. narrat, ſive alterius filius fuerit. Certe de hoc latius agit *Halicarnaſſenſis*, eique tribuit id, quod ſuo *Antoninus*. Praeterea quod omnes *Lycaonis* prioris filii, ſimul pater in lupum converteretur, a *Jove* perierunt, atque adeo in his, etiam *Peucetius*, ejusdem facinoris affines, excepto *Nyctimo*, qui Patri ſucceſſit, narrante hoc *Apollodoro* d. l. Ut tempora inter ſe longe diverſa enarret *Antoninus*. Quamquam & alteri *Lycaoni* filius fuiſſe poteſt, etiam *Peucetii* nomine.

καθιδρύθησαν· ἦν δὲ τὸ πλέον αὐτοῖς τῆς στρατιᾶς ἔποικον, Ἰλλυριοὶ, Μεσσάπιοι· ἐπεὶ δὲ τὸν στρατὸν ἅμα καὶ τὴν γῆν ἐμέρισαν τριχῇ, καὶ ὠνόμασαν ὡς ἑκάστοις ἡγεμόνος εἶχε, Δαυνίους, καὶ Πευκετίους, καὶ Μεσσαπίους· τὸ μὲν ἀπὸ Τάραντος ἄχρι πρὸς τὴν ἐσχατιὰν τῆς Ἰταλίας ἐγένετο Μεσσαπίων, ἐν ᾗ πόλις ᾤκηται Βρεντέσιον. τὸ δὲ παρὰ τὴν ἐκτὸς τοῦ Τάραντος ἐγένετο Πευκετίων· ἐνδοτέρω δὲ τούτου τῆς θαλάσ-

Ὡς ἑκάστοις ἡγεμόνος εἶχε,] Subaudi τὸ ὄνομα. Eodem redit, ſi ſcribas, ἑκάστου ἡγεμόνος. *Sophocl. Aj. Flag.* vſ. 1068. ἀλλ' ἐᾶν ὡς ἔχει. Interpres: *Sed ſinas ita, ut eſt.* MUNCK.

Ἀπὸ Τάραντος] *Tarentum* a *Strabone*, *Pauſania*, & in nummis antiquis *Taras* dicitur. MUNCK.

Ἐν ᾗ πόλις ᾤκηται] ᾤκισται legendum conjicit *Munckerus.* Et ubique fere illud οἰκεῖν, quando accuſativo junctum apud ſcriptores occurrit, in οἰκίζειν mutant Viri D. Vid. ad *Aelian.* de *Anim.* Lib. XI. c. 16. ad *H. V.* L. VIII. c. 5. ad *Herod.* L. VII. p. 585. Alii alibi. Accuſativum admittunt nonnulli, quando *adminiſtrandi* vim obtinet; negant, ſi ſimpliciter *degere* vel *habitare* in loco ſignificat. Differentia inter οἰκέω & οἰκίζω tyronibus nota, nec dubito, quin poſterius reponendum ſit, quotiescumque *condendi*, *inſtaurandi*que notione occurrat. Ubique tamen non mutem, quandoquidem ipſi ſcriptores eam differentiam ſollicite non obſervarunt, quod de οἰκέω & οἰκίζω hic animadvertit *Munckerus.* *Aelian. V. H.* d. l. Οἱ δὲ ᾤκησαν τὴν Νάξον, quod minime in ᾤκισαν mutandum; nam aliis in locis, ubi ea mutatio admitti poteſt, juvant Codd. Uti nec L. IX. c. 7. Τὴν Ἰταλίαν ᾤκησαν πρῶτοι Αὔσονες, & paullo poſt ὅτι τὴν Ἰταλίαν φασὶν οἰκῆσαι ἔθνη πάμπολλα. Prior certe locus controverſia major eſt; nam ipſo confitente *Perizonio*, nec condiderant *Naxum*, neque inſtauraverant, ſed inhabitabant. *Lucian.* in *Vit. Auct.* T. I. p. 549. Τὴν πατρῴαν οἰκίαν ἀπολιπὼν, ἢ Τάφον οἰκήσεις cet. Sic χωρία δύσπορα οἰκεῖν dixit *Arrian.* de *Exp. Al.* Lib. I. c. 7. Πολιν μεγάλην οἰκοῦσι. ibid. c. 28. *Antonin.* infra C. XXXII. Οἱ δὲ Ἡρακλεῖδαι. . . . ᾤκησαν τὴν Τετράπολιν τῆς Ἀττικῆς. Et ut hic, paſſive *Homer. Il.* Δ. vſ. 18.

Ἤτοι μὲν οἰκέοιτο πόλις Πριάμοιο ἄνακτος.

Sed

bant, ipſi ſedes poſuerunt. Major pars exercitus eorum conſtiterat ex advenis, Illyricis atque Meſſapiis. Itaque cum & exercitum & agrum in tres diviſiſſent partes, eisque de nominibus ducum nomina feciſſent Dauniorum, Peucetiorum, & Meſſapiorum: quod a Tarento erat regionis usque ad extremam Italiae, Meſſapiis obtigit, in qua conditum eſt Brunduſium: quod autem juxta * intra Tarentum, Peucetiis. Interius his mare navigabant Daunii. To-

Sed praeterea hoc loco nec ᾤκηται mutarem in ᾤκισται, nec verterem, *conditum eſt*. Verum, qua ſignificatione gaudet paſſivum, *jacet*, *ſitum eſt*. *Arrian.* L. IV. c. 25. Ταύτην μὲν δὴ πόλιν, ὅτι ἐν ἐπικαίρῳ χωρίῳ ἐδόκει ᾠκεῖσθαι. & c. 28. Πόλιν, ἣ ξύνεγγυς τῆς πέτρας τῆς Ἀόρνου ᾠκεῖτο.

Ὤκηται] An ᾤκισται? *Apollod.* tamen L. I. ἐκ Θεσσαλίας Αἰολέας ἀγαγὼν ᾤκησεν Ἦλιν. Sed & ibi ᾤκισεν mallet *Fab.* quod probo. L. II. p. 78. γεννᾷ Τάφιον, ὃς ᾤκισε Τάφον. *Eurip. Hecub.* vſ. 2. ἵν' ᾅδης χωρὶς ᾤκισται θεῶν. Vide *Thom. Magiſtrum* in voce οἰκῶ. Idem, quod heic, vitium occurrit in *Schol.* ad *Eurip. Oreſt.* vſ. 934. μετὰ τὸν κατακλυσμὸν ἐν ὄρεσιν οἰκούντων τῶν Ἀργείων, πρῶτος αὐτοὺς συνῴκησεν Ἴναχος. leg. συνῴκισεν. Aliud οἰκέω, aliud οἰκίζω. Sed κοιμάω interdum idem, quod κοιμίζω. III. Reg. c. XVII. vſ. 19. ἐκοίμησεν αὐτὸν ἐπὶ κλίνης. *Apollod.* L. I. p. 51. Τὸν φυλάσσοντα δράκοντα κατακοιμήσασα. Vereor ne fruſtra corrigat *Faber*, κατακοιμίσασα. MUNCK.

Τὸ δὲ ἐνδοτέρω τὴν ἐντὸς τοῦ Τάραντος] Locum ſanum eſſe pronunciant in Edit. *Leidenſi*, ſi ἐκτὸς pro ἐντὸς reponatur. Nihil quod dicam habeo, niſi illud vetus N. L. Suſpicor tamen poſt τὸ Τάραντος excidiſſe θάλασσαν. Inſpice *Geographorum* mappas. MUNCK.

Ἐνδοτέρω] *Gloſſae Steph. citerius*, ἐνδοτέρω. *ciſci*, ἐντός: leg. *cis. Gloſſ. Cyrill.* ἐντὸς, *cis*, *intra*, *intro*. MUNCK.

Τῆς θαλάσσης] Videtur ſcribendum: Τῇ θαλάσσῃ. Πλεῖν θαλάσσης dici forte poſſit, ut οἰκεῖν γῆς c. 4. Subaudito ἐπὶ. Sed ἐπιπλεῖν θαλάσσης non ſatis concoquo. MUNCK.

Τῆς θαλάσσης ἐπέπλεον] Hanc locutionem non ſatis concoquit *Munckerus*, ſed, ſi dici forte poſſit, ut aït, πλεῖν θαλάσσης, ut οἰκεῖν γῆς, pro πλεῖν ἐπὶ θαλάσσης, cur dici etiam non poteſt θαλάσ-

σης.

λάσσης ἐπέπλεον Δαύνιοι· τὸ δὲ σύμπαν ἔθνος ὠνόμασαν Ἰαπύγων· καὶ ἐγένετο ταῦτα πολὺ πρὸ τῆς Ἡρακλέους στρατείας· ἦν δὲ τοῖς τότε βίος ἀπὸ θρεμμάτων καὶ νομῆς· μυθολογοῦσιν οὖν ἐν τῇ Μεσσαπίων γῇ παρὰ τὰς λεγομένας ἱερὰς πέτρας φανῆναι νύμφας Ἐπιμηλίδας χορευούσας. τοὺς δὲ παῖ-

σης ἐπιπλεῖν? Solet *Antoninus* praepoſitionem nomini detractam verbo addere: C. XXXIII. Ἐξελάσας αὐτοὺς τῆς πατρίδος. XXXVII. Ἐδεήθη τὸν πόλεμον αὐτῷ συμπολεμῆσαι. XXXIX. Ἀπὸ Τεύκρου τοῦ ξυνελόντος Ἴλιον Ἀγαμέμνονι. c. XLI. Αὐτῷ συστρατεῦσαι, & mox: Εἰ μὴ αὐταῖς συνεξέλοι. *Berkelius* omnem ellipticam locutionem in *Antonino* reſpuens, ut *Munckero* obloquatur, quamquam mox, quod mireris, in ὁ δὲ τόπος ὀνομάζεται νυμφῶν τε καὶ παίδων ellipſin quaerit, reſcribendum contendit: τὴν θάλασσαν ἐπέπλεον, quia ſic loquitur *Homerus*: ſed, ut ego opinor, alia notione. Quid, quaeſo, *mare Daunii navigabant*? Regionem in tres partes diviſerant, ut deſcribit auctor, ſed ita, uti interpretor, ut *Dauniis* ea pars obtigerit, in qua *imperium maris tenerent*, vel ut *Nepotis* utar verbis, *mari potentes eſſent*. *Arrian*. L. II. c. 17. Πλεόντων ἡμῶν τὴν θάλασσαν, *nobis imperium maris tenentibus*. Cum altero verbo Eidem: ἐφ' ἧς (πεντηκοντόρου) Πρωτέας Ἀνδρονίκου ἐπέπλει, *cui praefectus erat Proteas* cet. Plena igitur & ſana locucio hac ſignificatione: Ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἐπέπλεον. *Cluverius Berkelio* cit. vertit: *ultra hos Daunii ſedes fixerunt*, ſed tum *ſuperato mari*, vel ſimile quid, addendum erat. Sed totum locum refingit (in *Ital. Ant.* p. 1209.) Τὸ μὲν ἀπὸ Τάραντος ἄχρι πρὸς τὴν ἐσχατιὰν τῆς Ἰταλίας, ἐγένετο Μεσσαπίων. ἐν ᾗ πόλις Βρεντέσιον. (deleto ᾤκηται.) τὸ δὲ παρὰ τὴν ἐκτὸς τοῦ Τάραντος, ἐγένετο Πευκετίων. ἐνδοτέρω δὲ τούτου τῆς θαλάσσης ἐπέπλεον Δαύνιοι. *Quod a Tarento erat usque ad extima Italiae, Meſſapiis obtigit: ubi eſt Brundiſium. quod ultra Tarentum erat, Peucetiis. Ultra hos Daunii ſedeis fixerunt.* In aliis *Xylandro* melius, in aliis etiam deterius. Certe ᾤκηται & θαλάσσης ἐπέπλεον, quomodo verteret, vix ſe expedire potuit, neque, opinor, ἐκτὸς & ἐνδοτέρω utrumque ſignificat *ultra*. Ut *Berkelio* parum praeſidii hinc accedat; nam, quod τὸ σύμπαν ἔθνος ὠνόμασαν Ἰάπυγας pro Ἰαπύγων legat idem *Cluverius*, nihili eſt. Integritatem hujus loci mox vindicabit *Munckerus* ad verba: Ὁ δὲ τόπος ὀνομάζεται Νυμφῶν τε καὶ παίδων. Illa τὸ δὲ παρὰ τὴν ἐκ-

τὸς

Totam autem gentem vocarunt Iapyges. Geſta haec ſunt multo ante Herculis expeditionem tempore. Vivebatur ea aetate pecoribus & paſcuis. Fabulantur ergo, in Meſſapiorum terra, ad locum cui Sacra ſaxa nomen, apparuiſſe nymphas Epimelidas, cho-

τὸς cet. ſe offendiſſe, inque eorum explicatione non admodum ſibi ſatisfacere indicat *Munckerus Heinſio*, Tom. V. *Syll. Epiſt.* pag. 355. & vellem viro Nob. *Antoninus* tum ad manum fuiſſet, quod reſpondens negat, ut lucem aliquam loco affudiſſet. Me non minus offendunt ἐνδοτέρω δὲ τούτου.

'Επέπλεον] Satis hoc ſanum mihi videtur. Mare illud navibus invadebant, & uſum ejus ſibi ſumebant. *Florus*, quamquam de hoſtili invaſione, Lib. III. c. 6. *Cilices invaſerant maria.* Quomodo Poëticum heic verbum ἔπελον locum habere poſſit, non video: ἔπλεον tolerabile eſt. MUNCK.

'Επιμηλίδας] Ut a δρῦς *Nymphae* dictae ſunt *Dryades* & *Hamadryades*, ita a μηλὶς pomus, *Epimelides* & *Hamamelides* dictas voluere nonnulli. Verum *Scholiaſtes Homeri* a μῆλον *ovis* cum *Servio* dictas eas cenſet, cum aït ad *Iliad.* Υ. vſ. 8. Αἱ τὰ ἄλση κατοικοῦσαι Νύμφαι ἀλσηΐτιδες καλοῦν). αἱ δὲ ἐπὶ τῶν δένδρων ἁμαδρυάδες. αἱ δὲ τὰ νάματα τῶν ὑδάτων, ναΐδες καὶ ὑδριάδες. καὶ τούτων αἱ μὲν κρηνίδες, αἱ δὲ ἐπιποταμίδες. αἱ δὲ τῶν βοσκημάτων 'Επιμηλίδες. αἱ δὲ ἐπὶ τῶν ὀρῶν, ὀρεστιάδες, καὶ ὅσαι ταύταις ὅμοιαι. ὁμοίως δὲ ἐπὶ τῶν ἑλῶν ἑλιονάμοι. Leg. ἑλιονόμοι. Advertit me, quod fluentorum *Nymphas Hydriadas* vocat; atque adeo ſuſpicor in loco *Iſidori* (L. VIII. *Orig.* c. II.) pro *fontium*, *Hamadryades*, reponendum eſſe, *fontium*, *Hydriades*. Certe aptius, imo verius foret. MUNCK. Vel, ut *Syllabarum* numerus ſtaret, apud *Iſidorum* legi poſſet *Ephydriades*, nam eaedem, atque *Hydriades*. Vid. *Behotii Apophor.* Lib. II. c. I. *Epimelidum* vero non ita frequens mentio fit. Earum meminit *Pauſan.* in *Arcad.* c. 4. *Galeo* etiam citatus, ſed ſcribit 'Επιμηλιάδας; ut Κρηνίδες & Κρηνιάδες, 'Ελικωνίδες & 'Ελικωνιάδες. Vid. *Toupii Cur. Poſt.* in *Theocritum*, p. 2. Has autem 'Επιμηλίδας & Δρυάδας ab *Arcadibus* ita dictas aït, quas alii vocabant *Naïadas*. Sed ſi *Naïadum* & *Hydriadum* originem ἀπὸ τῶν ναμάτων τῶν ὑδάτων cum *Homeri Scholiaſte* deducimus, quid hae ad *Dryadas*, aut *Epimeli-*

παῖδας τῶν Μεσσαπίων, καταλιπόντας τὰ ποίμνια καὶ θεωμένους, εἰπεῖν, ὅτι βέλτιον αὐτοὶ χορεύουσιν· οὗτος ὁ λόγος ἤλγυνε τὰς νύμφας, καὶ τὸ νεῖκος ἐπὶ πλέον ἐγένετο περὶ τῆς χορείας· οἱ δὲ παῖδες, ὅτι μὲν ἦν αὐτοῖς ἅμιλλα πρὸς δαίμονας, ἠγνόουν· ἐχόρευον δ' οἷα πρὸς ὁμήλικας θνητὰς, καὶ ὁ τρόπος αὐτοῖς τῆς ὀρχήσεως, ἅτε ποιμένων, ἄμουσος ἦν· ταῖς δὲ νύμφαις πᾶν ὅσον ἢ πλεῖστον ἐπέδωκεν εἰς κάλλος· καὶ ἐπεκράτησαν χορεύουσαι τῶν παίδων, καὶ ἔλεγον πρὸς αὐτοὺς τάδε· ὦ κοῦροι, τὸ νεῖκος ἤρασθε πρὸς Ἐπιμηλίδας νύμφας, τοιγαροῦν ὦ ἄφρονες νικώμενοι δώσετε δίκην· καὶ οἱ παῖδες ἵναπερ ἑστήκεσαν παρὰ τὸ ἱερὸν τῶν νυμφῶν, ἐγένοντο δένδρα· καὶ ἔτι νῦν ἀκούεται φωνὴ νυκτὸς ἐκ τῆς ὕλης, οἷα θρηνούντων· ὁ δὲ τόπος ὀνομάζεται νυμφῶν τε καὶ παίδων.

melidas, ſive ab arboribus ſeu pecoribus nomen ſortitas? Forſan *Pauſanias* voluit: Δρυάδας γὰρ δὴ καὶ Ἐπιμηλιάδας τὰς ἑαυτῶν ἐκάλουν Ναπαίας pro Ναΐδας. *Napaeae* ſaltuum & convallium *Nymphae*, uti *Dryades* Sylvarum, atque adeo non ita diverſae, & *Epimelides* ab *Heſiodo Oreadibus* & *Hamadryaſin* junguntur, niſi ſtatuamus, *Pauſaniam* voluiſſe *Arcadas* in genere *Nymphas* vocaſſe vel *Dryadas* vel *Epimelidas*; nam ita *Hamadryades* nonnumquam de quibusvis *Nymphis*. Ceterum *Suidas* cum Noſtro facit. Ἐπιμηλίδες, Νύμφαι. Et has easdem eſſe, quae aliis *Meliades* & *Meliae* dicuntur, exiſtimat *Gyraldus* p. 176. Vid. & p. 174. & *Natal. Com.* Lib. V. c. 12. Sed de his plura dabit, & Eruditorum voto ſatisfaciet Magnus *Valckenarius* ad *Theocritum*, cujus novam Editionem jamjam editurus eſt.

Πᾶν ὅσον ἢ πλεῖστον] Quid illud ἢ heic denotat? Scribo ἦ. Imperfectum hoc ab εἰμί. Πᾶν ὅσον ἦ pro σύμπαντα eleganter dicitur. Alias omitti ſolet verbum ſubſtantivum, ut μύριοι ὅσοι, μύρια ὅσα. vid. *Vigerum* de *Idiotiſ. Ling. Graec.* cap. 3. Sect. 10. Perperam haec vocula etiam exarata in *Heſychii Lexico:*

Ἐ

choros ducentes, pueros autem Meſſapiorum, relictis gregibus cum ſpectaſſent choreas, dixiſſe, ipſos melius callere rationem choros ducendi. Fuit is ſermo nymphis moleſtus, certatumque de praeſtantia choreas ducendi inter partes aliquamdiu: cum quidem pueri ſibi cum divis eſſe certamen ignorarent, & ſe cum aequalibus mortalibus foeminis contendere opinarentur. Erat puerorum ſaltandi modus ruſticus, utpote paſtorum: at nymphis omnia ad elegantiam ſubinde accreverunt. Victisque pueris, ita eos compellaverunt: Provocaſtis, pueri, nymphas Epimelides: Ergo vaecordes, victi dabitis poenas. Puerique eo quo conſtiterant loco, ad nympharum fanum, in arbores ſunt mutati: hodieque exauditur vox noctu ex ſylva veluti ejulantium. Loco nomen eſt nympharum & puerorum.

ἢ θέμις, ὡς δεῖ, ὡς δίκαιον. leg. ᾗ θέμις. Pariter peccatum in οὗ. Σημαίνει δὲ, inquit, καὶ ὅπου, καὶ ἴδια τὸ οὔ. Scrib. οὗ, & refer ad οὗ δασυνόμενον, quod proxime ſequitur. Ridiculum dicam, an miſerabile, quod mox non *Heſychius* ſane, ſed Librarius ſubjunxit: ἐαί, φυλαί. Emenda φεῦ, αἴ. MUNCK.

Νεῖκος ἤραθε] *Apollod.* L. II. p. 75. Νηρηΐσιν ἤριστε περὶ κάλλους. vid. not. ad c. 9. *Tatius*: πρὸς τὰ τοῦ λειμῶνος ἤρισαν ἄνθη. MUNCK.

Οὐκοῦν] Male diviſim ſcripſerant, οὐκ οὖν. MUNCK.

Ὁ δὲ τόπος ὀνομάζεται Νυμφῶν τε καὶ παίδων.] Ita ſuperius: ἔθνος ὠνόμασαν Ἰαπύγων. Ad utrumque genitivum ſubſtantiva ἔθνος & τόπος ſubaudienda arbitror. Defecta eſſe haec verba, & excidiſſe particulam ἀπὸ vel ἐπὶ cenſet vir Cl. (*Berkel.*) legitque, ὀνομάζεται ἀπὸ νυμφῶν τε &c. At nihil opus eſſe iſta praepoſitione pertendo. Senſus eſt, ὁ δὲ τόπος ὀνομάζεται νυμφῶν τε καὶ παίδων τόπος. *Geminus* in *Phaenom.* p. 45. Οἱ δὲ ἐν ἄκρᾳ τῇ ἀριστερᾷ χειρὶ τοῦ Περσέως κείμενοι ἀστέρες Γοργόνων καλοῦνται. ſcil. ἀστέρες. *Schol. Theocrit. Idyll.* A. vſ.

123. Λυκαίου ὑπὸ τῷ Λυκαίῳ φησὶ χωρίῳ καλουμένῳ Καλλιστοῦς, εἰς ὃ ἐλθοῦσαν τὴν Λυκάονος θυγατέρα. Καλλιστὼ, ἄρκτον οὖσαν, ὑπὸ Ἑρμοῦ τραφῆναι. &c. Loquuntur ita & Latini interdum. *Nepos Ageſil.* c. 8. *Cum veniſſet in portum, qui Menelai vocatur.* Auctor *Vitae Apollinaris* pag. 134. Ed. *Laz.* *Ad urbem, quae vocatur Ravennatum. Curt.* L. III. *Equus eximiae magnitudinis, quem ſolis appellabant. Lactant.* ad *Stat.* pag. 121. Ed. *Tiliobr.* *Fon-*

ΔΡΥΟΠΗ. λβ'.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιουμένων α'.

Δρύοψ ἐγένετο Σπερχειοῦ παῖς τοῦ ποταμοῦ, καὶ Πολυδώρης μιᾶς τῶν Δαναοῦ θυγατέρων. οὗτος ἐβασι-

Δρύοψ ἐγένετο Σπερχειοῦ] *Dryopis* hujus genus parum conſtare dicit *Staveren.* ad *Hygin.* c. 90. Sed non vidit. plures *Dryopas* confundi, & *Schol. Apoll. Rhod.* in mendo cubare. Sic *Pherecydis* locum exhibet Lib. I. vſ. 1213. Πολυδώρῃ τῇ Δαναοῦ μίσγεται Πηνειὸς ὁ ποταμός. Τῶν δὲ γίνεται Δρύοψ, ἀφ' οὗ Δρύοπες καλοῦνται. Ubi *Berkel.* recte emendat Σπερχειὸς ὁ ποταμός. Sequitur: οἰκοῦσι δὲ ἐπὶ τῷ Σπερχειῷ ποταμῷ. Alter itaque *Priami* & *Hecubae* filius, qui eſt apud *Apollod.* Lib. III. c. XI. 5. Idemque, qui *Drypon Hygino* d. l. dicitur, & *Dryops Dict. Cretenſi* L. IV. 7. Alter denique, qui *Apollinis* filius. *Pauſan. Meſſen.* c. 34. Παῖδα τὸν Δρύοπα Ἀπόλλωνος εἶναι λέγοντες, cet. *Schol. Lycophr.* ad vſ. 480. ὁ δὲ Δρύοψ υἱὸς Ἀπόλλωνος καὶ Δίας τῆς Λυκάονος. Sed *Lycaoni Pelasgi* filio unica tantum filia fuit, nomine *Calliſto. Pauſan.* in *Arcad.* c. IV. Ἐπὶ δὲ τῷ γένει παντὶ τῷ ἄρσενι θυγάτηρ Λυκάονι ἐγένετο Καλλιστώ. Confirmat *Schol. Theocr. Idyll.* I. vſ. 123. Alterius itaque *Lycaonis* filia, ſed tum pro Δίας, quod e compendio natum ſuſpicor, apud *Schol. Lycophr.* & alios legendum exiſtimo Δηιανείρας. *Dionyſ. Halic.* Lib. I. c. XI. Τούτου δὲ Λυκάονος Δηιάνειρα θυγάτηρ. *Munckerus* ſua

Fontem efficit, qui Hippocrenes dicitur, ſed ibi *Hippocrene* repoſuerim. *Lactant. Argum. Ovid. Met.* fab. 50. *Inſulam Tiberis ingreſſus eſt, ibique ſe occuluit: qui locus draconis vocatur. Vet. Interpr. Cant. Salom.* *Oculi tui columbarum.* ſc. *oculi. Victor Illuſtr. V.* c. 7. *unde illae foſſae Quiritium ſunt dictae.* MUNCK. Ac ſi haec parum, multo plura exempla iis ſubjunxit *Staverenius* ad *Albr. Philoſ.* p. 911.

XXXII. DRYOPE.

Narrat Nicander Alteratorum primo.

Dryops Sperchii fluvii F. ex Polydora, una Danai filiarum, regnum obtinuit in Oeta: unicamque

ſua auctoritate dedit Δρύωψ. Ceteri Δρύοψ, quomodo ex *Pherecyde* apud *Schol. Apoll. Rhod.* d. l. *Schol. Lycophr.* d. l. & *Etymol. M.* Auctore ſcribendum contendit *Berkelius*, unde & apud *Apollod.* L. III. c. XI. ubi etiam Δρύωψ, male legi cenſet.

Πολυδώρης] (*Ionice* pro Πολυδώρας dictum voluerat *Berkelius*) Sed quis dixit ei Πολυδώρη eſſe *Ionicum*? *Ioniſſat* ergo etiam *Apollodorus* L. III. c. 12. Ego *Atticum* potius dixerim. *Etymol. M.* Auctor col. 32. ed. *Sylb.* Αἶθρα τὸ κοινόν. καὶ Ἀττικὸν, Αἴθρη. Remanſerint iſta & id genus alia ex *Ioniſmo* in *Attica Lingua.* Una enim *Attica* olim & *Ionica* dialectus, ut inter alios notavit & *Euſtathius* ad *Dionyſ.* p. 109. confirmant etiam iſta verba *Schol. Ariſtoph.* in *Plut. Act.* III. Sc. 2. Ἀθάρα, μόνη ἡ σεμίδαλις. Ἀττικοὶ δὲ διὰ τοῦ η ἀθάρης, Αἰολεῖς ἀθῆρας. ἡ δὲ κοινὴ διάλεκτος διὰ τοῦ α ἀθάρας. MUNCK. Viro Doctiſſ. refragatur *Koenius* ad *Corinth.* p. 251. ubi *Munckero* hic cum *Salmaſio*, pro *Berkelio*, rem eſſe, exiſtimat. Certum eſt apud *Apollodorum* etiam duobus locis Πολυδώρη legi, ſed toties iisdem locis Πολυδῶρα diſerte exhibet *Coll. D'Orvilliana.* Sed ſolet

 An-

ἐβασίλευσε ἐν τῇ Οἴτῃ, καὶ θυγάτηρ αὐτοῦ μονογενὴς ἐγένετο Δρυόπη. καὶ ἐποίμαινεν αὐτὴ τὰ πρόβατα τοῦ πατρός· ἐπεὶ δὲ αὐτὴν ἠγάπησαν ὑπερφυῶς Ἁμαδρυάδες νύμφαι, καὶ ἐποιήσαντο συμπαίκτειραν ἑαυτῶν, ἐδίδαξαν ὑμνεῖν θεοὺς, καὶ χορεύειν· ταύτην ἰδὼν Ἀπόλλων χορεύουσαν, ἐπεθύμησε μιχθῆναι. καὶ ἐγένετο πρῶτα μὲν κλέμμυς· ἐπεὶ δ᾽ ἡ Δρυόπη γέλωτα μετὰ τῶν νυμφῶν καὶ παίγνιον ἐποιήσατο τὴν κλέμμυν, καὶ αὐτὴν ἐνέθετο εἰς τοὺς κόλπους, μεταβαλὼν ἀντὶ τῆς κλέμμυος ἐγένετο δράκων, καὶ αὐτὴν κατέλειπον αἱ νύμφαι πτοηθεῖσαι· Ἀπόλλων δὲ Δρυόπῃ μίγνυται· ἡ δὲ ᾤχετο φεύγουσα περίφοβος εἰς τὰ οἰκία τοῦ πατρὸς, καὶ οὐδὲν ἔφασε πρὸς

Antoninus, quod in omnibus, qui aliorum opera in compendium redigunt, ſemper animadverti, & ſtylum & ipſa fere ſuorum ſcriptorum verba retinere. Alioquin ſibi minus eſſet conſtans. Supra C XX I. Εἰδοθέας νύμφης. & C. XXX. Ἔγημεν Εἰδοθέαν. Niſi quid Librariorum oſcitantiae inputandum, quandoquidem utroque capite ſolum *Nicandrum* ſecutus fuit. Supra tamen C.VI I habet etiam Μεγανείρης. *Polydoram* autem, quam *Danai* filiam *Antoninus*, & *Schol. Apollon. Rhod.* L. I. vſ. 1213. faciunt, *Apollodorus* Lib III. c. XII. vocat *Pelei* & *Antigones*, & tamen, eamdem eſſe ex iis liquet, quae addit, eam *Boro Perieris* filio, h e. *Sperchio*, nuptam fuiſſe, ut ſe explicat §. 4. Omnia vero haec hauſta ex *Homero Il.* Π. vſ. 173.

Τῆς μὲν ἰῆς στιχὸς ἦρχε Μενέσθιος αἰολοθώρηξ,
Υἱὸς Σπερχειοῖο διιπετέος ποταμοῖο.
Τὸν τέκε Πηλῆος θυγάτηρ καλὴ Πολυδώρη,
Σπερχειῷ ἀκάμαντι, γυνὴ θεῷ εὐνηθεῖσα.
Αὐτὰρ ἐπίκλησιν Βώρῳ Περιήρεος υἱῷ.

Ubi alia ex aliis *Euſtathius*, & ad *Apollod.* p. 125 *Aegius.*

Δρυόπη] Haec *Antonino* dicitur μονογενὴς patris, atque adeo hic *Dryops* quoque diverſus eſt a *Dryope* ſupra C.IV. memo-

que habuit filiam Dryopen, quae patris greges paſcebat. Sed cum eam ſummo opere amarent Hamadryades nymphae, ſuorumque locorum ſociam adſciviſſent, docuiſſentque carminibus deos celebrare, & choros ducere: Apollo ea viſa, concubitus cum ea ardor ipſum inceſſit. Itaque primum ſe in teſtudinem convertit: quam cum, ut rem ludicram, Dryope Nymphaeque tractarent, Dryope eam etiam in ſinum conderet, de teſtudine Apollo in anguem tranſiit: itaque eam Nymphae territae deſeruerunt, Apollo cum Dryopa rem habet. Ea autem metus plena in domum patris confugit, nihilque parentibus

morato, cui filius erat *Cragaleus* in *Dryopide* habitans: aut μονογενὴς ad filiam referendum, ut unicam hanc haberet filiam. Sed magna hic difficultas oboritur; nam de hac *Dryope* agere *Lactantium* & *Ovidium* L. IX. *Metam.* a vſ. 324 eo liquet, quod illam prius ab *Apolline* amatam poſtea *Andraemoni* nupſiſſe, id quod hic etiam *Antoninus* perſequitur, tradant. Et tamen uterque ei adjungunt ſororem *Iolen*, ſed ex altera matre natam dicit *Ovidius*, patrem vero non *Dryopen*, ſed *Eurytum* facit iterum uterque. *Valerio Flacco* Lib. II. vſ. 174. recenſetur quoque *Dryope*, ſed haec ab illa diverſa videtur Cl. *Burmanno* ad *Ovid.* d. l. vſ. 331.

Συμπαίκτριαν ἑαυτῶν,] Interpres: *ſuorum locorum ſociam*. Scrib. *ludorum ſuorum*. Fraudem ſine dubio viro Doctiſſimo typothetae fecerunt. MUNCK.

Παίγνιον ἐποιήσαντο τὴν κλειμμῶν,] Hab. C. I. vſ. 10. τύραννοι παίγνια αὐτοῦ. Noſter c. 22, Τοῦτον οἱ παῖδες παίγνιον ἔχουσι. MUNCK.

Ἔφασε] Leg. ἔφασκε. *Achilles Tatius:* ὁ δὲ τοιοῦτος, ἔφασκε, τὸν ἀλεκτρυόνα φοβοῦμαι. *Doſitheus Magiſter* Lib. III. δι' ὧν ἔφασκε πλείονας εἶναι δανειστάς. *Schol.* ad *Eurip. Phoen.* vſ. 511. ἄλλως τε εἰ ἔφασκεν &c. eque enim ſolet Δωρίζειν noſter. Doricum eſt ἔφασα pro ἔφησα, ut in verſiculis his a *Pindari Scholiaſte* adductis

πρὸς τοὺς γονεῖς· ἐπεὶ δ' ἔγημεν αὐτὴν ὕστερον Ἀνδραίμων ὁ Ὀξύλου, γεννᾷ παῖδα ἐξ Ἀπόλλωνος Ἄμ-

ductis ad *Pyth. Od.* III. quos *Heſiodo* attribuit:

> Τῇ μὲν ἄρ' ἦλθε, κόραξ φάσε δ' ἄρα ἔργ' ἀΐδηλα
> Φοίβῳ ἀκερσεκόμῃ, ὅτ' ἄρ' Ἴσχυς ἔγημε Κόρωνιν
> Εἰλατίδης Φλεγύαο διογνήτοιο θύγατρα.

Cum *Apollod.* hic poëta *Iſchyn Elati* filium facit, non *Iſchum* vel *Iſchyum.* Reſtitui hoc vocabulum *Hygino* c. 202. Et facit mecum *Pauſanias* L. II. *Hyg. Aſtr.* L. II. c. 40. Ἔφασε *Doricum* facit Vir Cl. (*Berkel.*) Omnino autem legendum ἔφασκε. *Parthen. Erot.* c. 4. Ἡ δὲ συνιέναι μὲν ἔφασκεν εἰς τὸ παρόν. *Aelian. Var. Hiſt.* Lib. VI. c. 4. Οὐ δὲ ἔφασκεν ἄξειν. *Laërtius* in *Ariſtotel.* pag. 311. Ed. *Caſaub.* Τοὺς Ἀθηναίους ἔφασκεν εὑρηκέναι πυροὺς καὶ νόμους. *Schol. Hom. Odyſſ.* M. vſ. 70. Ὁ δὲ ἔφασκεν χρῆναι αὐτόν. MUNCK. Quid ſi cum Cl. *Ruhnk.* ἔφρασε legamus? Supra C. XI. Ἀηδὼν δὲ φράσασα πρὸς cet.

Ἀνδραίμων ὁ Ὀξύλου,] In toto hoc libello nihil intricatius, quam hic locus, unde forſan tacite praetermiſſus a *Munckero*, id ſatius ducente, quam cum aliis errare. Et ſane Diſſertationi potius, quam notae accommodata eſt materies. *Andraemon Pylius*, qui *Colophonem* condidit, occurrit apud *Strabonem* L. XIV. p. 633. Hic nonnullis diverſus habetur ab *Andraemone Codri* filio *Ionum* duce, de quo *Pauſan.* in *Achaic.* C. III. Sed qui hos ſcriptores conferat, vix dubito, quin eumdem cenſeat. Alios ejuſdem nominis plures fuiſſe ſtatuo, ut e ſeqq. patebit, & quidem in una gente, a priore illo forſan longe diverſa, quamquam & hinc magna oboritur difficultas, quisnam fuerit, ab *Antonino* deſcriptus. Nimirum *Oxyli* facit filium, niſi ὁ Ὀξύλου, ut alibi articulus ille nonnumquam deſignat, interpreteris: *Andraemon Oxyli pater:* ita enim diſerte *Apollodorus* Lib. II. c. VIII. §. 3. Ὄξυλος τοῦ Ἀνδραίμονος. Unde lux affulget *Pauſaniae* Lib. V. c. 3. Ὁ δὲ ἀνὴρ ἦν Ὄξυλος Αἵμονος τοῦ Θόαντος. qui locus alios in errorem adduxit, adeo ut *Galeus* ibi adnotet: *Andraemon ejus erat avus. Haemon, Thoas, Andraemon, qui ex Gorge Oenei fil. Thoantem genuit.* & Cl. *Burmann.* ad *Ovid.* L. IX. *Metam.* vſ. 331. dubitet, num e *Pauſania* in *Scholiaſtae Pindari* loco *Olymp. Od.* III. vſ. 22. pro Ἀνδραίμονος reponendum ſit Αἵμονος. Sed, quamquam timide a tantis viris diſſentire ſoleo, quod tamen modeſte licet, con-

bus ea de re indicavit. Poſt cum eam Andraemon Oxyli F. duxiſſet, puerum ex Apolline conceptum parit,

tra *Pauſaniae* Ἀνδραίμονος reſtituendum opinor. Quemadmodum enim *Galeus* duos obſervat *Thoäntes*, ſic duos minimum *Andraemonas* ego invenio, avum alterum, alterum nepotem; nam uti hoc noſtra aetate receptum, ſic priſcis etiam temporibus obtinuiſſe, plura exempla loquuntur, quam ut in dubium quisquam vocet. Ipſe *Pauſanias*, qui locus neque *Burmannum* fugit, huic emendationi favet in ſeqq. Καὶ ἀδελφῇ Θόαντι τοῦ Ἀνδραίμονος, καὶ Ὕλλῳ τοῦ leg. τῷ Ἡρακλέους ἦσαν μητέρες. Et eumdem eſſe *Oxylum*, quem deſcribunt *Pauſanias* & *Apollodorus*, atque adeo Ἀνδραίμονος eſſe legendum, eo liquet, quod uterque eamdem de illo narrent hiſtoriam. Uxorem vero *Andraemoni* tribuit *Antoninus*, *Dryopen Dryopis Sperchii* filii, & *Polydorae* unius *Danai* filiarum filiam, quod fruſtra apud alios quaeres. De *Dryope* ad C. IV. & paullo ante egimus A *Dryope Apollinis* & *Lycaonis* filia nato *Dryopidem* & *Dryopas* nomen acccepiſſe, teſtantur *Tzetz.* ad *Lycophr.* & *Etymol. M.* auctor, e quibus recte eme dat *Berkelius Apollonii Rhodii Scholiaſten*, pro τοῦ Ἀπόλλωνος & τοῦ Λυκάονος, depravate τοῦ Λυκάονος & τῆς Λυκαονείας, legentem. Ab his diſſentit *Stephanus Byzant.* *Dryopidem* dictam volens a *Dryope Eurypyli* filia. Parum refert a mare an a femina ſortita fuerit nomen, niſi *Eurypyli* obſtaret, quod in Εὐρύτου mutandum exiſtimo. Hoc enim *Dryopes* patri tribuit non tantum *Lactantius*: *Dryope Euryti filia* . . . . *Andraemonis conjux* cet. Sed & *Ovid.* d. l. vſ. 356.

At puer Amphiſſus (namque hoc avus Eurytus illi
Addiderat nomen.) &c.

Unde *Berkelii* error patet, qui poëtam *Eurytum* (avum maternum) pro *Oxylo Andraemonis* patre ſumſiſſe hallucinetur. *Oxylus* enim *Amphiſſi*, non *Andraemonis*, ſed *Apollinis* filii, avus dici non poterat. Ab *Antonino* proxime abeſt idem *Ovidius*:

notiſſima formâ
Oechalidum Dryope: quam virginitate carentem,
Vimque Dei paſſam, Delphos Delonque tenentis,
Excipit Andraemon, & habetur conjuge felix.

Incertum tamen *Andraemon* num *Oxyli* filius an pater; nam, quod *Oxylum Aetoli* filium, qui *Andraemonis* erat, ab illo *Pindari Scholiaſte* vocatum exiſtimet Vir Cl. ad *Ovidium* d. l. in

Ἄμφισσον· Οὗτος ἐπεὶ τάχιστα ἠνδρώθη, ἀνὴρ ἐγένετο πάντων κράτιστος· καὶ ἔκτισε παρὰ τὴν Οἴτην πόλιν ὁμώνυμον τῷ ὄρει· καὶ τῶν ἐκεῖ τόπων ἐβασίλευσεν· ἱδρύσατο δὲ καὶ Ἀπόλλωνος ἱερὸν ἐν τῇ Δρυοπίδι, καὶ εἰς τοῦτο παρελθοῦσαν τὸ ἱερὸν Δρυόπην ἥρπασαν Ἁμαδρυάδες νύμφαι κατ᾽ εὐμένειαν· καὶ αὐτὴν μὲν ἀπέκρυψαν εἰς τὴν ὕλην· ἀντὶ δ᾽ ἐκείνης αἴγειρον ἀνέφηναν ἐκ τῆς γῆς, καὶ παρὰ τὴν αἴγειρον ὕδωρ ἀνέρρηξαν· Δρυόπην δὲ μετέβαλε, καὶ ἀντὶ θνητῆς ἐγένετο νύμφη· Ἄμφισσος δὲ ἀντὶ τῆς πρὸς τὴν μητέρα χάριτος ἱερὸν ἱδρύσατο νυμφῶν, καὶ πρῶτος ἀγῶνα ἐπε-

in eo erravit. Verum eſt *Pauſaniam Oxylo* e *Pieria* uxore natos tribuiſſe *Aetolum* & *Lajan*, ſed addidit *Aetolum* mature obiiſſe: Προαποθανόντος δὲ Αἰτωλοῦ, θάπτουσιν αὐτὸν γονεῖς, unde natu minor *Lajas* patri in regnum ſucceſſit. Verba *Scholiaſtae* ſunt: Ἀπὸ Ὀξύλου· ὃς ἦν Αἰτωλοῦ τοῦ Ἀνδραίμονος, quod verterem *filius Andraemonis Aetoli* ſive *Aetolienſis*, quod ad patriam referendum; nam ſic *Pauſanias* d. l. Συνεπεπτώκει δὲ τῷ Ὀξύλῳ φυγάδι ἐξ Αἰτωλίας εἶναι. *Aetolus* enim, a quo *Aetolia* fuit dicta, Ἐνδυμίωνος erat filius, Vid. *Pauſan.* in *Eliac.* C. I. *Euſtath.* ad *Dionyſ. Perieg.* vſ. 431. & ad *Homer. Il.* N. vſ. 21[illegible]. Ipſe *Scholiaſt. Pind.* Ὄξυλος γάρ τις εἷς Αἰτωλῶν . . . Ἠλείαν ἡγεμονίαν λαμβάνει. Et hinc *Thoas Aetolus*, *Homer. Il.* Δ. vſ. 527.

Τὸν δὲ Θόας Αἰτωλὸς ἐπεσσύμενον
βάλε δουρί.

Il. O. vſ. 281.

Τοῖσι δ᾽ ἔπειτ᾽ ἀγόρευε Θόας,
Ἀνδραίμονος υἱός,
Αἰτωλῶν ὄχ᾽ ἄριστος cet.

Exiſtimarem tamen *Antoninum* innuiſſe *Andraemonem* primum, &, cui alii *Gorgen Oenei* filiam uxorem adjudicant, alterum fuiſſe, cui etiam regnum *Oenei* viribus confecti conceſſit *Diomedes*, narrante *Apollodoro* L. I. cap. VIII. §. 1. & §. 6. *Euſtath.* ad *Iliad.* B. vſ. 638. Αἰτωλῶν τεσσαράκοντα νῆες ἦσαν. ὧν Θόας ἡγεῖτο, υἱὸς Ἀνδραίμονος καὶ Γόργης τῆς Οἰνέως θυγατρός. *Aetolia* enim prius in duas diviſa partes, quae circa *Calydonem* erat, tenebatur ab *Oeneo*, qui idcirco *Caly-*

parit, Amphiſſum. Hic cum virilem aetatem attigiſſet, omnibus praevaluit: urbemque ad Oetam condidit, monti iſti cognominem, ibique regnavit. Poſuit & Apollini in Dryopide regione templum: in quod cum ſe contuliſſet Dryope, Hamadryades benevolentia impulſae eam rapuerunt, & in ſylva occultarunt, loco ejus alno excitata, ac pone alnum fonte. At Dryope, naturae mutatione de mortali facta eſt nympha. Amphiſſus, pro meritis Nympharum in matrem, templum ipſis condidit, pri-

lydoniae rex dicitur, *Pleuronia* vero *Agrii* erat, a quo, per *Theſtium Oenei* ſocerum occupata ad *Oeneum* quoque acceſſit, unde de *Thoante Andraemonis* filio & *Oenei* ex *Gorge* nepote *Homerus Il.* N. vſ. 216:

> Ἀνδραίμονος υἷι Θόαντι,
> Ὃς πάσῃ Πλευρῶνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι,
> Αἰτωλοῖσιν ἄνασσε, θεὸς δ' ὡς τίετο δήμῳ.

Ubi *Andraemon*, de quo *Antoninus*, in terra *Dryopide* habitavit, & jam eumdem hic *Dryopem* innui cenſeo, de quo C. IV. egit *Liberalis*.

Παροῦσαν] Si quis παριοῦσαν, *in quod ingreſſam*, malit, per me licet. Quamquam vulgata proba eſt, idemque ſignificat. Παρεῖναι εἰς Ῥώμην ſic dixit *Plutarchus*. Noſter C. VIII. εἰς ἥντινα παρέσονται χώραν. Hinc παρουσία *adventus*. Et ne de Participii uſu dubites, *Aeſch*. *Budaeo* inter alios cit. de *Falſ. Legat.* p. m. 260. Συνήλθομεν εἰς ταὐτὸν καὶ Φίλιππον ἐκ Θρᾴκης παρόντα κατειλήφαμεν. *Lucian.* T. I. p. 471. Ἐμοὶ δοκεῖν ἔκ τινος πολέμου παρόντες.

Ἀντὶ δὲ ἐκείνης αἴγειρον ἀνέφηναν . . . ἐγένετο νύμφη·] *Lactant.* & *Ovid.* uti per totam fabulam nonnihil ab *Antonino* differunt, ita hîc *Dryopen* in *Lotum*, quia ejus arboris, in quam *Nympha Lotis* mutata fuerat, ramum, vel flores, ut filium delectaret, decerpſerat, converſam, referunt. V. d. d. l. l.

ἐπελέλεσε δρόμε, καὶ ἔτι νῦν οἱ ἐπιχώριοι τὸν ἀγῶνα διαφυλάττουσι τοῦτον· γυναικὶ δ' οὐχ ὅσιον παρατυχεῖν, ὅτι Δρυόπην ἀφανισθεῖσαν ὑπὸ νυμφῶν δύο παρθένοι τοῖς ἐπιχωρίοις ἐδήλωσαν, πρὸς ἃς ἐχαλέπηναν αἱ νύμφαι, καὶ αὐτὰς ἀντὶ παρθένων ἐλάτας ἐποίησαν.

ΑΛΚΜΗΝΗ. λγʹ.

Ἱστορεῖ Φερεκύδης.

Μετὰ τὸν Ἡρακλέους ἐξ ἀνθρώπων ἀφανισμὸν, Εὐρυσθεὺς ἐξελάσας αὐτοὺς τῆς πατρίδος, αὐτὸς ἐβασίλευεν· οἱ δὲ Ἡρακλεῖδαι καταφυγόντες πρὸς Δημοφῶντα τὸν Θησέως, ᾤκησαν τὴν τετράπολιν τῆς Ἀττι-

Μετὰ τὸν Ἡρακλέους ἐξ ἀνθρ. ἀφαν.,] *Apollod.* in eadem hiſtoria, L. II. c. VIII. Μεταστάντος δὲ Ἡρακλέους εἰς θεούς.

Εὐρυσθεὺς] Hic *Mycenarum* rex fuit, &, ut *Apollod.* d. l. dicit, *Stheneli* & *Nicippes* filius; quod ad *Hom. Il.* T. 118. vindicat *Barneſius*, rectene dubitat *Weſſeling. Probabil.* C VII. pag. 66. quum p. praec. verum matris nomen, quod habet *Tzetzes Chiliad.* II. 36. credat eſſe Ἀρχίππην, quae antiquo *Homeri* enarratori Λευκίππη dicitur. *Aſtydamiam* vero *Schol. Thucyd.* L. I. c. 9. vocari, animadvertit *Staveren.* ad *Hyg.* C. XXX. ubi illa quoque e *Weſſelingio* profert.

Ἐξελάσας αὐτοὺς] Vereor ne ſcripſerit auctor τοὺς ἀπογόνους vel παῖδας αὐτοῦ. *Apollod.* L. II. ſub finem: μεταστάντος δ' Ἡρακλέους εἰς θεοὺς, οἱ παῖδες αὐτοῦ φυγόντες Εὐρυσθέα πρὸς Κήϋκα παρεγένοντο. Sed minori mutatione aeque bene legas, τοὺς αὐτοῦ. *Apollod.* ejus-

primusque curſus certamen confecit: quod incolae hoc quoque noſtro tempore curant. Mulierem eo accedere nefas eſt, quod Dryopen a Nymphis ſublatam duae virgines incolis indicarunt: quas indignatione motae Nymphae in abietes mutarunt.

XXXIII. ALCMENA.

Ex Pherecyde haec narratio deſumpta eſt.

Herculis poſteros, ipſo e mortalibus ſublato, patria expulit, ac ſibi regnum ſumſit Euryſtheus. Illi ad Demophontem Theſei F. profugi, habitave-

runt

jusdem Libri pag. 123. κατῆγε τοὺς Ἡρακλέους εἰς Πελοπόννησον. MUNCK. An & hic legendum ἀστούς? Nihil praecedit, quo αὐτοὺς referas. Num vero αὐτοὶ hic *cives*, *viri*, ut apud *Thucyd.* L. V. c. 82. Καὶ οἱ μὲν Ἀργεῖοι πανδημεί, καὶ αὐτοί, καὶ γυναῖκες, καὶ οἰκέται ἐτείχιζον?

Οἱ δὲ Ἡρακλεῖδαι &c.] *Apollod.* d. l. narrat *Herculis* filios *Euryſthea* fugientes primum ad *Ceycem* (*Trachiniae* regem) ſe recepiſſe, ac tum, quum, hic ut eos ſibi traderet, bellum minitans *Euryſtheus* peteret, metu perculſos per *Hellada* fugiſſe, & tandem, *Euryſtheo* illos perſequente, *Athenas* conceſſiſſe, *Athenienſes* vero eos non ſolum non dediſſe, ſed & bellum intentatum ſuſtinuiſſe, & quatuor *Euryſthei* filios cecidiſſe.

Ὤικησαν τὴν τετράπολιν τῆς Ἀττικῆς·] De οἰκεῖν hoc ſenſu poſito dixi ſupra. *Tetrapolis* autem dicta regio, quod quatuor conſtaret urbibus, quas *Strabo*

p. 383.

Ἀττικῆς· Εὐρυσθεὺς δὲ πέμψας ἄγγελον εἰς Ἀθήνας, πόλεμον προέλεγεν τοῖς Ἀθηναίοις, εἰ μὴ τοὺς Ἡρακλείδας ἐξελάσωσιν· οἱ μὲν οὖν Ἀθηναῖοι τὸν πόλεμον οὐκ ἀπελέγοντο· Εὐρυσθεὺς δ᾽ ἐνέβαλε εἰς τὴν Ἀττικὴν, καὶ παραταξάμενος αὐτὸς μὲν ἀποθνήσκει μαχόμενος· ἡ δὲ πληθὺς ἐτράπη τῶν Ἀργείων· Ὕλλος δὲ καὶ οἱ ἄλλοι Ἡρακλεῖδαι καὶ σὺν αὐτοῖς ἀποθανόντος Εὐρυσθέως κατοικίζονται πόλιν ἐν Θήβαις· ἐν δὲ τούτῳ καὶ Ἀλκμήνη κατὰ γῆρας ἀποθνήσκει, καὶ αὐτὴν ἐξεκόμισαν Ἡρακλεῖδαι· ᾤκουν δὲ παρὰ τὰς Ἠλέκτρας πύλας, ὅθιπερ καὶ Ἡρακλῆς ἐν τῇ ἀγορᾷ· Ζεὺς δὲ Ἑρμῆν πέμπει, κελεύων

p. 383. Ξοῦθος τὴν Ἐρεχθέως θυγατέρα γήμας, ᾤκισε τὴν Τετράπολιν, vocat Οἰνόην, Μαραθῶνα, Προβάλινθον, καὶ Τρικόρυθον.

Αὐτὸς μὲν ἀποθνήσκει] Ab *Iolao* autem interiit, ut teſtatur *Pauſanias* in *Atticis* ſub finem, & *Pindarus Pyth. Od.* IX. *Scholiaſtes* ejus: ὁ γὰρ Ἰόλαος τεθνηκὼς ἐπεὶ ἔμαθεν Εὐρυσθέα ἐξαιτούμενον παρὰ Ἀθηναίων τοὺς Ἡρακλείδας, ἀπαπειλοῦντα πόλεμον εἰ μὴ δώσουσιν, εὔξατο ἀναβιῶναι. καὶ ἀναβιοὺς ἀπέκτεινε τὸν Εὐρυσθέα, καὶ πάλιν τέθνηκε. adde ſequentia. *Apollod.* L. II. in alia omnia abit, & ab *Hyllo* interfectum eum ſcribit cum *Zenobio Cent.* II. 61. MUNCK.

Ὕλλος δὲ καὶ οἱ ἄλλοι Ἡρακλεῖδαι καὶ σὺν αὐτοῖς] Corruptiſſimus locus, quem emendari putem, ſi ita ſcribas: καὶ οἱ ἄλλοι Ἡρακλεῖδαι σὺν αὐτῷ, deleto τῷ καὶ, quod natum ſuſpicor ex ultima praecedentis vocis ſyllaba. MUNCK.

Ἐν δὲ τούτῳ] h. e. Ἐν τούτῳ χρόνῳ, vel ὑπὸ τὸν αὐτὸν χρόνον; Sic ἐκ τούτου, *ex illo tempore* c. 16. Et apud *Aelian.* ποικ. ἱστ. L. II. c. 18. ἐξ οὗ *ex quo tempore* apud *Soph. Aj. Flag.* vſ 674. pro quo & ἐξότου dicebant: quae vox turbat tamen verſum in *Epigram. Agathiae* L. III. c. IX. *Anthol.*

Τριστὴ δ᾽ ἀμφιλύκη δρόμον ἤνυσεν ἐξότου μίμνει.

Lege ἐξότε, quod extat Lib. V. *Epi-*

ſunt in tetrapoli Atticae. Euryſtheus miſſo Athenas legato, bellum denunciat Athenienſibus, ni Heraclidas expellant: neque ii bellum detrectant. Ergo Euryſtheus in Atticam copias adducit, commiſſoque praelio inter pugnandum occidit: fuſaque eſt Argivorum multitudo. Hyllus, & alii Heraclidae cum ipſo, poſt mortem Euryſthei, Thebas urbem incolunt. Interim & Alcmena annis confecta, obit. Quam cum efferrent Heraclidae, (ii ad Electras portas habitabant, ubi & Hercules, in foro) Jupiter Mercurium mittit, mandato ut Alcme-

Epigr. 109. Et Lib. VII. *Epigr.* 55. Caeterum, ut ἐν τούτῳ *Antoninus*, ita *in hoc* videtur dixiſſe *Hyginus Mythol.* c. 40. *In hoc Daedalus exul cum veniſſet.* Nec cauſam, cur hanc explicationem meam valde damnem, video. Cap. 32. *Hercules eo intervenit*, id eſt, *eo tempore*, ut ipſe explicat Cl. *Schefferus.* Plene loquitur *Cic.* pro *Quinctio. In hoc tempore plurimum poſſunt.* Et *Gell.* Lib. XII. 2. *Quem in eo tempore Romae plurimum ſectabar. Schefferus* ad *Hygin.* c. 40. copulat: *petiit in hoc auxilium ab eo.* i. e. in eam rem, quod neſcio, quomodo nunc magis, quam antehac, arridet. *Tertull Exhort.* ad *Caſt.* c. 2. *In hoc probatur noſtra in Deum mens. Horat. Epod.* ult. *Ingrata miſero vita ducenda eſt in hoc.* h. e. *propter haec*, aït *Schol. Juſtin.* II. c. 15. *Legatos eorum in hoc pignus Athenis retentos.* & L. XXIV. 2. *In hoc mitteret arbitrum jurisjurandi. Ovid.* X. *Met* 408. *In hoc mea (pone timorem) Sedulitas erit apta tibi. Lactant. Argum.* VI. *Met Fab.* I. *In hoc ad eam venit Phaedr.* V. 1. *In hoc, ut aliis eſſet materiae ſatis. Juſt* XXXVIII. 3. *In quod tum miſſi Aquilius & Manlius Maltinus legati.* MUNCK.

Παρὰ τὰς Ἠλέκτρας πύλας,] *Xyl. ad Electras portas.* Ἀτρείδη, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων. verte tu, *Electrae portam.* Dicta autem illa ita ab *Electra Cadmi* ſorore. vid. *Pauſ. Boeot.* p. 555. MUNCK.

Fir

λέων Ἀλκμήνην ἐκκλέψαι, καὶ ἀπενεγκεῖν εἰς μακάρων νήσους, καὶ δοῦναι Ῥαδαμάνθυϊ γυναῖκα. Ἑρμῆς δὲ πεισθεὶς Ἀλκμήνην ἐκκλέπτει. λίθον δ' ἀντ' αὐτῆς ἐντίθησιν εἰς τὴν σορόν. οἱ δ' Ἡρακλεῖδαι ἐπεὶ τὴν λάρνακα φέροντες ἐβαρύνοντο, καταπίθενται. καὶ ἀποκαλύψαντες εὗρον ἀντὶ τῆς Ἀλκμήνης λίθον, καὶ αὐτὸν ἐξελόντες, ἔστησαν ἐν τῷ ἄλσει, ὅθιπέρ ἐστιν τὸ ἡρῷον τὸ τῆς Ἀλκμήνης ἐν Θήβαις.

Εἰς μακάρων νήσους,] Has fortunatas inſulas in *Oceano* collocant poëtae. Deſcribit illas *Horat. Epod.* XVI. *Pind. Schol.* ad *Olymp. Od.* II. *Muret. Var. Lect.* L. V. c. 1. *Mela* Lib. III. cap. 10. & ad illud *Voſſius*. In iisdem campos *Elyſios* eſſe, ſunt, qui velint. Sed praeter illas, quae in *Oceano*, quam multae felicium nomen conſecutae ſint, docet nos modo laudatus *Voſſius* ad *Mel.* Lib. II. cap. 7. Adde *Zenob. Cent.* III. 86.

ΣΜΥΡΝΑ. λδ'.

Θείαντος τοῦ Βήλου καὶ Ὠρειθυίας μιᾶς τῶν νυμφῶν ἐγένε-

Θείαντος τοῦ Βήλου] *Thoantem* illum appellat apud *Apollod.* L. III. *Panyaſis*; ex quo male Πανύασιν in *Cl. Alex. Admonitione ad Gentes* fecerunt Librarii. *Cinyras* eſt *Ovidio* & aliis. *Cypriorum* fuiſſe regem *Cinyram* *Ovidius*, *Pindari Scholiaſtes*, *Heſychius*, & *Clemens Alexandrinus* docent. *Aſſyrium Hyg.* c. 58. & 242. *Apollod.* L. III. faciunt. Sed hic ita rem narrat, ut in *Aſſyria* prius, deinde in *Cypro* regnaſſe innuat. In *Cinyrae* genealogia mirum quantum variant veteres. *Paphi* filius

emenam ſuffuretur: eamque in beatas inſulas allatam Rhadamantho det uxorem. Paret juſſis Mercurius: & loco Alcmenae, quam furtim abſtulerat, lapidem feretro injicit. Heraclidae cum ſandapilam geſtantes mole gravarentur, depoſitam aperiunt, & pro Alcmena lapidem inveniunt, quem inde exemtum in luco conſtituerunt, ubi ſacellum Alcmenae eſt Thebis.

86. MUNCK.

Εἰς τὴν σορόν·] *Heſych.* Σορὸς, μνῆμα, θήκη. *Gloſſ. vet.* *Arca*, & *arcela*, κιβωτὸς, κάμπτρα, λάρναξ. Corrupta heic quaedam. Pro κάμπτρα lege κάμψα. Pro *arcela*, *arcula* vel *arcella*. Sequitur enim inferius, *Arcula*, κιβωτὸς, λάρναξ. In eodem mendo cubant *Gloſſae Cyrill* κάμπτρα, *Campſa*. καμπτροποιὸς, *Campſarius*. MUNCK.

XXXIV. SMYRNA.

Smyrna filia fuit Theiantis, Beli F. & Orithyiae nym-

lius eſt *Ovidio* L. X. *Met.* vſ. 298. *Sandoci* & *Thanaces Apollodoro* L. III p. 193. *Heſychio* in voce Κινύρας, Ἀπόλλωνος καὶ Φαρνακῆς. Cenſeo illam *Pharnacen Apollodoro* pro *Thanace* reſtituas. Audiamus nunc *Pindari Scholiaſten* ad *Pyth. Od.* II, οὗτος δὲ (Κινύρας) ἦν Ἀπόλλωνος υἱὸς καὶ Πάφου. κατ' ἐνίους δὲ Εὐρυμέδοντος, καὶ Παφίας νύμφης. MUNCK.

Θείαντος . . . καὶ Ὠρειθυΐας. . . Σμύρνα·] De *Smyrnae* patre, ſive is fuerit *Theias*, ſeu *Cinyras*,

ἐγένετο θυγάτηρ ἐν τῷ ὄρει τῷ Λιβάνῳ Σμύρνα· ταύτην διὰ κάλλος πλεῖστοι καὶ ἐκ πόλεων πλείστων ἐμνήστευον· ἡ δὲ πολλὰ ἐμηχανᾶτο πρὸς ἀπάτην τῶν γονέων, καὶ ἀνάθεσιν τοῦ χρόνου· δεινὸς γὰρ αὐτὴν ἔρως ἐξέμηνεν ἐπὶ τῷ πατρί· καὶ κατὰ μὲν ἀρχὰς δι' αἰδῶ κατέκρυπτε τὴν νόσον· ἐπεὶ δὲ τὸ πάθος αὐτὴν προσῆγεν, ἐξεῖπε τὸν λόγον πρὸς Ἱππολύτην τὴν τροφόν· ἡ δὲ παραδώσειν αὐτῇ ἄκος τοῦ παραλόγου πάθους ὑπισχομένη, λόγον πρὸς τὸν Θείαντα προσέφερεν, ὅτι αὐτῷ κόρη μακρὰν ἀν-

νας, ſive alius quis tot veterum non facile conciliandae ſunt opiniones, ut eas ſi excuſſeris, incertior ſis, quam ante. De iis multa Viri D. Vid. *Meurſ. Cypr.* Lib. II. c. 9. *Comment.* ad *Hygin.* c. 58. &, qui totam fabulam refert, *Ovid.* L. X. *Met.* vſ. 298. & hic inprimis luculentam *Burmanni* notam. *Meurſius* multa praecipit eorum, quae hic habet *Munckerus*, etiam emendationem in loco *Apollodori*, ſed ut plagii ſe abſolvat, ad *Hygin.* d. l. oſtendit, *Meurſii* librum eodem anno a *Graevio* editum, quo ſuus *Antoninus* in lucem prodiit. Sed *Apollodori* emendationem, notante *Staver.* jam occupaverat *P. Leopard. Emend.* Lib. XX. c. 22. Plurimorum *Smyrnae* patrem *Cinyram* vocantium auctoritatem ſequitur *Aeg. Menagius* ſuo Ἀδωνιασμῷ:

Κεῖται Ἄδωνις
Σχέτλιος, οἴμοι.
Οἴχετ' Ἄδωνις.
Οἴχετ' ἐς ᾅδου.
Καλὸς Ἄδωνις.
Καλὸς Ἄδωνις
Ὤλετο. Μύῤῥας
Καὶ Κινύραο
Φαίδιμος υἱός cet.

Burch. Pylades in *Theog. Deorum* vſ. 130.

Deque Papho eſt Cinyras,
matre latente ſatus.
At Cinyras Myrrham, & de
Myrrha ſumſit Adonin:
Sed genitrix Myrrhae nomine nulla datur.

In eadem opinione eſt *Meurſius*, in *Epiſtolis ſuis Heroïdum*. Vides quanta differentia de una & eadem fabula.

Ἐν τῷ ὄρει τῷ Λιβάνῳ Σμύρνα·] Hunc

nymphae, nata in Libano. Hanc ob pulcritudinem formae plurimi, & ex urbibus plurimis ambiverunt. Illa multis artibus uſa eſt ad deludendam parentum voluntatem, & extrahendum tempus. Etenim diro amore patrem deperibat: quem cum prae verecundia aliquandiu diſſimulaſſet, victa tandem Hippolytae nutrici rem aperit. Haec pollicita remedium ſe malo inuſitato inventuram, Theianti ſignificat, puellam eſſe parentum fortunatorum filiam;

Hunc locum ad *Ovid.* d. l. vindicat *Burmann.* & *Myrrham* & *Smyrnam* promiſcue de eadem dici, etiam cum aliis tum ad *Hygin.* tum ad *Ovid.* comprobat.

Τὴν νόσον·] *Amorem. Eurip. Hippol.* vſ. 41.

Ξύνοιδε δ' ὄτις οἰκετῶν νόσον.
Ἀλλ' οὔτι ταύτῃ τόνδ' ἔρωτα χρὴ πεσεῖν.

vſ. 1306.

Ἡ σῷ δ' ὄρκων παιδὶ σημαίνει νόσον.

Schol. ἥτις τροφὸς τοῦ σοῦ υἱοῦ τὸν ἔρωτα ἐσήμανεν. *Terent. Eun.* A. II. Sc. I. vſ. 19.

Dî boni, quid hoc morbi eſt?
Adeon' homines immutarier
Ex amore, ut non cognoſcas
eumdem eſſe?

Πάθος αὐτὴν προσῆγεν,] Προσῆγεν pro προῆγεν poſitum, quia eadem ratio eſſet τοῦ προάγειν & προσάγειν, nullus dubitat *Abreſch.* in *Addend.* ad *Aeſchyl.* p. 642. Contra προσῆγεν damnat *D'Orvillius* ad *Chariton.* p. 187. & aliorum exemplis *Antonino* προῆγεν reſtituendum cenſet. Corruptum vero putat *Ruhnkenius*, reponitque τὸ πάθος αὐτὴν ἤπειγεν. C. XXIX. Ἐπεὶ δὲ Ἀλκμήνην ὁ τόκος ἤπειγεν.

Μακαρίων ἀνθρώπων] h. e. *Opulentorum*, quos & *beatos* & *fortunatos* appellant Latini. Adi *Graevii*, viri non meis laudibus indigentis *Lect. Heſiod.* cap. 14. *Hom. Iliad.* Λ. vſ. 68. ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν. *Schol.* πλουσίου. MUNCK.

ἀνθρώπων πόθεὶ παραγινέσθαι κρυφαῖος εἰς τὴν κοίτην·

ὁ

Κρυφαῖος] Foeminino ergo genere poſuit κρυφαῖος, ut θεογ. vſ. 657. *Heſiod.* γενναῖος *Eurip. Hecub.* 592. στερρὸς verſ. 296. *Schol.* ibid. οἱ Ἀττικοὶ εἰς ος καὶ εἰς η ληγούσας εὐθείας διὰ τοῦ ος λέγουσιν, οἷον ἡ θεὸς, ἡ στερρός. Κρυφαίως, quod in ejus locum poſſet ſubſtitui, nusquam mihi lectum: & κρυφαῖον adverbialiter duriusculum videri poſſit; quanquam c. 1. dixit, νύχιον ἀπέπλευσε, ut elegantius πληθυντικῶς *Eurip. Oreſt.* verſ. 152. χρόνια pro χρονίως. Sed κρυφαίως non puto prorſus ex *Hellade* exturbandum. Nam cum a λαθραῖος λαθραίως dixerint, a κρύφιος κρυφίως, cur non & a κρυφαῖος κρυφαίως? Λαθραίως legitur in *Pind. Schol.* ad *Pytb Od.* X. Et hoc amplius ὑφάλους dici πέτρας χοιράδας. Id quod convenit cum eo, quod *Heſychius* tradit pag. 975. *Edit. Hack.* χοιράδες, αἱ ἐγκείμεναι πέτραι. Ad quae verba perperam quidam notavit: ἐκκείμεναι, id eſt, *exſtantes aqua, ita ut cerni poſſint.* Imo contra habet, bone vir. Audi *Scholiaſten*: χοιράδες δὲ λέγονται πέτραι αἱ ὕφαλοι, ἐφ' ὧν καχλάζει τὸ κῦμα, καὶ λανθάνειν αὐτὰς ὑποκειμένας παρασκευάζειν (leg. παρασκευάζει) ὥστε λανθάνειν πρὸς πλεούσας τὰς ναῦς. Sed illud mihi non placet, quod ad *Odae* illius inſcriptionem lego: δοκεῖ δὲ μὴ ὑγιῶς ἐπιγεγράφθαι ᾠδὴ Ἱπποκλεῖ. Τὸ γὰρ ὄνομα ἦν Ἱπποκλέας, ὡς καὶ αὐτὸς Πίνδαρός φησιν. Atqui Ἱπποκλέας & Ἱπποκλέης ſive Ἱπποκλῆς idem eſt. Doceat *Schol. Scholiaſten.* Ad finem odae ſequentis, ubi *Pindarus* dixerat Ἰόλαον Ἰφικλείδαν, annotat, Ἰφικλέα παῖδα Ἰόλαον. Verum ad *Nem. Od.* IV. Ἰόλαον γὰρ εἶπεν, οὗτος γὰρ, Ἰφικλέους. Idem ergo Ἰφικλέας quoque & Ἰφικλέης. Humani etiam aliquid paſſus videtur *Hyginiani Indicis* artifex, dum *Iphiclum Iolai* facit patrem: forte, quod cap. 173. habeatur: *Iolaus Iphicli.* Quod tamen quomodo tolerari poſſit pro *Iphiclis*, obiter dictum nobis ad *Hyg.* c. 70. ubi ſimilis pugna fuit huic homini cum illis, qui Οἰκλέης, κλῆς vertunt *Oïclus. Oicleus* eſt tolerabile ex *Aeolico* Οἰκλεύς. Dices: Ἴφικλος eſt *Iolaï* pater *Apollod.* p. 114. Edit. *Comm.* Tu corrige *Apollod.* ex *Pauſaniae Arcadicis* & *Heſiodi Scuto*, ac ſcribe Ἰφικλῆς. Atque ita quoque *Pindari Scholiaſtes* ad *Nem. Od.* I. illum appellat, & *Theocrit. Eid.* 24. vſ. 25. Imo ipſi *Apollodoro* eſt *Iphicles* p. 26. & 83. Et male p. 28. Ἰφίκλου pro Ἰφικλοῦ ſcriptum cenſerem: poſſet enim eſſe genitivus ab Ἰφικλῆς: verum p. 86. rurſus Ἰφίκλου habes, & dandi caſu Ἰφίκλῳ, ab Ἴφικλος. Confundit igitur ſive *Apollodorus*, ſive Epitomiſta *Iphiclem* & *Iphiclum*, ut *Schol. Eurip.* ad *Hecub.* vſ. 886. Et *Zeten* cum *Zetho Servius* ad *Aen.* III. *Palaeph.* c. XXII. Feſtinavit quoque *Jacob. Schegk. Praemeſſ.*

c. 3.

filiam, quae in ipſius cubile clanculum venire cupiat.

c. 3. *Herculi filius fuit Iphiclus, non Iphitus, teſte Palaephato Hydrâ aliisque.* Quod ad *Palaephatum* primo non *Iphiclum*, ſed *Iphiclem* appellat: Deinde non filium *Herculis*, ſed fratrem facit. Verba audi: εἶτα βοηθεῖ ὁ Ἰόλεως ὁ Ἰφικλέους, ἀδελφιδοῦς ὢν τῷ Ἡρακλεῖ. Interim non ignoro, non unum fuiſſe *Iphiclum*. Sed inter illos non erat *Iolai* pater, nec a κλέος illi, ſed a κῶλοι nomen habuerunt, dicti ſic quaſi Ἰφίκωλοι, ut tradit *Etymologus*. Dices rurſus: tamen *Iphicli* genitivus eſt ab *Iphiclus*, ut *Herculi* ab *Herculus*, *Achilli* ab *Achillus*. Scio ita velle *Guyetum* ad *Terent. Heaut. Act.* V. ſc. 5. Sed non accedit non minor *Guyeto Voſſius Gramm.* L. II. c. 9. Stant praeterea contra *Guyetum Jovi*, *Tonanti*, *Nepoti*, aliaque veteribus gignendi caſu uſurpata. Quamobrem non probo illud in *Gloſſis*, *Erculus* Ἡρακλῆς. Sed lego *Herculeus* vel *Herculis* ex Inſcriptione antiqua. Contra haec omnia objicies mihi *Plinii* verba L. VII. c. 11. quae & apud *Solinum* habes c. IV. *ut in Hercule & Iphiclo fratre apparuit.* Et illa *Hygin. Aſtron.* L. II. c. 34. *Quemadmodum Iphiclo datum dicitur.* Quaſi vero in una literula labi non potuerit Librarius, aut affinitas nominum iſtos homines, vel ſcriptores etiam ipſos errare nunquam faciat. Accedit huc, quod ex *Ariſtot.* L. VII. *Hiſt. Anim.* c. 4. haec hauſerit *Plinius*, ubi non Ἴφικλος, ſed Ἰφικλῆς dicitur. Cur heic Ἰφικλῆς transferret *Iphiclus*, Περικλῆς autem L. XXII. c. 17. *Pericles*? Quod ad *Hyginianum Iphiclum*: non *Amphitryonis* ille, ſed *Theſtii* erat filius. *Hyginus Myth.* c. 14. *Iphiclus alter Theſtii filius, matre Leucippe, Altheae frater, ex eadem matre, Lacedaemonius. Hic fuit Arcas curſor, jaculator.* Legendum videri mihi dixi, *acer curſor*. Repono illam vocem etiam initio capitis, ubi *Martis Citharista* dicitur *Orpheus*, & lego, *acris Citharista*. Litera *m* ex praecedenti voce adhaeſit. Sed illo verſiculo *Propertii* L. IV. *Eleg.* ult. quid faciemus?

> *Quique tuas proavus fregit, Achille, domos.*

Placet commentum *Voſſii*, donec meliora quis me doceat, *Achille* per apocopen pro *Achilleu* dictum. Ut ſaepe alias, ita etiam heic frigent Grammatici veteres in reddenda ratione linguae ſuae. *Valerius Probus Catholicis: Antiquae declinationis eſt Dativo uti pro Genitivo: Infelicis Ulyſſi* pro *Ulyſſis*, *Achilli* pro *Achillis.* Finem feciſſem tam longae παρεκβάσεως, niſi me in illa modo laudata Ode I. *Nem.* retraxiſſet mentio primi certaminis *Herculis*, quo

ὁ δὲ Θείας (οὐ γὰρ ἐγίνωσκεν οἷα ἐπ' αὐτῷ ἐμηχανᾶτο) κατήνεσε τὸν λόγον· καὶ ὁ μὲν ἐν τῷ οἴκῳ σκοτεινὸς ἐπὶ τῆς στρωμνῆς ἐξεδέχετο τὴν κόρην· ἡ δὲ τροφὸς κατακρύψασα τῇ ἐσθῆτι τὴν Σμύρναν παρήγαγεν. καὶ πλείονα χρόνον ἐλελήθει πρασσόμενον ἄγαν καὶ ἄθεσμον ἔργον· καὶ ὡς ἐκύησε μὲν ἡ Σμύρ-

duos illos angues a *Junone* immiſſos eliſit:

> *Διοσαῖσι δοιοὺς ἀνέχων*
> *Μάρψαις ἀφύκτοις χερσὶν ἑαῖς ὄφιας.*

Advertit me, quod diſertim addit χερσὶν, ut apud *Theocr. Eid.* 24.

> *Θῆρε δύω χείρεσσιν ἀπρὶξ ἁπαλοῖσιν ἔχοντα.*

Et *Apollod.* L. II. ἄγχων ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν αὐτοὺς διέφθειρε. *Hyg. Myth.* c. 30. *Infans cum eſſet, duos dracones duabus manibus necavit.* Ad quae verba accidit ut nuper ex *Anthol.* L. IV. c. 8. Epigr. 4. examinarem hos verſiculos:

> *Θλῖβε δρακοντείους περιμήκεας, ὄβριμε, χεῖρας,*
> *Ἥρακλες, δακέτων ἀγχιβαθεῖς φάρυγας.*

Eos *Lubinus* vertit:

> *Elide draconum praelongas, violente, manus,*
> *Hercules, draconum profunda guttura.*

Verſionem hanc nemini poſſe probari certus eram. Reſtituebam ergo σπείρας pro χεῖρας, idque mihi optime cum τῷ περιμήκεας convenire videbatur; certe non deterius, quam θῆρας, quod alii conjectarant. Nunc abeſt parum, quin cenſeam, non tam correctionem, quam commodam poſtulare explicationem hoc diſtichon. Sic enim ordinari poſſunt verba: Ἥρακλες ὄβριμε, θλῖβε φάρυγας δρακοντείους ἀγχιβαθεῖς δακέτων χεῖρας περιμήκεας. *Fortiſſime Hercules, elide fauces ſerpentinas profundas noxiorum animalium permagnis manibus.* Notum eſt Graecos uni ſaepe ſubſtantivo duo adjungere epitheta. Deinde obſerva περιμήκεας χεῖρας dictum per ſubauditam praepoſitionem, pro περιμήκεσι χερσί. *Theocrit. Eid.* 29. ζῶ τὰν σὰν ἰδέαν. *Pſal.* 147. vſ. 14. σῖτου πυρὸς ἐμπιπλῶν σε. *Eur. Oreſt.* vſ. 463.

> ——— ——— Πολλὰ δὲ
> Φιλήματ' ἐξέπλησε

Schol.

piat. Theias (quippe inſidiarum ignarus ſibi ſtructarum) approbata re, domi ſuae in lectum ſe in tenebris compoſuit: nutrix Smyrnam veſte occultatam ei adduxit. Ad aliquod tempus latuit hoc tam foedum & impium facinus. Interimque Smyrna

Schol. ἀντὶ τοῦ φιλημάτων ἐπλήρωσε, ὡς τὸ, διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα. *Zach.* c. 14. vſ. 18. καὶ ἐπὶ τούτους ἔσται ἡ πτῶσις, ἣν πατάξει κύριος τὰ ἔθνη. 1 *Esdr.* c. 5. vſ. 55. διαφέρειν σχεδίας εἰς τὸν Ἰόππης λιμένα. Non cepit hoc vulgatus Interpres. Vertit enim: *& facerent rates in Ioppe portu.* Niſi ille in libro ſuo invenit pro διαφέρειν, καὶ ποιεῖν. Adduntur interdum praepoſitiones. *Apollod.* L. II. p. 80. ὁ μετὰ χεῖρας εἶχε ῥόπαλον. Idem pag. 101. τρὶς περιγενόμενος κατὰ πάλην ἀπέκτεινε. Dices: quomodo infans permagnas habuit manus? Reponere poſſim, quomodo fuit ὄβριμος? Sed ratio in promtu eſt, quod ipſe jam tum praeter alios infantes per eſſet magnus. Vide *Plaut. Amphitr.* A. v. ſc. 1. Et quid mirum infantem fuiſſe magnum? Habuit enim adultus σῶμα τετραπηχυαῖον. Notandum praeterea in *Epig.* modo adducto φάρυγας dictum pro φάρυγγας, a φάρυξ pro φάρυγξ. Id quod ſi animadvertiſſent Librarii, non corrupiſſent L. III. Epigr. 23. hunc verſiculum:

Χείλεα καὶ δίψει καρφαλέον φάρυγγα.

Leg. φάρυγα. *Hom. Od.* T. φάρυγος λάβε δεξιτερῆφι. *Theocr.* Eid. 23. δραξάμενος φάρυγος. MUNCK.

Κρυφαῖος] Vid. Cl. *Schrad.* ad *Muſ.* vſ. 35. & 327. *Miſcell. Obſ. N.* T. III. p. 20. *Erasm. Schmid.* de *Dialect.* p. 173. aliique. *Plutarch. Parall.* pag. 311. ubi hanc fabulam e *Theodoro* refert, non multum a Noſtro diſcrepat: Ἔφη γὰρ (ἡ τροφὸς) γείτονα παρθένον ἐρᾷν αὐτοῦ, καὶ αἰσχύνεσθαι ἐν φανερῷ προσιέναι.

Παρήγαγεν. καὶ πλείονα χρόνον ἐλελήθει πρασσόμενον ἄχρι &c.] Poſt παρήγαγε ponenda τελεία ὑποστιγμή, ut fieri curavi. Deinde in ſeqq. lego πρασσόμενος pro πρασσόμενον, ut haec ſit ſententia: *Longo tempore ignorabat tam foedum ſe & impium facinus admittere. Apollod.* Lib. III. καὶ συνεργὸν λαβοῦσα τὴν τροφὸν ἀγνοοῦντι τῷ πατρὶ νύκτας δώδεκα συνευνάσθη. *Soph. Electr.* vſ. 745. λανθάνει στήλην ἄκραν παίσας, *imprudens in columnam ultimam impingit.* MUNCK.

Σμύρνα, Θείαντα δὲ πόθος ἔλαβεν ἐκμαθεῖν, ἥτις ἦν ἡ κύουσα· καὶ ὁ μὲν κατέκρυψε πῦρ εἰς τὸν οἶκον· Σμύρνα δ' ὡς ἐξίκετο πρὸς αὐτὸν, ἐπάϊστος ἐγένετο, προσενεχθέντος ἐξαπίνης τοῦ πυρός· καὶ τὸ βρέφος μὲν ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ γαστρός· αὕτη δ' ἀνα-

σχου-

Ἐπάϊστος] Ex *Ionica* dialecto. Vid. *Koen.* ad *Corinth.* p. 251.

Προσενεχθέντος ἐξαπίνης τοῦ πυρός·] Nota τὸ πῦρ pro lumine accipi a Graecis. *Theocr. Eid.* 24. vſ. 48.

> Οἴσετε πῦρ ὅτι θᾶσσον ἀπ' ἐσχαρεῶνος ἑλόντες,
> Δμῶες ἐμοὶ, στιβαρὰς δὲ θυρᾶν ἀνακόψατ' ὀχῆας.
> Ἄνστατε, δμῶες ταλασίφρονες. αὐτὸς ἀϋτεῖ.

Et ibi Interpres, *afferte ignem,* ut heic *Xylander. igne allato.* Atqui *lumen* hoc ſenſu uſurpant Latini. *Phaedr.* L. III. c. 11.

> *Dum quaerunt lumen, dum concurſat familia.*

Etiam poſtrema verba, αὐτὸς ἀϋτεῖ, vertere malim, *dominus vocat.* Rationem tibi reddet *Caſaub.* ad *Theoph. Charact.* c. 3. *Ovidius* in hac fabula L. X. 477.

> *Cum tandem Cinyras avidus cognoſcere amantem*
> *Poſt tot concubitus; illato lumine vidit*
> *Et ſcelus & natam.*

Servius ad *Ecl.* X. vſ. 18. *Cupiens deinde videre vultus puellae lumen juſſit inferri, viſamque filiam cum gladio perſequi coepit.* MUNCK. Προσενεχθέντος dedit *Xylander. Munckerus* ob oculos non habuit *Plutarchum*, qui, ubi ſupra, huic loco lucem adfert: Θελήσας τὴν ἐρῶσαν μαθεῖν, φῶς ᾔτησεν.

Τὸ βρέφος μὲν ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ γαστρός·] Interpres *abortum fecit.* Verti poteſt ad verbum, *partum ejecit.* Minus proprie heic loquutus videtur *Antoninus.* Nam abortus eſt imperfectus: *Adonis* autem jam erat deformatus, ita ut procedente aetate non abortivus aliquis *Siſyphus*, ſed omnium aequalium longe evaderet formoſiſſimus. *Nonius Marcellus* c. V. *Aborſus ille dicendus eſt, qui in primis menſibus, cum conceptu exordium factum eſt; Abortus prope tempus pariendi: tunc enim moritur, quod naſcitur.* At non mortuus, ſive, ut antiqui loquebantur, abortus eſt *Adonis.*

Ul-

-na uterum ferre coepit. At Theiantem cupido inceſſit cognoſcendi quaenam ea eſſet, quae ex ipſo concepiſſet: itaque in domo ignem abdit. Cumque ad eum veniſſet Smyrna, ſubito igne allato agnita, abortum fecit: ſublatisque manibus optavit,

Ulpianus: Si mulier pugno, vel equi ictu a te percuſſa ejecerit. h. e. abortum fecerit. *Gloſſar. Steph. Abortum*, ἔκτρωμα, ἐκβόλιον. Deinde *abigere partum* vix puto recte dici, niſi de medicamentis, vel monſtris iſtis mulierum, quae per malas potiones ſibimet ipſae abortum procurant. Vide *Plin.* L. XIV. cap. 18. *Cic.* pro *Cluent.* c. 32. Talis erat propudioſa illa *Julia*, de qua *Juvenalis* Sat. II. 32.

Cum tot abortivis foecundam Julia vulvam
Solveret, & patruo ſimiles effunderet offas.

Ita verterim, *ſubito lumine illato, agnita eſt, & partum alvo ejecit. Feſtus: Exterraneus quoque dicitur, qui ante tempus natus, vel potius ejectus eſt. Dictus autem exterraneus, quod eum mater exterrita alvo ejecit.* Idem in *Egeria: Egeriae Nymphae ſacrificabant praegnantes, quod eam putabant facile conceptam alvum egerere.* MS. Leid. *alvo.* Leg. *conceptum alvo*, niſi *conceptam* vocavit, quae concepit, ut *ova concepta*, quae pullum conceperunt, ſive in pullum coierunt, apud *Petronium*; quemadmodum contra *abortivum ovum* dixit *Martialis* L. VI. 93. quod gallinae ſuppoſitum non concepit. Certe active τὰ *concepta* accipit *Scaliger* in illis apud *Virgil.* in *Culice: Foemineum concepta decus.* Ceterum ut ἐκβάλλειν apud *Antoninum* & in *Schol. Callim.* in *Hymn. Dian.* vſ. 232. ita & ἀποβάλλειν de partu dicitur apud *Schol. Hom.* ad *Il.* T. vſ. 109. Ἐκβάλλειν *ejicere* Latinorum eſt, ut *abjicere* ἀποβάλλειν, *Valer. Max.* Lib. IV. c. 6. ex. 4. *Partu, quem utero conceptum habebat, ejicere coacta eſt. Schegkius Praemeſſ.* c. 4. *abigere* legit, quod in Mſ. invenerit *abjicere*. Sed *abjicere* idem eſſe, quod *abigere* interdum dixerim. *Marcell.* Lib. XVI. pag. 131. Ed. *Boxh. Ut quotiescumque concepiſſet, immaturum abjiceret partum.* At tu *abigeret* reponendum ibi forte cenſebis. Scio uſitatius eſſe. *Servius* ad *Georg.* III. 139. *Tunc enim diligentius tractandae ſunt, ne abigant.* Verum *abjicere* pro *abigere* invenias apud *Marcellin.* etiam L. XV. p. 86. *Hunc per ſubſcriptionem abjicere ſede epiſcopali.* & apud *Hygin.*

σχοῦσα τὰς χεῖρας ηὔξατο μήτε παρὰ ζῶσι, μήτ' ἐν νεκροῖς φανῆναι. καὶ αὐτὴν ὁ Ζεὺς μεταβαλὼν ἐποίησε δένδρον, καὶ ἐκάλει ὁμώνυμον αὐτῇ Σμύρναν· τοῦτο λέγεται κατ' ἔτος ἕκαστον δακρύειν τὸν ἀπὸ τοῦ ξύλου καρπόν· καὶ Θείας μὲν ὁ πατὴρ τῆς Σμύρνης δι' ἔργον ἀθέμιστον ἑαυτὸν ἀνεῖλε· τὸ δὲ βρέφος Διὸς βουλῇ τρεφόμενον ὠνόμασαν Ἄδωνιν, καὶ

Mythic. c. 120. *Abjectis miniſteriis*, *ipſa coepit* &c. nec non *Juſtin.* L. XX. c. 12. *Ex colliſione abjecti partus.* Etiam *projicere* de pariente dixit Lib. III. *Interpres Abdiae Babyl. Crede nunc Jeſum Chriſtum filium Dei, & projice puerperium: verumtamen mortuus* (leg. *mortuum*) *egredietur*, *quod indigne concepiſti. Haec ut mulier credidit*, *mox egredientibus cunctis de cubiculo*, *projecit partum mortuum.* &c. Nota & *puerperium* dici *foetum*, ut in Vet. *epigr. Catal. Pith.* L. II. *Cauta quidem genitrix*, *noceant ne vulnera nato*, *Confirmat Stygio fonte puerperium. Laërtius* in *Ariſtippo* p. 155. Ed. *Steph.* Ἡ γὰρ τῶν Ἀθηναίων πόλις οὐ δυναμένη με φέρειν, ὥσπερ ἡ Σεμέλη τὸν Διόνυσον, ἐξέβαλε. Interpr. *Non ſecus ac Semele Dionyſium*, *expulit.* Rectius foret, *ejecit.* Dein male *Dionyſium* vocat *Bacchum* pro *Dionyſo*: in quo errore & *Fulgentius* deprehenditur Lib. II. *Myth.* c. 15. ubi videndae annotationes noſtrae. MUNCK.

Αὐτὴν ὁ Ζεὺς μεταβαλὼν ἐποίησε δένδρον,] Quod *Antoninus* tribuit *Jovi*, id *Veneri Plutarchus*, d. l. Ἡ δὲ κατὰ πρόνοιαν Ἀφροδίτης εἰς ὁμώνυμον δένδρον μετεμορφώθη. *Hygin.* c. 58. *Venus* . . . *in ſpeciem arboris eam commutavit*, *unde myrrha fluit*, *ex qua natus eſt Adonis*, *qui matris poenas a Venere eſt inſequutus.* Quem locum quamquam ipſe dedit *Berkelius*, notat tamen *Junoni* adſcripſiſſe *Hyginum.* Diis in genere tribuit hanc mutationem *Ovidius* L. X. *Metam.* a vſ. 483. & *Apollodorus* L. III. c. XIII. §. 5. Θεοὶ δὲ κατοικτείραντες αὐτὴν εἰς δένδρον μετήλλαξαν, ὃ καλοῦσι σμύρναν. Locus *Tzetzae ad Lycophr.* vſ. 829. in quo emendando *Munckerus* ad *Hygin.* d. l. *Berkel.* ad *Antoninum* & *Perizon.* ad *Sanctii Minerv.* L. IV. c. 4. p. 589. operam ſuam collocarunt, in Editione *P. Stephani*, Typothetarum incuria depravatus videtur, quem ſanitati dein reſtituit *Potterus*: Μύῤῥα δὲ Θείαντος θυγάτηρ ἐγένετο. αὕτη ἐρασθεῖσα τοῦ πατρὸς, καὶ λάθρα

vit, ut neque vivis neque mortuis intereſſe ſibi daretur. Jupiter eam in arborem convertit cognominem. Hujus arboris fructum, quotannis ferunt lacrymas emittere. Theias ob inceſtum ſibi ipſi manus attulit. Puer Jovis nutu educatus eſt, eique

θρα μιγεῖσα αὐτῷ, καὶ ἔγγυος (ἔγκυος emendat *Munckerus*, & *Potterus* dedit.) γενομένη, αἰσθομένου τοῦ πατρὸς, ηὔξατο τοῖς θεοῖς εἰς ἑτέραν φύσιν μεταλλαγῆναι, ἤτοι μήτε μετὰ ζώντων εἶναι, μήτε μετὰ τεθνεώτων. Ὅθεν εἰς δένδρον αὐτὴν μετέβαλε, τὸ ἀπ' αὐτῆς λεγόμενον μύῤῥαν, ἤτοι σμύρναν Αἰολικόν. *Berkelius* illa ὅθεν . . . αὐτὴν μετέβαλε corruptiſſima cenſebat, ſic reſtituenda, οἱ θεοὶ αὐτὴν μετέβαλον. *Munckerus:* ὅθεν . . . μετέβαλον, quocum facit *Perizonius*, d. l. quia praecedit: τοῖς θεοῖς. Atque ita edidit *Potterus*, num quadam auctoritate, neſcio. Conjeceram: ὅθεν εἰς δένδρον αὐτὴ μετέβαλε, facili & levi emendatione. *Apollod.* Lib. III. c. V. §. 4. Αὖθις δὲ μετὰ Ἁρμονίας εἰς δράκοντα μεταβαλὼν, &c. *Antonin.* C. XXI. Ἄγριος δὲ μετέβαλεν εἰς γῦπα. C. XXXII. Δρυόπη δὲ μετέβαλε, καὶ ἀντὶ θνητῆς ἐγένετο νύμφη. & Cap. XXXVII. (ubi vid. *Munckerus.*) Αἱ ψυχαὶ δὲ μετέβαλον εἰς ὄρνιθας.

Ἐκάλεν] Ita utraque praefert editio. Mireris ferre hoc potuiſſe aures Graecis literis asſuetas. Scribendum eſſe ἔκαλεν mihi prorſus perſuaſum: eſt enim ἀόριστος δεύτερος. Nec abſurdum tamen ἐκάλει. Conjunctio enim non raro diverſa conjungit tempora. Vide *Stolberg. Praelect.* ad *Aj. Flagell.* p. 115. MUNCK. Ἐκάλει praefero, quia frequens eſt *Antonino* variatio temporum.

Ἀπὸ τοῦ ξύλου καρπόν] Τὸ ξύλον pro ipſa arbore nonnumquam ſumi, monſtravit *Munckerus* ad C. XXII.

Ὠνόμασαν Ἄδωνιν,] *Hyg.* c. 58. *Ex qua natus eſt Adonis, qui matris poenas a Venere eſt inſecutus.* Explicat Cl. *Scheffſerus: Secutus eſt, poſt eſt natus, quam puniretur mater.* At in *Indice* voce Exsequi producit ex hoc capite, *Exequi poenas matris.* Prorſus ut ego haec interpretanda arbitratus ſum in meis ad *Hyginum* notulis. Nec ſententiam usque adhuc muto. Nam *inſequi poenas* videtur dixis-

καὶ αὐτὸν Ἀφροδίτη πλεῖστον ἠγάπησε διὰ τὸ κάλλος.

xiſſe, ut *perſequi injurias* c. 116. Niſi ſi *exequi* reſcribere malis. Sed nihil opus eſt. Sic 11. *Aſtron.* c. 4. *Niſi Icarii mortem perſecuti, & eum forent ulti.* C. 140. *Matris poenas eſt executus.* Ad quem locum notavi: *Poenae matris ſunt, quas Python matri debebat.* Paria Cl. *Schefferus* in *Indice* voce Poena. Sed cum *exequi* pro *ulciſci* ponatur, rectius poenas matris dixeris illa mala, quibus mater a *Pythone* erat exagitata. *Poena* enim pro quovis malo nonnunquam ponitur. *Luc.* Lib VIII. vſ. 195.

> ——— *Mors ultima poena eſt.*

Notanda haec locutio, *matris poenae a Venere.* Sic c. 88. *Cupiens a fratre ſuo Thyeſte injurias exequi.* Utramque phraſin *Indici Hyginiano* vellem inſeri. Sed quomodo, dices, ultus eſt poenas matris *Adonis*? Quod vivus ſui amore, mortuus dolore Deam torſit. *Ovidius* de *Adonide* L. X. *Met.*

> *Jam placet & Veneri matrisque ulciſcitur ignes.*

Facit huc proverbium illud apud *Apoſtolium Cent.* I. 43. Ἀδώνιδος κῆποι. Ἐπὶ τῶν ὀλιγοχρονίων καὶ ἀώρων, καὶ μὴ ἐῤῥιζωμένων. Ἐπειδὴ γὰρ ὁ Ἄδωνις ἐρώμενος ὢν, ὡς ὁ μῦθος, Ἀφροδίτης, πρὸ ἥβης τελευτᾷ &c. *Pantinus: Propterea quod Adonis, ut eſt in fabulis, Veneris amore captus, ante pubertatem periit.* Male vertit. Ἐρώμενος enim Ἀφροδίτης eſt *delicium Veneris*, *puer Veneri dilectus.* Sic *Abderus* eſt ἐρώμενος *Herculis*, *Hyacinthus Apollinis Apollodoro* L. II. *Servius* in hac fabula: *Adonis cogno-*

BOY-

que Adonis nomen factum, ob formae elegantiam a Venere plurimum adamato.

gnominatus eſt, quem quia Venus adamavit, Mars in aprum transfiguratus occidit, quem multi miſeratione Veneris in roſam converſum dicunt. Amaſium vulgo appellant, ſed perperam, me judice. *Amaſius* eſt amator *Plauto Truc.* III. 1. Etiam *Caſ.* III. 3. quamvis pro *Catamito* ibi accipiat *Lambinus. Diomedes* Lib. I. *Ab amo veteres inchoativo modo dixerunt amaſco. Unde amatores amaſios dicebant. Amaſio Apulejo* L. VII. *Mileſ.* eſt aſinus foeminas affectans. Παρθενοπίπας *Prudentio* in *Romano.* Quamobrem miror qua auctoritate nixus *amaſium* & τὰ παιδικὰ pro eodem accipiat ad *Apollod.* p. 184. Cl. *Tanaquillus Faber.* Ad eundem modum, quas *amiculas* Latini, ἐρωμένας appellant Graeci, & a legitima uxore ſeparant. Vide *Herald.* ad *Arnob.* L. IV. p. 170. Edit. *Leid. Plin.* L. III. ep. 9. *Gloſſ. Philox. Scortum,* ἑταίρα, πόρνη, ἐρωμένη, φιλουμένη. *Iſidorus Orig.* L. XII. *Amaſius eo quod pronus ſit ad amorem. Petron. Fragm. Tragur.* pag. 17. Edit. *Cornerianae. Videbis populi riſum inter Zelotypos & Amaſiunculos. Amaſiunculum* dicit officioſum illum *Glyconis* diſpenſatorem, qui clanculum dominam ſuam perdepſuerat. Vocetur ergo hactenus licet *Adonis* quoque, cum & ipſe procul dubio *Veneri* ſaepe truſaverit, *Amaſiunculus.* Sed *Ganymedem* τὰ παιδικὰ, vel cum *Feſto concubinum,* non *Amaſium Jovis* dixerim. MUNCK.

Ὠνόμασαν Ἄδωνιν,] Hunc locum, quo ellipticam locutionem, ut *dicunt, ferunt, perhibent,* probet, citavit *Perizonius* ad *Sanct. Minerv.* d. l.

B U-

ΒΟΥΚΟΛΟΙ. λέ.

Ἱστορεῖ Μενεκράτης Ξάνθιος Λυκιακοῖς· ϗ Νίκανδρος.

Λητὼ ἐπεὶ ἔτικεν Ἀπόλλωνα ϗ Ἄρτεμιν ἐν Ἀστερίᾳ τῇ νήσῳ, ἀφίκετο εἰς Λυκίαν, ἐπιφερομένη τοὺς παῖδας ἐπὶ τὰ λουτρὰ τοῦ Ξάνθου· ϗ ἐπεὶ τάχιστα ἐγένετο ἐν τῇ γῇ ταύτῃ, ἐνέτυχε πρῶτα Με-

Λητὼ ἐπεὶ ἔτεκεν Ἀπόλλωνα ϗ Ἄρτεμιν ἐν Ἀστερίᾳ τῇ νήσῳ, ἀφίκετο εἰς Λυκίαν,] *Apollinis* & *Dianae* apud ſe natorum honorem ſibi vindicarunt multae gentes, quas maximam partem memorat *La Cerda* ad *Virgil. Aen.* III. vſ. 72. inprimis *Lycii*, vid. V. Cl. in *Obſerv. Miſcell.* T. VII. p. 34. &c. Communis tamen opinio, quam prodit *Antoninus*, *Latonam* demum, poſt ingemellos in inſula *Delo* editos, in *Lyciam* veniſſe. *Ovid.* L. VI. *Metam.* vſ. 333.

> *Quam vix erratica Delos*
> *Errantem accepit, tum cum levis inſula nabat.*
> *Illic, incumbens cum Palladis arbore palmae,*
> *Edidit invita geminos Latona noverca.*

Schol. Homeri ad *Iliad.* A. vſ. 9. ibi cit. Ἐπείγετο διὰ θαλάσσης πρὸς Ἀστερίαν τὴν νῆσον μίαν οὖσαν τῶν Κυκλάδων. Ἐκεῖσε δὲ ἐλθοῦσα . . . . διδύμους ἀπεκύησε παῖδας, Ἄρτεμιν ϗ Ἀπόλλωνα, ϗ τὴν νῆσον ἐκάλεσε Δῆλον. Conſpirat omnino *Cic.* in *Verr.* II. 1. ad *Ovid.* d. l. cit. De inſula hac multi multa ſcripſere, intricata ſimul & ſibi contraria, vid. Scriptores hos ad *Hyginum*, inprimis, C. 53. & ad *Ovid.* d. l.. Viris D. citatos. Hoc conſtat tribus nominibus, a qua tandem vel quo caſu, inditis, deſignari, atque ita quidem, ut prius *Aſterie*, dein *Ortygia* & denique *Delos* appellata fuerit. Sed hinc non ſequitur, tria illa ubique conjungenda eſſe, ubicumque denominationis ratio redditur, quod ex ipſo *Homeri* *Scho-*

XXXV. BUBULCI.

Narratio eſt Menecratis Xanthii in Lyciacis, & Nicandri.

Latona, cum in Aſteria inſula Apollinem & Dianam peperiſſet, in Lyciam venit, infantes ad lavacra Xanthi apportans. Cumque primum eam regionem attigiſſet, in Meliten fontem inci-

Scholiaſte ſupra liquet, qui nominis *Ortygiae* non meminit, uti nec alii ſemper, unde *Galeo* non adſentior *Apollodori* locum L. I. c. IV. init. ſine ulla auctoritate ſupplenti. Sic ſe habet locus: Ἀϛερία μὲν, ὁμοιωθεῖσα ὄρτυγι, ἑαυτὴν εἰς θάλασσαν ἔρριψε φεύγουσα τὴν πρὸς Δία συνουσίαν, καὶ πόλις ἀπ' ἐκείνης Ἀϛερία πρῶτον κληθεῖσα, ὕϛερον δὲ Δῆλος, reponit: καὶ νῆσος ἀπ' ἐκείνης, Ἀϛερία πρῶτον κληθεῖσα, Ὀρτυγία ἐκαλεῖτο, ὕϛερον δὲ Δῆλος. Sed diſtinctione oſtendere videtur, eam inſulam *Aſteriam* fuiſſe vocatam, & jam extitiſſe ante, quam illud nomen acceperit a virgine *Aſteria Jovi* amata, quum fabulae tenor contra docet, ipſam hanc virginem in inſulam fuiſſe mutatam, & quidem poſt, quam in Ὄρτυγα converſa & in mare abjecta fuerit, ut perinde videatur, num inſulam *Aſteriam*, an *Ortygiam* dicas, quippe uno eodemque tempore ita appellatam, quum *Deli* nomen indiderit *Latona*, ubi inſula haec erratica & quaſi undis ſubmerſa ſeſe emerſiſſet, ut *Latonae*, cujus ſoror erat, ſuccurreret. *Apollod.* L. I. c. II. §. 2. Κοίου καὶ Φοίβης Ἀϛερία καὶ Λητώ. Ita πόλις in νῆσος mutare non neceſſarium exiſtimo. Ἄϛυ enim & πόλις de *inſula* dici ex *Harpocratione* aliisque oſtendit *Cuperus* in *Obſerv.* L. II. c. II. confirmat *Etymol. M.* Auctor. Κρῖος . . . . Κεῖος, ὁ τῆς Κέω πόλεως.

Ἐν Ἀϛερίᾳ τῇ νήσῳ,] h. e. In *Delo* ſive *Ortygia. Hyg.* c. 53. MUNCK.

Me-

Μελίτη κρήνη· καὶ προεθυμεῖτο πρὶν ἐπὶ τὸν Ξάνθον ἐλθεῖν, ἐνταυθοῖ τοὺς παῖδας ἀπολοῦσαι· ἐπεὶ δ' αὐτὴν ἐξήλασαν ἄνδρες βουκόλοι, ὅπως ἂν αὐτοῖς οἱ βόες ἐκ τῆς κρήνης πίωσιν, ἀπαλλάττεται καταλιποῦσα τὴν Μελίτην ἡ Λητώ· λύκοι δὲ συναντόμενοι καὶ σήναντες, ὑφηγήσαντο τῆς ὁδοῦ, καὶ ἀπήγαγον ἄγει πρὸς τὸν ποταμὸν αὐτὴν τὸν Ξάνθον· ἡ δὲ πιοῦσα τοῦ ὕδατος καὶ ἀπολούσασα τοὺς παῖδας, τὸν μὲν Ξάνθον ἱερὸν ἀπέδειξεν Ἀπόλλωνος, τὴν δὲ γῆν Τρι-

Μελίτη.] Fontis hujus nomen in *melioris* apud *Ovid.* L. VI. *Met.* vſ. 343. latere recte conjecit *Burmannus.*

Forte lacum melioris aquae proſpexit in imis Vallibus.

Sic enim ex uno Cod. *Strozzae* repoſuerat *Heinſius* pro vulgat. *mediocris*, quod utrumque librarii inſcitiam prodit. Uti enim *mediocris* nihili eſt, ſic *melioris* omni ſenſu caret, quandoquidem nulla praecedit aquae mentio, quae cum hac comparetur, praeterquam quod quae

Longo Dea feſſa labore,
Sidereo ſiccata ſitim collegit ab aeſtu,

——— ——— ——— ———

Quae tamen ut detis ſupplex peto. non ego noſtros
Abluere hic artus, laſſataque membra parabam:
Sed relevare ſitim. caret os humore loquentis;
Et fauces arent; vixque eſt via vocis in illis.
Hauſtus aquae mihi nectar erit. cet.

quem primum inveniſſet, liquorem non ſpreviſſet, ſi forte alibi *meliorem* offenderet. Unde vix dubito, quin legendum:

Forte lacum Melitenſis aquae cet.

Ἄνδρες Βουκόλοι,] Elegans hellenisſin. c. 25. γυνὴ θῆσσα. c. 40. κατέφυγε παρ' ἄνδρας ἁλιέας. c. 41. εἰσαπέστειλεν ἄνδρα οἰκέτην. *Hom. Iliad.* Γ. Βασιλῆϊ τῷ ἀνδρὶ ἔοικε. *Pind. Olymp. Od.* 8. μάντιες ἄνδρες. *Act.* cap. 3. 14. ᾐτήσασθε ἄνδρα φονέα. Βασ. Γ. cap. 18. 4. ἔλαβεν ἑκατὸν ἄνδρας προφήτας. *Eurip. Hec.* vſ. 646. ἀνὴρ βούτας. *Palaephatus* c. 32. ἀνὴρ φυγάς. *Hom. Il.* Λ. 86. ἀνὴρ δρυτόμος. *Plaut. Men.* II. I. *mulier meretrix*, ut Grae-

incidit: ſtatuitque ibi abluere infantes, antequam ad Xanthum pertigiſſet. Sed pulſa inde a paſtoribus, qui eo potum boves egiſſent, diſceſſit. Lupi autem obviam facti, & adulantes deae, usque ad amnem Xanthum ductores ſe viae praebuerunt. Ejus aquam cum bibiſſet Latona, infantesque abluiſſet, Xanthum Apollini conſecrat: terrae au-

ci *γυνὴ πόρνη* *Baſ.* Γ. c. 12. *Sall. Jug.* c. 12. *mulier ancilla. Juſt.* XXXVII. 2. *Stella cometes.* Alia exempl. ex aliis tibi dabit *Phoch.* De Ling. *Graec. N. T.* puritate *Diatrib.* c. 46. MUNCK.

Συναντόμεναι] In *Munckerum* & *Berkelium*, qui etiam in ſecunda editione vitium illud retinuerit, ſatis pro imperio animadvertit *Jenſius Lect. Lucian.* L. I. c. VII. quod *συναντόμενοι* pro *συναντώμενοι* ediderint. Num typothetae contra eorum mentem aberrarint, neſcio; nam *Munckerus*, quod ignorare non debuerat *Jenſius*, ad *Lactant.* L. VI. F. IV. hunc locum adferens *συναντώμενοι* dedit. Sed, ſi uterque ſic in *Antonino* edidiſſent, illud ex *Xylandro* revocaſſem, tum quod non facile ab eo recedendum opinor, ubi plurium Codd. fides deſideratur, tum quod bene Graecum eſt. Ἄντομαι aeque ac ἀντάομαι in uſu eſt. vid. *Pind. Pyth. Od.* II. vſ. 132. Ἀντόμεναι *Homer. Il.* B. vſ. 595. *Schol.* Ἀντόμεναι, ἀπαντήσασαι. Συνάντομαι eidem *Pindaro Iſthm. Od.* II. vſ. 4. Συναντόμενος *Homero Odyſſ.* O. vſ. 537. & alibi.

Σήναντες.] Haec vox non de lupis tantum & canibus, ſed omnibus adeo animalibus, quae cauda adulantur, uſurpatur. Hinc *σαννίον* *penis*, *cauda.* Μεταφορικῶς & *σαίνειν τινὰ* homines dicuntur. *Pyth. Pind. Od.* I. legi nunc nuper:

Σὺν δ' ἀνάγκᾳ μιν φίλον
Καί τις ἐὼν μεγαλάνωρ ἔσανε.

In Scholiis ad eandem oden invenio Περίλαον aenei illius tauri, in quo hoſpites cremabat *Phalaris*, vocatum fuiſſe artificem, quem *Perillum Plin.* & *Ovid.* appellant. Id quod haud ſcio, an quisquam notaverit. Ite-

Τερμιλίδα λεγομένην Λυκίαν μετωνόμασεν ἀπὸ τῶν καθηγησαμένων λύκων· ἐπὶ δὲ τὴν κρήνην αὐτῆς ἐξίκετο, δίκην ἐπιβαλέσθαι τοῖς ἀπελάσασιν αὐτὴν βουκόλοις· καὶ οἱ μὲν ἀπελύοντο ἔπι παρὰ τὴν κρήνην τοὺς

Iterum monendum mihi τὸ σαίνειν latius patere, quam quidam rentur. Leonibus illud tribuit *Tzetzes* ad *Lycophr.* p. 131. *Ed. Steph.* Εἶδον ἔξωθεν τῆς αὐλῆς τῆς Κίρκης λύκους καὶ λέοντας ἡμέρους, σαίνοντας αὐτοὺς ταῖς οὐραῖς. *Hieronym. in Vit. Pauli Eremit. Et illi* (leones) *directo curſu ad cadaver beati ſenis ſubſtiterunt*, adulantibusque caudis *circa ejus pedes accubuere.* Nimirum σαίνειν proprie eſt *cauda adulari:* quaecumque ergo animalia facere hoc conſuevere, σαίνειν dicuntur. *Apollon.* I. *Argon.* vſ. 1144.

> Θῆρες δ' εἰλυοὺς τε κατὰ ξυλόχους τε λιπόντες,
> Οὐρῇσιν σαίνοντες ἐπήλυθον.

MUNCK. Ad *Lactantium*, unde hoc augmentum obſervationis huc tranſtuli, agnoſcit quidem *Staverenius*, quae dixit *Munckerus*, ſed contendit verbum hoc proprium eſſe canum, a quibus metaphorice ad alia animalia translatum eſſet: ſi vero Analogiae rationem habuiſſet, vidiſſet vix aliam, quam *movendi*, ſignificationem huic verbo ineſſe, quod cum fiat caudâ, res ipſa loquitur, proprie de omnibus animantibus dici, quae caudam movent, ſive hoc motu tamquam remigio utantur, ut *piſces*, de quibus etiam σαίνειν adhibuit *Sophocles* apud *Athenaeum* L. VII. c. 2.

> Χορὸς δ' ἀναύδων ἰχθύων ἐπερρόθει
> Σαίνουσιν οὐραίοισιν

cet. & *aves*, de quibus adhibuit *Antigonus* in *Hiſtor.* 48. monente hic *Berkelio.* Sive eo laetitiam teſtentur, quod omnes faciunt beſtiae cicures, uti in canibus non tantum, ſed & equis, ſi palpes, in porcis & ovibus cet. conſtat. De *lupis* & *leonibus* jam vidimus, & confirmatur *Ovidii* loco *Tzetzae* expoſitioni congruo, L. XIV. *Metam.* vſ. 255. ubi & *urſi* adduntur:

> *Mille lupi, mixtaeque lupis urſaeque leaeque*
> *Occurſu fecere metum: ſed nulla timenda,*
> ———— ———— ———— ————
> *Quin etiam blandas movêre per aëra caudas,*
> *Noſtraque adulantes comitant veſtigia.*

Vides, quod innuo, *blandas movere caudas*, & *adulari*, jungi quidem, ſed tamen diverſa eſſe, quod minus diſtinguunt, qui illud canis prae ceteris, proprium cenſent; alterum enim

σαι-

autem, quae tum Trimilis appellabatur, Lyciae nomen fecit a lupis, qui viam praeiverant. Rurſum deinde ad fontem pervenit, ſupplicium de paſtoribus ſumtura, qui adhuc bobus lavandis ibi vaca-

σαίνειν, alterum eſt προσκυνεῖν, quod *Livius* innuit L. IX. c. 18. *Deſideratae humi jacentium adulationes*, & L. XXX. c. 16. *More adulantium procubuerunt.* unde diſcimus, quomodo ad homines translatum ſit, & pro *ſuppliciter aliquid petere* ſumatur, unde cum *adorare* vel confunditur, vel idem ſignificat; ſic enim *Vetus Inſcript.* apud *Murator. Deos pro me adularent.* Niſi diſtinctionem facias inter σαίνειν οὐρὰν, & οὐρᾷ. Certe σαίνω & *adulor* ſaepe tantum indicare voluptatem, quam motitando caudam oſtentant, vel etiam adſultando ac vocis ſono, teſtantur *Lucretius* L. V. vſ. 1069, ubi *gannitu vocis adulare* dixit, & *Aelian.* Lib. XIII. c. 42. Αὐτὸν Μελιταῖον κυνίδιον ἔσαινε, adſultando laetitiam teſtabatur, quam ex Epaminonda reviſo capiebat. Neque aliter vetulus canis, qui ſolus fere *Ulyxem* poſt tam longos errores, agnoſcebat, *Homer. Odyſſ.* P. vſ. 301.

Δὴ τότε γ᾽ ὡς ἐνόησεν Ὀδυσσέα, ἐγγὺς ἐόντα,
Οὐρῇ μέν ῥ᾽ ὅγ᾽ ἔσηνε, καὶ οὔατα κάββαλεν ἄμφω.

Certe ad quaevis animalia retulit *Euſtathius* ad *Odyſſ.* K. vſ. 20. quem *Homeri* locum ob oculos habuit *Scholiaſtes Lycophronis*: Κυριωτάτη δὲ λέξις τὸ σαίνειν ἐπὶ ζώων ἀλόγων, ὅ ἐστι, σείειν τὴν οὐράν. & ad *Odyſſ.* Π. vſ. 10. Κυριολεκτούμενον μὲν ἐπὶ κυνῶν, ἤδη καὶ ἐπὶ ἑτέρων ἡμέρων ζώντων. μεταφορικὸν δὲ τροπικῶς καὶ εἰς τοὺς ὑπούλους καὶ κολακικούς. *Schol. Pind. Pyth.* II. vſ. 151. & ad *Olymp.* IV. 7. Ἔσαναν ἀντὶ τοῦ ἐχάρησαν, ἀπὸ τῶν σαινόντων ζώων.

Τριμιλίδα] Quod Lyciam Τριμιλίδα dictam affirmat *Liberalis*, id contactum vitio eſt. Legendum omnino Τρεμιλίδα. Incolas Τρεμιλεῖς & Τρεμίλας vocatos dicit *Stephanus*. Perperam ergo Τρεμίλλους vocat *Euſtath.* ad *Dionyſ.* p. 113. Ed. *Steph.* Corrige ex *Stephano*. MUNCK.

Λυκίαν μετωνόμασεν ἀπὸ τῶν καθηγησαμένων λύκων.] Lyciam tum appellatam vult eam regionem a lupis, qui Deae ſe viae duces praebuiſſent. MUNCK. Sed ad *Lactant.* L. VI. F. IV. ex *Herodoto*, *Pauſania*, & *Stephano Byz.* oſtendit *Staveren.* non ab hoc caſu, ſed a *Lyco Pandionis* filio *Lyciam* nomen fuiſſe ſortitam.

τοὺς βοῦς· Λητὼ δὲ μεταβαλοῦσα πάντας, ἐποίησε βατράχους· καὶ λίθῳ τραχεῖ τύπτουσα τὰ νῶτα καὶ τοὺς ὤμους, κατέβαλε πάντας εἰς τὴν κρήνην, καὶ βίον ἔδωκεν αὐτοῖς καθ' ὕδατος· οἱ δ' ἄχρι νῦν παρὰ ποταμοὺς βοῶσι καὶ λίμνας.

ΠΑΝΔΑΡΕΟΣ. λϛ'.

Ἡνίκα Ῥέα φοβουμένη Κρόνον κατέκρυψεν ἐν τῷ κευθμῶνι τῆς Κρήτης τὸν Δία, τότε αὐτὸν ἐξέθρεψεν αἲξ νύμφη μαστὸν ὀρέγουσα· τὴν αἶγα δὲ Ῥέας βουλῇ κύων χρύσεος ἐφύλαττεν· ἐπεὶ δὲ Ζεὺς Τιτῆνας ἐξελάσας, τὸν Κρόνον ἀφείλετο τῆς ἀρχῆς, ἐποίησε τὴν μὲν αἶγα μεταβαλὼν ἀθάνατον· καὶ αὐτῆς ἔτι

Ἐν τῷ κευθμῶνι τῆς Κρήτης] De antro hoc Dictaeo vid. *Apollod.* L. I. c. 1. §. 3. aliique, & infra *Anton.* c. XIX. inprimis *Meurſ.* in *Creta* p. 71. ſeqq. & *Staveren.* ad *Hygin.* c. 139.

Αἲξ νύμφη] Id eſt *Amalthea*, quam alii *Oceani*, *Meliſſei* regis alii filiam faciunt, & unam e *Jovis* nutricibus, quae caprino lacte eum educaſſent. Vid. *Comment.* ad *Hygin.* c. 182. Sed uti hic *Antoninus*, ſic alibi alii ipſam *Amaltheam*, unde decantatum illud Ἀμαλθείας κέρας, capram eſſe voluerunt. *Schol. Hom. Il.* O. vſ. 318. Ἀμαλθεία, ἡ ἦν αἴξ. *Callimach. Hymn.* in *Jov.* vſ. 48.

Σὺ δ' ἐθήσαο πίονα μαζὸν
Αἰγὸς Ἀμαλθείης.

Schol. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ Αἲξ τὸν Δία θρέψασα, ubi miror, cur *Munckerus* (ad *Hygin.* c. 139.) illud αἴξ delendum cenſeat. ubi ex *Gloſſar. Stephani*, quod emendat, melius doceri potuerat, V. *Cornicopiae*, quod *Cornu Copiae* recte corrigit: κέρας Ἀμαλθείας, & pro hoc Ἀμαλθείας,

vacabant. Eos dea univerſos in ranas convertit: tergisque & humeris aſpero lapide percuſſis, in fontem conjecit, victumque in aquis attribuit. iique etiamnum apud amnes & paludes vociferantur.

XXXVI. PANDAREUS.

Jovem, quo tempore cum metu Saturni Rhea in ſpecum Cretenſem abdidit, praebita mamma Aex (capram vox ſonat) nympha aluit: eamque Rheae juſſu canis aureus cuſtodivit. Jupiter poſtquam Titanibus pulſis, Saturno regnum ademit, Aegem immortalitate donavit, & ejus imago extat in

θείας, τῆς θρεψάσης τὸν Δία αἰγός. *Servius* ad *Virgil. Aen.* VIII. vſ. 354. quem & ipſe citat: *Pellem Amaltheae* CAPRAE, *a qua nutritus eſt. Heſychius*: Νύμφη .... ἡ ἐν τοῖς ἄστροις αἴξ, ἡ Ἀμάλθεια. *Diod. Sicul.* L. V. 233. ubi totam fabulam refert: Αὗται (Νύμφαι) δὲ μέλι καὶ γάλα μίσγουσαι .... καὶ τῆς αἰγὸς τῆς ὀνομαζομένης Ἀμαλθείας τὸν μαστὸν εἰς διατροφὴν παρείχοντο.

Κύων χρύσεος] Χρύσεος pro *pulchro Schol. Homer.* ad *Iliad.* Δ. vſ. 2. Quod imitantur Latini, ut *aurea libertas, pax, mediocritas* cet.

Τιτᾶνας] Sic praeter *Xylandrum* ceteri, niſi quod in erratis poſuerit *Berkel.* Ed. altera. Nos primam lectionem quoque revocavimus, tum, quod ſine neceſſitate ea non eſt relinquenda, tum quod plura Ionismi veſtigia alibi exſtant. Vid. interim *Koen.* ad *Corinth.* de *Dialect.* p. 251.

Τὸν Κρόνον ἀφείλετο τῆς ἀρχῆς] De ἀφαιρεῖσθαι cum gignendi caſu

ἔτι νῦν εἴδωλόν ἐστι ἐν τοῖς ἄστροις· τὸν δὲ κύνα τὸν χρύσεον ἀπέδειξε φυλάττειν τὸ ἱερὸν ἐν Κρήτῃ· τοῦτον Πανδάρεος ὁ Μέροπος κλέψας, ᾤχετο φέρων εἰς Σίπυλον, καὶ αὐτὸν παρεδέξατο φυλάττειν παρὰ τοῦ Πανδαρέου Τάνταλος ὁ Διὸς καὶ Πλουτοῦς· ἐπεὶ δὲ μετὰ χρόνον Πανδάρεος ἐλθὼν εἰς Σίπυλον ἀπῄτει τὸν κύνα, Τάνταλος ὤμοσε μὴ λαβεῖν. Ζεὺς δὲ Πανδάρεον μὲν ἀντὶ τῆς κλοπῆς ἐποίησεν, ὅθιπερ εἱστήκει, πέτρον. Τάνταλον δὲ, ἐπεὶ τὸν ὅρκον ἐψεύσατο, κατέβαλε, καὶ περὶ αὐτὸν ὑπὲρ κεφαλῆς τὸν Σίπυλον.

caſu rei adpoſito vid. *Abreſch.* L. III. *An.* p. 116. & *Koen.* ad *Corinth.* p. 40.

Τάνταλος Διὸς καὶ Πλουτοῦς.] Ita & *Hyg.* cap. 155. *Apoſt.* *Cent.* XVIII. 7. Τάνταλος υἱὸς Τμώλου, καὶ Πλουτοῦς. Ibidem & de poena ejus quaedam non contemnenda habes, unde lux non parva affulget *Petronii* verſiculis, qui ita in *Fulgentii Mythol.* leguntur:

Nec bibit inter aquas, nec poma patentia carpit
Tantalus infelix, quem ſua vota premunt.
Divitis haec magni facies erit, omnia late
Qui tenet, & ſicco concoquit ore famem.

Prolixus eſt in *Tantali* poena deſcribenda *Pind. Schol.* ad *Olymp. Od.* I. Si curioſus es, licet inde petas. Cum *Apoſtolio* facit *Eurip. Schol.* ad *Oreſt.* vſ. 5. MUNCK. Vid. *Munck.* latius ad *Hygin.* cap. 82. & *Comment.* ad *Ovid.* L. VI. *Metam.* vſ. 172.

Κατέβαλε,] Quae hoc de loco notavi ad *Hyg.* cap. 82. non omnino placent, nec diſplicent. Non

in aſtris: aureum autem canem templi Cretenſis cuſtodiae praefecit. Hunc ſuffuratus Pandareus Meropis F. in Sipylum abduxit, cuſtodiendumque dedit Tantalo Jovis & Plutus F. cum autem aliquanto poſt tempore Pandareus in Sipylum veniſſet, canemque repoſceret: Tantalus depoſitum ejuravit. Pandareum ergo Jupiter, propter furtum, in ſaxum, eo ipſo quo ſtabat loco mutavit: Tantalum, ob perjurium, de Sipylo in caput praecipitem dedit.

Non ſatisfacere ſententiae *Xylandri* verſionem etiam nunc cenſeo. Si nihil hinc excidit, verti ita *Graeca* debent: *Tantalum dedit praecipitem, & Sipylum capiti ejus impendere fecit. Schol. Hom.* ad *Od.* Τ. ὤμωσεν ὁ Τάνταλος μὴ ἔχειν. ὅθεν ὁ Ζεὺς κατέστρεψεν αὐτῷ Σίπυλον τὸ ὄρος. *Schol. Euripid.* pag. 211. Τινὲς δὲ κυρίως ἀκούουσι βῶλον χρυσῆν ἐπηωρεῖσθαι (leg. ἐπῃωρῆσθαι) τῇ κεφαλῇ Ταντάλου. MUNCK.

Καὶ περὶ αὐτὸν ὑπὲρ κεφαλῆς] *Koen.* d. l. recte emendat: καὶ ἐπῃώρει αὐτῷ ὑπ. cet. Confirmat *Schol. Pind. Olymp.* I. 97. & *Hygini* loco, c. 82. & ipſe *Munckerus*, nota praecedenti, verbis *Scholiaſtae Euripidis*, unde mirum, ei hanc emendationem non incidiſſe.

Τὸν Σίπυλον.] *Saxum Hygin.* c, 82. Ἡ Σίπυλος eſt *Pindaro*. Τὸ Σίπυλον ejus *Scholiaſtae*. Ὁ Σίπυλος *Noſtro*, *Luciano* & *Pauſaniae*. Sed Urbs jam ea voce denotatur, jam mons. Ταντάλου λίθον eleganter impendentis belli metum appellat *Pindar. Iſthm.* Η. vſ. 21. Adde *Suid. Prov.* a *Schotto* Collect. *Cent.* XIII. 9. MUNCK. Adde *Staveren.* ad *Hygin.* d. l.

ΔΩΡΙΕΙΣ. λζ'.

Διομήδης μετὰ τὴν ἅλωσιν Ἰλίου παραγενόμενος εἰς Ἄργος, Αἰγιάλειαν μὲν ἐμέμψατο τὴν γυναῖκα τῆς ἑαυτοῦ χάριν ἔργων Ἀφροδίτης· αὐτὸς δ' εἰς Καλυδῶνα τῆς Αἰτωλίας ἀφίκετο, καὶ ἀνελὼν Ἄγριον καὶ τοὺς

Διομήδης .... Αἰγιάλειαν .... χάριν ἔργ. Ἀφρ.] *Aegialiam*, non *Aegialaeam*, uti *Priſcianus*, neque *Aegialam*, uti *Servius*, notante *Münckero* ad *Hygin.* C. 175. male ſcribunt, *Adraſti Argivorum* regis filiam faciunt plerique, quos recenſere longum foret. Ipſe *Homerus Iliad.* E. vſ. 412. pracit: Αἰγιάλεια περίφρων Ἀδρηστίνη, ἣ Διομήδεος ἱπποδάμοιο. *Apollodoro* L. 1. c. VIII. & *Euſtathio* ad loc. *Homericum* non multum diſcrepante, teſtibus, *Tydea* e *Periboea Hipponoi filia* ſuſceperat *Oeneus Calydoniae* rex. *Tydeus* ad *Adraſtum Argivorum* regem profugus uxorem duxerat hujus filiam *Deipylen*, e qua ei natus fuit *Diomedes*, uti quoque tradit *Hyginus* d. l. Vid. etiam *Euſtath.* ad *Iliad.* B. vſ. 567. *Adraſto* nempe ex *Amphitea Pronactis* filia tres erant filiae, *Apollod.* L. I. c. IX. §. 13. Ἀργία leg. Ἀργεία vel certe Ἀργείη, ut habet L. III. c. VI. §. 1. Δηϊπύλη, Αἰγιάλεια. Easdem agnoſcit *Euſtathius*, Τριῶν θυγατέρων Ἀδράστου, Αἰγιάλεια μὲν νεωτάτη, γυνὴ Διομήδους ἦν. Ἀργεία δὲ Πολυνείκους, Δηϊπύλη δὲ Τυδέως. Sed Ἀργείαν & Δηϊπύλην unam eamdemque facit *Schol. Theocr.* ad *Hygin.* cit. *Idyll.* XVII. vſ. 53. Ἀργείαν εἶπε τὴν τοῦ Διομήδους μητέρα Δηϊπύλην, καθὰ ἐξ Ἄργους ἦν, Ἀδράστου θυγάτηρ. ἦν δὲ ὀνομαστικῶς καὶ Ἀργεία καλουμένη. *Deipylen* tamen *Tydei* & *Polynicis Argiam* uxores facit etiam *Apollodorus* l. poſteriore, ubi priore §. 6. *Aegialiam Diomedi* quoque adjudicat. Ut, quodcumque tandem ſit, hoc conſtet, *Adraſto* filias fuiſſe *Deipylen* & *Aegialiam*, quarum altera *Tydeo* nupſerat, altera ſi *Diomedi* nupſerit, hunc certum eſt, ſuae matris ſororem in matrimonio habuiſſe, quod conſentit *Homeri Scholiaſtes*, qui, ubi tres *Adraſti* filias eo, quo *Euſtathius*, modo recenſuit, addit: Τῆς οὖν μητρὸς αὐτοῦ (Διομήδους)

XXXVII. DORIENSES.

Diomedes, a capta Troja cum veniſſet Argos, Aegialea uxore ob adulterium reprehenſa, Calydonem Aetoliae urbem abit. ibi interfecto cum liberis

δες) ἀδελφὴ ἦν, ut non mirum, alios, apud *Apollodorum*, *Aegialiam* facere filiam *Aegialei*, quem *Deipyles* fratrem fuiſſe exiſtimo; nam *Adraſto*, praeter dictas filias, filios fuiſſe, *Aegialeum* & *Cyanippum* tradit *Apollodorus* L. I. c. IX. §. 13. *ut matruelem* ſuam duxiſſet. *Euſtathius* tamen ad *Il.* E. d. l. prius confirmat: Οὐ γὰρ μόνον θυγατριδοῦς ἦν Διομήδης τῷ Ἀδράστῳ ἀπὸ Δηϊπύλης, ἀλλὰ καὶ γαμβρὸς ἐπὶ Αἰγιαλείᾳ τῇ θυγατρί. Adulterium autem ab hac *Aegialia* commiſſum *Veneris* a *Diomede* necopino vulneratae inſtinctui vulgo adſcribitur. *Euſtath.* ad *Homer. Il.* E. vſ. 412. & ad *Dionyſ. Perieg.* vſ. 483. *Schol. Hom.* d. l. & *Servius* ad *Aen.* L. XI. vſ. 269. *Stheneli filius Cometes Aegialeam Diomedis uxorem cognovit adulterio.* & confirmat L. VIII. vſ. 9. *Euſtathius* vero & ad *Hom.* & ad *Dionyſ.* inverſo ordine habet *Sthenelum Cometae filium*, obſervante jam *Munckero* ad *Hygin.* d. l. ubi etiam hi ſcriptores citantur. Ab *Euſtathio* ſe decipi paſſus eſt *Berkelius*. *Tzetz.* ad *Lycophr.* vſ. 603. Αἰγιάλειαν συμφθειρομένην Κομήτῃ, τῷ υἱῷ Σθενέλου.

Εἰς Καλυδῶνα cet.] Poſt captam *Trojam Argos* rediiſſe, ſed hinc, adulterio uxoris cognito, *Calydoniam* petiiſſe cum dicit Auctor, alios ſibi conſentientes non habet. Nec veroſimile eſt, eum ob uxoris adulterium patriam reliquiſſe, & ad exteros, ut videbimus, confugiſſe. Fugae hujus rationem aliam reddunt alii, etſi diverſam. *Schol. Homeri* E. vſ. 412. Παραγενόμενον δὲ τὸν Διομήδην ἐξ Ἰλίου, διώκειν μετὰ δορυφόρων, ἀποκτεῖναι βουλόμενον nempe γυναῖκα περὶ πᾶσαν τὴν τῶν νέων ἡλικίαν συγχορεύειν ἀσελγαίνουσαν cet. τὸ δὲ λοιπὸν, τοῖς ἀσθενέσι βοηθήμασι χρώμενον, καταφυγεῖν ἐπὶ τὸν Ἥρας βωμόν. Μετὰ ταῦτα δὲ ἀπῆρεν

τοὺς παῖδας, Οἰνεῖ τῷ προπάτορι τὴν βασιλείαν ἀποδίδωσιν· αὐτὸς δὲ πλέων εἰς Ἄργος ὑπὸ χειμῶνος εἰς τὸν Ἰόνιον ἐκφέρεται πόντον· ἐπεὶ δὲ παραγενόμενον αὐτὸν ἔγνω Δαύνιος ὁ βασιλεὺς ὁ τῶν Δαυνίων, ἐδεήθη τὸν πόλεμον αὐτῷ συμπολεμῆσαι πρὸς Μεσσαπίους ἐπὶ μέρει γῆς καὶ γάμῳ θυγατρὸς τῆς ἑαυτοῦ. καὶ Διομήδης ὑποδέχεται τὸν λόγον· ἐπεὶ δὲ παραταξάμενος ἐτρέψατο τοὺς Μεσσαπίους, καὶ ἔλαβε τὴν γῆν, ταύτην μὲν Δωριεῦσιν ἔνειμεν τοῖς

σὺν

ἧρεν εἰς Ἑσπερίαν. καὶ παραλαβεῖν λέγεται παρὰ Δαύνου τόπους τινας εἰς κατοικισμόν, cet. *Euſtath.* ad *Dionyſ. Perieg.* 483. Ὑφ᾽ ὧν (Αἰγιαλείας & Κομήτου) ἐξωσθεὶς μετὰ τὸν νόστον ὁ Διομήδης, εἰς τριλίστους ἢ τηλίστους Ἴβηρας ἦλθε πλανήτης. *Scholiaſt. Thucyd.* L. I. c. XII. 53. Διομήδης ὑπὸ Κομήτου ἐκβληθεὶς εἰς τὰς Λιβυρνίδας νήσους ἀφίκετο. *Suid.* V. Διομήδειος ἀνάγκη. Διομήδης εἰς τὸν ἀπόπλουν καταχθεὶς εἰς τὰ ἴδια, οὐκ ἐδέχθη. ἀλλὰ διωχθεὶς ἀπῆλθεν εἰς Καλαβρίαν. *Tzetz.* ad *Lycophr.* vſ. 603. Μέλλων ἀπὸ τῆς αὐτῆς Αἰγιαλείας ἀναιρεθῆναι.... ὕστερον δὲ εἰς Ἰταλίαν ᾤχετο, εἰς τὸ Δαύνιον, ἔθνος βάρβαρον, οὗ ἐβασίλευσε Δαῦνος. Aliter rurſus ad *Virgil. Aen.* L. XI. vſ. 269. *Servius.* *Quo* (uxoris adulterio) *comperto Diomedes reverti noluit, ſed in Apuliae partibus ſibi condidit ſedes.* Ut ad alia reſpiciendum ſit tempora; nam *Argos* ſaepius rediiſſe *Diomedem* ex *Antonino* liquet & *Pauſania*, ſive hiſtoria confuſa ſit, ſive diverſi diverſos auctores ſecuti fuerint. *Calydoniae*, quo tandem tempore, quid peregerit, nunc videndum. *Pauſan.* L. II. c. 25. ex aliis tradit, *Oeneum* ab *Agrii* filiis, ad *Diomedem Argos* veniſſe: illum vero ducto in *Calydoniam* exercitu, *Oenei* quidem injurias ultum, negaſſe tamen ſe poſſe illic permanere: hortatum itaque eſſe, ut ſe *Argos* ſequeretur, quod quum feciſſet, tum alios ei honores habuiſſe, tum vero vicum eum, in quo e vita exceſſit, *Oenoen* vocaſſe. Ὡς πατρὸς θεραπεύειν πατέρα εἰκὸς ἦν, ex quo loco & *Diomedis* genealogia, quam in priore nota exhibui, liquet cum Cl. *Valckenario* apud Noſtrum pro προπάτορι legendum πατροπάτορι. Nam ipſe *Diomedes* apud *Homer. Iliad.* Ξ. vſ. 113.

Πα-

riſis Agrio, avo ſuo Oeneo regnum reddit. Rurſum inde Argos navigans, tempeſtate in Jonium mare ejicitur. Eo allatum agnoſcens Dauniorum rex Daunius, orat ut ſibi bellum in Meſſapios gerenti ſocium ſe praebeat: promiſſa in matrimonium filia, & ditionis parte. Accipit conditionem Diomedes. cumque praelio fuſis Meſſapiis agrum eſſet conſecutus, Dorienſibus eum, quos ſecum habebat,

Πατρὸς δ' ἐξ ἀγαθοῦ καὶ ἐγὼ γένος εὔχομαι εἶναι
Τυδέος.

vſ. 117.

Οἰνεὺς
Πατρὸς ἐμεῖο πατήρ.

Liquet etiam *Antoninum* & *Schol. Ariſtoph Acharn.* vſ. 417. ad *Hygin.* cit. alios deſcripſiſſe, qui, ut ipſe *Hyginus* C. 175. ait, *Oeneo* regnum fuiſſe reſtitutum, tradiderunt, quod uti e *Pauſaniae* verbis elici non poteſt, ſic contra, *Oeneo* aetate ac viribus confecto, *Diomedem Andraemoni Oenei* genero regnum conceſſiſſe narrat *Apollodorus*, poſtquam *Agrii* filios, qui *Oeneum* regno exuerant, ſuſtulerat. Sed & hic diſcrepant ſcriptores; nam *Agrium*, ejusque filios omnes a *Diomede* interfectos ſcribit *Liberalis*, ubi *Hyginus*, *Agrium* regno expulſum, ſe ipſum interfeciſſe, & *Diomedem* cum uno tantum *Agrii* filio, *Lycopeo* armis contendiſſe. *Agrio* ſex erant filii, teſte *Apollodoro* L. I. c. VIII. §. 6. quem locum adduco, ut mendo liberem: Θέρσιππος, Ὀγχηστὸς, Πρόθοος, Κελεύτωρ, Λυκωπεὺς, Μελάνιππος. Pro Θερσίππος lege meo periculo Θερσίτης. *Schol. Homeri Iliad.* B. vſ. 212. Οἰνεὺς ἦν πατὴρ, Μελεάγρου ὁ δὲ Ἄγριος Θερσίτου. Hanc emendationem probat in ſeqq. *Collatio D'Orvilliana*, ubi *Apollodorus* quatuor *Agrii* filios a *Diomede* interfectos, & duos ſuperſtites *Oeneo* inſidias ſtruxiſſe, quum is a *Diomede* in *Peloponneſum* abduceretur, dicat, legens: Ἀπέκτεινε μὲν τοὺς Ἀγρίου παῖδας, χωρὶς Ὀγχηστοῦ καὶ Θερσίτου, pro vulg. Ὀγχ. καὶ Θερσίππου.

Τῷ προπάτορι] Non huic, ſed genero ejus *Andraemoni* regnum tradidiſſe ſcribit *Apollod.* Lib. I. MUNCK.

σὺν αὐτῷ· δύο δὲ παῖδας ἐκ τῆς θυγατρὸς ἔσχε τῆς Δαυνίου Διομήδη καὶ Ἀμφίνομον· πλουτήσαντα δ' αὐτὸν κατὰ γῆρας ἐν Δαυνίοις ἐκτέρισαν οἱ Δωριεῖς ἐν τῇ νήσῳ, καὶ ὠνόμασαν αὐτὴν Διομήδειαν· αὐτοὶ δ' ἐγεώργουν ἣν ἐδάσαντο παρὰ τοῦ βασιλέως γῆν, καὶ αὐτοῖς ἐξέφερε πλεῖστον καρπὸν, κατ' ἐμπειρίαν γεωργικῶν ἔργων· Δαυνίου δ' ἀποθανόντος ἐπεβούλευσαν Ἰλλυριοὶ βάρβαροι κατὰ φθόνον αὐτῶν τῆς γῆς, καὶ ἀνεῖλον ἐν τῇ νήσῳ πάντας ἔντομα θύοντας ἐπιφανέντες ὅτι Ἰλλυριοὶ τοὺς Δωριεῖς· Διὸς δὲ βουλῇ τὰ σώματα μὲν ἠφανίσθη τῶν Ἑλλήνων· αἱ ψυχαὶ δὲ μετέβαλον εἰς ὄρνιθας· καὶ ἔτι νῦν Ἑλληνικὴ μὲν ἐπὰν καθορμίσηται ναῦς, φοιτῶσι πρὸς αὐ-

Ἔντομα θύοντας] C. 4. ἔντομα θύουσιν ἄχρι νῦν. Idem eſt ἐντομὰς ποιῆσαι apud *Plutarch.* de *Herodoto.* MUNCK. Haec illuſtravi ad C. IV. p. 29.

Ἐπιφανέντες ὅτι Ἰλλυριοί] Scrib. οἱ. *Apollod.* L. III. p. 153. Τὸν μὲν οὖν δράκοντα ἐπιφανέντες οἱ μετὰ Ἀδράστου κτείνουσι. Interpres: *Draconem vero Adraſti apparitores interemerunt.* Verterem: *Supervenientes ſocii Adraſti draconem interemerunt.* MUNCK. „ Etſi „ vulgatum illud ὅτι in prima E- „ ditione non niſi typothetarum „ errore pro οἱ poſitum fuiſſe vi- „ detur, vel ſic tamen offendo ad „ verba οἱ Ἰλλυριοὶ τοὺς Δωριεῖς, „ quoniam contextum turbant. „ Puto autem non corrigenda eſ- „ ſe ſed delenda; quod mecum „ fortaſſe cenſebis ubi antece- „ dentia hoc ordine legeris: καὶ „ ἐπιφανέντες ἀνεῖλον ἐν τῇ νήσῳ πάν- „ τας ἔντομα θύοντας· hinc enim „ veroſimile fit, ad illud ἐπιφα- „ νέντες olim pro interpretamento „ adſcriptum fuiſſe οἱ Ἰλλυριοὶ, ad „ πάντας vero, τοὺς Δωριεῖς, eaque „ ſcholia, inter ipſa orationis „ verba poſtea temere collocata, „ ineptae lectioni originem de- „ diſſe. Ceterum pro ἔντομα „ θύοντας malim ἔντομα τῷ Διο- „ μήδει θύοντας· hujusmodi cer- „ te dativus, ni fallor, requi- „ ritur." Hanc conjecturam *Fonteinio* V. D. debes.

Μετέβαλον] Abſolute, pro μετεβάλησαν, ut Cap. 2. 20. 32. 3[illegible]. Eſſe in id genus locutionibus ellipſin diſcas ex Cap.

21.

bat, dividit. ipſe ex filia Daunii filios duos procreat, Diomedem & Amphinomum. Senectute conſumptum, vitaque functum Diomedem apud Daunios, in inſula tumulant Dorienſes; & ab eo Diomedeam nominant. Proinde agros a rege ipſis datos colunt, & (qui eſſent ruſticorum operum periti) plurimum ex iis fructuum percipiunt. Mortuo Daunio, Illyrii barbari Dorienſibus, quibus terram iſtam inviderent, inſidias ſtruunt: inque inſula ſacris operantes univerſos ſubito adorti, trucidant. Eorum corpora Jovis nutu nuſpiam viſa ſunt, animae in aves abierunt. Atque etiam hodie cum Grae-

21. ἡ δὲ μεταβάλλουσα τὴν φύσιν.] Ita apud *Latinos mutavit* pro *mutatus eſt*, & *mutat* pro *mutatur*. *Cat. Carm.* 22. *Tantum abhorret & mutat.* Multa illiusmodi enallagarum cum apud *Latinos*, tum *Graecos* multitudo. Vid. *Freinshem.* ad *Curt.* Lib. IV. cap. 6. Pertinet huc illud III *Reg.* cap. 18. vſ. 45. καὶ ὁ οὐρανὸς συνεσκότασε νεφέλαις καὶ πνεύματι. MUNCK.

Εἰς ὄρνιθας] Ἐρωδιοὺς puta; de quibus *Aelian.* Lib. I. cap. 1. MUNCK.

Καθορμίσηται] De hoc verbo vid. Cl. *D'Orvill.* ad *Chariton.* p. 118. Ubi hic legendum cenſet καθορμίζηται.

Φοιτῶσι πρὸς αὐτοὺς] Κατά γε τὴν ἐμὴν κριτικὴν nihil mutandum. Σύνεσιν vel ἀλλότητα appellant Technici. cf. ὁ *Deut.* IV. vſ. 7. ὅτι ποῖον ἔθνος, ᾧ ἐστιν Θεὸς ἐγγίζων αὐτοῖς. III. *Reg.* c. 20. vſ. 20. καὶ ἔφυγε Συρία. καὶ κατεδίωξεν αὐτούς. IV. *Reg.* C. 21. vſ. 3. προσεκύνησε πάσῃ τῇ δυνάμει τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἐδούλευσεν αὐτοῖς. *Aelian.* ποικ. ἱστ. Lib. II. cap. 28. Ἐπέστησε στρατιὰν, καὶ ἔφη πρὸς αὐτούς. Male ediderunt ἐπίστησε. Interpres: *Sed totum exercitum animadvertens dixit ad illos.* Atqui ἐφιστάναι heic non eſt *animadvertere*, ſed *ſiſtere*, ut vel ex conſtructione cuivis liquet. Talis figura eſt in illo *Juven. Sat.* XIV. 240.

Di-

αὐτοὺς οἱ ὄρνιθες· Ἰλλυρικὴν δὲ φεύγουσι ναῦν, καὶ ἀφανίζονται πάντες ἐκ τῆς νήσου.

Dilexit Thebas, ſi Graecia vera, Menoeceus,
In quorum ſulcis &c.

Nam *quarum*, quod quaedam editiones habent, natum ex linguae ignorantia. Hujus *Menoecei* quam varie apud *Hyginum* ſcribatur nomen, notavi ad ejus Scriptoris cap. 66. Sed *Menoeceus Gr.* Μενοικεὺς, recte a me reſtitutum eſſe vel ex hoc *Juve-*

ΛΥΚΟΣ. λή.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιουμένων α΄.

Αἰακῷ τῷ Διὸς καὶ Αἰγίνης τῆς Ἀσωποῦ παῖδες ἐγένοντο Τελαμὼν καὶ Πηλεύς, καὶ τρίτος Φῶκος ἐκ Ψαμάθης τῆς Νηρέως· τοῦτον ἐφίλησε περισσῶς Αἰακός,

Αἰακῷ ἐγένοντο παῖδες Τελαμὼν καὶ Πηλεύς,] Ex matre *Endeide Chironis* filia, ut notavi ad *Hyg.* Cap. 14. Ita ſane vult *Apollod.* Lib. 3. *Schol. Pind.* ad *Nem. Od.* 5. Quod autem vir Cl. *Endaïdos* in *Hygino* reſtituit, in eo fraudem ipſi operae feciſſe videntur. Nam quod apud *Pind. Ode* modo laudata legitur, Ἐνδαΐδος ἐρίγνωτοι υἱοί. Id *Doricum* eſt pro Ἐνδηΐδος. MUNCK. Hac de re ſatis convenit inter Scriptores, niſi quod *Pherecydes* apud *Apollod.* L. III. cap. XI. §. 6. *Telamonem* non *Pelei* fratrem, ſed amicum facit, & Κυχρέως, ſic legendum, filium. Sed ſi *Diodoro Sic.* L. IX. 190. fides habetur, is *Cychreus* fuit *Telamonis* ſocer. *Aeaci* uxorem, e qua *Telamon* & *Peleus*, uti aliis recte Ἐνδηΐδα, ſic a *Schol. Lycophr.* perperam Δηΐδα vocari, obſervat hic *Berkelius*, & *Munckerus* ad *Hygin.* C. 52.

Αἰγί-

Graeca navis appellit, aves eae accedunt: Illyricam autem fugiunt, univerſaeque ex inſula abeunt.

venalis verſiculo diſcas. *Menoetius* & *Menoecus* aliena ſunt. Haec ſcripſeram, cum incidi in *Goldaſti* obſervat. ad *Valerianum* de *Bono Diſcipl.* p. 95. ubi alia, & multa quidem, hujus figurae tibi qua *Graecorum* qua *Latinorum* exhibet exempla. MUNCK. Vid. *Perizon.* ad *Aelian. V. H.* Lib. XIV, c. 15.

XXXVIII. LUPUS.

Narrat Nicander Libro I. Alteratorum.

Aeaco, Jovis & Aeginae F. quae filia Aſopi fuit, filii fuerunt Telamon & Peleus: & praeter hos Phocus, ex Pſamathe Nerei filia. Hunc ob vir-

Αἰγίνης τῆς Ἀσωπȣ̃] Ab hac regio, cujus incolae Αἰγινῆται mox Cap. 40. occurrunt, nomen accepit, cum ante *Oenone* vocaretur. *Apollod.* d. l. Αἴγιναν δὲ εἰσκομίσας εἰς τὴν τότε Οἰνώνην νῆσον, νῦν δὲ Αἴγιναν ἀπ' ἐκείνης κληθεῖσαν. Erat autem inſula e regione agri *Epidaurii*, in qua ab initio nulli fuiſſe dicuntur incolae. *Pauſan. Corinth.* L. II. c. 29. Διὸς δὲ ἐς ἔρημον κομίσαντος Αἴγιναν τὴν Ἀσωπȣ̃, τῇ μὲν τὸ ὄνομα ἐτέθη τȣ́τȣ ἀντὶ Οἰνώνης, ubi *Aeacus* ſolus in illa inſula regnaſſe fertur, ratione, quam mox reddit *Antoninus*, addita, unde in ea quoque celebrabantur τὰ Αἰάκεια, quorum meminit *Schol. Pind. Olymp. Od.* VII. vſ. 156.

Φῶκος ἐκ Ψαμάθης τῆς Νηρέως.] Hinc *Juvenis Nereïus* dicitur *Ovidio* Lib. VII. *Metam* vſ. 685. ubi *Pſamathen Pauſaniae* L. II. c. 29 *Thetidis* ſororem vocari obſervat *Burmannus*. Recte,

κὸς, ὅτι καλὸς κἀγαθὸς ἦν ἀνήρ· Πηλεὺς δὲ καὶ Τελαμὼν φθονήσαντες αὐτῷ κτείνουσι θανάτῳ κρυφαίῳ, καὶ διὰ τοῦτ' ἐξελαθέντες ὑπ' Αἰακοῦ τὴν Αἴγιναν ἐξέλειπον· ᾤκησε δὲ Τελαμὼν μὲν Σαλαμῖνα τὴν νῆσον. Πηλεὺς δ' ἐξίκετο πρὸς Εὐρυτίωνα

τὸν

ϛte. Vid. *Apollod.* d. l. §. 5. Altera *Pſamathe*, cujus, eodem monente, meminit *Pauſan.* L. I. cap. 43. *Crotopi* Argivorum regis erat filia. *Apollodori* locus partim caſtigandus, partim vindicandus: Μίγνυται δὲ αὖθις Αἰακὸς Ψαμάθῃ τῇ Νηρέως, εἰς * πηγὴν ἠλλαγμένῃ διὰ τὸ μὴ βούλεσθαι ἀνελθεῖν, quod in συνελθεῖν mutandum vidit jam *Faber*, & poſtea *Galeus*. Aſteriſcum cur appoſuerint omnes, nullam video cauſſam, propterea quod locum intactum reliquere, niſi quod *Galeus* notet: εἰς πηγὴν *quid ſit, non conſtat.* Forte quod in nonnullis Codd. obvia varians lectio eos in ſuſpicionem vocis depravatae adduxerit; nam εἰς φύλην ἀλλαγμένην, uti eſt in *Coll. D'Orvill.* in notis exhibuit *Commelinus*, εἰς φύκην apud *Galeum*, Cod. *Oxon.* Illud nihili eſt; hoc ſenſu non deſtitueretur, ſi εἰς φύκην legeretur. Eſt enim piſcis quoddam genus apud *Ariſtotelem*, & ſic *Derceten Nini* regis filiam, & *Naïda* in piſces mutatas refert *Ovid.* Lib. IV. *Metam.* vſ. 45. Sed ſanus eſt locus εἰς πηγὴν *in fontem* fuit mutata, ut ſic cum ea congrederetur *Aeacus*, quocum ante concumbere noluerat. Fluviorum ac fontium vel in eos mutatorum concubitus ſexcenties loquuntur Poëtae & Mythographi. De *Sperchii* & *Aſopi* liberis agit hic illic *Antoninus*, de aliis aliorum ubique *Apollodorus.* De *Salmaci fonte* vid. *Ovid.* L. IV. *Metam.* vſ. 285. & XV. 319. Et L. V. vſ. 425.

At Cyane, raptamque Deam, contemptaque fontis
Jura ſui moerens. ——
—— —— ——
Nam brevis in gelidas membris exilibus undas
Tranſitus eſt.

L. IX. *Met.* vſ. 662.

Sic lacrymis conſumta ſuis Phoebeïa Byblis
Vertitur in fontem.

Θανάτῳ κρυφαίῳ,] Illam clancularíam necem legere potes in *Schol. Pind.* p. 288. Ed. *Francof.* MUNCK. h. e. *nece clanculum meditata*; nam *Schol.* ille *Pindari Nem.* V. vſ. 22. & *Olymp. Od.* VIII. vſ. 39. tradit *Pelea* & *Telamonem* ἐν γυμνασίοις ἀνελόντα Φῶκον, τὸν μετὰ δίσκῳ τύ-

ψαν-

virtutem pater majorem in modum dilexit: fratres autem invidia moti, clam eum necant: ideoque pulſi a patre, Aeginam relinquunt. Habitavit exinde Telamon Salaminam inſulam. Peleus ad Eurytio-

ψαντα, τ Πηλέα· ϗ τ Τελαμῶνα, σιδήρω τὰ μετάφρενα. Eadem habet *Tzetz.* ad *Lycophr.* Φῶκον ἐν γυμνασίᾳ Πηλεὺς δίσκῳ πλήττει. Τελαμὼν δὲ τὸ μετάφρενον πλήξας ξίφει, ἀνεῖλεν αὐτόν. *Diod.* autem *Sic.* rem mitigat d. l. Πηλεὺς δίσκῳ βαλὼν ἀπέκτεινεν ἀκουσίως Φῶκον; at nihil de *Telamone*, quem tamen etiam profugiſſe addit, unde ceteris asſentiens *Apollod.* d. l. rectius utrumque *Phoco* inſidias ſtruxisſe, ſed *Telamonem* λαχόντα κλήρω αὐτὸν συγγυμναζόμενον βαλόντα δίσκῳ κτεῖναι. Alia ex aliis habet *Pauſanias Corinth.* cap. 29. *Pelea* & *Telamonem* matri ſuae obſecutos *Phocum* alterius feminae filium (unde *Schol.* altero *Pindari* loco τοῦτον ὡς νόθον ἀδελφὸν ἀπέκτειναν) ad Quinquertium invitaſſe, & pro diſco uſos fuisſe ſaxo rudi & aſpero.

Ἐξελαθέντες ὑπ' Αἰακοῦ] Nam poena homicidii apud antiquos erat exilium. vide *Eur. Oreſt.* vſ. 512. MUNCK.

Πρὸς Εὐρυτίωνα τ Ἴρου·] *Apollod.* L. III. eſt Ἄκτορος. Facere cum *Antonino Lycophronis Scholiaſten*, quod annotat Vir Cl. (*Berkelius*) fruſtra quaeſivi. Pag. 37. Ed. *Steph.* legas: ὁ δὲ Πηλεὺς κατὰ Φερεκύδην καθαίρεται ὑπ' Εὐρύτου, τοῦ Ἄκτορος, ϗ θυγατέρα Ἀντιγόνην λαμβάνει. Ridiculum eſt, quod ex eodem deſcripſit idem, *Pſamathen* fuiſſe μίαν Ἐριννύων. Legendum enim utique μιᾶς τ Νηρηΐδων. Locus extat pagina modo adducta. *Apollonius* L. I. vſ. 71. *Antonino* conſentit, ubi conſulendus *Scholiaſtes*, ut & ad vſ. 224. *Schol. Pind.* ad *Nem. Od.* V. MUNCK. Locum, quem ſe fruſtra quaeſiviſſe ait *Munckerus*, ab ipſo tamen inveniri potuiſſe, ſi ulterius legiſſet, recte obſervat Cl. *Burm.* in *Catal. Argon.* V. EURYTION; nam extat eâdem pagina, uti mox videbimus. Alios, quod de *Diodoro Sic.* animadvertit Cl. *Weſſeling.* aut erraſſe, aut diverſos ſcriptores ſibi duces habuisſe, certum eſt. *Diodorus* enim tradit *Peleum* petiiſſe *Phthiam* quidem, ſed ab ipſo *Actore* expiatum eidem liberis deſtituto in regnum ſucceſſisſe, quod omni hiſtoriae fidei adverſatur, cum *Actoris* liberi aliunde & ubique ſatis noti ſint,

τοῦ Ἴρου· καὶ ἱκετεύσας καθαίρεται παρ' αὐτῷ τοῦ φόνου· καὶ αὖτις Εὐρυτίωνα ἐν κυνηγεσίοις ἄκων ἐπὶ συὸς βολῇ κτείνει· καὶ φυγὼν ἔρχεται παρὰ Ἄκαστον, οὗ ὑπὸ τῆς γυναικὸς περὶ ἀφροδίσιον ἔργον καταλεί-

πε-

ſint. Quemadmodum *Euſtathius* ad *Hom. Il.* B. vſ. 684. omnia conturbans *Actorem* tamen etiam agnoſcit, ad quem confugerat *Peleus*, ubi *Lactantius* & *Ovidius* L. IX. *Metam.* F. VIII. eum vocant *Trachiniae* regem, *Ceycem Luciferi* filium. Cum conſtet *Telamona* petiiſſe *Salamina: Peleum Phthiam.* Regem faciunt alii *Eurytionem Actoris* filium. *Eurytionas* plures invenio, plures etiam *Eurytos*, eosque, quamquam diverſos, ſaepe inter ſe confundi, mihi perſuaſiſſimum eſt, ſed de hoc *Eurytione* cum Cl. *Burmanno* dicere non auderem, alium eſſe, cui proprie *Euryti* nomen eſſet. Nam idem nomen eſt a diverſis diverſe, quin & ab iisdem varie ſcriptum; uti enim *Icarus*, *Icarius* & *Icarion*, *Jaſus*, *Jaſius* & *Jaſion*, *Actaeus* & *Actaeon*, *Glaucus* & *Glaucon*, vid. *Hemſterh.* ad *Ariſtoph. Pl.* p. 207. ſic *Eurytus* & *Eurytion. Apollodorus* L. I. c. VIII. §. 2. vocat eum Εὐρυτίωνα Ἄκτορος ἐκ Φθίας. Sed L. III. c. XII. §. 1. ubi eadem habet, legit *Coll. D'Orvill.* pro Εὐρυτίωνα Ἄκτορος, Εὔρυτον τοῦ Ἄκτορος, uti & *Mſſ.* apud *Galeum*, qui idcirco *Eurytum* & *Eurytiona* quoque unum eumdemque judicat; nam iterum §. 2. Εὐρυτίωνα dedit. *Pherecydes* apud *Tzetz.* ad *Lycophr.* vſ. 175. Καθαίρεται ὑπ' Εὐρύτου τοῦ Ἄκτορος. Eadem legis apud *Schol. Ariſtoph.* in *Nub.* vſ. 1059. Sed *Apollonio Rhod.* Lib. I. vſ. 71. ejusque *Schol.* diſerte Εὐρυτίων audit. Qui ergo omnibus illis locis vocatur *Eurytion* vel *Eurytus Actoris* filius, *Antonino* dicitur *Iri filius.* Tota forte confuſio orta eo, quod, quamquam *Phthium Actorem* omnes intelligunt, hunc tamen, ſi *Heinſii Animadverſio* ad *Ovid.* L. VIII. *Metam.* vſ. 308. quidquam ponderis habeat, confundant cum *Actore Elienſi*, cui filii fuisſent *Eurytus* & *Cteatus*, etſi ceterum ſcriptores, quos modo adduximus, ſecutus *Actori Phthio Menoetium* & *Eurytiona* liberos adjudicat idem *Heinſius*, ubi *Actoris* hujus filii fuiſſe videntur *Menoetius* & *Irus*, hujus quidem filius *Eurytion*, ut recte *Antoninus*, illius vero *Patroclus. Hygin.* c. 14. *Menoetius Actoris filius* . . . . *Eurytion Iri & Demonaſſae.* Unde *Apollon. Rh.* d. l.

> Εἵπετο δ' Εὐρυτί τε καὶ ἀλκήεις Ἐριβώτης
> Υἷεις, ὁ μὲν Τελέοντος, ὁ δ' Ἴρου Ἀκτορίδαο.

Schol.

rytionem Iri F. ſe confert, eique ſupplex fit, & caedis cauſa expiatur. Hunc Peleus poſtmodo in venatione, aprum ferire dum intendit, imprudens interficit: profuguſque ad Acaſtum pervenit. Is eum

Schol. Ἄκτορος δὲ υἱοὶ, Μενοίτιος καὶ Ἶρος. Τούτων δὲ υἱοὶ, Μενοιτίου μὲν Πάτροκλος, Ἴρου δὲ Εὐρυτίων. Paulo ante dixerat: Μενοιτίου δὲ τῆς Σθενέλης Πάτροκλος, emenda ex *Apollodoro* d. l. §. 8. Μενοιτίου καὶ Σθενέλης. Ut, etſi ſupra ad C. XVII. in *Apollodoro* tentaſſe nondum pigeat, pro Εὐρυτίωνα Ἄκτορος, Εὐρυτίωνα Ἴρου τοῦ Ἄκτορος, quum plures alii idem exhibeant, fateri ſatius jam ducam, eos e confuſione binorum *Actorum* erraſſe, niſi avi nomen, patre quippe nobilius, de induſtria memorarint; nam avum vel e majoribus quemdam, ad quem genus quis ducit, nominari ſaepe vides. Ipſe *Acaſtus*, de quo mox, *Euſtathio* ad *Dionyſ. Perieg.* monente *Staverenio* ad *Hygin.* d. l. vocatur ὁ τοῦ Αἰόλου παῖς, cum fuerit *Peliae. Pind. Nem.* IV. vſ. 97. Πελίαο παῖς, *Apollon. Rh.* L. I. vſ. 225. & *Schol.* & apud alios.

Καθαίρεται παρ᾽ αὐτῷ] Cap. 12. διεβοήθη παρὰ πολλοῖς. Cap. 13. ὀνομάζεται παρὰ ἐγχωρίοις. Non male tamen heic legas, παρ᾽ αὐτοῦ, hoc eſt, ὑπ᾽ αὐτοῦ. *Apollod.* L. II. καθαίρεται ὑπὸ Θεστίου. Vid. not. ad c. 23. *Eurip. Schol.* ad *Hec.* vſ. 201. παρεβλήθη παρ᾽ ἐμοῦ. MUNCK.

Παρὰ Ἄκαστον,] Hic erat *Magneſiae Rex.* Uxor ejus Κρηθηῒς ἡ Ἱππολύτου, ut refert *Pind. Scholiaſt. Apollod.* L. III. *Aſtydameam* appellat. MUNCK. Proprie *Iolci*, quae erat *Magneſiae*, ſed a *Peleo* dein *Theſſaliae* adſerta. vid. *Pind. Nem.* Od. IV. vſ. 88. cet. *Schol Ariſtoph. Nub.* vſ. 1059. qui *Apollodorum* L. III. XII. 2. deſcripſit, unde cum eo *Acaſti* uxorem *Aſtydamian* vocat, quod facit & *Heſych.* Ἀστυδάμεια Ἀκάστου γυνή. Quod vero de *Pindari Scholiaſte* aït *Munckerus*, verum eſt: Ἱππολύτου θυγάτηρ γέγονε Κρηθηῒς Ἀκάστου γαμετὴ, ſed ab ipſo *Pindaro* vocatur non *Hippolyti* filia, ſed *Hippolyte*, vſ. 92. Δάμαρτος Ἱππολύτας Ἀκάστου. Nempe aliis *Cretheïs*, aliis *Hippolyte* dicta fuit: *Schol. Apollon Rh.* vſ. 224. Ἄκαστος Πελίου υἱὸς ἔγημεν Κρηθηΐδα, ἢ, ὥς τινες, Ἱππολύτην. *Horat.* L. III. Od. VII. vſ. 17.

Narrat paene datum Pelea Tartaro,
Magneſſam Hippolyten dum fugit abſtinens.

Οὐ ὑπὸ τῆς γυναικὸς] Deeſſe heic aliquid docebit te *Apollod.* L. III. p. 188 Edit. *Comm.* Monuit quoque *Xylander*. Sanatus eſt locus, ſi una vocula interſer-

πεται μόνος ἐν τῷ Πηλίῳ· καὶ πλαζόμενος ἐντυγχάνει Χείρωνι τῷ Κενταύρῳ. ἱκετεύοντα δὲ αὐτὸν ὑποδέχεται ἐκεῖνος εἰς τὸ ἄντρον. καὶ Πηλεὺς ἀγείρας πολλὰ πρόβατα καὶ βοῦς, ἄγει πρὸς τὸν Ἶρον κατὰ ποινὴν τοῦ φόνου· ταύτην οὐχ ὑποδέχεται τὴν ποινὴν ὁ Ἶρος· ἀλλὰ Πηλεὺς ἀπαγαγὼν, ἀφίησιν κατὰ χρησμὸν θεοῦ· καὶ τὰ πρόβατα νομέων ἔρημα λύκος ἐπελθὼν κατέδει· καὶ ὁ λύκος οὗτος κατὰ δαίμονα μεταβαλὼν ἐγένετο πέτρος· καὶ ἄχρι πλείστου διέμενε μεταξὺ Λοκρίδος καὶ τῆς Φωκέων γῆς.

ta legas: οὐ παρὰ γυναικὸς διαβληθεὶς πρὸς Ἀφροδίσιον ἔργον. *Cujus ab uxore de appetito concubitu inſimulatus.* Dicunt enim Graeci, διαβάλλω σε ἐπὶ τούτῳ, εἰς τοῦτο, & πρὸς τοῦτο. *De iſta re te inſimulo.* Gemina germana his ſunt, quae de *Bellerophonte* narrat *Hygin. Myth.* c. 57. *Qui cum concumbere cum ea noluisſet, illa viro ſuo mentita eſt, ſe ab eo compellatam.* In fine iſtius fabulae non recte habere mihi videntur illa: *At rex virtutes ejus laudans, alteram filiam dedit ei in matrimonium.* Quam, oro, alteram filiam? Quis dixit non niſi duas habuiſſe filias *Iobatem?* Vix dubito, quin ſcripſerit *Hyginus*, *Anticliam filiam. Schol. Pind.* ad *Olymp.* Od. XIII. Καὶ τὸν προσδοκώμενον αὐτῷ ἔσεσθαι φονέα τὸν βασιλέα τῶν Λυκίων τὸν πενθερὸν Προίτου, καὶ αὐτὸς πενθερὸν ἔχει, γαμήσας τὴν αὐτοῦ θυγατέρα Ἀντίκλειαν. *Apollodorus* Φιλονόην eam appellat L. II. p. 71. MUNCK. Illud διαβληθεὶς, quod hic inſertum vult *Munckerus*, ipſo, quem ſaepius adduximus, *Schol. Pind. Nem.* IV. vſ. 89. loco vindicare potuerat: Καὶ μὴ πείσασα συνελθεῖν αὐτὸν, φθάσασα τῷ Ἀκάστῳ ὡς ἄσεμνον, ἢ βίαιον διέβαλεν. In ſeqq. idem *Scholiaſtes* verſum

Ἡ δὲ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή,

ex *Heſiodo* citat, qui eſt *Homeri*, *Iliad.* B. vſ. 5. Ἥδε δέ οἱ cet.

Ἐντυγχάνει Χείρωνι] Hic enim in monte *Pelio* degebat. *Pind. Olymp.* od. 2. MUNCK.

Κατὰ

eum (quod uxor Peleum, a quo fruſtra concubitum expetierat, ad maritum de ſollicitata ſua pudicitia accuſaſſet) in Pelio monte ſolum deſtituit. Peleus oberrans ad Chironem venit Centaurum: ab eoque ſupplex impetrat, ut in antrum recipiatur. Inde multis ovibus & bobus collectis, ad Irum pergit, eaque caedis nomine pro mulcta offert. Cum recuſaret Irus: Peleus ea, oraculo monitus, cuſtodis vacua dimittit. Ibi lupus ea invadit, atque devorat. isque lupus divino juſſu in ſaxum mutatur, quod diutiſſime permanſit inter Locridem & Phocidem.

Κατὰ ποινὴν τοῦ φόνου·] *Ut pro caede ſatisfaceret.* Illud κατὰ poterat abeſſe. *Apollod.* L. II. p. 99. ἀς ὁ Ζεὺς ποινὴν Γανυμήδους ἁρπαγῆς ἔδωκεν. p. 109. Δόντι ποινὴν φόνου τὴν τιμὴν Εὐρύτῳ. *Poenam* & Latini lytrum vocant, *Priap.* c. 67.

—— *Hac poena culpa luenda tua eſt.*

Ad quem verſiculum λύτρα ab *Ennio luſtra* verti docet *Scaliger. Sch. Hom.* Il. Α. vſ. 13. Ἄποινα) δῶρα, λύτρα, ἀφοινά τινα ὄντα, τὰ ἕνεκεν φόνου διδόμενα. Dicebantur & ὑποφόνια. *Thomas Magiſter* in voce ΛΥ´ΤΡΑ. Ὑποφόνια, ἅπερ διδόασιν οἱ φονεῖς εἰς λύσιν τοῦ ἐγκλήματος. Λυτήρια φόνου appellat *Soph. Elect.* vſ. 448. Ἀντίποινα vſ. 594. *Heſychium* in voce ἄποινον non ſemel corruptum non perdiderim operam, ſi in tranſitu emaculavero. ἌΠΟΙΝΟΝ, ἀτιμώτατον, ἢ λύτρον. Scribe, ἀτιμώρητον. ἌΠΟΙΝΑ, λύτρα καὶ δῶρα. Ἔστι δὲ καὶ ἀντί τινος κτίσματα. Non fore quenquam arbitror, quin juxta mecum ἐκτίσματα ſcribendum cenſeat. Hinc ἀποινᾶν χρήματα πράττεσθαι, *multam exigere.* Τὰ γὰρ ἄποινα χρήματα ὠνόμαζον οἱ παλαιοί. Vide *Demoſth. Orat.* adverſus *Ariſtocr.* MUNCK.

Λύκος οὗτος κατὰ δαίμονα] *Thetidi* hoc adſcribit *Ovid* L. XI. *Metam.* vſ. 400. cet. *Schol. Lycophr.* d. l. Ψαμάθη λύκον μέγαν ἐποίησεν διαφθείρειν τοὺς βόας Πηλέως, ὃν πάλιν αὐτὴ ἀπελίθωσε, Θέτιδος παρακλήσει. οἱ δὲ φασιν, ὅτι ἡ Θέτις τοῦτον ἀπελίθωσε τρώγοντα τὰς βοῦς cet.

ΑΡΚΕΟΦΩΝ. λθ'.

Ἱστορεῖ Ἑρμησιάναξ Λεοντίῳ β'.

Ἀρκεοφῶν ὁ Μιννυρίδου πόλεως μὲν ἦν Σαλαμῖνος τῆς ἐν Κύπρῳ, γονέων δὲ οὐκ ἐπιφανῶν. ἦσαν γὰρ ἐκ Φοινίκης· χρήμασι δὲ καὶ τῇ ἄλλῃ εὐδαιμονίᾳ πλεῖστον ὑπερήνεγκεν. οὗτος ἰδὼν τὴν θυγατέρα τοῦ Νικοκρέοντος τοῦ Σαλαμινίων βασιλέως, ἠράσθη· γένος δ' ἦν τοῦ Νικοκρέοντος ἀπὸ Τεύκρου τοῦ ξυνελόντος Ἴλιον Ἀγαμέμνονι, παρ' ὃ καὶ μᾶλλον ὁ Ἀρκεοφῶν ἐφίετο τοῦ γάμου τῆς παιδός· καὶ ὑπέσχετο πλεῖστα παρὰ τοὺς ἄλλους μνηστῆρας ἀποίσειν ἕδνα· Νικο-

Ἀρκεοφῶν ὁ Μιννυρίδου πόλεως μὲν ἦν Σαλαμῖνος τῆς ἐν Κύπρῳ,] Additum hoc, ut diſtingueretur ab altera *Salamine* in *Attica*, quae fuit prior; nam *Teucer* ob injuriam fratris non vindicatam a patre *Salamine* ejectus in *Cyprum* confugit, ibique urbem condidit patriae ſuae cognominem, vid. hoc monſtrantem *Meurſ.* in *Cypr.* p. 57. Haec fabula, quod idem *Meurſius* etiam obſervat, p. 122. ab *Ovidio* narratur Lib. XIV. *Metam.* a vſ. 698. ubi, qui *Antonino* dicitur *Arceophon*, & regis filia *Arſinoë*, vocantur *Iphis* & *Anaxarete*, cum tamen inter *Cypri* urbes etiam recenſetur *Arſinoë*, veriſimiliter nomen ab hac regis filia ſortita.

Νικοκρέοντος τοῦ Σαλαμινίων βασιλέως, —— γένος δ' ἦν τοῦ Νικοκρέοντος ἀπὸ Τεύκρου cet.] *Berkelius Antoninum* caſtigare volens e *Diodoro Siculo* L. XIX. 715. reponit, non duntaxat *Salaminiorum*, verum totius *Cypri* Ducem a *Ptolemaeo* fuiſſe conſtitutum. Sed hinc *Antonini* fides non imminuitur; nam genus ducebat a *Teucro*, qui *Salamina* condidit, illudque regnum obti-

XXXIX. ARCEOPHON.

Refert Hermeſianax Leontio ſecundo.

Arceophontem Minnyridae F. Salamine Cypri urbe natum fuiſſe, parentibus obſcuris, quippe Phoenicibus: ſed pecunia & aliis rebus quibus beati putantur homines, plurimum alios excellentem. Eum viſa Nicocreontis Salaminiorum regis filia amore ejus correptum, eo magis nuptias expetiiſſe, quia Nicocreon a Teucro genus duceret, eo qui Agamemnoni in Ilio expugnando affuit: itaque nuptialium munerum pollicitatione alios omnes procos ſu-

pe-

obtinuit, donec *Ptolemaeus* in *Cyprum* adverſus reges imperium detrectantes ex *Aegypto* cum exercitu trajecerit, eosque ejecerit: ταῦτα, pergit *Diodorus*, διαπραξάμενος, τῆς μὲν Κύπρου κατέστησε στρατηγὸν Νικοκρέοντα, παραδοὺς τάς τε πόλεις καὶ τὰς προσόδους τῶν ἐκπεπτωκότων βασιλέων. Ceterum ſaeviſſimum fuiſſe, unde *Cypri* tyrannus vocabatur, ex *Diogene Laërtio*, *Cicerone*, *Plutarcho* aliisque oſtendit *Meurſius* d. l. quem *Berkelius* hic deſcribit.

Ἀποίσειν ἕδνα·] Ad *Pind. Pyth.* III. vſ. 163. ubi vox ἕδνα occurrit pro donis, quae Dii *Peleo Thetin* & *Cadmo Harmoniam* ducentibus in nuptiis dederant, notat *Er. Schmidius*, τὰ ἕδνα proprie eſſe munera, quae ſponſus accipit a ſponſae parentibus vel amicis, ſicut φερναὶ, quae ſponſae a ſponſo donantur. Ἕδνα nonnumquam dotes eſſe, quae una cum ſponſa ſponſo accedunt, vel ante nuptias dantur, non facile negaverim: *Euripid. Androm.* vſ. 873.

> Ἀλλ' ἀνδρὸς ἐσθλοῦ παῖδα σὺν πολλοῖς λαβὼν
> Ἕδνοισι.

Νικοκρέων δ' οὐχ ὑπεδέχετο τὸν γάμον κατ' αἰσχύνην γένους τοῦ Ἀρκεοφῶντος, ὅτι αὐτοῦ πατέρες ἦσαν Φοίνικες. Ἀρκεοφῶντι δ' ἀποτυγχανομένῳ πρὸς τὸν γάμον πολὺ χαλεπώτερος ἦν ὁ ἔρως· καὶ νυκτὸς ἐπὶ τὰ οἰκία τῆς Ἀρσινόης ἐφοίτα, καὶ διενυκτέρευσε μετὰ τῶν Ἡλικιωτῶν· ἐπεὶ δὲ αὐτῷ πρὸς τὸ ἔργον οὐδὲν ἐτυγχάνετο, πείθει τροφὸν ἑαυτοῦ, καὶ πλεῖστα δῶρα πέμψας, ἐπειράθη τῆς παιδός, εἴπως αὐτῷ δύναιτο κρύφα μιχθῆναι τῶν γονέων· ἡ δὲ παῖς ἐπεὶ τὸν λόγον ἡ τροφὸς αὐτῇ προσήνεγκε, κατεμήνυσε

πρὸς

& *Helen.* vſ. 939. Ἑδνάσομαί τε θυγατέρ'. Unde *Homer. Iliad.* N. vſ. 366. Ἤτεε . . . Κασσάνδρην ἀνάεδνον. ubi *Schol.* ἄνευ τῶν πρὸ γάμου διδομένων δώρων. Non autem proprie. Idem *Schol.* ad *Iliad.* I. 146. Ἕδνα δέ εἰσι τὰ πρὸ τῶν γάμων ὑπὸ τοῦ νυμφίου διδόμενα δῶρα τῇ νύμφῃ. *Aelian. V. H.* L. XIII. c. 1. Μνηστῆρες . . τὰ ἕδνα τῶν γάμων προεκτελοῦντες. *Apollon. Soph. Lex. Hom.* Ἕδνα. τὰ ὑπὸ τῶν μνηστήρων ταῖς μνωμνηστευομέναις διδόμενα δῶρα. *Pollux* L. III. S. 36. Καὶ Φερνὴν, τὴν παρὰ τῆς γυναικὸς δόσιν. Αἰσχίνης γὰρ ὁ Ῥήτωρ, τὴν προῖκα Φερνὴν καλεῖ. Τὰ δὲ παρὰ τοῦ ἀνδρὸς διδόμενα δῶρα, ἕδνα cet. Vid. *Potter.* ad *Lycophr.* vſ. 549. ubi oſtendit, poſterioribus demum temporibus a ſponſa ſponſo talia donari incepiſſe.

Ὅτι αὐτῷ πατέρες ἦσαν Φοίνικες.] Male enim ob lucri ſtudium audiebant *Phoenices.* Hinc contemptim κάπηλοι dicti. *Pind. Pyth.* od. 2. Κατὰ Φοίνισσαν ἐμπολάν. *Schol.* τουτέστι ἐπὶ κέρδει καὶ πράσει. οἱ γὰρ Φοίνικες παλιγκάπηλοι. &c. Quia autem hoc genus hominum mendaciis plerunque & fraudibus ſuas tranſigebat mercaturas, hinc *Poenus* dici coepit *callidus* & *aſtutus. Plaut. Poen.* V. 2. vſ. 31. *Poeno nullus eſt punior.* Et in *Prolog.* vſ. 113. *Poenus plane eſt*, hoc eſt, ex dolis conſutus paeniſſime. Refer eodem illa triſtiſſima: *Punica fides*, *perfidia plus quam Punica*, & ſimilia. Videndus *Diogenianus* & alii Graeci *Paroemiographi* in Φοινίκων συνθῆκαι, & Σῦρος πρὸς Φοίνικας. MUNCK. Vereor ut mentem ceperit *Antonini* Vir cl. De fraudibus ac dolis nihil attinet cogitare, ſed ad generis ignobilitatem reſpexit auctor, unde initio dixit, γονέων δ' οὐκ

ἐπι-

peraſſe. Caeterum Nicocreontem abnuiſſe, ut qui Punicum Arceophontis genus ſibi dedecori fore cenſeret. Huic matrimonio negato, amore magis etiam fuiſſe moleſtum: noctuque ad Arſinoës eum domum itaſſe, & ibi cum aequalibus pernoctaſſe. Cum autem res non ſuccederet, nutrici ſuae perſuaſiſſe, perque eam puellam multis donis miſſis ad parentibus ignoratum concubitum ſolicitaſſe, puellam ea

ἐπιφανῶν; nam, etiamſi divitiis affluerent, ἦσαν ἐκ Φοινίκης, h. e. qui mercaturam tantum exercebant, vel exercuerant. Vid. *Perizon.* ad *Aelian. V. H* L. IV. c. 20. & hinc ille contemtus a rege, ut videbimus, faſtu tumidiſſimo, quod quis obſcuris parentibus natus, qui *Ovidio* deſcribitur *humili de ſtirpe creatus*, tanti regis filiam ambire ſuſtineret. Neque umquam *Plauti* loca eo, quo *Munckerus* ſenſu intellexi: *Poenus plane eſt* & *nullus me eſt hodie Poenus Punior* ita capio, ac ſi dixiſſet: *Poenum ita aſſimulat*, *ſic Punice loquetur*, *prorſus ac ſi e Phoenicia oriundus eſſet*, & *Nemo me hodie Punicae linguae peritior eſt.* Liquet e praecedd. *Vin' appellem hunc Punice?* rogat *Agoraſtocles*, *an ſcis?* & *Saluta hunc rurſus Punice verbis meis.* Ubi hic adoleſcens hominem peregrinum per futilem ſervum illudi minime ſiviſſet, ſi alio ſenſu cepiſſet.

Πείθει τροφὸν ἑαυτῆς,] Αὐτῆς cum Cl. *Valckenario* legendum. Confirmat *Ovidius* d. l. vſ. 703.

Et modo nutrici *miſerum confeſſus amorem*,
Ne ſibi dura foret, *per ſpes oravit* alumnae.

Ἐπειράθη] An ἐπειράσθη? Dubito. *Paulus Epiſt.* ad *Hebr.* c IV. Edit. *Steph.* πεπειρασμένον κατὰ πάντα. MUNCK. Conſ. cl. *Albert.* ad *Epiſt.* illam *Pauli* c. IV. c. 37. *Achill. Tat.* L. II. p. 125. Ἀποπειραθῆναι τῆς κόρης, quem locum debeo *Pierſono* noſtro, qui de hoc verbo conſulendus, ad *Moer. Att.* p. 310. ubi pro εἴπως αὐτῷ, quod hic ſequitur, etiam recte αὐτῇ videtur emendare.

πρὸς τοὺς γονέας· οἱ δὲ γλῶσσαν ἄκραν, καὶ ῥῖνα, καὶ δακτύλους ἀποτεμόντες τῆς τροφοῦ, καὶ λωβησάμενοι ἀνοικτρῶς, ἐξήλασαν ἐκ τῶν οἰκίων· καὶ πρὸς τὸ ἔργον ἐνεμέσησεν ἡ θεός· Ἀρκεοφῶν μὲν οὖν καθ' ὑπερβολὴν πάθους καὶ ὑποψίαν τοῦ πρὸς τὸν γάμον ἑκὼν ἀποθνήσκει κατὰ τροφῆς ἔνδειαν· οἱ δὲ πολῖται τὸν θάνατον οἰκτείραντες ἐπένθησαν· ἡμέρᾳ δὲ τρίτῃ τὸ σῶμα προήνεγκαν εἰς ἐμφανὲς οἱ προσήκοντες. καὶ οἱ μὲν ἔμελλον κηδεύσειν, Ἀρσινόη δὲ πρὸς ὕβριν ἐπεθύμησεν, ἐκ τῶν οἴκων ἐκκύψασα τὸ σῶμα τὸ τοῦ Ἀρκεοφῶντος κατακαιόμενον ἰδεῖν· καὶ ἡ μὲν ἐθεᾶτο· μισήσασα δὲ τὸ ἦθος Ἀφροδίτη, μετέβαλεν αὐτὴν, καὶ ἐποίησεν ἐξ ἀνθρώπου λίθον, καὶ τοὺς πόδας ἐρρίζωσεν ἐπὶ τὴν γῆν.

Ὑποψίαν] Suſpicor ſcriptum fuiſſe, ὑπεροψίαν. c. 12. ὁ δὲ κύκνος καθ' ὑπεροψίαν προσίετο αὐτῶν οὐδένα. *Pind. Schol.* ad *Pyth.* od. III. διὰ τί προετίμησεν Ἴσχυν τοῦ Ἀπόλλωνος; Ἀγησίλαός φησιν, ὡς κατὰ δέος ὑπεροψίας θνητῷ βουληθεῖσα συνεῖναι. Contrarium vitium eſt in *Eurip. Schol.* ad *Oreſt.* vſ. 784. φεύγω τὸ δειλόν) ἀντὶ τοῦ τὴν ὑπεροψίαν τῆς δειλίας. Scrib. ὑποψίαν. MUNCK.

Ἀποθνήσκει κατὰ τροφῆς ἔνδειαν] *Lactant.* aït, *noctu clam ante fores puellae ſuſpendio ſe liberavit. Ovid.* vſ. 776.

Ad poſtes, ornatos ſaepe coronis,
Humentes oculos & pallida brachia tendens,
Cum foribus laquei religaret vincula ſummi;
——— ——— ———
Atque onus infelix eliſa fauce pependit.

& cetera uterque non multum a *Noſtro* diſcrepantia perſequitur.

Κηδεύ-

B P I-

ea de re parentes reddidiſſe certiores. Eos, ſummam linguam, naſum, & digitos nutrici praecidisſe: foedeque & immiſericorditer tractatam domo ejeciſſe. Deo id facinus diſplicuiſſe. Arceophontem verò prae nimio dolore deſperatis rebus inedia vitam abrupiſſe: cives mortem ejus luxiſſe miſeratione motos. Tertia die a propinquis funus in publicum productum, & juſta apparaſſe. Arſinoën vero ſuperba libidine incitatam, de domo ſpectaſſe ut corpus Arceophontis cremaretur. Venerem indignitate rei commotam, pedes ejus ſolo defixisſe, ipſamque in ſaxum convertiſſe.

Κηδεύσειν,] Funebre hoc vocabulum. *Gloſſ.* vet. *Funus*, ἐκκομιδὴ, κηδεία. *Funerat*, κηδεύει. Eadem invenias in *Cyrilli Gloſſariis.* MUNCK.

Μισήσασα δὲ τὸ ἦθος] Durum ſane illud erat & inhumanum. Mitior *Medea* apud *Ovidium* L. VII. vſ. 34.

Cur non & ſpecto pereuntem? oculosque videndo
Conſcelero?

Hinc *Junoni* crudelitatem exprobans *Hercul. Oet.* Lib. IX. vſ. 176.

Cladibus, exclamat, Saturnia, paſcere noſtris:
Paſcere: & hanc peſtem ſpecta crudelis ab alto.

Ἀφροδίτη,] Idem tradunt iidem; nam etſi *Ovidio* vſ. 750. *Deus ultor* dicitur, (uti ſupra obſervavimus, *Deos* etiam dici *Deas*,) e ſeqq. liquet, & ex *Antonino*, & *Lactantio*: *a Venere ſaxo durata eſt.*

ΒΡΙΤΟΜΑΡΤΙΣ. μ'.

Κασσιεπείας τῆς Ἀραβίου καὶ Φοίνικος τοῦ Ἀγήνορος ἐγένετο Κάρμη· ταύτῃ μιγεὶς Ζεὺς ἐγέννησε Βριτόμαρτιν· αὕτη φυγοῦσα τὴν ὁμιλίαν τῶν ἀνθρώπων ἠγάπησεν ἀεὶ παρθένος εἶναι· καὶ παρεγένετο πρῶ-

Κασσιεπείας τῆς Ἀραβίου καὶ Φοίνικος τοῦ Ἀγήνορος ἐγένετο Κάρμη·] Haec ex incerto auctore, quamquam & alii, qui hujus hiſtoriae meminerunt, diverſa tradunt. *Ogygii Phoenicis filia Carme Poët. Ciri* vſ. 220. *Pauſan. Corinth.* c. 30. Φασὶ δὲ οἱ Κρῆτες Καρμάνορος ... παῖδα Εὔβουλον εἶναι. Διὸς δὲ καὶ Κάρμης τῆς Εὐβούλου Βριτόμαρτιν γενέσθαι. Hos citavit Cl. *Weſſeling.* ad *Diod. Sic.* L. V. 236. Βριτόμαρτιν ... μυθολογοῦσι γενέσθαι μὲν ἐν Καινοῖ τῆς Κρήτης ἐκ Διὸς καὶ Κάρμης τῆς Εὐβούλου cet. ubi *Vir Cl.* notat: de Καινοῖ, *Cretae urbe, ejusque ſitu nihil explorati habeo.* Sed *Viro Cl.* non ſuboluit locum in mendo cubare, quem facile reſtituas: Βριτόμαρτιν .. μυθολογοῦσι γενέσθαι μὲν ἐν Κευθμῶνι τῆς Κρήτης cet. Furtivos foetus in abditis locis editos vel abſconditos paſſim loquuntur Mythographi, neque obſtat vox Poëtis magis, quam Hiſtoricis uſitata, quandoquidem *Diodorum* hic veterem quemdam e Poëtis deſcripſiſſe veroſimile eſt, quemadmodum *Antoninus* ſupra Cap XXXVI. Ἡνίκα Ῥέα φοβουμένη Κρόνον κατέκρυψεν ἐν τῷ Κευθμῶνι τῆς Κρήτης τὸν Δία. Supra etiam C. XIV. utitur hac voce.

Βριτόμαρτιν·] *Heſych.* Βριτόμαρτις, ἡ ἐν Κρήτῃ Ἄρτεμις. *Schol. Callim.* ad *Hymn. Dian* vſ. 190. ἡ Ἄρτεμις ἐν Κρήτῃ Βριτόμαρτις τιμᾶται, ὡς ὁ Διογενιανός. Corrupte Βριτεμάρτις dicitur *Apoſtolio Cent.* VII. 7. Φασὶ δὲ καὶ ὅτι νύμφη τις Βριτεμάρτις καλουμένη, θηρῶσά ποτε δικτύοις τισὶ κατὰ τύχην ἐνέπεσε, καὶ ὑπὸ Ἀρτέμιδος ῥυσθεῖσα, Δικτύννης Ἀρτέμιδος ἱερὸν ἱδρύσατο. MUNCK. De hac videndi, quos d. l. laudat *Weſſelingius*, *Spanhem.* ad *Callim. Hymn* in *Dian.* vſ. 190. *Salmaſ.* ad *Solin.* p. 121. & *Caſaub.* ad *Strabon.* L. X. p. 733. quibus addi meretur *Meurſius*, qui in *Creta* p. 201. totum de ea caput conſcripſit, & *Heſychii*, qui etiam

vid.

XL. BRITOMARTIS.

Carme, filia fuit Phoenicis, Agenoris F. & Caſſiepiae, Arabii filiae. Cum hac Carma Jupiter congreſſus, Britomartim genuit: quae hominum fugiens conſuetudinem, perpetuam virginitatem amplexa,

vid. V. Βριτόμαρτις & Βριτὺ, locum bene reſtituit. In *Etymo* nominis nugarum non immunis videtur *Etymologici M.* auctor.

Ἀεὶ παρθένος εἶναι·] Hoc eſt, *virgo perpetua*, ut *Minerva*. *Eumenius Rhetor* pro *Scholis Inſtaur.* C. 10. *Ubi ex propinquo audit mens divina ſapientiam, & carminum deus vocem, & verecundiam virgo perpetua, & providentiam praeſcius futurorum. Innuba Pallas* eſt *Auſon. Epigram.* 104. *Gloſſ. Steph. Innupta*, ἄγαμος. Ut ſunt argutuli Graeci, iſtam ἄγαμον perquam feſtive ἀταύρωτον alias dicere amabant. nempe ταῦρος, ſicut & μόσχος, dicitur αἰδοῖον. Quo nequiter alluſit nequiſſima illa *Petroniana Quartilla*: *Poſſe taurum tollere, quae vitulum ſuſtulerit.* Sequitur in iiſdem *Gloſſis*: *Innuptus*, ἄγαμος. Et alibi: *nubit*, γαμεῖ, γαμεῖται. *Nubere* ergo & de viro recte dici cenſet ille *Gloſſographus*. Nam γαμεῖν virorum eſt. Sic in veteri *Epigr.* Lib. IV. *Catal. Nuptus* pro conjugio.

> *Hae ſunt ambigenae, quae nuptu diſpare conſtant.*

Perperam omnino, tametſi uterum etiam viris det liberalis *Iſidorus*. Non ignoro tamen, quod apud *Gell.* Lib. III. c. 3. *Plautinus* dicit Paraſitus:

> *Nam me puero uterus hic erat ſolarium.*

Nec illud *Virgilianum Aen.* II. vſ. 20.

> —— *Uterumque armato milite complent.*

Sed uterus ille in *Plauto* eſt a *Lipſio*; & *Virgilio* illa fuit ratio, quam notavit *Servius*, quia mox dicturus erat, *foeta armis*. Non nubit apud locupletes Linguae Lat. auctores, niſi qui *morboſus* eſt, hoc eſt παθικὸς, ut

πρῶτα μὲν ἐπ' Ἄργος ἐκ Φοινίκης παρὰ τὰς Ἐρασίου θυγατέρας Βύζην καὶ Μελίτην, καὶ Μαῖραν, καὶ Ἀγχιρόην· ἔπειτα δ' ἐκ τοῦ Ἄργους εἰς Κεφαλληνίαν ἀνέβη, καὶ αὐτὴν ὠνόμασαν οἱ Κεφαλλῆνες Λαφρίαν· καὶ ἱρὸν ἤγαγεν ὡς θεῷ· ἔπειτα ἔρχεται εἰς

ut hoc vocabulum in *Gloſſis* exponitur, aut *Lucumo* aliquis, ſive uxorius, imperio *Tanaquilis* ſuae ſubjectus, ut ille, de quo *Pomponius Pannuceatis*:

—— —— Sed meus
Frater major poſtquam vidit me vi dejectum domo
Nupſit poſterius dotatae, vetulae, varicoſae, Afrae.

Atque ita omnia illa accipienda ſunt loca, quaecunque cum a *Nonio* Cap. 2. tum a *Farnabio* ad Lib. I. *Met. Ovid.* vſ. 700. adducuntur. Nubat ergo per me licet bonis avibus ille non humillimi ſpiritus poëta, qui ſemetipſe nubilem appellitat vatem. Adde Celeberrimi *Graevii* notas ad *Luciani Soloeciſt.* p. 120. Haec ἐν παρόδῳ. Nunc ad rem redeamus. Ἀθήνη quaſi ἀθάνατος παρθένος Fulgentio L. II. *Myth.* dicta cenſetur. Illam ſemper virginitatem videtur mihi etiam *Minervae* tribuere voluiſſe *Catullus* Carm. I.

—— Quod ô patrona virgo
Plus uno maneat perenne ſaeclo.

Scaliger emendat, *patrima*. *Pontanus*, *paterna*. *Meleager*, *per-anna*. & Deam temporis praeſidem invocari autumat. Rectius cum aliis *Palladis* ambire gratiam poëtam dixeris. Si quid mutandum ſit, legerim: *perenna virgo*, h. e. perpetua. Notum enim *perennus* pro *perennis* dictitaſſe veteres. *Ov.* III. *Faſt.* vſ. 654.

Amne perenne latens Anna Perenna vocor.

Ita *ſublimus*, *improlus*, & alia complura ἀρχαΐζοντα paſſim invenias. Sed quae iſta corrigendi libido? Quod in textu eſt ſatis commodum habere ſenſum videtur. *Patronam* puta a *Catullo* appellari Minervam, quod opifices omnes & docti ſub ejus olim erant patrocinio. *Ovid.* Lib. III. *Faſt.* vſ. 815.

Pallada nunc pueri teneraeque ornate puellae,
Qui bene placarit Pallada, doctus erit.

vſ. 833.

Mille dea eſt operum: certe dea carminis illa eſt.
Si mereor, ſtudiis adſit amica meis.

Quod

plexa, primum ex Phoenicia Argos devenit ad Eraſini filias, Byzem, Melitam, Macram, & Anchiroam. Deinde Argis in Cephalleniam profecta, eſtque ab incolis nominata Laphria, ſacrisque numinis inſtar honorata. Venit inde in Cretam:

Quod ait, *mille dea eſt operum*, eo exprimere, ut opinor, voluit illud *Graecorum* ἐργοπόνος, quod *Minervae* attribuunt poëtae. MUNCK.

Κεφαλλῆνες Λαφρίαν·] Haeccine igitur Dea, cujus peregrinum cognomen & ipſum ſimulacrum aliunde ad Patrenſes, apud quos *Laphriae Dianae* fanum erat, deportatum tradit *Pauſanias* in *Achaïc*. C. 18? *Dianam Laphriae* cognomine *Calydoniis* cultam, & ab his *Meſſenios*, a quibus dein *Patrenſes*, hunc cultum mutuatos fuiſſe, refert in *Meſſen*. C. 31.

Ἱρὸν ἤγαγον ὡς θεῷ·] Ἱρὸν *Poëticum* & *Ionicum*. *Hom*. *Il*. K. 571.

Ὄφρ' ἱρὸν ἑτοιμασσαίατ' Ἀθήνῃ.

Scribe heic apud noſtrum ἱερόν. Invenies mox ἱερὰ προσήνεγκαν. Et ſub finem: ἱερὰ ἐπετέλεσαν ὡς θεῷ. *Xyl*. *tanquam Deo ſacrificarunt*. Mallem, *tanquam Deae*, vel *numinis inſtar*. Verum quidem *Graeciſſantes* poëtas *Deum* pro *Dea* non ſemel poſuiſſe. Sed κακόζηλον puto in proſa id velle imitari. Itaque & illud Cap. 39 καὶ πρὸς τὸ ἔργον ἐνεμέσησεν ἡ Θεὸς, verterim, *Deae id facinus displicuiſſe*, non *Deo*, ut *Xyland*. Quid ſi heic reſcribas? ἱερὸν ἤγειραν, *templum aedificarunt*. *Flor*. Lib. I. c. 1. *urbem excitat*. Sic δώματα ἀνεγείρειν apud *Graec*. Quamvis licet nulla nos cogat corrigendi neceſſitas, ſi quis tamen ita malit, non ero qui admodum repugnem. MUNCK.

Ἱρὸν ἤγαγον ὡς θεῷ·] *Xylander* dedit Ἶρον, unde ſuſpicari quis poſſet, latere quiddam in affecta lectione, quod ſagacius ingenium deſiderat. Ἱρὸν an cum *Munckero* in Ἱερὸν mutandum ſit, ad calcem operis, ubi de Dialectis in *Antonino* obviis agemus, diſcutietur. Ἱρὸν ſ. Ἱερὸν ἤγαγον ὡς θεῷ offendit Cl. *Ruhnkenium*, qui malit: Ἱερεῖς ἤγαλλον ὡς θεόν. Ἀγάλλειν traducta notione ſignificat, *Deos honoribus ac venerando laetificare*, uti inter alia docuit ὁ πάνυ *Hemſterhuſius* ad *Thom*. *Magiſtr*. Vid. & ipſum *Ruhnken*. ad *Tim*. *Lex*. pag. 3. & *Villoiſonum* ad *Apollon*. *Sophiſt*. p. 31. quae ſignificatio huic

εἰς Κρήτην, καὶ αὐτὴν ἰδὼν Μίνως, καὶ ἐρασθεὶς ἐδίωκεν· ἡ δὲ κατέφυγε παρ' ἄνδρας ἁλιέας· οἱ δὲ αὐτὴν κατέδυσαν εἰς τὰ δίκτυα, καὶ ὠνόμασαν ἐκ τούτου Κρῆτες Δίκτυνναν, καὶ ἱερὰ προσήνεγκαν. ἐκφυγοῦσα δὲ Μίνωα ἐξίκετο ἡ Βριτόμαρτις εἰς Αἴγιναν ἐν πλοίῳ σὺν ἀνδρὶ ἁλιεῖ Ἀνδρομήδει· καὶ ὁ μὲν αὐτῇ ἐνεχείρησεν ὀρεγόμενος μιχθῆναι· ἡ δὲ Βριτόμαρτις ἀποβᾶσα ἐκ τοῦ πλοίου, κατέφυγεν εἰς ἄλσος, ὅθιπερ ἐστὶ νῦν αὐτῆς τὸ ἱερὸν, κἀνταῦθα ἐγένετο ἀφανὴς, καὶ ὠνόμασαν αὐτὴν Ἄφαιαν· ἐν δὲ τῷ ἱερῷ τῆς Ἀρτέμιδος τὸν δὲ τόπον, ἐν ᾧ ἀφανὴς ἐγένετο ἡ Βριτόμαρτις, ἀφιέρωσαν Αἰγινῆται, καὶ ὠνό-

μα-

huic conjecturae admodum favet. Ipſe neſcio quid, quod obſtaret, deprehendiſſe viſus conjeceram: Αὐτὴν ἤγαγον ὡς θεόν. *Arrian. de Exp. Alex. M.* L. II. c. XVI. §. 4. Τῶν δώδεκα θεῶν Ἡρακλέα ἄγουσιν. Sed re expenſa, nihil mutandum cenſeo, tum quod idem videatur, obſervante jam *Munckero*, ac ſeqq. καὶ ἱερὰ, ut ubique repetitionibus gaudet, προσήνεγκαν, & ἱερὰ ἐπετέλεσαν ὡς θεῷ, quemadmodum, quod non raro fit, ut duae voces in unam coäluerint, in *Codice Mſ.* pro ἱερὰ ἀνήγαγον, quod praeferrem, facile legi potuit ἱερανήγαγον, tum quod locutio non adeo ſit inſolens, aut abſurda, quin alibi, certe non multum diſſimilis occurrat. Sic ἄγειν σφάγιον *Eurip. Iphig. in Aul.* vſ. 135. *Pauſan.* d. l. & *Meſſen.* C. 18. Ταύτην μὲν θεὸν ἐποίησεν cet. Ἄγουσι δὲ καὶ Λαφρία ἑορτὴν τῇ Ἀρτέμιδι οἱ Πατρεῖς. *Epigr.* quod extat apud *Diogen. Laërt. Vit. Pythag.* L. VIII. cap. 12.

Ἡνίκα Πυθαγόρης τὸ περικλεὲς εὕρατο γράμμα,
Κεῖν' ἐφ' ὅτῳ κλεινὴν ἤγαγε βουθυσίην.

Ὠνόμασαν ἐκ τούτου Δίκτυνναν,] Aliam *Etymologiam* affert *Phornutus* Cap. 38. *Dicta fuit propter venandi ſtudium Dictynna. Plutarch. Symp.* L. 3. c. ult. *A retibus venatoriis, quae Graece* δίκτυα *appellantur. Lutatius Placid.* ad *Stat. Thebaid.* Lib. IX. vſ. 632. Caeterum ut *Britomartin Cretenſes Dianam*, ita

&

tam: viſamque Minos, cum amore ejus captus eſſet, inſecutus eſt. Ea ad piſcatores confugit, ab iiſque ſubter retia occultata eſt. unde Cretenſes eam Dictynnam (nam dicty rete ſignificat) nuncuparunt, & ſacris ſunt venerati. Evitato Minoë, Britomartis cum Andromede piſcatore navigio Aeginam venit. Cumque piſcator eam comprimere conaretur, relicto navigio, in lucum confugit, ubi nunc ejus fanum eſt, ibique e medio eſt ſublata: & nomen ei Aphaea poſuerunt. In fano Dianae locum, ubi oculis hominum ſubtracta eſt, Aeginetae conſecrarunt, A-

& *Dictynnam* vocitarunt. *Palaephat.* Cap. 32. MUNCK. Vid. quos *Meurſius* d. l. citat, quamquam quae hic habet *Antoninus*, veroſimiliora ſunt.

Ἐνεχείρισεν] Sic omnes, quamquam quis non videt legendum eſſe ἐνεχείρησεν? ſupra C. XI. Ἐνεχείρησαν ἀποκτεῖναι. C. XXX. Ἐνεχείρει βιάζεσθαι.

Ἄφαιαν·] *Heſychius* mutato accentu, Ἀφαία, ἡ Δίκτυννα καὶ Ἄρτεμις. Et *Pauſanias:* ἐπίκλησις δὲ οἱ παρά τε Αἰγινήταις ἐστὶν Ἀφαία, καὶ Δίκτυννα ἐν Κρήτῃ. pag. 141. Edit. *Wechel.* Eam *Scalig.* *Comm.* ad *Cirin Virg.* ita dictam vult παρὰ τὸ ἀφεθῆναι. Mihi magis arridet *Antonini* noſtri veriloquium. MUNCK. Locum *Heſychii* ſic conſtituit *Meurſius* d. l. Ἀφαία καὶ Δίκτυννα, ἡ Ἄρτεμις. Vid. Viri D. ad *Heſych.*

Τὸν δὲ τόπον,] Videtur ſcribendum, τόν δε, vel illud δὲ expellendum; quanquam & alibi redundare obſervavi ad C. XI. MUNCK.

Καὶ ὠνόμασαν αὐτὴν Ἄφαιαν .... καὶ ὠνόμασαν Ἀφαίην·] Poſterior periodus e praeced. repetita videri poſſet, niſi frequens *Antonino* eſſet ejusmodi repetitio, ut mox liquebit, unde etiam illud Ἀφαίην in Ἄφαιαν vel Ἀφαίαν mutare liceret. Supra C. VIII. Ἐκ δὲ τῆς πέτρας, ad quod Σύβαρις alliſa fuerat, ἐκείνης ἀνεφάνη πηγὴ, καὶ αὐτὴν ... καλοῦσι Σύβαριν. C. XIII. Μελιτεὺς .... ὑπὸ τῶν ξένων Τάρταρος ἐκα-

μασαν Ἀφαίαν· καὶ ἱερὰ ἐπετέλεσαν ὡς θεῷ.

ἐκαλεῖτο .... τὸ σῶμα τοῦ τυράννου κατεπόντωσαν, εἰς ποταμὸν ἐμβαλόντες, ὅν (ποταμὸν) ἔτι νῦν ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου Τάρταρον καλοῦσι. Cap. eodem: Σῶμα τῆς Ἀσπαλίδος cet. ἀντὶ δὲ τοῦ σώματος ἐφάνη ξόανον, ὀνομάζεται δὲ παρὰ τοῖς ἐγχωρίοις τοῦτο τὸ ξόανον Ἀσπαλίς. vel, quod malim, Ἀφαίας. Prius de ipſa *Britomarte* egit, quam Ἄφαιαν vel Ἀφαίαν fuiſſe nominatam nulla eſt controverſia; at nunc de loci in Dianae fano, ubi ἀφανὴς ἐγένετο, conſecratione ſermo eſt. καὶ ὠνόμασαν αὐτὴν Ἄφαιαν. ἐν δὲ τῷ ἱερῷ τῆς Ἀρτέμιδος τὸν (deleto δὲ) τόπον, ἐν ᾧ ἀφανὴς ἐγένετο Βριτόμαρτις, ἀφιέρωσαν Αἰγινῆται, καὶ ὠνόμασαν, ſupple τόπον vel ἱερὸν, Ἀφαίας. Sic C. XXIII. ubi antea dixerat: Ἐπορεύετο παρὰ

ΑΛΩΠΗΞ. μα΄.

Κέφαλος ὁ Δηΐονος ἔγημεν ἐν Θορικῷ τῆς Ἀττικῆς Πρόκριν τὴν θυγατέρα τὴν Ἐρεχθέως. ἦν δὲ ὁ Κέφαλος νέος καὶ καλὸς καὶ ἀνδρεῖος· ἐρασθεῖσα δὲ

Κέφαλος ὁ Δηΐονος] *Meurſ.* de *Regn. Athen.* p. 136. hunc *Antonini* locum adducens legit Κέφ. ὁ Δηϊονέως, forte quod recens erat ab lecto *Apollodoro*, qui ſic habet L. II, C. XIII. §. 3. nullo variante Cod. ubi L. I. c. IX. 4. Δηΐων & in Mſſ. L. III. c. XIV. & apud alios *Meurſio* ſupra, & Viris D. ad *Ovid.* L. VI. *Metam.* vſ. 681. & aliis in locis, cit. Utroque modo occurrit apud *Pauſaniam* & *Hyginum.* Perinde quoque eſt, utrum legas. *Euſtath.* ad *Hom. Odyſſ.* Λ. vſ. 292. Δηϊονέως, ὃν καὶ Δηΐονα καλοῦσι τινές. unde *Muncker.* apud *Lactant.* L. VII. 27. pro *Cephalus de donis* recte reſtituit *Deionis.* Hic erat *Phocidis* rex, cui, praeter alios, e *Diomede Xuthi* filia natus fuit *Cephalus*, diverſus itaque a *Cephalo* Ἕρσης καὶ Ἑρμοῦ filio, quamquam ipſe *Apollodorus* confundere videtur, qui hunc *Herſae* & *Mercurii* filium ab *Aurora* amatum & raptum tradat, Lib. III.

Aphaamque dixerunt, & tanquam deo ſacrificarunt.

ρὰ .... τὰς λεγομένας Βάττου σκοπιὰς, tandem: καὶ ὁ τόπος λέγεται ἄχρι νῦν σκοπιὰ Βάττου. Cap. XXX. Ὠνόμασαν Ἁμαδρυάδα νύμφην Βιβλίδα .... καλεῖται δὲ τὸ ῥέον ἐκ τῆς πέτρας δάκρυον Βιβλίδος, & C. XXXI. ὁ δὲ τόπος ὀνομάζεται Νυμφῶν τε καὶ παίδων, ſupple τόπος. *Pauſan.* itidem duo illa deſcripſit, & poſteriorem emendationem confirmabit, *Corinth.* C. XIX. Ἐπίκλησις δὲ ὥσπερ τε Αἰγινήταις ἐστὶν Ἀφαία, καὶ Δίκτυννα ἐν Κρήτῃ, & de *loco*, paulo ante: Ἐν Αἰγίνῃ δὲ πρὸς τὸ ὄρος τοῦ Πανελληνίου Διὸς ἰοῦσιν, ἐστὶν Ἀφαίας ἱερόν.

Ἀφάην·] Ita contra inſulam, quae ſubito illis apparuerat, Ἀνάφην appellarunt *Argonautae. Apollod.* Lib. I. MUNCK.

XLI. VULPES.

Cephalus, Deionis F. Procrin Erechthei filiam in Thorico Atticae duxit. Erat is Cephalus juvenis forma atque fortitudine praeclarus. itaque pulcri-

III. c. XIII. §. 3. quemadmodum *Hyginus*, qui, ubi ter eum vocaverit *Deionis* filium, C. 160. *Cephalus Mercurii ex Creuſa Erechthei filia*, & C. 241. *Cephalus Deionis, ſive Mercurii filius*, ſcribat, licet hoc a Librario pro gloſſemate appoſitum in textum irrepſiſſe videatur. Ex eodem fonte ortum conjicio, quod *Cyllenia proles* dicatur *Ovidio* L. III. *Amor.* vſ. 725. a *Mercurio*, non ab *Oto Cyllenio* Epeorum duce, ut nonnullis Interpretibus viſum, unde ea lectio non ſollicitanda, certe cum *Scaligero* & *Leopardo* in *Hellenia*, quia *Hellenis* pronepos eſſet *Cephalus*, non mutanda.

Τὴν Ἐρεχθέως·] *Servio* ad *Aen.* VI. vſ. 445. eſt *Iphidi. Hygino* Cap. 189. *Pandionis.* Capite autem 253. *Erechthei.*

Quo teneas vultus mutantem
Protea nodo?

S Opti-

δὲ διὰ τὸ κάλλος ἥρπασεν αὐτὸν Ἠὼς, καὶ ἐποιήσατο σύνοικον· τότε δ᾽ οὖν ὁ Κέφαλος ἐπειρᾶτο τῆς Πρόκριδος εἰ συμμένειν ἀδιάφθορος αὐτῷ ἐθελήσαι· καὶ αὐτὸς μὲν καθ᾽ ἥντινα πρόφασιν ἐσκέψατο εἰς θήρας ἰέναι. Πρόκριδι δὲ εἰσαπέστελλεν ἄνδρα οἰκετῶν ἀγνῶτα φέροντα χρυσὸν πολύν· καὶ αὐτὸν ἐδίδασκε λέγειν πρὸς τὴν Πρόκριν, ὅτι ἀνὴρ ξένος ἐρασθεὶς δίδοι τοῦτο τὸ χρυσίον, εἰ αὐτῷ συγγένοιτο· ἡ δὲ Πρόκρις τὸ μὲν πρῶτον ἀπολέγεται τὸ χρυ-

Optimum eſt *Erechthei*, quod & a pluribus confirmatur. MUNCK. Verum eſt, id a pluribus confirmari, ſed tamen in controverſia verſatur. Eo enim, quod *Minoï* coaetaneam faciat non ſolum *Antoninus*, verum etiam *Homerus*, illius aetatem demum incidiſſe in *Pandionis* ſecundi, *Erechthei* nepotis tempora, non ſine veritatis ſpecie contendit *Meurſius* d. l. p. 138. propterea quod *Palaephatus*, apud quem Πρόκριδος pro vitioſa voce Κρίδος dudum repoſuere Viri dd. eam vocat *Pandionis* filiam, nec ſecus *Hygin.* C. 189. & 242. nam tres a ſe inventas, quae *Procridis* nomen habuerunt, oſtendit *Meurſ.* p. 139. ut mirum, quod ubique fere, uti animadvertit, & ſuis locis tantum non omnes Docti, pro *Procris* legatur *Procne*, unde liquet, ſaepiſſime alios, non ſolum ejuſdem nominis confundi, ſed etiam qui ſimilitudinem quamdam traxerunt.

Ἐποιήσατο σύνοικον· τότε δ᾽ οὖν ὁ Κέφαλος ἐπειρᾶτο τῆς Πρόκριδος] Cur ab *Aurora* raptus uxorem tentare voluit? *Apollod.* d. l. & ex eo *Tzetzes*, narrat, *Procrin* cum *Pteleonte* quodam, accepta ab eo aurea corona, concubuiſſe, & a *Cephalo* in adulterio deprehenſam ad *Minoa* fugiſſe, ſed hoc ſi verum, non erat, quod ejus fidem amplius tentaret, quippe rei veritate abunde convictus. Abrupta hîc eſt *Antonini* narratio, & aliunde ſupplenda, quo referendum illud τότε. Nempe, uti ex *Hygin.* d. l. & *Ovidio* Lib. VII. *Metam.* a vſ. 710. liquet, & unde manifeſtum eſt, nihil a *Cephalo* detectum, quod in uxore reprehendiſſet, ei ab *Aurora* rapto ſemper in ore fuiſſe ſuam *Procrin*, quod aegre ferens Dea eum in ſuſpicionem, acſi uxor minus pudica eſſet, adduxit:

. . . . *Quod ſi mea provida mens eſt*

critudine illecta cum rapuit Aurora, ſibique maritum adſcivit. Tum igitur Cephalus Procrin tentavit, an matrimonii ſidem ſervatura eſſet. Ficta occaſione, venatum ſe ire ſimulat, ad Procrin autem mittit ſervum ignotum: qui multum auri ferens, hoc ei a peregrino viro quodam, ipſius amore capto, dari ait, ſi ei corporis ſui velit poteſtatem facere. Principio Procris recuſat: ſed cum du-

mens eſt;
Non habuiſſe voles.
inde, cum
Eſſe metus coepit, ne jura jugalia conjux
Non bene ſervaſſet,

tunc tentare decrevit, εἰ συμμένειν ἀδιάφθορος αὐτῷ ἐθελῆσαι. Quae quidem vox ἀδιάφθορος quo ſit ſenſu capienda, ex ἄφθορος, de quo Cl. *Ruhnken.* ad *Tim. Lexic.* p. 96. egit, videndum.

Εἰ συμμένειν] Male ediderant, εἰς συμμένειν. Cap. 23. εἰ αὐτῷ συμμενεῖν ἐπὶ τοῖς ὁρκίοις ἐθέλει. MUNCK.

Ἐθελῆσαι·] Sic & hic reſtitui pro ἐθελῆσαι, quod non monuiſſem, niſi paulo poſt recurriſſet, ubi tamen *Munck.* mutandum monet.

Ἐσκέψατο] Vitioſe editum hactenus, ἐσκήψατο. MUNCK.

Εἰσαπέστελλεν] Sic e *Xylandro* repoſui, uti *Berkelius* & *Galeus* quoque dederant. Unde in *Munckerianam* Edit. εἰσαπέστειλεν irrepſerit, ignoro. Idem enim aliquando obſervavit, varia hic illic copulari tempora.

Φέροντα] Ita poſtulat ſententia. Nihili vox eſt, quam utraque praefert editio, φέρονα. MUNCK.

Εἰ αὐτῷ συγγένοιτο·] *Apollod.* Lib. II. p. 64. ἐπεθύμει συγγενέσθαι, hoc eſt, μιχθῆναι. *Tibull.* Lib. IV. *Eleg.* 7.

—— *Cum digno digna fuiſſe ferar.*

Ovidius:

Crede mihi, mecum non ſemel illa fuit.

Priap. C. 13.

Etſi nocte fuit puella tecum.

Gloſſ. Steph. concumbit, συνουσιάζει, συγγίνεται. MUNCK.

 Δῶ-

λευσεν· ἐπεὶ δὲ διπλάσιον εἰσέπεμψε, ὁμολογεῖ καὶ προσδέχεται τὸν λόγον. ὁ δὲ Κέφαλος ὅτε αὐτὴν ἔγνω παρελθοῦσαν εἰς τὸν οἶκον, καὶ κατακλινεῖσαν ὡς παρὰ τὸν ξένον, δᾷδα καιομένην παρήνεγκεν καὶ κατεφώρασεν αὐτήν· Πρόκρις δὲ καταλιποῦσα τὸν Κέφαλον ὑπ' αἰσχύνης ᾤχετο φεύγουσα παρὰ Μίνωα τὸν βασιλέα τῶν Κρητῶν· καταλαβοῦσα δ' αὐτὸν ἐχόμενον ὑπ' ἀτεκνίας, ὑπισχνεῖτο καὶ ἐδίδασκεν τὸν τρόπον αὐτῷ, ὄφεις καὶ σκορπίους καὶ σκολοπένδρας,

Δᾷδα καιομένην] Tollendus hinc inutilis aſteriſcus. Simile illud de *Smyrna* cap. 34. προσενεχθέντος τοῦ πυρὸς ἐτάϊστος ἐγένετο. Ita φῶς uſurpant. *Lucas Act.* XVI. 29. αἰτήσας φῶτα εἰσεπήδησε. *Lucianus Conviv. Lapith.* Tom. IV. p. 350. *Edit. Baſil.* καὶ φῶτα εἰσκεκόμιστο. Et σέλας *Antholog.* Lib. I. c. 55. *Epigr.* 11.

Ἧψε σέλα, τυφλὴ δ' ἔδραμε πᾶσα τρόπις.

Σέλα accuſativus pluralis eſt a σέλας, αος. *Heſiod.* Θεογ. vſ. 867. σέλα πυρὸς αἰθομένοιο. MUNCK.

Κατεφώρασεν] Et heic quoque perperam erat ſcriptum, κατεφώρισεν. Mireris haec talia concoquere potuiſſe hujus libelli editores. Sed occupationibus illud, non inſcitiae illorum tribuendum. MUNCK.

Ἐχόμενον ὑπὸ ἀτεκνίας,] h. e. κατεχόμενον. *Plato*: ἔχεσθαι ἐν συμφοραῖς. *Herod.* ἐν τούτῳ τῷ κακῷ ἐχόμενος. MUNCK *Aelian. H. V.* L. XIII. cap. 35. Φαλαγγίων κνήσμασιν ἐχόμενον, ubi hunc *Antonini* locum adfert *Perizonius*, diverſo tamen quodammodo ſenſu, uti apud *Sophocl. Ajac.* vſ. 272.

Ἀνὴρ ἐκεῖνος ἡνίκ' ἦν ἐν τῇ νόσῳ,
Αὐτὸς μὲν ἥδεθ', οἷσιν εἴχετ' ἐν κακοῖς.

Sic ἔχεσθαι ἐπὶ νόσου dixit in *Antig.* vſ. 1156. Vid. Cl. *Weſſel.* ad *Herod.* L. III. c. 129.

Ὑπισχνεῖτο καὶ ἐδίδασκεν] Lego: ὑπισχνεῖται διδάσκειν. *Apollod.* Lib. II. pag. 69 ὑπισχνεῖται θεραπεύειν. MUNCK.

Καταλαβοῦσα δὲ αὐτὸν ἐχόμενον ὑπ' ἀτεκνίας ὑπισχνεῖτο καὶ ἐδίδασκεν τὸν τρόπον αὐτῷ, ὄφεις καὶ σκορπίους καὶ σκολοπένδρας, εἰ γένοιντο παῖδες. ὁ γὰρ Μίνως οὔρεσκεν· καὶ ἀπέθνησκον

duplum mitteret, conſentit. Cephalus ubi eam domum ingredi animadvertit, jamque ad ſe, quem alium putabat, accumbere: facem ardentem infert, ſacinusque ejus arguit. Procris prae pudore Cephalum deſerit, & ad Minoëm Cretae regem confugit. Quem cum offendiſſet nullam habere prolem, pollicita eſt, & oſtendit ei modum, ſerpentes, & ſcorpios, & ſcolopendras, ſi naſcerentur li-

σκεν cet.] Luxata haec in integrum reſtituit *Salmaſius*, uti oſtendit *Tollius* ad *Palaeph.* p. 153. probante *D'Orvill* ad *Charit.* p. 322. καὶ ἐδίδασκεν τὸν τρόπον, ᾧ γένοιντο παῖδες αὐτῷ. Ὁ γὰρ Μίνως ὄφεις καὶ σκορπίους καὶ σκολοπένδρας οὔρεσκεν, καὶ ἀπέθνησκον cet. Quae vertit *Tollius*: *& oſtendit modum, quo liberi illi naſcerentur. Minos enim ſerpentes & ſcorpios & ſcolupendras emiſit; ac moriebantur* cet. Sed prior *Salmaſius* haec viderit, an *Meurſius*, non dixerim. Certe hic eodem modo reſtituit locum, de *Regn. Athen.* p. 137. vertitque: *Et oſtendit ei modum, quo liberi ipſi gignerentur nam Minos mingebat ſerp.* cet. Sed etiamnum eſſe, quo obſcuretur locus, non viderunt, optime a *Munckero* illuſtratus, ſi pro ὑπισχνεῖτο καὶ ἐδίδασκεν legas: ὑπισχνεῖτο διδάσκειν, *promiſit ſe docturam*, atque adeo Graecae linguae genio magis conveniet, ſi paullum inmutemus: ὑπισχνεῖτο διδάσκειν, ὃν τρόπον αὐτῷ γένοιντο παῖδες. cet.

Ὄφεις καὶ σκορπίους] Hunc locum quemadmodum reſtituerit *Salmaſius*, in notis ad *Palaephatum Tollius* te docebit. Adde *Apollod.* Lib. III. Sed illud οὔρεσκεν me offendit. Eſt enim *Ionicum*, cujus dialecti in hoc ſcriptore nulla inveni veſtigia, niſi forte unum illud ἐπάϊστος cap. 34. ſi verum eſt, quod *Corinthus* notavit, ab *Ionibus* id poni pro φανερός. Reponere poſſis οὔρησεν. Aoriſtum actionem ſolitam notare nemo eſt qui neſciat. MUNCK. *Xylander* vertit illud οὔρεσκεν, *Minos enim* (liberos) *non habebat*, acſi legeretur: οὐκ εἶχεν. *Munckerus Ioniſmo* offenſus tum hic, tum in *Epiſt. ad Heinſ. Syll. Epiſt.* T. V. p. 355. vulgatam lubens ejiceret, ſed perperam, propterea quod nondum liqueat, an *Ioniſmus* hic ſta-

δρας, εἰ γένοιντο παῖδες· ὁ γὰρ Μίνως οὔρεσκεν· καὶ ἀπέθνησκον αἱ γυναῖκες ὅσαις ἐμίγνυτο· Πασιφάη δ' ἦν Ἡλίου θυγάτηρ ἀθάνατος· ἦγ' οὖν Πρόκρις ἐπὶ τῇ γονῇ τοῦ Μίνωος, μηχανᾶται τοιόνδε· κύστιν αἰγὸς ἐνέβαλεν εἰς γυναικὸς φύσιν, καὶ ὁ Μίνως τοὺς ὄφεις πρότερον ἐξίκρινεν εἰς τὴν κύστιν· ἔπειτα δὲ

ſtatuendus, ut alio loco videbimus.

Πασιφάη δὲ ἦν Ἡλίου θυγάτηρ ἀθάνατος.] Haec *Antonini* mens eſt, omnes mulieres, quibuscum rem habebat *Minos*, moriebantur, ſed uxor ejus idcirco non moriebatur, quia *Solis* filia, atque adeo immortalis, ſed *Apollod.* L. III. c. 14. aliam rationem reddit: Πασιφάη, ἐπειδὴ πολλαῖς Μίνως συνηυνάζετο γυναιξὶν, ἐφαρμάκευσεν αὐτόν· καὶ ὁπότε ἄλλῃ συνηυνάζετο, εἰς τὰ ἄρθρα ἐφίει θηρία· καὶ οὕτως ἀπώλλυντο.

Ἐπὶ τῇ γονῇ ξὺν τοῦ Μίνωος,] Τὸ ξὺν alieno poſitum loco cenſeo, & corruptum ex χρῆμα, ut forſan fuerit: ἐπὶ τῇ γονῇ τοῦ Μίνωος χρῆμα μηχανᾶται τοῖον δέ. MUNCK. Illud ξὺν in priorem *Berkelii* Ed., neſcio quomodo, irrepſerat, quod hic in altera monuit, quamquam in contextu remanſit, ut *Munckerus* hic *Xylandrum* conſulere neglexerit.

Κύστιν.] Hinc turpis illius pelliculae nomen, quod a penetralibus ſuis arcet *Veſta*, accepiſſe linguam noſtram vernaculam cenſet in epiſtolis *Lipſius*. Refer huc illud *Juvenalis*:

—— *Optima ſummi*
Nunc via proceſſus vetulae
veſica beatae.

Scilicet κύστις pro κύσθος etiam apud Graecos uſurpari, ut *Suidas* notavit. Idem colligas ex *Gloſſis Stephani*, in quibus invenio: *Supercunnum*, ἐφήβιον, ἐπικυστίς. Mirifice dictum. Ita in *Gloſſario Benedicti*: *Infranares*, μύσταξ. *Submentum*, ἀνθερεών. *Interdita*, μεσοδάκτυλα. leg *Interdigita*. In *Gloſſis Cyrilli*, μάλη, *ſubraco*, *ſub ala*. leg. *ſub brachio*. Μεσομηρίον, *Interfemus*. leg. *Inter femur*. Μεσόφρυον, *Intercilium*. Μετάφρενον, *Interſcapilium*. Πρόναον, *Ante templum*. Ne *digita* mireris, vide mihi quam multa contra vulgarem uſum οὐδετέρως in vett. *Gloſſ.* efferantur. *Articulum*, ἄρθρον. *Articula*, ἄρθρα. *Nervia*, νεῦρα. *Petron. Fragm. Tragur.* p. 17. *Edit. Comer. Mortuus pro mortuo, qui habet nervia prae-*

liberi. Minos enim non habebat: & moriebantur mulieres, quibus cum rem habebat. Paſiphaë autem, Solis filia, erat immortalis. Procris ergo ad Minois procreationem tale quippiam machinatur. veſicam caprae in membrum mulieris inſerit, & Minos ſerpentes prius excreverat in veſicam: deinde

praeciſa. Non. cap. III. 149. ut probet *nervia* eſſe neutri generis, producit ex *Varronis Satyra* ἕνος λύρας: *Et id dicunt ſuam Briſeidem producere, quae ejus nervias tractare ſolebat.* Niſi *nervia* heic legas, quomodo id, quod intendit, evincet hoc exemplo *Nonius*? *Gladium*, ξίφος. *Gladia*, ξίφη. *Stumbilum*, κέντρον. leg. *Stimulum. Gloſſ. Cyrill.* ὦμος, *Humerum.* Ἀσκὸς ταύρειος, *culleum.* & ſexcenta alia. Caeterum, ut *digitus* & *digitum* Latini, ita δάκτυλος Graeci & δάκτυλον dicunt. *Anthol.* Lib. I. cap. 86. *Epigr.* 8. θοὰ δάκτυλα χειρός. Lib. IV. cap. 25. *Epigr.* I.

Δάκτυλα καὶ μουσῶν κρείσσονα καὶ χαρίτων.

Muſaeus vſ. 114.

Ἠρέμα μὲν θλίβων ῥοδοειδέα δάκτυλα χειρός.

Adde quae *Nanſius* ad *Nonn. Paraphraſ.* cap. XIX. vſ. 130. notavit. Metaplaſmus ille *Ionicus* videtur. *Hom. Il.* E. vſ. 722. Καμπύλα κύκλα. Annotat *Scholiaſtes*: Ἰωνικῶς, κύκλους, τοὺς τροχούς. Sic φιμὰ pro φιμοὺς in *Epigr. Anytes* Lib. I. cap. 33. Numer. 28. Exiſtimabam aliquando τὸ δάκτυλα reſtituendum eſſe *Anthol.* Lib. I. cap. 84. *Epigr.* 3.

Τέρπε δανειζόμενος τὴν σὴν φρένα. Τοῖς δὲ δανεισαῖς
Κάλλιπε τὴν ψῆφον δάκτυλι καμψοδύνῳ.

Legebam, inquam, δάκτυλα καμψοδύνοις. vel, quod elegantius videbatur, δακτυλοκαμψοδύνοις. Poſtilla meliora edoctus reſcripſi δακτύλῳ pro δάκτυλι. Mutarunt, quos licentia poëtica offendebat, de qua inter alios in primis videndus *Nanſius* ad *Nonni Paraph.* c. IX. vſ. 189. Eadem de cauſa corruptum cenſeo Lib. III. c. 22. *Epigr.* 22.

Ἐν πόντῳ Σώδαμις ὁ Κρὴς θάνεν, ὦ φίλε Νηρεῦ;
Δίκτυα καὶ τὸ σὸν ἦν κεῖνο σύνηθες ὕδωρ.

Lego, κείνῳ. Plura σὺν Θεῷ alias ad illud Florilegium. MUNCK.

Παρὰ τὴν Πασιφάην εἰσιὼν ἐμίγνυ-

δὲ παρὰ τῆς Πασιφάης εἰσιὼν, ἐμίγνυτο· καὶ ἐπεὶ αὐτοῖς ἐγένοντο παῖδες, ὁ Μίνως δίδωσι τῇ Πρόκριδι τὸν ἄκοντα καὶ τὸν κύνα. τούτους δὲ οὐδὲν ἐξέφυγε θηρίον, ἀλλὰ πάντα ἐχειροῦντο· καὶ ἡ Πρόκρις δεξαμένη, ἀφίκετο εἰς Θορικὸν τῆς Ἀττικῆς, ὅπου ᾤκει ὁ Κέφαλος· καὶ σὺν αὐτῷ ἐκυνηγέτει, ἐξαλλάξασα τὴν

γνυτο·] Οἱ ό΄ II *Reg.* cap. XI. vſ. 4. καὶ εἰσῆλθε πρὸς αὐτὴν, καὶ ἐκοιμήθη μετ᾽ αὐτῆς. Εἰσελθεῖν, εἰσπορεύεσθαι πρός τινα, λόγοι σεμνοί. De quibus conſule *Gatakerum* in *Diſſert.* de *Stylo Novi Inſtrum.* cap. XI. Pari verecundia, ut εἰσελθεῖν de viro, ita συνελθεῖν de conjugibus dicebant. Vid. *Alexandr. Morum* ad *Matth.* cap. I. vſ. 18. Cave tamen putes de ſolis conjugibus, nec etiam de quovis furtivo concubitu dici. *Apollod.* Lib. III. p. 144. Ἀντιόπη θυγάτηρ ἦν Νυκτέως. Ταύτῃ Ζεὺς συνῆλθε. MUNCK.

ὁ Μίνως δίδωσι τῇ Πρόκριδι τὸν ἄκοντα καὶ τὸν κύνα.] Canem *Procridi* a *Diana*, quod et *Ovid.* L. VII. *Metam.* vſ. 754. datum tradit *Hygin.* c. 189. cui ab eâdem muneri adjungit *jaculum.* Sed *Poët. Aſtron.* Lib. II. c. 35. Canem hunc a *Jove Europae* cuſtodem appoſitum, & ad *Minöa* perveniſſe, a quo *Procris* eum muneri accepiſſet. De utroque varii varia. Vid. quos *Heinſ.* ad *Ovid.* d. l. laudat. Poſterior *Hygini* locus, &, quem *Meurſius* citat, *Pollucis* L. V. c. 5. *Antonino* adſentitur ut hinc lux affulgeat *Apollodoro*, qui L. III. c. 14. medica manu eget: Ἔχοντος οὖν Κεφάλου αὐτοῦ κῦνα ταχὺν, ἀκόντιόν τε ἰθυβόλον· ἐπὶ τούτοις Πρόκρις ἰδοῦσα τὸν ἄνδρα, τὴν κιρκαίαν πίει ῥίζαν, πρὸς τὸ μηδὲν βλάψαι, καὶ συνευνάζεται. Ita dedit *Aegius* nullam offendens difficultatem, nec variantes Mſtorum lectiones indicans. *Commelin.* Κεφάλου & τε uncis incluſit, quod dein reliqui ſunt ſecuti, monuitque prius, quod in Cod. *Palat.* non extabat, delendum, & αὐτοῦ ad *Minoa* referendum eſſe, ejusque veſtigia preſſit *Faber*, indicato *Commelini* nomine, ſecus ac *Galeus*, qui, quod facit ſaepe, ejus nomen celans illius tamen notatis utitur, niſi quod addat, Κεφάλου etiam ab *Oxon.* abeſſe. Verum, uti res ipſa loquitur, *jaculum* illud & *canem* penes *Minoa* fuiſſe, atque adeo illud Κεφάλου ſublatum ſaniorem ſenſum praebere loco, nondum tamen omnis difficultas ſublata eſt, quod non viderunt Editores. Nam eumdem Gloſſatorem, qui illud Κεφάλου, ad locum

inde ad Paſiphaën ingreſſus, cum ea coïit. Poſtquam prolem adepti fuerunt, dat Minos Procridi jaculum & canem, quae nulla fera evitare poterat, ſed omnes iis capiebantur. His ſumtis, Procris Thoricum Atticae venit, ubi Cephalus habitabat, & ei in venatione adfuit mutato habitu in viri-

cum illuſtrandum, ſcilicet, intruſit, eodem animo in ſeqq. τὸν ἄνδρα, quo iterum ad *Cephalum* reſpexit, qui tamen numquam minus opportune hic adfuiſſet, infarſit. Praeterea illud πίει ab *Apollodoro* profectum eſſe non eſt veriſimile, unde *Faber: Miror iſtud* πίει; *conjecturas meas aperire. nihil neceſſe eſt.* Vellem tamen aperuiſſet; nam *Galei* nota: *minus frequens, quam* πίνει, parum lucis adfert, niſi quod illud pro hoc repoſitum indigitet, quemadmodum *Touſſainctius* juvenis olim doctiſſ. vel πίνει vel πιέζει legendum conjecerat. Jam vero haec, ſi quid video, *Apollodori* mens fuit: *Procrida* cum *Minoa* congreſſam fuiſſe, ut pro mercede, *ea conditione*, ut, ſi ei morem gereret, ab eo acciperet jaculum illud & canem, quod, quum illa ἐπὶ τούτοις clare indicent, nemo Graecae linguae gnarus negaverit, unde *Galeo* ad τὸν ἄνδρα non ſolum non offenſo, verum etiam ad *Cephalum* referenti, haec excidiſſent nollem: ἐπὶ τούτοις, *totum in his cum ſciret virum ſuum.* Facili modo mihi locus videtur reſtitui poſſe, auctoritate *D'Orvillianae* Coll. in multis minime contemnendae: Ἔχοντος οὖν αὐτοῦ (nempe *Minois*, qui praecedit) κῦνα ταχὺν, ἀκόντιον ἰθυβόλον· ἐπὶ τούτοις Πρόκρις ἴδου τὴν Κιρκαίαν πίειν ῥίζαν, πρὸς τὸ μηδὲν βλάψαι, συνευνάζεται. In accentibus ſaepe negligentior eſt, ut vel hoc loco patet, κῦνα, quamquam illud in omnibus *Apoll.* Editt. obtinet, ἴδου & πίειν, ut hoc obſervanti non difficulter lectio ſuae integritati reſtituatur: Ἔχοντος οὖν αὐτοῦ κύνα ταχὺν, ἀκόντιόν τε ἰθυβόλον· ἐπὶ τούτοις Πρόκρις ἰδοῦσα (Μίνωα) τὴν Κιρκαίαν πιεῖν ῥίζαν, πρὸς τὸ μηδὲν βλάψαι, συνευνάζεται. *Cum Minoe pacta, ut jaculum et canem acciperet, cum eo concubuit, viſo, illum Circaeam radicem bibiſſe*, quaſi ἀντίδοτον, *ut ne ei*, quemadmodum aliis mulieribus, *detrimenti quid inferretur.*

Σὺν αὐτῷ] Ediderant, σὺν αὐτοῦ. Atqui σὺν non cum gignendi, ſed dandi caſu jungitur. MUNCK.

τὴν ἐσθῆτα, καὶ τὴν κουρὰν τῆς κεφαλῆς εἰς ἄνδρα, καὶ οὐδεὶς αὐτὴν ἰδὼν ἐγνώρισε. Κέφαλος δὲ ἰδὼν ὅτι αὐτῷ μὲν οὐδὲν ἐπετύγχανε τῶν πρὸς τὴν θήραν, ἅπαντα δὲ συνέφερε πρὸς τὴν Πρόκριν, ἐπεθύμησεν αὐτὸς τὸν ἄκοντα τοῦτον λαβεῖν· καὶ προσυπέσχετο δώσειν, εἰ αὐτῇ τῆς ὥρας ἐθελήσαι τῆς ἑαυτοῦ χαρίσασθαι· ὁ δὲ Κέφαλος παρέχεται τὸν λόγον, καὶ ὅτε κατεκλίνησαν, ἐξέφηνεν ἑαυτὴν ἡ Πρόκρις,

Συνέφερε] h. e. συνεφέρετο, συνέδραμε. *Schol. Soph. Aj. Flagell.* vſ. 431. ξυνοίσειν] συνδραμεῖν, συνενεχθῆναι, καὶ εἰς ταὐτὸν ἐλθεῖν. MUNCK.

Ἐι αὐτῇ τῆς ὥρας ἐθελήσαι τῆς ἑαυτοῦ χαρίσασθαι·] Plena haec eſt locutio, de qua vid. Cl. *Ruhnk.* ad *Tim. Lexic.* p. 195. Quae de *juventute* pro *juventate* hic habet *Muncker.* inprobantur a *Dukero* ad *Flor.* Lib. I. c. VII. §. 9.

Τῆς ὥρας] Ὥρα heic eſt *flos aetatis.* Unde οἱ ἐν ὥρᾳ *juvenes Luciano. Praeflorata* devirginata, ſive decalanticata, ut loquitur *Lucilius*, *Apulejo* in *Apologia.* Facit huc cum primis, quod in lepidiſſimo epigrammate ibidem legitur:

Tu mihi da contra pro verno flore tuum ver,
Ut noſtra exuperes munera muneribus.

Caeterum quod heic dicit *Antoninus*, id ſic expreſſit *Hyg.* c. 183. *Da mihi, quod pueri ſolent dare.* Et *Aſtron.* II. c. 5. *Hunc autem cum vidiſſet Hypolipnus puerum aetate mirandæ corporis pulcritudine praeſtantem, mercedem petiiſſe ab eo, quae ſine detrimento ejus daretur.* Ignominioſus hic *Liberi* amator *Proſumnus* dicitur *Arnob.* Lib. V. *Polyhypnus Nazianzeno.* Atque ita iſtic eſſe reponendum recte obſervavit ad *Jul. Firm.* de *E. P. G. Wouwerius.* Infandam innuunt καταπυγοσύνην. Non videtur praetereundum *Horam* Latinis pro *Hebe* nonnunquam poni. *Enn. Annal.* I.

Teque, Quirine pater, veneror Horamque Quirini.

Nonius Marcellus: Hora, juventutis dea. Merula reſcribit, *Hora, Juventas dea. Agraetius* in Gloſſis: *Juventus, ipſa hominis aetas. Juventas, dea* ἭΒΗ, *ut Graecis dicitur.* Pro aeta-

virilem, & tonſo capillo, ita ut a nemine agnoſceretur. Cephalus animadvertens ſe venando nihil conſequi, omnia Procrin, jaculum iſtud accipiendi cupiditate eſt captus. Procris id ei promiſit conditione concubitus. Cumque Cephalus conditionem accepiſſet, Procris ſe prodidit: eique expro-

aetate tamen hanc vocem *Lucret.* Lib. V. & *Virg. Aen.* VIII. uſurpant; ut contra nummi veteres apud *Antonium Auguſtinum* varie *Juventus* & *Juventas* & *Juventa* inſcriptum habent cum expreſſo divae ſimulacro. Adeo ut nihil neceſſe ſit in *Hygini Geneal.* pro *Juventus* reſtitui *Juventas*, ut a me factum. Mirificus eſt luſus in varietate nominum propriorum, ut quo te vertas saepe neſcias. In eadem *Genealogia* vir celeberrimus τὸ *Gyges* mutat in *Gyes*, quia ita *Apollodorus*. Quis non approbet? tamen *Heſiod.* Θ. 149. *Palaephato* cap. 20. Γύγης dicitur. Quod *Nereidum* haec nomina *Cymodoce*, *Melite*, *Iaera*, *Amphithoë*, *Ianira*, & *Ianaſſa* ab eodem refinguntur, tametſi ejus rei ipſi ratio conſtitit, factum tamen nollem. Omnia enim reperias apud *Homerum Iliad.* Σ. *Phaëtontides* mihi tentatae, quod aliis *Phaëtontiades* dicerentur, injuriam forte & ipſae fieri ſibi dicent. Φορκίδας eſſe *Palaephato*, quae *Heſiodo* Φορκυάδες: *Atlantida Calypſo Tibullo*, quae aliis *Atlantias* Quam eſſe invidiam ita & ſe *Phaëthontides* dici pro *Phaëthontiades*? Plura alias τῶν θεῶν ad illud opuſculum Mythologicum. MUNCK.

Ἐθελήσαι] Ita reſcripſi pro ἐθελῆσαι. Optativi non infinitivi modi eſt. MUNCK.

Παρέχεται τὸν λόγον,] Rectius, puto, legeris, παρέχεται. Nam παρέχεσθαι ſive παρέχειν eſt *praeſtare*. *Gloſſ. Cyrill.* Παρέχω, *adhibeo*, *tribuo*, *exhibeo*, *praeſto*. Eodem ſenſu ἀποδέχεσθαι, & προσδέχεσθαι uſurpari hoc capite vides. c. 37. ὑποδέχεσθαι. MUNCK.

Ὅτε κατεκλίνησαν,] h. e. ἀνέπεσον. Haec verba in verſione male omittit Interpr. *Gloſſ.* vet.

Con-

κεις, καὶ ὠνείδισε τὸν Κέφαλον, ἣ αὐτὸς πολὺ αἴσχιον ἐξαμάρτοι. Καὶ τὸν μὲν κύνα καὶ τὸν ἄκοντα λαμβάνει Κέφαλος· Ἀμφιτρύων δὲ χρήζων τοῦ κυνὸς, ἐξίκετο παρὰ τὸν Κέφαλον, εἴγε ἐθελήσειεν ἅμα αὐτῷ ἐπὶ τὴν ἀλώπεκα βῆναι σὺν τῷ κυνὶ, καὶ ὑπέσχετο τῆς λείας Ἀμφιτρύων ἀποίσειν τῷ Κεφάλῳ τὴν μοῖραν, ἣν ἂν ἐκ τῶν Τηλεβόων λάβῃ· ἐφάνη γὰρ ἐν χρόνῳ τούτῳ Καδμείοις ἀλώπηξ, χρῆμά τι ἐξηλλαγμένον· αὕτη συνεχῶς ἐκ τοῦ Τευμησσοῦ κατιοῦσα, πολλάκις τοὺς Καδμείους ἡρπάζετο·

Concubat, συναναπίπτει. *Sulpicia:*

Ne me cadurci deſtitutam faſciis
Nudam Caleno concubantem proferat. MUNCK.

Ἡ αὐτὸς πολὺ αἴσχιον ἐξαμάρτοι.] *Quod multo turpius atque ipſa peccaſſet.* Ergo ἧς legendum.

Ἐξαμάρτοι.] Advertit me elegans iſta λιτότης, qua & Latini frequenter de pudore violato utuntur. *Petron. Jupiter in coelo ſuo non invenit, quod eligeret, & peccaturus in terris, nemini tamen injuriam fecit. Horat.* III. *Od.* 27. vſ. 37.

—— *Levis una mors eſt*
Virginum culpae.

Ov. II. *Met.* vſ. 462.

—— *Nudo patuit cum corpore crimen.*

Virg. IV. *Aen.* vſ. 172.

Conjugium vocat, hoc praetexit nomine culpam.

Quod imitandum ſibi duxit *Sulmonenſis* ille Eques VII. *Met.* vſ. 69.

Conjugiumne vocas, ſpecioſaque nomina culpae
Imponis?

Mundi Soſpitator ad moecham *Joh.* c. VIII. vſ. 11. πορεύου, καὶ μηκέτι ἁμάρτανε. *Luc.* VII. vſ. 37. γυνὴ ἁμαρτωλὸς eſt *meretrix.* Nam id genus mulieres ἁμαρτάδας a Graecis vocari perquam appoſite ad illum locum obſervat *Caſaubonus.* Etiam *Hieronymus* hunc locum ita explicat Lib. I. *Epiſt.* 9. *Edit. Caniſii.* Comparatque iſtam ἁμαρτωλὸν cum ſcortante *Hieruſalem*, quae omni tranſeunti diviſerat pedes, ut eſt apud *Ezech.* c. XVI. Ejuſdem capitis vſ. 34. exc

probravit, quod multo turpius atque ipſa peccaſſet. Atque canem quidem & jaculum Cephalus accepit. Amphitruo autem canis opera indigens, venit ad Cephalum: rogavitque ut ſecum ad venandum vulpem proficiſcatur, promiſſa praedae parte, quam de Telebois eſſet capturus. Eo enim tempore Cadmeis apparuit vulpes, prodigioſum animal, quae identidem a Teumeſſo irruens, Cadmeorum pueros

execranda τῶν ἐπιτρίπτων recutitorum de *Chriſto* vox eſt: Τελωνῶν φίλος καὶ ἁμαρτωλῶν. Vide an verti poſſit, *Publicanorum amicus & meretricum*, ut publicani & meretrices, tanquam ſummi peccatores, conjungantur, quemadmodum *Matth.* XXI. vſ. 31. Οἱ τελῶναι καὶ πόρναι προάγουσιν ὑμᾶς. MUNCK.

Εἴγε ἐθελήσειεν] *Aeolicum* hoc facit *Berkelius. Atticum Munckerus.* Poſſet legi: Εἴγε ἐθελήσαι ἄν, ſed nihil mutandum.

Ἐπὶ τὴν ἀλώπεκα] Haec *Cadmeos* rapiebat. *Xylander* vertit *Cadmeorum pueros*, ſed, etſi χρῆμά τι ἐξηλλαγμένον erat, vulpinae tamen vires pueros aeque ac adultos abripiendo non eſſent, nam ei quod ſingulis menſibus devorandus exponebatur puer, eadem de cauſſa factum, qua ſupra c. VIII. idem monſtro *Lamiae* fieri vidimus, quae etiam ante ἀνήρπασεν ἐκ τῶν ἀγρῶν τὰ θρέμματα καὶ τοὺς ἀνθρώπους. Quid per illam vulpem intelligendum, docet *Palaephatis*: Ἀνὴρ Θηβαῖος καλὸς, κἀγαθὸς, ἐκαλεῖτο Ἀλώπηξ. ὃς ἦν πανοῦργος. οὗτος συνέσει πάντας ἀνθρώπους ἐνίκα. Frequens hoc, ut beſtiarum nomina hominibus dentur pro affectibus, qui potiſſimum in iis dominantur. Sic *Leo*, homo fortis. *Tzetz.* ad *Lycophr.* vſ. 33. *Draco*, inſidiator. *Potter.* ad Eund. p. 1120. *Cervus*, timidus. *Schol. Hom. Il.* Α. vſ. 225. *Sus*, indoctus. idque genus alia. Vid. *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. L. XIII. cap. 25.

Τευμησσοῦ] *Teumeſſus* mons eſt *Boeotiae. Heſychius*: Τευμησσὸς, ὄρος Βοιωτίας. Τευμησσία, περὶ Τευμησσίας ἀλώπεκος οἱ τὰ Θηβαϊκὰ γεγραφότες ἱκανὰ εἰρήκασι;

το· καὶ αὐτῇ προὐτίθεσαν παιδίον διὰ τριακοστῆς ἡμέρας· ἡ δὲ κατήσθιε λαμβάνουσα, καὶ ἐπειδὴ Ἀμφιτρύωνος ἰόντος ἐδεήθη Καδμείων ἐπὶ Τηλεβόας αὐτῷ συστρατεῦσαι, καὶ οἱ δ' οὐκ ἔφασαν εἰ μὴ αὐτοῖς τὴν ἀλώπεκα συνεξέλοι, συντίθεται Ἀμφιτρύων ἐπὶ τούτοις πρὸς τοὺς Καδμείους· καὶ ἐλθὼν πρὸς τὸν Κέφαλον, ἔλεγεν τὴν συνθήκην. καὶ ἔπειθε βῆναι εἰς ἄστον τῷ κυνί· ὁ δὲ Κέφαλος ἀποδέχεται, καὶ ἐλθὼν κυνηγετεῖ τὴν ἀλώπεκα. ἦν δὲ θεμιτὸν, οὔτε τὴν ἀλώπεκα καταληφθῆναι ὑπό τινος

κασι. Conſentiunt *Stephanus*, *Tzetzes Chil.* I. 20. *Pollux.* L. VII. cap. 5. ubi & hiſtoriam de cane iſtoc habes. Sed cur Τευμησίαν potius in *Heſychio*, quam Τευμησσίαν ſcribunt? Male Τελμησίαν illam appellat *Palaephatus*, & *Suid.* Τελμισίαν. Impoſuiſſe illis videtur *Telmeſſus Lyciae* mons, de quo in *Bellerophonte Palaephatus.* *Apoſtolium* in hac voce etiam *Cent.* XVIII. 42. corruptum bene in notis ſuis ad illum Scriptorem reſtituit *Pantinus.* Sed miror illum non animadvertiſſe in eadem paroemia pariter vitioſa eſſe iſta: Κέφαλον δέ φασι τὸν Δηΐνος. Legend. enim, Δηΐονος. Vid. notata a nobis ad *Hyg.* c. 170. & 189. MUNCK.

Διὰ τριακοστῆς ἡμέρας·] h. e. κατὰ μῆνα, ut in hac fabula loquitur *Apollod.* L. II. MUNCK.

Ἀμφιτρύωνος ἰόντος] Syntaxis poſtulat: Ἀμφιτρύων ἰών. Contrarium σολοικοφανὲς eſt in illo *Ariſtotelis*: Ἀνοίξαντες τοῦ σώματος πόρους, πάλιν γίνεται πῦρ. Et *Eur. Phoen.* vſ. 290.

> Μέλλων δὲ πέμπειν μ' Οἰδίπου κλεινὸς γόνος
> Μαντεῖα σεμνὰ, Λοξίου τ' ἐπ' ἐσχάρας.
> Ἐν τῷ δ' ἐπεστράτευσαν Ἀργεῖοι πόλιν.

De illis, quae σολοικοφανὲς aliquid habent in N. T. conſule *Jac. Lydii Coen. Dom. Literat.* pag. 83. MUNCK.

Βῆναι εἰς ἄστον] Ψεύσομαι, ἢ ἔτυμον ἐρέω; κέλεται δέ με θυμός. Scripſiſſe *Liberalem* autumo, εἰς Τευμησσὸν, vel, εἰς Θήβας σὺν τῷ κυνί. Poſterius praefero. *Hyg. Aſtron.* Lib. II. Fabula *Canis.* *Quem ducens ſecum*

ros rapiebat: eique puer exponebatur trigeſimo quoque die, quem illa ablatum devorabat. Cum ergo Amphitruo in Teleboas bellum movens auxilia Cadmeorum poſceret, non alia conditione promiſerunt, quam ſi eos in vulpe perdenda juvaret. Id pactus cum Cadmeis Amphitruo, ad Cephalum profectus, pactum ei exponit: perſuadetque ut cum cane ſecum eat. Aſſentitur Cephalus, profectusque vulpem venatur. In fatis erat, ut neque vulpes capi, neque canem evitare inſequentem quicquam pos-

tum Thebas pervenit; ubi erat vulpes, cui datum dicebatur omnes canes effugere poſſe. MUNCK. Sed ex *Antonini* & *Apollodori* mente potius legendum eſſet εἰς Καδμείαν. Ad *Act. Apoſt.* cap. XXVII. c. 13. vulgatam lectionem quodammodo probat Cl. *Alberti*, integritatis tamen non ſecurus. Certum eſt, e fine vocis nihili ἄσσον repetendum eſſe σὺν, ſed ipſa vox uti reſtituatur, nondum liquet. Cl. *Valcken.* legendum conjicit: ἔπειθε βῆναι ἐπ' ἴσοις σὺν τῷ κυνί. Cl. *Ruhnken.* ἔπειθε βῆναι εἰς ἆθλον σὺν τῷ κυνί. Utraque conjectura ſe ſatis probat. Ἐπ' ἴσοις, *aequali conditione*; nam praecedit paullo ante: ὑπέσχετο τῆς λείας Ἀμφιτρύων ἀποίσειν τῷ Κεφάλῳ τὴν μοῖραν, ἣν ἂν ἐκ τῶν Τηλεβόων λάβῃ, nec multum differt ab *Apollodoro* L. I. c. IV. §. 7. Συνέπειθεν ἐπὶ μέρει τῶν ἀπὸ Τηλεβόων λαφύρων. Alteram juvat *Herodot.* L. I. c. 42. Ἄλλως μὲν ἔγωγε ἂν οὐκ ἤϊα ἐς ἄεθλον τοιόνδε. Etſi tantis viris facile cedo, tamen meas etiam indicare per eos licebit. Quod, ut ad litterarum ductus propius accederem, conjeceram: Βῆναι εἰς ἄλσος σὺν τῷ κυνὶ, poſtea ipſe rejeci. Aliarum nondum poenitet: βῆναι εἰς θήραν σὺν τῷ κυνὶ, vel βῆναι ἐπ' αὐτὴν σὺν τῷ κυνί. Illud confirmat *Apollod.* d. l. Ἄγειν ἐπὶ τὴν θήραν τὸν κύνα, & Lib. III. c. 14. μετὰ τοῦτο παραγίνεται εἰς θήραν: hoc ipſe *Antoninus*, qui praemittit: οἱ δ' οὐκ ἔφασαν εἰ μὴ αὐτοῖς τὴν ἀλώπεκα συνεξέλοι. propterea quod, ut ubique liquet, repetitiones amat, ubi dixit ante: εἴγε ἐθελήσειεν ἅμα αὐτῷ ἐπὶ τὴν ἀλώπεκα βῆναι σὺν τῷ κυνί.

Θεμιτόν,] Interp. *In fatis erat.* Hoc eſſet, εἱμαρμένον, πεπρωμένον. Atqui θεμιτὸν dicitur,

νος διώκοντος, ἐδὲ τὸν κύνα ἐκφυγεῖν διωκόμενον ἐδέν· ἐπεὶ δὲ ἐγένοντο ἐν τῷ πεδίῳ τῶν Θηβαίων, Ζεὺς ἰδὼν, ἐποίησεν ἀμφοτέρες λίθες.

Τέλος τῆς Ἀντωνίνε Λιβεράλις Μεταμορφώσεων συναγωγῆς.

tur, non quod fatale eſt, ſed quod licitum & fas. *Gloſſ. Cyrill* θεμιτὸς, *licitus.* θεμιτὸν, *licitum.* Noſter cap. 19. & 32. ὅσιον appellat. Solenne eſſe Graecis cumulare negationes nec pueri ignorant. Atque inde adeo ſuſpicio mihi incidit ſcripſiſſe forte *Liberalem*, οὐκ ἦν δὲ θεμιτόν. *Fas non erat.* Superius cap. 19. Καὶ ἔςιν ὅσιον ἐδένα ἔτε θεὸν ἔτε θνητὸν παρελθεῖν. Et ibi reſtituere conatus ſum: Καὶ οὐκ ἔςιν ὅσιον. Verti ad verbum poteſt: *Nec fas erat quenquam neque deum neque ho-*

poſſet. Cum ergo jam vulpes canisque in planicie eſſent Thebana, Jupiter utrumque in lapidem mutavit.

Antonini Liberalis Metamorphoſeon Finis.

hominem tranſire. Nam poſterior negativa ἐδεὶς reſpondet particulae *quiſquam* apud Latinos. *Demoſth.* μὴ μοι θορυβήσῃ ἐδείς. Imitatur Graecos *Tibullus* Lib. IV. *Eleg.* 7.

Non ego ſignatis quisquam
mandare tabellis,
Ne legat id nemo, quam meus ante, velim.

h. e. Ne legat id quisquam. MUNCK. *Sophocl. Elect.* vſ. 434.

—— —— οὐ γάρ σοι θέμις,
Οὐδ' ὅσιον cet.

EXCURSUS

IN

DIALECTOS

ANTONINIANAS.

De Dialectis in noſtro Scriptore obviis ſeparatim agere, quam ubique in notis diverſas opiniones infercire, malui, tum quod in contentionem tandem, ut ſit, abiit haec res, tum quod paullo amplius de ea diſſerere viſum fuit. Quod dum tyronum in gratiam facio, etiam vulgaria quaedam, alias omittenda potius, non praetermittenda duxi. Ex eo enim, quod Libelli hujus Editores adeo diſcrepent, alter praeter Communem vel potius *Atticam* ut nullam agnoſcat dialectum, ſed, ſi quid inde ſibi contraxerit, vitioſam lectionem pronuntiet, alter certiſſima omnium dialectorum veſtigia deprehendiſſe ſibi videatur, patet, nondum ad plenum deductam rem eſſe.

Dialectorum notitiam eo magis utilem & neceſſariam judico, quo certior ſum, quam plurimos ex earum ignorantia multorum Interpretum errores proveniſſe, ſed eas dignoſcere non tam facile exiſtimo, ut omnia peculiari ſuo idiomati adjudices.

Cuique ſua propria ſunt, & haec nullo negotio a ceteris diſtinguuntur: multa, quae cum aliis communia cui potiſſimum tribuas, dubites.

Minus animadvertimus, quod tamen conſtat manifeſto, Dialectum *Doricam* diſtinguendam eſſe in novam & veterem, & hanc ita cum *Aeolica* eſſe cognatam, ut altera ad alteram facile referri poſſit: Illam quoque ad *Ionicam* nonnihil emollitam fuiſſe, ut nuper ad *Theocritum* Cl. *Valckenarius* monuit. *Atticam* veterem & *Ionicam* fuiſſe eamdem, & ipſos ſcriptores, ſeu ſoluto ſeu ligato ſermone ſcripſerint, non tam anxie peculiare illud idioma, quo potiſſimum uſi fuerunt, ſecutos fuiſſe, ut

non

non in commune, vel aliis proprium aliquando inciderint, quemadmodum ipſi *Attici* ſaepe alias linguae formas adhibuerunt, ut e *Dorica* Δαμάτης cet. liquet, & tandem, eam illorum dialectum vocari ſolere, quae prae ceteris in eorum ſcriptis dominatur.

De reliquis, quas ſubtiliores vocamus vulgo, *Creticâ*, *Laconicâ*, *Boeoticâ* cet. minus certo ſtatuere quidquam poſſumus; quia has ex pauciſſimis, tum verbis, tum verborum terminationibus, hic illic ſparſim obviis tantum diſcimus, niſi quod eas tamquam novae linguae formas conſideremus, ab iis profectas, qui in alias Colonias transmigrantes ſuum quisque idioma retinebant quidem, ſed ad indigenam linguam componebant, vel utramque miſcebant, unde tandem veluti nova inter utramque enaſcebatur.

Siculis, ut hoc utar exemplo, *Dorica* dialectus attribuitur indubitanter, ſed numi eorum & monumenta non tantum *Doricae*, verum & aliorum veſtigia diſerte ſervant, eo quod Coloni erant, non *Corinthii* modo, & *Rhodii* & *Cretenſes*, qui *Dorica*, ſed & *Chalcidici*, qui *Ionica* ſive *Attica* utebantur, e quibus duabus *Chalcidicam* inter & *Doricam* media tandem nata fuit, etſi utriusque venuſtate deſtituta, ut contra *Spanhemium*, *Voſſium*, *Mattairium* cet. nuper probavit Eruditiſſ. *G. L. Caſtellus* in *Prolegom.* Siciliae Vett. Inſcriptionum Novae Collectioni *praemiſſis*.

Ut, quidquid ſit diverſarum dialectorum, ex ipſa demum collatione diverſo idiomate uſorum ſcriptorum, cognoſci poſſe exiſtimem, quandoquidem, in quibus conſpirant, patet, ea vel omnibus, vel aliis quamquam diverſa dialecto uſis, communia eſſe, vel, quibus differunt, peculiaria, atque adeo proprio eorum idiomati adjudicanda.

Scholiaſtae enim, & veteres illi Magiſtri, ſeu Grammatici, quibus quamquam plurima, etiam hoc nomine, debemus, caute audiendi. Sua Commentaria & Lexica iis ſcripſerunt temporibus, cum Graecitatis elegantia & Antiquitates neglectae jacebant, & fere prorſus ignorabantur. Has excitare &

eruere annifi ſaepe vel in depravatos Codices inciderunt, unde decepti deceperunt alios, vel quidquid olim commune erat & tritum, ſed ſua aetate obſoletum, magno cum hiatu obſervabant, & neſcio quid plus juſto in iis deprehenſum elevabant.

Vetuſtiores, ut *Scholiaſtes Apollonii Rhodii*, *Ariſtophanis*, & ſi quis cum iis comparandus, facile excipiuntur, quemadmodum etiam omnia antiquiorum *Scholiaſtarum* deperditorum Fragmenta, quae poſteriores ſuis *Scholiis* immiſcuerunt.

Grammatici certe plurimum operae in dialectorum indagatione collocantes quod tamen ab aliis non tantum diſſentiant ſaepe, ſed & ſibi ipſi nonnumquam obloquantur, inde profectum opinor, quod, exempli gratia, *Ionicae* dialecti propria obſervaturi, *Ionicum*, ſi *Doricae*, *Doricum* cet. ſcriptorem ſibi legendum & excerpendum ubi ſumſiſſent, quidquid obſervatu dignum cenſerent, id illi adjudicarent idiomati, quo potiſſimum uſus fuerat ſcriptor, quia Linguae communis, qua utebantur omnes, vel etiam *Atticae* rationem non habebant, quemadmodum ἀνελεῖν pro μαντεύειν haud alia de re *Ionicum* dixit *Gregorius*, quam quod in *Herodoto Ionico* ſcriptore invenerat, uti in notis ad eumdem jam obſervatum. Hos qui dein ſecuti fuerunt, cum potuiſſent, nihil tamen rectius egerunt, ut ex *Aem. Porti* Lexico, a quo, niſi decipi velint, caveant tyrones, manifeſtum eſt.

Si itaque alter *Ionicum*, alter *Doricum* legerat, & eadem in utroque uterque animadverterat, idem, quod hic *Doricae*, *Ionicae* dialecto ille adjudicabat.

Si unus plures diverſa lingua uſos evolverat, & in his eadem quoque offenderat, omnibus iis dialectis, quibus diverſi ſcriptores uſi fuerant, adſcribebant, unde nonnunquam invenies junctim: *Attice*, *Ionice*, *Dorice*. *Attice*, *Dorice* & *Aeolice* cet. Quae omnia e ſeqq. opinor, ſatis liquebunt.

Idem *Gregorius*, in *Atticis* verſans, *Atticae* dialecti facit νεφεληγερέτα Ζεὺς, ἵπποτα Νέστωρ cet. in *Aeolicis Aeolicae*, ſed priora in memoriam revocans addit: ὡς καὶ οἱ Ἀττικοί. Nota ad prio-

rem

rem locum inedita a *Koenio* communicata magnam partem hauſta eſt ex *Euſtathio* ad *Il.* Α. vſ. 175. Ἔστι δὲ, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, Βοιωτῶν, καὶ Αἰολέων ὁ τοιοῦτος τύπος τοῦ σχηματισμοῦ. Sed hoc ſchema idem *Euſtathius* ad *Odyſſ.* Γ. vſ. 68. *Poëticum* facit, *Macedonicum* vero *Eudaemon Peluſiota* ei citatus.

Sint licet haec etiam *Poëtis*, *Boeotiis* & *Macedonibus* uſitata, iis tamen prae ceteris propria dici non poſſunt, quae *Atticis* cum *Aeolenſibus* ſunt communia, & quae horum exemplo illi fuerunt imitati. Sic ad *Il.* Α. vſ. 248. Τὸ μὲν λοιμοῖο, καὶ δένδροιο, καὶ ἵπποιο, Θεσσαλῶν γλώσσης ἐστί. Quae tamen *Ionum* ſunt & poëtarum. Eodem loco Κρητῶν γλώσσης, τὸ θεράπων. ubi procul dubio aliud quid voluit, quod habet vſ. 321. τὸ δὲ θεράπων, κατὰ Κρῆτας, δηλοῖ, φασὶ, δοῦλον ὁπλοφόρον, ὅπερ οὐκ οἶδεν Ὅμηρος. Sed ad *Dionyſii Perieg*, in quem prius commentatus fuit, vſ. 533. ἱστορεῖται δὲ ἐν Χίῳ .... πρώτους τοὺς ἐκεῖ θεράπουσι χρήσασθαι .... ὡς καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐχρήσαντό ποτε εἵλωσι, καὶ Μακεδόνες πενέσταις .... καὶ Κρῆτες δμωίταις .... ἄλλοι δὲ Κρητικὴν λέξιν τῶν θεραπόντων εἶπον εἶναι, ὡς τῶν Κρητῶν τὸν ὁπλοφόρον λεγόντων θεράποντα. Quae ſunt intricata. Certe Πενέσταις uſus eſt *Theocritus* de regiis miniſtris, *Idyll.* XVI. vſ. 35. ubi *Theopompus* apud *Scholiaſten* ſecus: τοὺς δουλεύοντας τῶν ἐλευθέρων, φησι, καλεῖσθαι παρὰ Θεσσαλοῖς, ὡς παρὰ Λακεδαιμονίοις εἵλωτας.

Sed ad ea tranſeamus, quae in *Antonino* controverſa videntur, & priores Editores, etſi acriter hac de re contendentes, intacta reliquerunt.

Χρύσεος, quod C. XXXVI. extat, *Ionicum* facit *Gregorius* & *Doricum*. Sed *Euſtath.* ad *Hom. Il.* Α. vſ. 22. *Ionicum* & *Atticum*.

Δένδρεσι C. XXII. *Atticum*, ubi de *Attica*: *Dorienſium*, ubi de *Dorica* dialecto agit, idem *Gregorius*.

Ἐξαπίνης alii Poëticum, *Atticum* alii. Ἐξαίφνης vero commune. Utrumque Noſtro eſt, illud C. XXXIV. hoc C. XXII. Utrumque paſſim occurrit non tantum apud Poëtas, *Homerum*, *Ariſtophanem*, ſed & alios. *Oi ó Num.* C. VI. c. 9. ἐξάπινα de-

derunt. *Marcus Euangel.* itidem C. IX. c. 8. ἐξάπινα, C. autem XIII. c. 36. ἐξαίφνης. *Schol. Ariſtoph. Plut.* (vſ. 353. ἐξαίφνης) vſ. 336. & 339. ἐξαπίνης, Ἐξαπίνης ϗ ἐξάπινα. γίνεται παρὰ τὸ ἀφανὴς, ἄφνω & ἄπινα. Ut mirer *Stephanum* in *Lexico* urſiſſe *Xenophontem*, licet voce ἐξαπιναία uſus ſit, dicere noluiſſe ἐξαπίνης, *quod eſſet* ποιητικώτερον. *Atticis* enim ſcriptoribus, & ἐξαίφνης & ἐξαπίνης adhibetur. *Thucyd* L. II. IV. 85. ἐξαπιναίως, C. L. III. ἐξαίφνης. Et hoc quidem ex illo contractum.

Sed nusquam inter Grammaticos minus convenit, quam de ſeqq. Ἄχρις & ἄχρι. Μέχρις & μέχρι, quae alii non diverſae tantum dialecti & ſignificationis faciunt, ſed alterutram ſcribendi rationem damnant. *Phrynichus:* Μέχρις ϗ Ἄχρις σὺν τῷ σ, ἀδόκιμα. μέχρι δὲ ϗ ἄχρι λέγε.

Herodianus: Ἄχρι ϗ μέχρι, ἄνευ τοῦ σ. τὸ δὲ σὺν τῷ σ, Ἰωνικόν.

Moeris Atticiſta: Ἄχρι, ἄνευ τοῦ σ, Ἀττικῶς. ἄχρις, Ἑλληνικῶς.

Ammonius: Ἄχρι χωρὶς τοῦ σ, χρονικὸν ἐπίῤῥημα. Ἄχρις δὲ μετὰ τοῦ σ, ἀντὶ παντελῶς, ut Cl. *Valcken.* eo loco, & *Heinſ.* atque *Albert.* ad *Heſychium* emendant; nam *Schol. Vet.* & *Euſtath.* interpretantur *Homeri* vſ. *Il.* Δ. vſ. 542. *Ammonio* cit. διόλου, καθόλου.

Heſychius quoque Ἄχρις .... παντελῶς, ſed diſtinguit Ἄχρι μέχρι. ἕως.

Etymologus Ἄχρι. ἕως.

Suidas. Ἄχρι. γενικῇ, ἀντὶ τοῦ μέχρις, ἕως. Hic ergo non diſtinxit, aut legendum μέχρι; videtur enim ad analogiam reſpexiſſe, quam *Etymolog.* & *Euſtath.* dederunt iisdem verbis: Ἄχρι. ἕως, παρὰ τὸ μέχρι ἐπίῤῥημα γίνεται κατὰ ἀποβολὴν τοῦ μ, ϗ μετατεθέισει τοῦ ε εἰς α. Addit *Suidas:* Ἔστι δὲ ϗ ἄχρις, ἀντὶ τοῦ καθόλου, διόλου, citatque eumdem *Homeri* verſum, quem *Ammonius* & *Heſychius.*

Thomas Magiſter: Ἄχρι ϗ μέχρι, Θουκυδίδης ἀεὶ λέγει, οὐ μόνον ἐπαγομένου συμφώνου, ἀλλὰ ϗ φωνήεντος. οἱ δ' ἄλλοι, ἐπαγομένου μὲν φωνήεντος, ϗ μετὰ τοῦ σ, ϗ χωρὶς τοῦ σ γράφουσιν. οἷον, ἄχρις

ἕως

ȣ, ϗ ἄχρι ȣ. Quid Viri dd. ad hos Auctores, & ad *Thucydidem* variis in locis notarint, excutere longum foret. Quamquam forte ſola *Thomae* auctoritate, inprimis *Waſſ.* etſi μέχρις in contextu retinuerunt, contra Codd. μέχρι ubique emendandum monent. Mihi cum *Oudendorpio* Praeceptore olim aeſtimatiſſimo ad *Thomam*, haud alia videtur differentia, quam quod μέχρις & ἄχρις ante vocalem nonnulli, illa ante conſonam poſuerint, id tamen non ſemper. *Homerus* d. l. Ἄχρις ἀπηλοίησεν, *Iliad.* Ω. vſ. 128. μέχρις ὀδυρόμενος. *Odyſſ.* Σ. vſ. 369. ἄχρι μάλα. *Il.* N. vſ. 143. μέχρι θαλάσσης. ſed & in fine verſus, *Iliad.* P. vſ. 599. ὀστέον ἄχρις, non diverſa ſignificatione, nam *Schol.* ἕως τέλους. Sic etiam *Antoninus* ratione ſcribendi variata, non ſignificatione. C. IX. ἄχρις αὐτὸν ἔπαυσεν ὁ Πήγασος. Cap. X. ἄχρι Διόνυσος παρῄνεσεν cet. C. XI. ἄχρι μὲν ἐτίμων. ibid. μέχρις ἡ ... κατεδύετο. paullo poſt μετεδίωξεν αὐτὰς ἄχρις πρὸς τὸν πατέρα. & mox ἄχρι πρὸς τὴν θάλασσαν. contra C. XXII. ἄχρι αὐτὸς .... ἀνέλυσε. cet. Nec video, cur adpoſita litera in hac voce quidquam detrahat vel addat, propterea quod, ut monet *Euſtathius* ad *Iliad.* E. vſ. 100. eadem ratio eſt in μέχρις & μέχρι, quae in οὕτως & οὕτω, αὖθις & αὖθι cet. Idem obſervaſſe videntur *Lexicographi* & *Gloſſar.* conſarcinatores: ἄχρις ὧδε, ἄχρι τούτου cet. *Lucian.* T. I. p. 137. ἄχρις ἂν λάθω. T. II. 409. ἄχρι πόῤῥω ... συνωφόρουν cet. Vid. *Reitz.* p. 520. ubi non ſolum a *Luciano*, ſed & aliis ἄχρις ante vocalem eo, quo Noſter uſurpavit ſenſu, adhiberi exemplis comprobat. Adde *Plutarch.* in *Solon.* p. 82. E. Μέχρις ἂν ἀπέλθωσιν οἱ πολέμιοι. p. 95. F. μέχρι τὴν ἀκρόπολιν κατέχε. *Apollod.* L. I. c. VII. §. 2. μέχρις Ἡρακλῆς αὐτὸν ὕστερον ἔλυσεν.

Multo plura huc transferre poſſem, quae de diſcrimine ἀντικρὺ & ἄντικρυς ſive ut alii, quamquam hoc negat *Euſtathius*, ἀντικρὺς vel ἀντικρῦς, iidem ſcripſerunt, tum quod frivola haec excutere taedet, tum quod illorum opiniones fere omnes contraxit *Nunneſius* ad *Phrynichum* p. 83. & 84. Huc autem redeunt, ἀντικρὺ ſignificare *e regione*, *adverſus*. ἄντικρυς, *palam*, *penitus*, cet. Verum, uti ἀντικρὺ pro ἄντικρυς, h. e. φανερῶς, προδήλως, διαμπερὲς, *Homero Iliad.* Θ. vſ. 361. T. vſ. 453. & alibi, ſic contra ἄντικρυς pro *e regione*, ἐξ ἐναντίας adhibetur, & revera contentio eſt de lana caprina, quidquid vel *Suidas*,

οἱ δὲ φασὶν ἀκριβέστερον, οἶμαι, λέγοντες, ὅτι μετὰ, τοῦ σίγμα λεγόμενον τὰ εἰρημένα δηλοῖ. ἄνευ δὲ τοῦ σ, οἷον ἀντικρὺ, τὸ κατέναντι μόνον, καὶ ἐξ ἐναντίας. *Phrynichus:* οἱ ἐπὶ τοῦ ἀντικρὺς τιθέντες ἁμαρτάνουσιν, *Thomas M.* ἀντὶ τοῦ ἄντικρυς παρά τισι τιθέμενον, ἀμαθές, & *Herodianus:* Ἄντικρυς ἕστηκεν ἢ καθέζεται, οὐκ ἐρεῖς, ἀλλ' ἀντικρὺ χωρὶς τοῦ σ. *Antoninus* habet C. XXIII. τὸ σπήλαιον ἄντικρυς Ἰταλίας, quod quis ſecus, ac *e regione* interpretabitur? Illud σ haud alia de re, quam in ἄχρις & μέχρις, additum, propter ſequentem vocalem. Quid? quod ne hoc quidem obſervant ſemper, unde liquet, perinde eſſe, utrum ſcribas. *Plutarch.* in *Solon.* p. 93. D. ὁ Σόλων ἄντικρυς καταστὰς οὔτ' ἔπαθεν οὐδὲν, οὔτ' cet. *Schol.* ad *Thucyd.* L. II. 6. 88. ἄντικρυς δίοδ. Ἄντικρυς, ἐνταῦθα μὲν ἐξεναντίας.

Nullus enim ſcriptor ſui ſemper ita ſimilis, ut non aliquoties extra idiomatis ſui cancellos egrediatur, nec ſcribendi rationem mutet. Sic apud Noſtrum: ἐδυνήθη, & ἠδυνήθη. Ἐλάττων & ἥσσων. Ἐπέταττον & προσέτασσον. In uno capite μελισσῶν & μελιττῶν. Sic εἰς & ἐς, σὺν & ξὺν ſaepe. Εὔξατο & ηὔξατο. Πριὰν & πριάν. Αἰεὶ & ἀεί. In uno Cap. Αἰετὸς, ὑψιαίετος & ἀετός. Κἀπεὶ, κἀπὶ, κἀκεῖνος cet. καὶ ἐκεῖνος, Καὶ ἐπεὶ cet. Ἀλλ' ἔφερεν, ἀλλ' εἰ, ἀπ' αὐτοῦ, μετ' οὐ cet. ἀπ' ἀρχῆς μετὰ Ἑρμοῦ. cet. Paſſim tertiis perſonis & dativis pluralibus addit ν, ſequente vocali: ἐπεθύμησεν αὐτῆς, ἔρριψεν ἐν, κηδεύσωσιν ἐκ, ſaepe hoc negligit θύουσι ἄχρι cet. & toties ν ante conſonam, ὤμοσεν τὸν, ἀριστεῦσιν τὴν, ἐπήχλυεν πάντα cet. ut ab ipſa auctoris manu eſſe, neque mutari debere, *Berkelio* viſum oportuiſſet.

Quamquam in his multa librariorum incuriae adſcribenda conſentio, certe in *Antonino*, cujus non pauca mutila idcirco vix reſtitui poſſunt, quod unus hucdum Codex Mſ. extet, e quo deſcripſit *Xylander*, &, quamquam a vetuſtate ſeſe commendat egregie, rariſſimo & ante numquam ei viſo litterarum genere conſcriptus, unde & hic, licet Graecarum litterarum peritiſſimus, Librarii tamen manum nonnumquam non recte aſſequi potuit, quae quo magis animadvertimus, eo minus de diverſitate dialectorum, ſaepe in una litterula ſita, judicari poteſt.

Non

Non nego tamen, *Antoninum*, ut ſolent, quicumque aliena opera vel in compendium redigunt, vel integra loca deſcribunt, ipſa ſcriptorum plerumque *Ionicorum* & poëtarum verba ſervaſſe, & hinc quidquam iis proprium contraxiſſe, unde *Ionismi* veſtigia, & forſan poëtica, in eo agnoviſſe hic illic indicavi, & quae mihi talia fuerunt viſa, ſuis locis notavi, ut illa repetere jam ſuperſedeam. Duo tamen praetermiſi, ut huc transferrem: ἠέροπος C. XVIII. quod *Ionicum* videtur, ubi *Ariſtoteli* & aliis ἀέροπος vocatur, & C.XXV. ἱλάσασθαι, quod a Poëta recepiſſe videtur, modo ne ſit a librario, cum C. XXV. ἱλάσασθαι exhibeat, quamquam ſaepius eum variaſſe vidimus. Sed ipſa haec variatio monſtrat, & eum pro diverſis, quos ſecutus fuit, ſcriptoribus, diverſum imitatum fuiſſe ſtylum, & de vera ejus lectione nos fore incertos, dum alterum vel plures Codices indulgeat fortuna. Ut vix tanti ſit, quod his immoremur, niſi de iis minus conveniſſet inter Doctos.

Horum omnium in priore editione nihil animadverterat *Berkelius*, praeter quod Τιτῆνας, quam vocem tum nimis poëticam pronuntiabat, in Τιτᾶνας mutaſſet. Poſtquam vero in ſua Ed. ad vocem εὕρεσκεν offenderat *Munckerus*, & illud ἐπάϊστος dubitanter ex *Ionia* admittens praeter communem vel *Atticam* potius nullam agnoverat in Noſtro dialectum, in altera Ed. plures non *Ionismi* tantum, ſed & *Doricae* & *Aeolicae* dialecti reliquias detexiſſe ſibi viſus eſt *Berkelius*, renitente admodum *Munckero*, in ſecundis ad *Mythographos* curis, etiamſi *D'Orvillius* ad *Charit.* pag. 67. ſcribat, plura diverſarum dialectorum veſtigia ab *Antonini Interpretibus* recte animadverſa eſſe.

Alter itaque omnes aliarum dialectorum reliquias tollit, quas alter urget acriter, cui adſentitur tamen non *D'Orvillius* tantum, ſed & *Koenius*. Ille Noſtrum αὖτις, quod quinquies, αὖθις ſemel adhibuit, *Ionicum* facit, me non invito, ſi ſit ab *Antonini* manu. Hic eidem idiomati adjudicat (ad *Gregorium* pag. 251.) ἐπάϊστος, κοῦρος, Πολυθώρης, Τιτῆνας, εὕρεσκεν, πόρτιας, ἱρὸν & αὖτις. *Berkelius Aeolicae*, Σμύρναν, Φηρεὺς & ἐθελήσειεν. *Doricae* ἔφασε & ἔφασαν, *Ionicae* vero τοὺς ἵππους,

 Πολυ-

Πολυδώρης, παῖδα κῦρον, ὕρισκεν, ἐπαῖςος, Τιτῆνας, γενέων (γο-
νέων) γονέας, ἱρὸν, κυράν,

Cum *Berkelianis* incipiemus, in quorum cenſum & altera veniunt. „ *Aeolicam* vindicas *Antonino*, (ſic *Munckerus*) „ quia dixit C. XLI. εἴγε ἐθελήσειεν cet. Ergo cenſendum *Aeo-* „ *lice* quoque loqui *Platonem*, *Lucianum*, *Aelianum*, *Par-* „ *thenium*, aliosque complures, apud quos paſſim reperire „ eſt, Optativi aoriſtos primos iſtâ formá. Audi non me, „ ſed *Etymol. Magni Auctorem* : Τίσειαν, ἀόριστος πρῶτος, „ εὐκτικὸν Αἰολικὸν τρίτου προσώπου τῶν πληθυντικῶν. Ἐκεῖνοι γὰρ τὸ τύ- „ ψαιμι, τύψεια λέγουσι. Τὸ δεύτερον, τύψειας. Τὸ τρίτον. τύ- „ ψειε. Καὶ τῷ μὲν πρώτῳ χρῶνται οἱ Αἰολεῖς, τοῖς δὲ λοιποῖς προσώ- „ ποις ἡ κοινὴ συνήθεια καὶ διάλεκτος. Ejusdem farinae eſt, quod „ a. c. I. notas, *Aeoles* dicere θῆρες pro φῆρες, cum contrarium „ verum eſſe, liqueat ex *Euſtath.* ad *Hom. Iliad.* pag. 76. & „ *Odyſſ.* 627. Ed. *Baſil.*" Illud tam in confeſſo eſt, ut vel tyrones non ignorent. Hoc arguit *Berkelii* feſtinationem, qua, ordine inverſo, contra mentem ſuam, verba diſpoſuit, ut in notis oſtendimus, ſed dubium hic, Φηρεὺς *Aeolicum* ſit, nec ne, in quo controverſiae cardo vertitur, ab ipſo *Munckero* non tollitur. *Aeoles* φ pro θ reponere, verum eſt, ut ante agnovimus, ſed idem, qui hoc docet *Euſtath.* ad *Hom. Il.* Α. vſ. 268. eodem loco dicit: Ἰστέον δὲ, ὅτι ἡ τοῦ θ μετάληψις εἰς τὸ φ, καὶ Ἀττικῆς ποτε διαλέκτου ἐστίν.

Verum etiamſi demus *Aeolibus* hoc magis eſſe proprium, an idcirco etiam nomina propria cum φ incipientia *Aeolicae* ſunt dialecti, qualia Φέρης, Φόρκος, Φέρουσα, Φηγεὺς & plurima alia? Ab *Apollodoro* tamen ejusdem nomen Θυρεὺς vocatur. Sed nemo facile dijudicet, uter, *Apollodorus* an *Antoninus*, nomen illud rectius expreſſerit; in aliis enim, opinor, ſcriptoribus fruſtra illud quaeres. Eadem nomina diverſo ſaepe modo efferuntur Περσεφόνη & Φερσεφόνη & Φερσέφαττα. Ἕλλοι qui *Pindaro*, iidem Σέλλοι vocantur *Homero*. Quae Noſtro Γαλανθίας, ea *Libanio* eſt Ἀκαλανθὶς & *Lactantio Galanthis*. Νεόφρων *Antonino*, *Menophron* dicitur *Ovidio*, *Menophrus Lactantio*, & *Blias*, quae Liberali Βουλίς. Quae Noſtro [illegible], ea

Ne-

Naſoni ſcribitur *Hyrie*, &, ſi *Scholiaſtae* fides ſit, eadem, quae *Theocrito Idyll.* II. vſ. 6. Περιμήδη, *Homero* nominatur Ἀγαμήδη.

Σμύρνα, Cap. XXXIV. nomen eſt *Theiantis* vel *Cinyrae* filiae, & arboris, in quam mutata fertur. Hanc ſcribendi rationem quod *Aeolicam* faciat *Berkelius*, ſola nititur auctoritate, adquam provocat, *Iſ. Tzetzae* ad *Lycophronem* vſ. 829. Forſan quod hic ita invenerat in ſcriptore *Aeolenſi*, qui tamen non ſuam, ſed & aliis Communem dialectum ſecutus fuit. Neque enim *Aeolice* ſcripſiſſe opinor τὸς ό. *Eſth.* C. II. c. 12. ἐν σμυρνίνῳ ἐλαίῳ, neque *Marcum Euangel.* C. XVI. c. 23. cum ἐσμυρνισμένον οἶνον dicat. In plerisque etiam *Hippocratis*, *Aretaei*, aliorumque locis diſerte legitur σμύρνα de unguento vel arboris illius lacrymis, probatque utrumque ſcribendi genus *Galenus*. Neque etiam *Sextus Empiric.* disquirendum cenſuit, Σμύρνα an Μύῤῥα, ſed Σμύρνα num Ζμύρνα ſcribendum ſit. *Euſtath.* ad *Il.* T. vſ. 6. Μύρον τὸ πρῶτον ἐκχυθὲν δάκρυον ἀπὸ Μύῤῥας τῆς τοῦ Θείαντος, nempe quod derivaret a μύρεσθαι h. e. χέεσθαι. At tum nomen acceperit, oportet, poſtquam in arborem eſſet mutata, cum ex fabulae tenore juxta Noſtrum & alios nomen ſuum dederit arbori. Melius quodammodo *Etymol. M.* auctor παρὰ τὸ μυρίζω, μύρνα & σμύρνα, atque adeo pari modo, ac μικρὸς & σμικρὸς, quod Poëticum faciunt nonnulli, μίλαξ & σμίλαξ, μαράσσω & σμαράσσω, μάραγδος & σμάραγδος cet. unde *Euſtathium* fruſtra eſſe liquet, qui ad *Iliad* B. 209. alterutrum ab altero verbo derivari voluerit. *Scholiaſtae Theocriti* ad *Id.* I. vſ. 109. quamquam turbatus locus lectionem tamen confirmat: Κινύρου ... καὶ Σμύρνης θυγάτηρ Μοῖρα. *Apollodorus* etiam L. III. XIII. §. 5. Θόαντος (Θείαντος, ut jam in not. monitum) βασιλέως Ἀσσυρίων, (unde *Oppiano Halieut.* III. vſ. 402. κέρης δάκρυον Ἀσσυρίης Θειάντιδος) ὃς ἔσχε θυγατέρα Σμύρναν. Sic, quo pateat, promiſcue dictum, eadem, quae *Dionyſio Perieget.* aliisque, *Amazon* Σμύρνα vocatur, *Lesbonacti* dicitur Μυρίνα ἡ Ἀμαζών. atque adeo *Antonini* Σμύρνα *Scholiaſtae Oppiani* d. l. dicitur ἡ Μυρίνη, ubi tamen *Theodorus* ἐν ταῖς Μεταμορφώσεσιν apud *Plutarch.* in *Parall.* p. 310. F. etiam Σμύρναν

ναν habet, & apud *Stobaeum* Serm. LXII.

Ἔφασε quod *Doricum* faciat *Berkelius*, recte eſt, ſed Capite illo XXXII. ubi *Nicandrum* poëtam *Ionicum* ſequitur, vix credendum, admiſiſſe *Dorismum*, cujus veſtigia nusquam alibi apud Noſtrum extant. Ut veroſimilius ex iis ſit, quae librario, non Auctori imputanda videntur, & aut cum *Munckero* ἔφασκε, aut cum Cl. *Ruhnkenio* ἔφρασε legendum. Hoc enim verbo utitur C. XI. & XXIII.

„ Δωριάζει tamen; nam C. XLI. dixit: ἔφασαν. Nempe (ſic „ *Munckerus*) ab ἔφασα vis eſſe tertiam pluralem?" oſtenditque eſſe, uti eſt, ab ἔφην, ἔφης, ἔφη cet. *Doricum* eſſet, ſi ἐφάσαν legeretur.

Ad *Ionicam* tandem devenimus, cui alia turpiter lapſus, alia rectius adjudicavit *Berkelius*. Nam *Ionismi* reliquias in Noſtro ſupereſſe, negare non debuiſſe *Munckerum*, juxta cum *Koenio* agnoſco: propterea quod idem *Munckerus Leucothee* pro *Leucothea* in *Ovidio* admittat eo, quod is *ſecutus fuit Poëtas Ioniciſſantes*; Nam hoc ſi in Latinum, cur in Graecum Graecos preſſe ſequi ſolitum, cadere non potuit?

Τὰς ἵππους *equos*, *Ionicum* facit *B.* auctoritate *Etymologi M.* Auctoris: ἰστέον δὲ ὅτι οἱ Ἴωνες πάσας τὰς ἀγέλας ἐκθηλύνουσι τῇ προφορᾷ, τὰς ἵππους, καὶ τὰς ὄνους, καὶ τὰς βοῦς λέγοντες. Secus *Schol. Euripid. Phoen.* vſ. 3. Ἔθος δὲ τοῖς ποιηταῖς θηλυκῶς λέγειν τὰς ἵππους. *Salmaſ.* vero *Plin. Exercitt.* p. 660. „ *Dores* τὸν ἵππον „ & τὸν πῶλον dicunt de maſculo equorum genere, ut τὸν ἔλα- „ φον. contra communis Graecia τὴν ἵππον appellat etiam equam „ feminam." *Schol. Theocriti* ad *Id.* I. vſ. 1. Ἔστιν αὐτοῖς (ποιηταῖς) κοινὸν ὄνομα τὸ αἶξ, ὡς ἔλαφος, ἄνθρωπος, ἵππος. De his dicendum, quod dixi ſupra, eo diverſae dialecto tribui, quia alter in ſcriptore *Ionico*, in *Dorico* alter, tertius in Poëta invenerit, Communis, qua utebantur omnes, ratione minus habita. Certe, quod alibi *Munckerus* animadvertit, *Palaephatus* τὰς Διομήδους ἵππους dixit pari modo ac Noſter aliquoties, qui

prae-

praeterea Urſum, cui (C. XXI.) ἐμίγνυτο ἡ Πολυφόντη, τὴν ἄρκτον vocat: quemadmodum τὴν ἔλαφον, quod *Doricum* cenſet *Caſaubonus*, *Attice* dictum oſtendiſſe ill. *Spanhem.* de *Praeſt.* & *Uſ. Num. Diſſ.* III. p. 164. jam monuit *Munckerus*. Quod ad alteram *Salmaſii* Obſervat. attinet, Communi dialecto τὴν ἵππον etiam appellari equam feminam, minus ſatisfacit *Pauſaniae*, ad quem provocat, locus. Ipſe *Antoninus* exemplum praebet, Cap. XXX. Λύκοι ἐπιφοιτῶντες de feminis; nam ὤρεγον [illegible] μέρος γάλα. *Ariſtoteles* apud *Gellium* L. XIII. c. 7. τίκτει δὲ ὁ λέων πάνυ μικρά. *Homer. Iliad.* P. vſ. 133. & Σ. vſ. 318. *Euſtath.* Λέοντα γὰρ νῦν οἱ παλαιοὶ τὴν θήλειαν λέγεσθαί φασιν. Quod iterum Poëtis adjudicat *Schol. Theocriti* d. l. οἱ δὲ ποιηταὶ καὶ ἐπὶ τοῦ ἄῤῥενος, τὴν αἶγα λέγουσι.

Πολυδώρης C. XXXII. pro Πολυδώρας, *Ionicum* facientem *Berkelium* rogat *Munckerus*, „ quis dixit Πολυδώρη eſſe *Ionicum*? „ *Ioniſſat* ergo etiam *Apollodorus* L. III. c. 12. Καὶ γίνεται θυγάτηρ αὐτῷ Πολυδώρη. Ego *Atticum* potius dixerim. *Etymol.* „ *M.* Auctor: Αἴθρα τὸ κοινὸν. καὶ Ἀττικὸν, αἴθρη. Remanſerint „ iſta, & id genus alia ex *Ioniſmo* in *Attica* lingua. Una e- „ nim *Attica* olim & *Ionica* dialectus, ut inter alios notavit „ *Euſtathius* ad *Dionyſ.* p. 109. Ed. *Steph.* Quod *Atticum* di- „ xi, in eo me confirmant etiam iſta verba *Schol. Ariſtoph.* „ in *Plut.* A. III. ſc. 2. Ἀθάρα, μόνη ἡ σεμίδαλις· Ἀττικοὶ δὲ διὰ „ τοῦ η ἀθάρης, Αἰολεῖς ἀθήρας. ἡ δὲ κοινὴ διάλεκτος διὰ τοῦ α ἀθά- „ ρας." Hac de re poſt alios multa habet *Pierſonus* ad *Moer.* p. 184. Sed, licet variis exemplis probet, η pro α in quibuſdam nominibus placuiſſe veteribus *Atticis*, nihil verius eſt, quam quod *Valckenarius* Vir Cl. ad *Theocritum* p. 204. notat, ſaepe difficulter conſtitui poſſe, η ſcripſerint, an α, quod ex eadem voce Ἀθάρη derivat. In his etiam librariorum curam deſiderari, mihi perſuaſiſſimum eſt, ut in ipſo, quem teſtem citat *Munckerus*, *Apollodoro* liquet, cujus in loco illo Πολυδώρα diſerte exhibet Collatio *D'Orvilliana*, quemadmodum contra L. I. c. VII. §. 2. Πυῤῥὴς pro vulg. Πύῤῥας. Potuerunt etiam, quod aït *Munckerus*, propria ejuſmodi nomina ita efferri; nam, ubi *Apollodoro* Μεγαίρα, Ἠλέκτρα, Ἀστερία, Ἥρα, Δηιάνειρα,

νειρα, ſic contra Κλεοδώρη, Εὐδώρη, Πλησαίρη, Εὐαγόρη cet. ſcribuntur. *Nicandri*, quem Noſter ubique fere ſequitur, Μετάνειρα eſt. Is tamen ſcripſit *Ionice*. *Antoninus* contra Μεγανείρης: quemadmodum C. XXII. Διοπάτρης, C. IV. ἀγροτέρης, & quater in uno capite: Τιμάνδρης & Τιμάνδρην, quae *Apollodoro* eſt Τιμάνδρα. Sed, unde rurſus liquet, de Auctore minus judicari poſſe, quamdiu plurium Codicum auctoritate deſtituamur, C. XXII. Εἰδοθέας & C. XXX. Εἰδοθέην habet, licet in utroque Capite unum ſecutus *Nicandrum*, in quo tamen ipſo varietatem deprehendes nonnumquam, ut in κόροι & κοῦροι, ἴφεων & ἴφιος.

Κοῦρον *Ionicum* agnoſco cum *Berkelio*. Eſt tamen, quod dubium me reddat, num ſit ab auctoris manu. Ter enim in illo occurrit, ſed, ubi eosdem *Ioniciſſantes* deſcripſit, duodecies κόρον & κόρην dixit, &, quod vix credendum, uno in loco varietas illa occurrit, C. XVII. Ἐὰν γεννήσῃ κόρην . . . οἱ προηγόρευον τὴν κόρην . . ἐξέτρεφον ὡς παῖδα κοῦρον . . . ἐπεὶ δὲ ηὔξετο ἡ κόρη. . . . εἴπως αὐτῇ κόρος cet.

Οὔρεσκεν eo damnat *Munckerus*, quia magis *Ionicum*, mutatumque voluit in οὔρησεν. Sed hoc eſt nodum ſecare, non ſolvere. Satius fuiſſet, hoc auctori e ſcriptore *Ionico* contractum agnoſcere. Certe *Hemſterhuſ.* ad *Heſychium*, cujus verba ad eumdem, quo hic *Antoninus*, *Minoa* reſpexiſſe conjicit, V. Θρώσκων κνώδαλα, nihil offenſus hoc *Antoninianum* οὔρεσκεν citat. Potuiſſet *M.* analogice agere, imperfectum eſſe τοῦ οὐρέσκω; uti enim ab ἀρέω fit ἀρέσκω, ab ὀλέω ὀλέσκω cet. Sic facile ab οὐρέω οὐρέσκω deduci poſſet: quemadmodum vix video, uti alioquin locus, qui omnes, etiam *Galeum*, exercuit, expediendus ſit C. XXIX. ubi occurrit θορίσκετο, quod a θορέω pari modo derivo, quo ab εὑρέω, εὑρίσκω, a ῥύω, ῥύσκομαι. Sed illud *Ioniſmo* accenſeatur, quamquam & *Aeolibus* & poëtis ab aliis peculiare adjudicatur.

Ἔπαιστος pro φανερὸς *Ionibus* prae aliis proprium, Τιτῆνας & αὖτις itidem habeantur, per me licet.

Γονέων ,, qui *Ionicae* dialecti facit, ſic rurſus *Munckerus*, de-
,, clinare neſcit, cum vel praetextati norint, tertiam contracto-
,, rum in genitivo plurali non pati contractionem. At γονέας
,, pro γονεῖς C. XLI. Falſum: nec vola, nec veſtigium compa-
,, ret." Verum eſt eo capite non extare. Legitur tamen C. XXXIX. & ſic C. II. τοὺς ἀριστέας. C. XL. παρ' ἄνδρας ἁλιέας, quemadmodum eodem C. ἁλιεῖ, uti & C. XXX. & XXXII. τοὺς γονεῖς. C. XLI. τοὺς ὄφεις cet. Sed *Berkelium* fugiſſe videtur, hanc contractionem *ſoloecam* eſſe *Luciano*, ad quem *Graevius*, & alii alibi, luculenter oſtendit, Veteres *Atticos*, quique eos fuerunt ſecuti, numquam γονεῖς cet. ſed ſemper γονέας, νομέας, βασιλέας, φονέας cet. dixiſſe.

Κουρὰν, ,, quod *Ionice* pro κορὰν eſſe dictum vult, utique C.
,, XLI. reperitur, ἐξαλλάξασα τὴν ἐσθῆτα, καὶ τὴν κουρὰν τῆς κεφα-
,, λῆς εἰς ἄνδρα, *mutato habitu, & tonſo capillo, ut vir videre-*
,, *tur*. Sed κουρὰν qui *Ionicum* vult eſſe, pro κορὰν, ille profe-
,, cto cor non habet, & explodi aeque dignus, ac ille, quem
,, *Var. Lect.* L. XII. p. 17. exagitat *Muretus*, quod *Ariſto-*
,, *phanis* iſtum verſiculum, Πώγωνα τίλλειν κουρέων ὑπ' ὠλέναις,
,, verterit: *barbam velle a puerorum ulnis*." Ita *Munckerus*.

Ἱρὸν C. XL. *Ionicum* eſt. Sed in *Xylandri*, quem unicum habemus ducem, editione, legitur ἶρον, unde, ſi quid mutandum, *Munckero* ἱερὸν mutare licuit eodem jure, ac *Berkelio* ἱρόν. Sed, uti in notis ſenſi, ſic ſentio etiamnum, lectum fuiſſe ἱερὸν, quod in nota non recte expreſſum eſt, vel junctim ἱερανήγαγον, ut alibi ἐντομαθύοντες: nam ἱερὸν ἤγαγον offendit quodammodo, & veroſimilius eſt, auctorem dediſſe numerum pluralem, uti enim repetitionibus gaudet, ſic eodem capite: ἱερὰ προσήνεγκαν .... καὶ ἱερὰ ἐπετέλεσαν. Ἄγειν probavi in notis, ἀνάγειν hoc ſenſu etiam probatur: *Act. Apoſtol.* C. VII. c. 41. ἀνήγαγον θυσίαν τῷ εἰδώλῳ.

Πόρτιας quod Cl. *Koenius Ionicum* faciat, miror; eſt enim Commune. Πόρτις contra, ſi hic dialectus quaerenda, *Ionicum*,

cum, ipſo *Gregorio* teſte: Ἡ κρᾶσις τοῦ ι καὶ ε εἰς ι μακρὸν τῶν Ἰώνων ἐστίν .. ὄφιες ὄφις Ἰωνικόν, ubi Vir Cl. ad hunc *Ioniſmum* probandum, ipſe τὰς πόλις cet. ex *Herodoto* adfert. Idem *Gregorius*: Φαμὲν οὖν ὡς Ἰώνων ἐστὶ τὸ γράφειν καὶ λέγειν ὄφεος, πρέσβεος, καὶ τὰ τοιαῦτα. τὸ μὲν γὰρ λέγειν ὄφιος, πόλιος κοινόν, τὸ δὲ ὄφεως, καὶ πόλεως Ἀττικόν. Saepius hoc urguet. §. XXI. τὰς ἀπὸ τοῦ εἰς ις εὐθειῶν γινομένας, διὰ τοῦ εος προφέρουσιν, ὄφεος λέγοντες καὶ πόλεος. Paullo poſt: Ἔστι δέ, ὅτε καὶ τῷ κοινῷ χρῶνται, καὶ τούτῳ μάλιστα ... πόλιος. *J. Diaconus* ad *Heſiod.* Scut. 285. Πόλις γὰρ πόλιος κοινῶς, καὶ πόλεος Ἰωνικῶς, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η, πόληος. Eſt itaque Commune πόρτιας, *Ionicum* πόρτεας. Novi eumdem *Gregorium* & alios obſervaſſe *Ionibus* incontracta, quam contracta magis placere. Sed idem de *Atticis* vidimus paullo ante, & *Herodoteum* τὰς πόλις, πίστις cet. oſtendit, contractionem *Ionibus* quoque fuiſſe adhibitam.

INDEX

INDEX

SCRIPTORUM VETERUM,

Qui vel illuſtrantur, & tentantur, vel corriguntur.

A.

AELIANUS. p. 154. 204. 251.
AESCHINES *Orat.* 74.
AMMIANUS MARCELL. 231.
AMMONIUS. 294.
ANTHOLOGIA GR. 81. 220. 228. 229. 231. 267. 276. 279. ter.
ANTIGONUS CARYSTIUS. 193.
APOLLODORUS. 10. 11. 14. bis. 88. 115. 116. 117. 118. 135. 148. 156. 162. 164. 176. 205. 211. 223. 226. 234. 237. 246. 249. 250. 254. 256. 257. 272. 273. 275. 280. 281.
APOSTOLIUS. 124. 234. 266. 286.
APULEJUS. 194. 235.
ARISTOTELES. 63. 100. 227. 286.
ARNOBIUS. 282.
ARRIANUS. 40. 206.
ATHENAEUS. 3. 111.
AUCTOR *Orig. G. R.* 153.
AUSONIUS. 267.

C.

CATULLUS. 268.
CLEMENS ALEX. 222.
CONON. 56.

D.

DIDYMUS Ψευδώνυμος. 173.
DIODORUS SICULUS. 255. 260. 266.
DIOGENES LAËRT. 232.
DIONYSIUS HALIC. 202. 203.

E.

ENNIUS. 259. 282.
ETYMOLOGUS. 192. 194. 199. 267.

V Eu-

Eudaemon Pelus. *apud* Eustath. 292.
Eumenius Rhetor. 267.
Euripides. 226. 286.
Eustathius. 241. 246. 247. 256. 257. 292. 293. 300.

F.

Festus. 4. 48. 49. 61. 76. 152. 196. 231. 235.
Fulgentius. 232. 268.

G.

Geminus. 209.
Gloss. Vett. 63. 75. 79. 80. 122. 124. 149. 163. 165. 169. 186. 193. 205. 222. 223. 227. 242. 267. 278. 279. 280. 288. 293.
——— *Rutgerſii.* 132.
Gregorius Corinth. 292. 293. 302.
——— ——— Nazianzenus. 282.

H.

Heraclides Ponticus. 4.
Herodianus *Gramm.* 293.
Herodotus. 57.
Hesiodus. 283.
Hesychius. 6. 39. 40. 41. 42. 43 63. 68. 69. 78. 79. 101. 131. 132. 147. 149. 192. 208. 209. 226. 259. 271.
Hieronymus. 42. 248.
Hipponactis *Fragm.* 157.
Homerus. 9. 119. 206. 258.
Horatius. 186. 221. 284.
Hyginus. 29. 31. 54. 55. 61. 86. 107. 116. 117. 134. 140. 165. 221. 226. 227. 232. 233. 234. 252. 258. 280. 283.

J.

Joannes *Euang.* 284.
Isidorus. 207. 267.
Juditha. 43.
Julius Firmicus. 193.
Justinus. 55.
Juvenalis. 251. 252.

L.

Lactantius, s. Lutatius. 4. 78. 111. 115. 134. 199. 210. 211. 213. 272.
Lesbonax. 299.
Livius Andron. 61.
——— *Hiſtor.* 241.
Lucas *Euang.* 42. 96. 284. 285.
Lucianus. 282.
Lucilius. 182.

M.

Martialis. 231.
Matthaeus *Euang.* 285.
Menander. 4.
Moeris Attic. 294.

Mu-

Musaeus. 279.

N.

Nicander. 161.
Nonius Marcellus. 152. 230. 279. 282.

O.

Ovidius. 65. 66. 106. 107. 187. 202. 203. 213. 217. 238. 260. 265. 268. 273. 274. 284. 299.

P.

Palaephatus. 159. 227. 274. 283. 286. 299.
Panyasis *apud* Apollod. 222.
Paulus *Apoſt.* 42.
Pausanias. 117. 208. 214. 215. 249.
Petronius. 235. 278. 284.
Phaedrus. 4. 44. 230.
Pherecydes. 210. 252. 256.
Phile. 54. 55.
Phrynichus. 293.
Pindarus. 8. 227. 228. 252. 257. 261.
Plautus. 235. 262. 263. 267.
Plinius. 135. 227.
Pollux. 138.
Priapeïa. 275.
Propertius. 55. 227.
Prudentius. 235.

S.

Scholiastes Apollonii Rh. 174. 210. 215. 257.
——— Aristophanis. 256. 257.
——— Callimachi. 59. 231. 242.
——— Euripidis. 161. 226. 245. 264.
——— Germanici. 126.
——— Homeri. 68. 78. 79. 138. 207. 231.
——— Nicandri. 166.
——— Oppiani. 299.
——— Pindari. 63. 116. 138. 214. 215. 216. 226. 239. 255. 257. 258.
——— Sophoclis. 9.
——— Theocriti. 173. 195. 246.
——— Thucydidis. 295.
Seneca *Phil.* 158.
——— *Tragic.* 192.
Servius. 78. 152. 175. 226. 234. 235. 247. 273.
Solinus. 227.
Sophocles. 9. 240.
Sosipater. 45.
Stephanus Byz. 4.
Strabo. 4. 24. 155.
Suidas. 4. 286.

T.

Theocritus. 201. 228. 230.

Theodorus *apud* Plut. 299.
Thomas Magister. 294.
Thucydides. 289.
Tibullus. 275. 283. 289.
Tzetzes. 210. 232. 233. 252. 255.

U.

Ulpianus. 253.

V.

Valerius Maximus. 231.
Virgilius. 132. 187. 191. 267. 284.

X.

Xenophon. 155.

INDEX

RERUM ET VERBORUM,

Quae in

ADNOTATIONIBUS EXPLICANTUR.

A.

A in ι tranſit. p. 65.
Abigere partum quid. 231.
Abjicere & abigere partum. 231.
Aborigines. 202.
Abortivum ovum. 231.
Abortus quid. 230.
Acaſtus. 257.
Accentus in vocibus ſaepe variantur. 119.
Achaja duplex. 153. 154.
Actores plures. 256.
Adjectiva in αῖος plurimum comm. generis. 226. 229.
Adjectiva in ιος exeuntia non ſemper communia. 47.
Adorare & adulari. 241.
Aegina, ante *Oenone* dicta. 253.
Ἀεὶ πάρθενος, *virgo perpetua*. 267.
Aeolenſes ex variis gentibus conflati. 170.
Aeoles reponunt φ pro ϑ. 297. Optativi aor. 1. perſonam primam per εια efferunt. 297.
Aeolica dialectus antiqua eadem ac *Dorica*. 171.
Aethiopes κυάνεοι. 134.
Ἀγάλλειν quid. 269.
Ἄγαμος & ἀταύρωτος. 267.
Ἀγαμήδη & Περιμήδη eadem. 298.
Agathyrſi Apollinem Hyperboreum colebant. 129.
Ἄγγος, *urna*, *hydria*. 67. 68.
Ἄγειν σφάγιον, ἑορτὴν cet. 270.
Ἀγήρων. 183.
Agnus generis comm. 196.
Agrii plures. 136.
Ἀγροτέρα Ἄρτεμις. 26.
Ἀδιάφθορος. 275.
Ἄζυγες βόες. 153.
Ἆθλος, ἆθλον. 86.
Ἀθροῦν Adverb. 162.
Αἰάκεια τὰ, Feſtum. 253.
Αἴγειρος quid. 145.
Αἰγιάλεια. 246. ejus adulterium. 247.
Αἰγίθαλλος. 135.
Αἰγυπτιός. 35.
Αἰγωλιός. 127.
Αἴθυια. 45. 100.

Αἴλουρος. 186. *felis*, κάττος vel κάττα. 193.
Αἴξ *Jovis* nutrix. 122.
Αἴξ νύμφη. 242.
Αἴξ ὁ, *capra*. 300.
Αἴρεσθαι τίμον. 118.
Αἱρεῖσθαι στρατηγόν. 37.
Αἴσιος, ἐναίσιος. 48.
Ἀκακαλλίς. 194.
Ἀκανθὶς, Ἀκανθυλλίς. 52. 53.
Alcynoë, *Cleopatra*. 16.
Ἁλιαίετος. 78.
Alites. 48.
Ἀλκαθόη. 65. 66.
Ἀλκαῖος & Ἀλκεύς. 13.
Ἀλκυών. 79.
Ἀλλάττειν τινὰ ἀπ' ἀνθρώπου. 200.
Ἀλλοιώσεις *Antigoni*. 3.
Amalthea capra. 242.
Ἀμαρτάδες, *meretrices*. 284.
Ἀμαρτάνειν, *ſcortari*. 284.
Ἀμαρτωλὸς, *meretrix*. 284.
Amaſio aſinus. 235.
Amaſius quis. 235. pro *Catamito*. ibid.
Ambracia unde dicta. 24.
Ἀναβλέπειν εἰς τὸν οὐρανὸν, deſperatorum eſt. 34.
Ἀνάγειν θυσίαν. 302.
Ἀναλύειν, *redire*, *reſolvere*. 146.
Ἀναπάλλειν. 68.
Ἀναπλήσας. 87.
Ἀνάπτεσθαι ἐκ τοῦ σκέλους. 88.
Ἀνασχεῖν, ἐκτεῖναι τὰς χεῖρας deſperantis eſt. 34.
Ἀναφὴ quid. 273.
Anaxarete. 260.
Ἀνδραίμων ὁ Ὀξύλου. 214.
Ἀνειπεῖν de reſponſo oraculi. 10. 11.
Ἀνελεῖν pro μαντεύειν 10. Perperam *Jonicum* pronuntiat *Gregorius*. 292.
Angina omnium pecorum morbus. 152.
Ἀνὴρ οἰκέτης, ἀνὴρ βασιλεὺς, ἀνὴρ φονεὺς cet. 238.
Ἀνὴρ παρθένιος. 81.
Ἄνδρες βουκόλοι. 238. ἁλιεῖς, μάντιες cet. 238.
Ἀνθίας, piſcis. 55.
Ἄνθος. 52.
Animalium exuviae in lucis, templis vel atriis ſuſpendebantur. 15.
——— in nominibus hallucinantur Interpretes. 100.
——— cerebrum non comedebant Veteres. 121.
Antigonus. 3.
Ἄντικρυς & ἀντικρύ. 295.
Antoninus & *Antonius* conf. 2.
Ἄντρον μελισσῶν. 122.
Aoriſti primi Optativi perſona prima in εια exit *Aeolice*. 297.
Ἀπάγειν pro ἀπάγειν εἰς ὕβριν. 95.
Ἀπό τινος γένος ἔχειν. 59.
Ἀπό τινος γένος εἶναι. 144.
Ἀπὸ paſſivo juncta. 83.
Ἀποβαίνειν, *eſſe*, *evadere*. 66.
Ἀποδέχεσθαι & προσδέχεσθαι eodem ſenſu. 283.
Ἀποθνήσκειν. 16.
Ἀποινᾶν, χρήματα πράττεσθαι, *multam exigere*. 259.
Ἀπολέγεσθαι, *recuſare*. 104.
Ἀπόλλω & Ἀπόλλωνα. 196.
Apollo ubi natus. 236.
Apollo Hyperboreus ab *Agathyrſis* cultus. 129.
Apollini aſinos immolabant Hy-

Hyperborei. 128. Caprae, boves & oves immolabantur. 129. Ab *Argivis* lupi. ibid.
'Αποστολαὶ muncra pauperibus miſſa. 41.
Aquilus color. 133.
Arceophon. 260.
'Αργανθώνη. 174.
'Αργεία. 246.
Argi plures. 150.
Argonautae Minyae. 172. 173.
'Αρθρον, ἄρθρα. 278.
"Αρκτος ἡ, *urſus.* 49. 138.
'Αροτὸς, *ſementis.* 91.
"Αρπη. 131.
"Αῤῥενες παῖδες. 114.
Arſinoe. 260.
"Αρτεμις 'Ηγεμόνη. 26. 'Αγροτέρα. ibid.
Articulum & articula. 278.
'Αρχή. Οὐδὲ τὴν ἀρχὴν, *omnino non.* 179.
Aſini *Apollini* ab *Hyperboreis* immolati. 128.
—— *Baccho* ſacri. 129.
Aſinus amaſio quis. 235.
'Αττκάλαβος. 162. 163. 164.
Ascanius fluvius. 175.
Aſterie, *Ortygia* & *Delos.* 236.
'Αστέριος & 'Αστερίων. 13.
'Αστὸς & αὐτὸς conf. 168.
"Αστυ de inſula. 237.
'Αταύρωτος & ἄγαμος. 267.
Attica dialectus & *Jonica* eadem olim. 211.
Attici ab aliis linguae formis non alieni. 290.
—— nonnumquam φ pro ϑ reponunt. 297.
Attici veteres non contrahebant. 302.
—— η pro α an nonnumquam reponant. 300.
—— tertiam pluralem plusquam perfecti per εσαν efferunt. 184.
Αὖτις *Jonicum.* 297.
Αὐτὸς pro ἑαυτῷ. 59. & ἀστὸς conf. 168.
Αὐτοὶ, *cives.* 219.
Αὐτόχθονες. 202.
Avis *Leucotheae.* 106.
"Αφαια. 271.
'Αφαιρεῖσθαι τινα τῆς ἀρχῆς. 243. 244.
'Αφανίζειν. 21.
'Αφροδιαστὴς, *veneroſus.* 117.
'Αχρεῖος. 72.
"Αχρι & "Αχρις. 293. 294.

B.

Baccho aſini ſacri. 129.
Bacchus, *Dionyſus*, non *Dionyſius.* 232.
Bagoas Ochum felibus projecit. 186.
Βασιλέας, non βασιλεῖς, *Atticum.* 302.
Βιβλὶς, Βυβλίς. 196.
Boeus. 3.
Boves *Apollini* immolatae. 129.
Βουλεύειν δόλον. 32.
Βριτόμαρτις. 266.
Βύας. 70. 71.
Βυβλὶς, Βιβλίς. 196.
Bubo κακάγγελος. 109.
Βύζα & βύσσα ignotum vocabulum. 70.

Βάμμακες. 121.
Βωμολόχοι. 121.

C.

Caenis. 114. 115.
Καθὰ, καθόσον, καθάπαξ. 53.
Καθαίρω & καθαιρέω differunt. 96.
Καθερμίζεσθαι. 251.
Καὶ abundat. 72. pro ἐν. ib.
Κακάγγελος. 109.
Canes pecori cuſtodiendo. 152.
Κάνθαρος. 149.
Caper, & Capra, *foetor alarum*. 187. Caper eſt hircus. ibid.
Κάπει, κάπι. 84. 131.
Capra *Amalthea*. 242. 243.
Caprae *Apollini* immolatae. 129.
Carme. 266.
Καρπὸς τοῦ ξύλου. 233.
Κατὰ θεόν. 87. Κατὰ θεῖον, καὶ δαίμονα cet. 8.
Καταθύειν. 121.
Καταινεῖν γάμον. 7. λόγον. ibid.
Κατακλίνειν, *concubare*. 283.
Κατόρθωμα. 85.
Κάττα, κάττος, *catta*. 186. 193.
Cea & *Ceos*. 4.
Ceae Camenae, naeniae. 4.
Κεγχρίς. 61.
Κελέοντες. 67.
Celeus. 160.
Ceos & *Cea*. 4.
Cephalus Deionis F. 272.
——— *Mercurii F*. 273.
Κεράμβυξ παρὰ Θετταλοῖς. 148.
Cerebrum animalium non edebant Veteres. 121.
Κερκίς. 168. Παλλάδος. 169.
Cervus, *homo timidus*. 285.
Κευθμὼν τῆς Κρήτης, *antrum Dictaeum*. 242.
Κέως & Κῶς differunt. 4.
Κηδεύειν verbum funebre. 265.
Chlamys differt a *Laena*. 157. Promiſcue adhibentur. ib.
Cinyras an *Theias Smyrnae* pater. 222. 223.
Κιός urbs & fluvius. 175.
Κίσσα. 64.
Cleopatra, *Alcyone*. 16.
Κλέπτης θεός. 106.
Κλίνη, *lectica*. 10.
Clytemeſtra, *Clytemneſtra*. 118.
Κνίζειν, κνυζᾶν. 41.
Κνιπολόγος. 101.
Coeruleus pro *nigro*. 132. *umbroſo*. 133.
Coï olim *Meropes*. 102.
Κοίτη, *luſtrum*. 59.
Κολοιός. 124.
Κολυμβάς. 62.
Κομεῖν. 9.
Cometes Stheneli filius. 247.
Κομίζειν V. funebre. 8. 9.
Concepta active. 231.
Conceptum alvo. Concepta ova. 231.
Concubinus. 235.
Concubitus Fluviis adſcriptus. 254.
Connubium, *concubitus*. 8.
Convenire in unum. 37.
Corinna. 3.
Coronabantur devoti homines. 58.
Coronides duae. 134.
Κόρος παῖς, κόρη παῖς. 114.
Κορυδός. 52.

Κοσμεῖν.

Κοσμεῖν. 9.
Κοῦρος an ab *Antonino*. 301.
Cretheis aliis *Hippolyte*. 257.
Κρημνάω & κρήμνημι. 97.
Κρίσα, Κρίσσα. 54. 56.
Κρισαῖος, Κρισσαῖος. 54.
Κρανασίς. 175.
Κτίζειν πόλιν ἀπό τινος. 59. 60.
Κυάνεος. 132.
Κυκεών. 162.
Κύκλος & κύκλον. 279.
Culleum hoc. 279.
Culpa de violato pudore. 284.
Κυνάγχη etiam de hominibus. 152.
Curare funus. 8.
Κύστις quid. 278. ſeqq.
Κυχρεὺς & *Cychreus* ſcrib. 252.
Κῶς & Κέως differunt. 4.
Κῶς ἡ Μεροπὶς νῆσος. 102.

D.

Δάκτυλος & δάκτυλον. 279.
Dativo pro Genitivo uti antiquae declinationis eſt. 227.
Daunia. 202.
Daunius. 202. 203.
Daunus & *Japyx* an idem. 203.
Δὲ pro ἂν. 187.
Delos, *Aſterie* & *Ortygia*. 236.
Dercyllus, ſcriptor. 16.
Deus de *Dea*. 190. 191.
Deus Furatrinus. 106.
Dii a *Titanibus* in *Aegyptum* fugati. 185. beſtiarum formas adſumunt. 186.
Δηϊπύλη. 246.
Δηΐων & Δηϊονεύς. 272.
Δημήτηρ & γῆ eadem. 104.
Διαβάλλω σε ἐπὶ τούτῳ, εἰς τοῦτο, περὶ τοῦτο, *de iſta re te inſimulo*. 258.
Dialectus *Dorica* duplex. 290.
—— *Attica* olim & *Ionica* eadem. 211.
—— *Ionica* & *Attica* olim eadem. 300.
—— *Sicula* quae. 291.
Diana ubi nata. 236.
—— *Agamemnoni* irata ob cervam ab eo occiſam. 180.
—— *Dictynna* & *Faſcelitis*. 184. Ταυροπόλος & Ταυρόπολις. 185.
—— *Laphria*. 269.
Δίκτυννα unde. 270. 271.
Dictynna Diana. 180.
Didymarchus. 3.
Didymus ψευδώνυμος. 173.
Διεργάζεσθαι, φονεύειν. 139.
Digitus & digitum. 279.
Dionyſus, non *Dionyſius*, *Bacchus*. 232.
Δίφρος ἁρμάτιος. 73.
Δοκεῖν, *putare*. 33. 34.
Δόλον βουλεύειν. 32.
Dorica dialectus duplex. 290. eadem quae vetus *Aeolica*. 171.
Draco, *homo inſidiator*. 285.
Dracon viri nomen. 16.
Dryades. 207.
Dryantes plures. 98.
Δρυόπη. 212.
Dryopes plures. 22. 210.
Δρύοψ ſcrib. 211.

E.

Ἐγκέφαλος Veteribus quoque in uſu. 120. ab ejus eſu abſtinebant. ibid.
Ἔδνα quid. 261. & φερναὶ differ. ib. 262.
Εἰδεῖν χάριν. 194.
Ejicere, *abortum facere*. 231.
Εἶναι γένος ἀπό τινος. 144.
Εἰπεῖν de oraculi reſponſo. 11.
Εἰς τέλος, *perpetuo*. 42.
Εἰσελθεῖν pro μιχθῆναι. 280.
Εἰσιέναι pro μίγνυσθαι. ibid.
Ἐκ νυκτῶν, *noctu*. 93.
Ἐκ τοῦ σκέλους ἀνάπτεσθαι. 88.
Ἐκ τούτου, *ex illo tempore*. 220.
Ἑκάτη. 193.
Ἐκβάλλειν, *ejicere partum*. 231.
Ἐκλανθάνεσθαι. 14.
Ἐκοῦσαι & ἔχουσαι conf. 167.
Ἐκστῆσαι τινα. 190.
Ἐκπεῖναι, ἀνασχεῖν τὰς χεῖρας deſperantis eſt. 34.
Ἔλαφος ὁ, *cervus*. 139. 300.
Ellipſis praepoſitionis. 22. 58.
Ἕλλοι & Σέλλοι. 27.
Ἐν πολλῇ σπουδῇ τρέφειν. 92.
Ἐν τούτῳ, *hoc tempore*. 220.
Ἐναίσιος, αἴσιος. 48.
Ἐνδηΐς *Chironis* filia. 252.
Ἐνδοτέρω. 205.
Ἔντομα θύειν, ποιεῖν. 29.
Ἐντός. 205.
Ἐξ οὗ, *ex quo tempore*. 220.
Ἐξαίσιος. 48. 184.
Ἐξαίφνης & ἐξαπίνης. 293.
Ἐξαμαρτάνειν, *ſcortari*. 284.
Ἐξαπίνης & ἐξαίφνης. 293.
Exſequi poenas, *ulciſci*. 234.
Ἐξυφαίνειν. 166.
Ἐπαΐσος vox *Ionica*. 230.
Ἐπεῖναι pro ἐπιέναι. 144.
Ephydriades & *Hydriades*. 207.
Ἐπὶ pro ἀπό. 23.
Ἐπὶ cum Genit. & Dativo, eadem ſignificatione. 154. 155. Ἐπὶ τούτοις, *hac conditione*. 156.
Ἐπὶ ταὐτὸν & ἐπιτοαυτό. 36.
Ἐπιβουλεύειν θάνατον. 32.
Ἐπίβουλος, *inſidioſus*. 32.
Epicurei a *Lyctiis* projiciebantur μελίτταις & μυίαις. 78.
Ἐπιεικής. 110.
Ἐπιμηλίδες unde. 207. etiam Ἐπιμηλιάδες. 208.
Ἐπιπλεῖν θαλάσσης. 205. *mari potentem eſſe*. 206.
Epitheta duo ſaepe uni ſubſtantivo junguntur. 228.
Ἔποψ. 80.
Ἐργάζεσθαι γῆν, *terram colere*. 104. θάλασσαν. ibid. μύδρον. 188.
Ἐριούνιος Ἑρμῆς. 166.
Ἐριούνιοι & χθόνιοι iidem. 166.
Ἔρις. 72.
Ἔριφος. 187.
Ἑρμῆς Ἐριούνιος, χθόνιος. 166.
Ἑρμῆς χρυσόρραπις. 158.
Ἐρωδιός. 52. 101. 102.
Ἐρώμεναι, *amiculae*. 235.
Ἐρώμενος Ἀφροδίτης, *puer Veneri dilectus*. 234.
Ἔπεσθαι, βιάσασθαι. 17.
Eſſe, *edere*. 29.
Eſſe, Non eſſe, *vivere*, *mortuum eſſe*. 17.

Eſſe,

Eſſe, συνουσιάζειν. 275.
Ἐπαιροιούμθμα & Ἐπεροιούμθμα conf. 2.
Ἐπεροιούμθμα & ἐπαιροιούμθμα conf. 2.
Ἐπεροῖα *Corinnae*. 3.
Eumeli plures. 120.
Euryſtheus. 218.
Euryti plures. 256.
Eurytion & *Eurytus* idem. ibid.
Eurytiones diverſi. ibid.
Εὐρυτίων ὁ Ἶρου. 255.
Eurytus & *Eurytion* idem. 256.
Εὐρώπη vel Εὐρωπεία, *Nicandri* opus. 3. 213.
Ἔφασαν & ἔφασε an *Doricum*. 299.
Ἐφιστάναι, *ſiſtere*. 251.
Ἐφορμᾷν. 14
Ἔχειν χάριν. 194. γένος τινος. 58. ἀπό τινος. 59.
Ἔχεσθαι χαλεπωτέρῳ δαίμονι. 199. ὑπ' ἀπεχνίας. 276. ἐν συμφοραῖς, ἐν κακῷ. ibid. ἐπὶ νόσου. ibid.
Ἔχουσαι & ἐκοῦσαι conf. 167.
Exeſſe, *exedere*. 29.
Exilium poena olim homicidii. 255.
Exterraneus. 231.
Exuviae animalium in lucis, templis & atriis ſuſpendebantur. 15.

H.

Η pro α in quibusdam an reponant *Attici*. 300.
Ἡέροπος *Ionicum*. 296.
Ἦ μὴν jurisjurandi formula. 6.
Ἡγεμόνη Ἄρτεμις. 26.
Ἠλέκτρας πύλαι. 221.
Ἡλικία. 138.
Ἡρακλεία, opus *Panyaſis*. 127.

F.

Facere nuptias, *concumbere*. 8.
Faſcelitis Diana. 180.
Felibus *Ochum* projecit *Bagoas*. 186.
Feminarum nomina plurima in ω exeunt. 145.
Feſta aliorum celebrabant miſſi ab aliis gentibus. 5.
Fluviis concubitus adſcriptus. 254.
Fontes (in) mutatae Virgines. 254.
Funus curare. 8.
Furatrinus Deus. 106.

G.

Γαλανθιὰς an Γαλανθίς. 188.
Γαλεώτης, *ſtellio*. 192. 193.
Γαλῆ, *muſtela*. ibid.
Γάμους, γαμήλια θύειν. 7.
Γένεια, *malae*. 148.
Γένος ἀπό τινος εἶναι. 144. Γένος τινος & ἀπό τινος ἔχειν. 58. 59.
Γεράνα. 111.
Γῆ & Δημήτηρ eadem. 104.
Γῆν ἐργάζεσθαι, *terram colere*. ib.
Γηρυὼν, Γηρυόνης, Γηρυονεύς. 13. 27.
Gladium hoc. 279.
Glaucus & *Glaucon*. 256.
Γλήχων. 162.
Γονέας, non γονεῖς, *Atticum*. 302.
Graculus unde dictus. 124. diverſus a *monedula*. 125.
Graeca in ης primae ſimplicium,

cium, ſaepe primae & tertiae inflexionis apud Latinos. 107.
Grammatici Graeci caute legendi. 291.
Gratiam parem meminiſſe. 193 Gratias gratas alicui meminiſſe. ibid.
Gregorius de Dial. parum ſibi conſtat. 292.
Γυμνὸς, *inermis*. 96.
Γυνὴ θῆσσα. 168. πόρνη. 239.

H.

Hamadryades, de quibusvis *Nymphis*. 208.
Hebe & *Hora* eadem. 282.
Helenae parentes incerti. 178.
Hellenismi exempla. 9.
Herculis Nom. antiquus. 227.
Hippolyte aliis *Chretheis*. 257.
Hircus, *foetor alarum*. 187.
Homicidii poena olim fuit exilium. 255.
Hora eadem ac *Hebe*. 282.
Humerum hoc. 279.
Hydriades & *Ephydriades*. 207.
Hyginus non aevi *Auguſtei* ſcriptor. 117.
Hyperboreus Apollo ab *Agathyrſis* cultus. 129.
Hyperborei ubi degerint, incertum. ibid. *Apollini* aſinos immolabant. ibid.
Hypermeſtra, *Hypermneſtra*. 118.

I.

Japyx & *Daunus* an idem. 203.
Jaſus, *Jaſius* & *Jaſion*. 256.
Icarus, *Icarius* & *Icarion*. ibid.
Ἱδρύσασθαι ἱερόν τινι & τινος. 37.
Ἱερὸς σῦς quid. 15.
Ignis de *lumine*. 230.
Jovi Genit. antiquus. 227.
Ἱλάσασθαι Poëticum. 296.
Ἰλιεῖς *Ilienſes*, ſed feminae *Iliades*. 86.
In hoc i. e. *hanc in rem*. 221.
In unum convenire. 37.
Ἵναπερ i. e. ὅθιπερ. 29.
Inprolis & Inprolus. 268.
Ἰνὼ Λευκοθέη. 107.
Ionibus contracta & incontracta adhibentur. 302.
Ionica dialectus & *Attica* eadem olim. 211.
Ionicae dialecti veſtigia. 296.
Iphigenia immolata ſit nec ne. 181. Quodnam animal pro ea ſuppoſitum. ibid.
Iphis. 260.
Ἱπποκλέας & Ἱπποκλῆς idem. 226.
Ἵππος ἡ, *equus*. 48. 139. an ex dialecto. 299.
Ἵππος ὁ, *equa*. 299.
Ἱρὸν *Ionicum* & Poëticum. 269. an ab *Antonino*. 302.
Ἰσήλικες unde. 138.
Ἴτυς, Ἴτυλος. 76. 81.
Ἴυγξ. 62. 63.

Ju-

Juventa, juventas & juventus. 283.
Juventas dea. 282.
Ἰφιγένεια & Ἰφιάνασσα, cujus filia. 178. 179.
Ἰφικλῆς. 226.

L.

Laphria Diana. 269.
Λάρναξ. 10.
Λάρος. 45.
Leo, *vir fortis.* 285.
Λευκὴ inſula. 183.
Leucotheae avis. 106.
Leucotheë & *Leucothoë* diverſa. 107
Λέχος, *lectica.* 10.
Λέων ὁ, *leaena.* 300.
Λήθαργος. 152.
Λύκος ὁ, *lupa.* 300.
Λύκοι ἐπιφοιτῶντες, *lupi feminae.* 196.
Lupi ab *Argivis Apollini* immolati. 129.
Λυτήρια. 259.
Λύτρα. ibid.
Lycaon. 202.
Lycia Τρεμιλὶς dicta. 241. *Lycia* unde dicta. ibid.
Lyra quis primus uſus fuerit. 143.

M.

Magiſtri Graeci caute legendi. 291.
Μαγνησία. 150.
Μαινάλιον. 154.
Μακάριος, *opulentus.* 225.
Μακάρων νῆσοι. 222.
Μαλιεῖς & Μηλιεῖς. 142.
Μάραγδος, σμάραγδος. 69.
Μαράσσω, σμαράσσω. ibid.
Μάρις, σμάρις. ibid.
Mediocritas, *vilitas.* 110.
Μέλειν & μέλλειν conf. 144.
Meliae & *Meliades.* 208.
Meliſſa Jovis nutrix. 122.
Μελισσέως παῖς *Jupiter.* 122.
Μελίτη fons. 238.
Μελίτταις καὶ μυίαις projici. 78.
Μέλλειν & μέλειν conf. 144.
Meminiſſe honorum parem gratiam. 194. gratas gratias alicui. ibid.
Μενοικεὺς & *Menoeceus* ſcrib. 252.
Μεταβαλεῖν abſolute pro μεταβαλῆναι. 141. 250.
Μεταμορφώσεις *Didymarchi.* 3.
Metanira. 160.
Μέτριος. 110.
Μέχρι & μέχρις. 293. 294.
Μηλιεῖς & Μαλιεῖς. 142.
Μῆλον ῥίπτειν. 5.
Μηλοβολεῖν, μήλοις βάλλειν. ibid.
Μικρὸς, σμικρός. 69.
Μίλαξ, σμίλαξ. ibid.
Μίλος, σμίλος. ibid.
Minerva artis textóriae inventrix. 166.
Minyae Argonautae. 172. 173.
Minyades Minyae neptes vel proneptes. 66.
Μίνω, Πύθω, Ἀπόλλω, Ποσειδῶ, cet. 196.
Μίσμη. 160.
Mnemoſyne etiam *Moneta.* 61.

Μνη-

Μνημονεύειν χάριν. 194.
Μνηστῆρες. 199.
Monedula & Graculus diverſ. 125.
Moneta, *Juno* & *Mnemoſyne*. 61.
Μόχος, αἰδοῖον. 267.
Μοῦσαι. 60.
Μυγαλή. 187.
Μυίαις καὶ μελίτταις projici. 78.
Mulier meretrix. 238. mulier ancilla. 239
Munychi plures. 98.
Μύῤῥα & Σμύρνα eadem. 225. 299.

N.

Naiades unde. 207.
Νεῖκος αἱρεσθαί τινι. 62.
Nepoti Genit. antiquus. 227.
Nereïdum nomina. 283.
Nervia & nerviae. 279.
Νῆσοι μακάρων. 222.
Nicander. 3.
Nicocreon. 260.
Noctiluca, *Hecate*. 193. *Trivia*. ibid.
Νομέας, non νομεῖς, *Atticum*. 302.
Nomina plurima feminarum in ω deſinunt. 145.
——— eadem diverſe expreſſa. 298.
Nominativus ante infinitivum. 25.
——— abſolute poſitus. 80. 83.
Νόσος, *amor*. 225.
Νυκτικόραξ. 108. 109.
Nudus, *inermis*. 96.

O.

Ochus felibus a *Bagoa* projectus. 186.
Oculi caeſii vitioſis proximi. 105.
Oeneus regno exutus. 249.
Οἰνόη & Γεραίνη conf. 111.
Oenone vicus. 248.
——— poſt *Aegina* dicta. 253.
Ὄγκος. 92.
Οἰκεῖα τὰ, *domus*, *patria*. 30. 31. 38. 39.
Οἰκεῖν & οἰκίζειν non ſemper differunt. 204. Οἰκεῖσθαι ſitum eſſe. 205.
Ὀκνὸς & ἀστερίας idem. 50.
Ὁμηλικία & ὁμήλικες unde. 138.
Ὁμιλεῖν, μιχθῆναι. 43
Ὁμιλικία. 138.
Ὁμολογεῖν χάριν. 194.
Ὁμοῦ, σύν. 127.
Ὀρνιθογονία *Boei*. 3.
Ortygia, *Aſterie* & *Delos*. 236.
Ὀρχεῖσθαι in ſacris. 5.
Ὀρχίλος avis. 100.
Ὀρχομενός. 169. plures. 64.
Optativi aoriſti 1. perſona prima τύψεια, *Aeolicum*. Secunda & tertia communis. 297.
Oſcines aves. 48.
Oſſifraga. 46.
Ὅτι & ὅ, τι male conf. 88.
Ὅτῳ pro ᾧτινι. Ὅτοισι pro οἷστισι. 74. 75.
Οὔρεσκεν num *Ionicum*. 301.
Ovidius eamdem fabulam alibi

ibi aliter narrat. 160.
Ovidius Ioniciſſantes poëtas ſequitur. 299.
Ovum abortivum. 231. Ova concepta. ibid.
Ὄφεος *Ionicum.* Ὄφεως *Att.* Ὄφιος comm. 302.

P.

Παῖδες ἄῤῥενές. 114.
Παιδικὰ τά. 235.
Παίγνιόν τινα ποιεῖσθαι, ἔχειν. 213.
Παίκτης. 137.
Παῖς κόρος, παῖς κόρη. 114.
Παῖσαι, παῖξαι. 137.
Πᾶν ὅσον pro σύμπαντα. 208.
Πανδάρεος, Πανδάρεως, Πανδάρης. 13. 70.
Panyaſis ſcriptor. 222.
Παρὰ interdum idem, quod ὑπό. 159.
Παρὰ μέρος, *per vices.* 196.
Παραδέχεσθαι, *conditionem accipere.* 283.
Παρεῖναι pro παρελέναι. 56.
Παρελθεῖν, *ingredi.* 96. 123.
Παρέχω, *praeſto, tribuo.* 283.
Παρθάων, Πορθάων, Πορθεὺς idem. 12.
Παρθένιος ἀνήρ. 81. 83.
Παροῦσα, *ingreſſa.* 217.
Parvitas. 110.
Participium ἐλλειπτικῶς. 28. pro infinitivo. 26.
Patrona *Minerva.* 268.
Πατροπάτωρ. 248.
Peccare, *ſcortari.* 284.
Perfidia plus quam *Punica.* 262.
Πειραθῆναι & πειρασθῆναι. 263.
Πέλεκυς. 79.
Pelles inter praemia victoribus proponebantur. 14.
Πελλός. 53.
Πέμπειν pro ἐπιπέμπειν. 72.
Πενέσαι, 293.
Πένθος φέρειν. 18.
Perennis & perennus. 268.
Περίβλεπτος τὴν ὄψιν. 150.
Περιμήδη & Ἀγαμήδη eadem. 298.
Περσεφόνη & Φερσεφόνη. 298.
Πηνειὸς & Σπερχειὸς conf. 22.
Phaëtontides & *Phaëtontiades.* 283.
Phalaecus tyrannus. 25.
Phoenices mercatura celebratiſſimi. 263. κάπηλοι dicti. 262. male audiebant ob lucri ſtudium. ibid.
Πίηρ & Πιερός. 62.
Πίπος. 101.
Piſces (in) Virgines mutatae. 254.
Πλεῖςα ποιήσασθαι quid. 176.
Plusquam perfecti pluralis tertia in εσαν *Atticum.* 184.
Poena homicidii olim exilium. 255.
Poenas exſequi, *ulciſci.* 234.
Poenus Punior quid. 263.
—— *plane eſt,* quid ſign. 262. 263.
Πόθος & φθόνος conf. 197.
Ποιεῖν ἱερά τινι & τινος. 37.
Ποιήσασθαι πλεῖςα quid. 176.
Πόλις de inſula. 237.
Πόλεος *Jonicum.* πόλεως *Att.* πόλιος Comm. 302.
Πολυδώρη. 211. 212.
Polyhypnus quid. 282.
Πορθεύς, Πορθάων, Παρθάων, idem. 12.
Πόρνας non *Jonicum.* 302.

Πο-

Ποσειδῶ & Ποσειδῶνα. 196.
Πρεὼν, πρηὼν & πριών. 156.
Προάγειν & προσάγειν conf. 225.
Procridis pater quis. 273. 274.
Projicere, de pariente. 232.
Προμαχὼν & Προμαχεών. 43.
Προσδέχεσθαι & ἀποδέχεσθαι ſenſu eodem. 283.
Proſumnus quid. 282.
Πυγμαῖοι. 108.
Πυθὼ & Πυθῶνα. 196.
Punica fides. 262.
Πῦρ de *lumine*. 230.
Πύργος, *turris*, *arx*, *urbs*. 99.

R.

Ῥαπίζω, *expalmo*, *alapo*. 158.
Relativum a praecedenti verbo pendet. 33. nonnumquam in caſu ponitur, quo praecedens debuerat. ibid.
Res cibi, voluptatum cet. 84.

S.

Σαίνειν de quibusvis animalibus. 239. 240. quid proprie. ibidem. translate pro adulari. 241.
Salamis duplex. 260.
Scholiaſtae caute legendi. 291.
Scriptores non ſemper ſuam dialectum retinent. 295.
Σέλλοι & Ἕλλοι. 27.
Simplex pro compoſito. 168.
Simul, pro ſimul cum. 127.
Σίπυλος ὁ καὶ ἡ, καὶ τὸ Σίπυλον. 245.
Σκῆπτρον. 44. 45.
Σκιρτᾷν. 5.
Σμύρνα num *Aeolicum*. 298. & Ζμύρνα. ibid.
——— eadem ac Μύῤῥα. 225. 299.
Soloeciſmi uſitati. 286.
Σορός. 223.
Σπάργανα quid. 124.
Species temporis Accuſativo effertur. 32.
Σπερχειὸς & Πηνειὸς conf. 22.
Stella cometes. 239.
Stellio quid. 163.
Στῆσαι χορὸν περὶ βωμόν. 5.
Stimulum hoc. 279.
Strymon femina ignota. 136.
Στρωμνὴ, *lectus*, *torus*. 10.
Στύξ. 140.
Sublimis & ſublimus. 268.
Subſiſtere hoſtes, feras. 184.
Subſtantivo uni ſaepe duo junguntur epitheta. 228.
Συγγενέσθαι i. e. μιχθῆναι. 275.
Συγκονίζειν. 9.
Συμπαίκτρια. 136.
Συμπαίκτωρ. 137.
Συνάντομαι & συναντάομαι. 239.
Συνελθεῖν, μιχθῆναι. 8. 280.
Συνήθης. 137.
Συνήλικες unde. 138.
Syneſis. 251.
Σύννομος. 44. 102.
Συνοικίζειν τινὶ θυγατέρα. 7.
Σύνοικος. 183.
Συντίθεσθαι διά τινος. 8.
Συνφέρειν pro συνφέρεσθαι. 282.
Σύριγξ ποιμενική. 143.
Σῦρος περὶ Φοίνικας. 262.
Sus, *homo indoctus*. 285.
Σῦς ἱερὸς quid. 15.

Σφαγὴ, *jugulum*. 169.
Σχοινεύς. 52.

T.

Tantali poena. 244.
Ταυρόπολις, Ταυροπόλος, *Diana*. 183.
Ταῦρος, αἰδοῖον. 267.
Ταὐτὸν, τὸ κατ' ἀρχὰς, τὴν ταχίστην, τὸ λοιπόν. 36. 37.
Τε ϗ, καί. 20.
Telmeſſus mons *Lyciae*. 286.
Τέλος (εἰς) *perpetuo*. 42.
Terra olim in numero Deorum. 104.
Teumeſſus mons *Boeotiae*. 285.
Θάλασσαν ἐργάζεσθαι. 104.
Θάνατον ἐπιβουλεύειν. 32.
Theias an *Cinyras Smyrnae* pater. 222. 223.
Θεμιτὸν quid. 288.
Θεὸς ὁ ϗ ἡ. 190. 191. ὁ Θεὸς *Dea*. ibid.
Θεὸς κλέπτης. 106.
Θερσίτης & Θέρσιππος conf. 249.
Θεσπιεῖς. 86.
Θορίσκεται unde analogice. 301.
Θύειν ἔντομα. 29.
Τίμον αἴρεσθαι. 118. Τίμος, & τιμὸς idem ac τιμή. 119.
Τιτῆνας *Ionicum*. 296.
Tonanti genit. antiquus. 227.
Τράγος, *Caper* & *hircus*. 186. *Foetor alarum*. ibid.
Τράχηλος, ος. 193.
Τρεμιλὶς *Lycia* dicta. 241.
Τυφὼν, Τυφὼς, Τυφωνεὺς. 13. 1. 84.

Υ.

Ὑβελιστὴς pro ὀβελιστικός. 102.
Ὕλας. 173. 174. 175. Ὕλαν κραυγάζειν, & Ὕλαν καλεῖν. proverb. 179.
Ὑλοφάγος. 146. 147.
Ὑπεροψία & ὑποψία conf. 264
Ὑπερφυές. 56.
Ὑπὸ *propter*, pro ἐπὶ poſitum. 156.
Ὑποδέχεσθαι *accipere conditionem*. 283.
Ὑπομένειν τινα quid. 184. idem ac τλᾶν. 88.
Ὑποστῆναι τινα. 185.
Ὑποψία & ὑπεροψία conf. 264.
Ὑελοῦς. 164.
Ut pro ubi. 29.

V.

Venerari, *coïre*. 117.
Victimae coronabantur. 58.
Virgines in peſtilentia ex oraculo mactatae. 167. Voluntariae mortem obire debebant. ibid.
—— in piſces mutatae. 254. in fontes. ib.
Volturinus color. 35.
Vulpes, *homo callidus*. 285.

Φ.

Φ pro Θ reponunt *Aeoles*, & *Attici*. 297.
Φέρειν πένθος. 18.
Φερναὶ & Ἕδνα differ. 261. 262.

Φερσεφόνη & Περσεφόνη. 298.
Φίνη, φίνις. 45. 46.
Φηρδύς. 13.
Φθόνος & πάθος. conf. 197.
Φλιάζειν. 43.
Φιμὰ pro φιμὸς. 279.
Φῖνις, φίνη. 45. 46.
Φορκίδες & Φορκυάδες. 283.
Φῦκος. 253.
Φῶς *accenſum lumen.* 276.

X.

Χαράδρα *foſſa.* 136.
Χαραδριός. 108.
Χάριν μνημοσύνην, εἰδέναι, ἔχειν, ὁμολογεῖν. 194.
Χειμὼν *tempeſtas.* 175.
Χελιδονὶς & Χελιδών. 75.
Χθόνιοι et Ἐριχθόνιοι iidem. 166.
Χλαῖνα *Laena*, differt a Chlamyde 157. Promiſcue adhibentur. 158.
Χορηγὸς ἄστρων. 5.
Χορεύειν in ſacris. ibid.
Χορευτὴς *Bacchus.* ibid.
Χρᾷν de oraculi reſponſo. 11.
Χρήματι λέοντος, συὸς cet. 84.
Χρύσεος *pulcher.* 248.
Χρυσόῤῥαπις Ἑρμῆς. 158.

Ξ.

Ξύλον, *arbor.* 147.
Ξύλου καρπός. 233.

Ψ.

Ψαμάθαι duae. 252. 253.

Ω.

Ὥρα *flos aetatis.* 282. Οἱ ἐν ὥρᾳ, *juvenes.* ibid.
Ὠρίων. 164.

CORRIGENDA.

In Contextu.

Pag. 28. v. 8. Ἀπόλλωνι l. Ἀπόλλωνι
126. 1. ϗ εισιν l. καί εἰσιν
128. 9. βό- l. βο-
144. 10. ἡ Δεῖνα l. ἡ δεῖνα
188. 12. τῆν dele τ
192. 1. ἐξητάτησεν. l. ἐξηπάτησεν,
242. 4. καἱ' l. καθ'
262. 7. πέθει l. πείθει

In Notis.

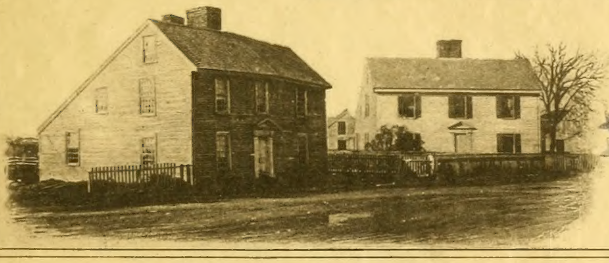
Pag. 48. penult. Non ſolum l. Non ſoli
72 23. *magna* l. *magnae*
96. b. ult. Ἐκαέργη l. ἑκαέργη
116. b. 31. non minus, l. non magis,
126. penult. Verſio:
Quod & cet. l. Verſio: *Quod* & cet.
256. b. penult. Εὐρυτί τε l. Εὐρυτίων τε
ε
270. 30. ἱερανήγαγον l. ἱρανήγαγον
281. 27. cum *Minoa* l. cum *Minoe*

Alia, praeſertim in accentibus, qui hic illic, poſt ultimam correctionem, quod atramentum non ſatis bibe-runt, exciderunt, admiſſa aequus Lector facile emendabit.

John Adams
Library.

IN THE CUSTODY OF THE
BOSTON PUBLIC LIBRARY.

SHELF No
ADAMS
171.5